

Geworteld en gegrondvest in liefde studies in Efeze

door

A.E.Knoch.

Index

- [1. Paulus aan de Efeziërs - deel 1](#)
- [2. Paulus aan de Efeziërs - deel 2](#)
- [3. Het "mystieke" lichaam van Christus](#)
- [4. Geworteld en gegrondvest in liefde.](#)
- [5. Gezamenlijk deelnemers aan de belofte.](#)
- [6. Wie ontvangen het geheim?](#)
- [7. Het adres op de enveloppe - 1](#)
- [8. Het adres op de enveloppe - 2](#)
- [9. Geestelijke zegeningen - 1](#)
- [10. Geestelijke zegeningen - 2](#)
- [11. Te midden van de hemelingen](#)
- [12. Onze zegeningen zijn in Christus](#)
- [13. God kiest ons in Christus](#)
- [14. De heerlijkheid van Zijn genade](#)
- [15. De vergeving van overtredingen](#)
- [16. Het geheim van Zijn wil](#)

- [17. De grens](#)
- [18. Het eerste Efezische gebed.](#)
- [19. Het vuur van de Geest.](#)
- [20. De verzegeling door de Geest.](#)
- [21. Hemelse soevereiniteit.](#)
- [22. Gezeten te midden van de hemelingen - 1](#)
- [23. Gezeten te midden van de hemelingen - 2](#)
- [24. De era voorafgaand aan de huidige.](#)
- [25. Onze relatie met Christus - deel 1.](#)
- [26. Onze relatie met Christus - deel 2.](#)
- [27. Enkele redeneringen ontmaskerd.](#)
- [28. Van vijandschap naar vrede - deel 1.](#)
- [29. Van vijandschap naar vrede - deel 2.](#)
- [30. Het geheim van Christus - de afmetingen van Zijn liefde.](#)
- [31. Allesoverstijgende liefde.](#)
- [32. De eenheid van de geest - deel 1.](#)
- [33. De eenheid van de geest - deel 2.](#)
- [34. De eenheid van de geest - deel 3.](#)
- [35. Het aanpassen van de heiligen - deel 1.](#)
- [36. Het aanpassen van de heiligen - deel 2.](#)
- [37. De nieuwe mensheid - deel 1.](#)
- [38. De nieuwe mensheid - deel 2.](#)
- [39. Het gezamenlijk lichaam - in de Heer.](#)
- [40. Het hemelse conflict.](#)
- [41. Een geketende ambassadeur.](#)

Dit boek werd vertaald
door "Het Beste Nieuws"
en hier geplaatst met toestemming van
©Concordant Publishing Concern
en mag niet zonder toestemming van deze worden overgenomen
in druk of op het internet.

Deel 1 - Paulus aan de Efeziërs

"Voor deze genade buig ik mijn knieën voor de Vader, ... in liefde geworteld zijnde en gegrondvest zijnde, opdat jullie sterk zouden zijn* te vatten ... wat de breedte en lengte en hoogte en diepte is"
(Efe. 3:14,18;SW)

De liefde verheugt zich in geheime verrassingen. Haar geschenken bestaan uit genade, omdat zij onverdiend en onverwacht zijn. Deze kostbare kwaliteit versterkt de rijkdommen van Gods liefde in hoge mate. Vanuit haar schuilplaats in de diepste kloven van Zijn genegenheden heeft Hij een verrassing voortgebracht zoals alleen Hij die voorzien kan hebben, zo wonderlijk is de rijkdom die ze onthult, zo bodemloos de genegenheid die ze ontvouwt. Onder de vele geheimen van de Heilige Schrift hebben we die gekozen die ons in deze aion het meest aangaat, die geheime bedeling die God in eerdere aionen in Zichzelf verborgen hield, maar die nu bekend zijn gemaakt in de brief aan de Efeziërs, waardoor zelfs de hemelen op de hoogte gesteld worden van de veelzijdigheid van Gods wijsheid. En het hele universum zal nog leren van de allesoverstijgende weelde die in Zijn gunsten te vinden is. Het doel van zulk een liefde is een antwoord te krijgen in liefde.

Het geheim dat de activiteiten van Zijn hart onthult zou in ons een soortgelijke vlam moeten ontsteken en leiden tot de aanbidding die Hem toekomt. Dit is het doel dat in deze overdenkingen voor ons ligt. Laten we niet tevreden rusten totdat de vloed van Zijn genegenheid onze opzwellende harten overvloedt in waardering en lofprijzing.

Tenzij we ons het feit bewust worden dat de last van de zogeheten brief aan de "Efeziërs" een absoluut geheim was, zal deze kostbare kwaliteit het niet in ons bemind maken en zullen we er niet in slagen haar boodschap en de onderliggende liefde die ze onthult te waarderen. Haar grootste charme zal voor ons verloren gaan als we ze al als schaduw vinden in Genesis, of voorzeggd in de Hebreeuwse profeten, of onthuld in de Evangelieën, of in de Handelingen van de apostelen, of als we ze zelfs maar verwarren met Paulus' eerdere onthullingen in zijn vroegere brieven. Het was in God verborgen voor de aionen en werd pas bekend gemaakt door Paulus tijdens diens Romeinse gevangenschap (Efe. 3:9).

In de Schrift hebben we twaalf onderscheiden geheimen of mysteriën. Van deze twaalf zijn er zeven speciale geheimen, die alle voortkomen uit Israels afvalligheid. Dit feit kan niet genoeg benadrukt worden. Maar weinigen zijn zich bewust van het belang van deze fundamentele waarheid, dat Israels haat tegen God Zijn hart opende naar de heidenen. Gods onthulde woord voorzegde inderdaad hun ontrouw, maar het onthulde niet de gevolgen er van gedurende de periode van hun afvalligheid.

Vier van deze speciale geheimen over het Koninkrijk en de zeven sterren en Babylon en de duur van Israels blindheid, verwijzen naar Israel en niet naar de natiën. Indien Israel Christus ontvangen had, zouden er nooit geheimen over het Koninkrijk zijn geweest. Het geheim van de zeven sterren zou nooit nodig zijn geweest. Het grote Babylon van de eindtijden zou nooit een plaats hebben gehad indien Israel trouw zou zijn gebleven aan Yahweh. En, natuurlijk, Israels huidige blindheid zou nooit tot stand zijn gekomen als zij hun Messias hadden aanvaard. Deze vier mysteriën vinden hun uitwerking terwijl Israel afvallig is, maar in het bijzonder tijdens de oordeelsperiode die vooraf gaat aan de komst van het Koninkrijk.

Zo is het ook met de drie speciale geheimen die er voor de natiën zijn. Het geheim van het evangelie, de verzoening, zou nooit waar kunnen zijn zolang Israel in de volle gunst van Yahweh stond. Wanneer Israel terug keert naar God in de millennium periode, zal er geen verzoening zijn.

Zo is het ook met het geheim van de opstanding. Er zou geen plaats zijn voor dat mysterie als Israel hun Koning had erkend. En de Efezebrief zou nooit geschreven zijn, want ze kon niet geschreven worden totdat Israel uiteindelijk niet alleen Yahweh, niet alleen de vleesgeworden Christus, maar ook het getuigenis van Gods Geest afwees in de tijd van het boek Handelingen.

God was te verstandig om in het verleden aan wie dan ook van Zijn schepselen deze geheimen toe te vertrouwen. Hij deponeerde ze niet in een cryptische vorm in Zijn boek, zodat men ze niet zou kunnen begrijpen. Hij verborg ze in Zichzelf, buiten het bereik van iemand van de mensheid. Zo krachtig is de nadruk op absolute geheimhouding van deze huidige bedeling, dat de verklaring er van meer invoelend is dan informerend. We lezen van "het geheim ..., het verborgen zijnde in de aionen in God"(Efe. 3:9).

Een zeer opmerkelijke waarheid, die maar weinigen van ons zich zo ten volle bewust zijn als zou moeten, is dat Israel Gods kanaal van zegen op Aarde is. Er zal geen gunst naar deze wereld toevloeien dan via deze natie. Het was pas nadat dit kanaal verstopt raakte dat deze geheime bedeling openbaar werd gemaakt. Wat we vandaag ook hebben hangt niet af van hun zegen, maar van hun afvalligheid. Deze basiswaarheid treft het karakter van iedere genade die God ons schenkt. Ze wijzigt onze bestemming van aards naar hemels. Het ruilt de zielse zegeningen van het aardse Koninkrijk in voor veel hogere geestelijke gunsten te midden van de hemelingen.

Er is vaak op gewezen dat onze indeling van de Schrift in een "Oud Testament" en een "Nieuw Testament" totaal on-Schriftuurlijk en misleidend is. In feite wordt er

een "Nieuw Testament" gevonden in het "Oude Testament"(Jer. 31:31). Het is alleen voor Israel en het is niet van kracht totdat zij opnieuw Zijn volk worden.

Welke indeling zullen we dan maken? Het feit dat het Oude Testament werd geschreven in het Hebreeuws en het Nieuwe Testament in het Grieks, biedt geen enkele aanwijzing, want het Oude Testament werd ten dele in het Chaldees geschreven. Taal bepaalt niet de juiste verdeling van het woord der waarheid. Ik geloof dat we de sleutel voor een goddelijke indeling kunnen vinden in de eerste zin van de Schrift. "In den beginne schiep God de hemelen .. ." Doorheen de voortgaande onthullingen schijnt God vrijwel hun bestaan vergeten te hebben en beperkt Hij Zich vrijwel exclusief tot de verlossing van de Aarde. Tot de tijdelijke afvalligheid van Israel en de roeping van Saulus van Tarsus, lijkt het er op dat de hogere sfeer genegeerd wordt. Maar nu, terwijl Zijn aardse pannen uitgesteld zijn, begint Hij een werk dat als onderwerp de verzoening heeft van de hemelse menigten.

Wat er ook over de hemelen wordt verteld, in de Schrift wordt het ingebracht in haar relatie tot de Aarde. In het laatste boek van de Bijbel, wanneer de hemel is geopend, gaat het in het daarop openende toneel alleen over deze lagere sfeer. En zo gaat het in heel de Schrift, God houdt Zich bezig met de Aarde, behalve ... in Paulus' geschriften. Komen we in Paulus' latere brieven, wanneer Israel terzijde is gesteld, dan neemt God een andere lijn op. In de eerdere brieven, als Israel nog steeds in beeld is, wordt er nauwelijks een hint over gegeven. De Korinthiërs wordt verteld dat zij boodschappers of "engelen" zullen oordelen(1Kor. 6:3). Bij het bespreken van de opstanding staat de apostel er niet alleen op dat er hemelse lichamen zijn, maar dat wij het beeld van de Hemelse zullen dragen (1Kor. 15:49). Maar pas Efeziërs ontvouwt dit in alle volheid. Onze zegeningen zijn geestelijk en te midden van de hemelingen (Efe. 1:3).

God riep Abraham en beloofde hem te zegenen en hem tot een zegen te maken. Terwijl God als doel heeft alle natiën op Aarde te zegen door zijn afstammelingen doorheen Izaäk en Jacob, vernauwt het beeld zich en is Hij vrijwel alleen betrokken bij die ene natie, Israel. Zij moesten een koninklijk priesterschap worden, koningen om voor Hem over de natiën te heersen en priesters om de natiën bij Hem te brengen. Maar hun politieke prestige verdween al snel. Tegen de tijd van Nebukadnessar hadden zich al zo misdragen, dat Hij ze niet langer kon verdragen. Israel verloor haar politieke plaats en werd de vazal van de natiën. Maar zij verloren niet de plaats die zij in Gods geestelijke raadsbesluiten hadden. Hun priesterlijke positie bleef nog steeds. Toen Nebukadnessar een droom droomde, was alleen Daniël in staat ze te interpreteren. Politiek gezien was Daniël onderschikt aan de heidense monarch, maar geestelijk stond hij ver boven hem.

Toen Alexander begon met het veroveren van de wereld, kreeg hij een visioen en daarin zag hij een man gekleed in de kleding van de hogepriester van Israel. Hij wist niets over de hogepriester. De man die hij in het visioen zag vertelde hem te gaan en te overwinnen, want alle natiën zouden in zijn handen gegeven worden. In de loop van zijn veroveringen kwam hij in een van de kuststeden bij Jeruzalem. Hij dacht dat de heilige stad zich aan hem zou onderschikken. Maar dat deed men niet en daarom kwam hij om de plaats te straffen voor hun koppigheid. Toen de grote overwinnaar kwam, beefde het volk. Zij konden het niet tegen hem opnemen met

wapentuig, dus deed de hogepriester zijn kleding aan en ontmoette Alexander op de weg. Tot verrassing van allen rende de veroveraar naar de priester toe en begon hem te vereren.

Zijn generaals vroegen hem: "Waarom doet u dit?" Toen vertelde hij hen zijn visioen. Daarna namen de priesters hem mee in de tempel en lieten hem de Schriften zien die zijn veroveringen voorzegden. Dit verhaal is niet geïnspireerd. Het dient alleen om te laten zien dat de natie Israel, zelfs wanneer ze onderworpen was aan haar heidense heren, nog steeds haar plaats van geestelijke alleenheerschappij bezat.

Dit werd ook duidelijk toen, in de dagen van de apostelen, heidenen tot het geloof van Christus werden gebracht. Politiek hadden de apostelen in het geheel geen gezag, zoals zij dat wel zullen hebben wanneer het Koninkrijk hersteld zal zijn. Maar in geestelijke zaken hadden zij nog steeds de alleenheerschappij. Dit ging, in steeds mindere mate, door totdat Israel volledig terzijde was gesteld. Net zoals de politieke alleenheerschappij in de dagen van Nebukadnessar uit Israels handen verdween en aan de natiën werd gegeven, zo werd ook hun geestelijke invloed in Handelingen van hen afgenomen en aan de natiën overgedragen.

Van de vele mysteriën, is de huidige geheime bedeling de enige die zich bezig houdt met een hele bediening. Het letterlijke Grieks leest: "de huiswet van het geheim", alsof het geheim zelf niet bekend wordt gemaakt, maar alleen de bediening er van. Aangezien dit niet het geval is, moeten we de woorden "van het geheim" nemen als de tweede naamval van bijvoeging en vertalen met "de geheime huiswet" of "de geheime bediening", met enige nadruk op het woord *geheim*. Dit is in harmonie met de context. Alleen Paulus mocht aan allen licht brengen over de geheime bediening, die in de aionen in God was verborgen.

Geen andere bediening, of die nu in het verleden was of nog toekomstig is, was een compleet geheim, zoals de huidige dat was. Sommige mysteriën, zoals die over het Koninkrijk en over het grote Babylon, zijn merkbare kenmerken van een bedeling. Andere, zoals het mysterie van Messias en het mysterie van God, spreiden zich uit over vele bedieningen. "Het mysterie" is de bediening en de bediening *is* het geheim.

Tijdens deze eeuw is de grootste vooruitgang in kennis van de Schrift gekomen bij hen die leerden de waarheid van de bedelingen te waarderen, en die de loop van de tijd verdeelden in bedelingen. Deze term is zo goed bekend en passend, dat het moeilijk is er aan voorbij te gaan. Maar strikt gesproken draagt de term "bedeling" een zeer incorrecte en beperkte gedachte, zeker wanneer ze toepast wordt op de huidige geheime bediening. "Bedeling" verwijst naar dat wat God *geeft* of *toedeelt* in Zijn verschillende bedieningen (oikonomia). Het laatste woord komt van *oikos*, HUIS, en van *nomos*, WET, en verwijst naar de taken van een dienaar die past op alle zaken van de huishouding, inclusief de "bedeling" of "toedeling" van voedsel en andere noodzakelijke zaken.

Het is moeilijk een bediening te beschrijven met een enkele term, en daarom zoomen we in op haar meest prominente kenmerk of karakteristiek. Bijvoorbeeld: de eerste van alle bedelingen, met Adam aan het hoofd, zouden we de bedeling

van de Onschuld kunnen noemen. Haar bediening zouden we kunnen samenvatten in het woord Paradijs. Zo kan de tweede Geweten genoemd worden en de bediening die van de Vloek. Onder Noach werd het hele beheer van de menselijke gemeenschap veranderd door de bediening van het Gezag. Bij Abraham werd Hoop toebedeeld en dit vormde de bediening van de Belofte. Onder Mozes werd de Wet gegeven en de gehele bediening teruggebracht tot een van Wet.

In de bedeling van de Vleeswording van de Here Jezus, in het bijzonder tijdens Zijn bediening, werden Genade en Waarheid uitgedeeld. In de Pinksterbedeling werd de Geest gegeven. In de Overgangstijd van Paulus' vroege bediening werd Genade toebedeeld aan de natiën in de huidige geheime bedeling. Wij zijn de ontvangers van onvervalste genade. In het Koninkrijk zal Recht toebedeeld worden. In de afsluitende bedeling van de Volheid, zal God het geheel genade schenken met Heerlijkheid.

De huidige bedeling is het *gevolg* van een speciale bedeling van genade. Maar ze kan beter beschreven worden als een organisatie of her-inrichting van goddelijke zaken waarin zowel heidense gelovigen en individuele Israëlieten beiden een *hemelse bestemming krijgen, met een uitzicht op de verzoening van de hemelse gewesten met God*. Omdat er geen voorafgaande hint was dat heidense gelovigen (de natiën) in aanmerking kwamen voor geestelijke zegeningen te midden van de hemelingen, zoals Paulus dat was en de gelovige Joden die hem volgden, was dit een "mysterie". Deze huidige geheime bedeling wordt dan ook gekarakteriseerd door de bedeling van genade aan "ons" en "wij" (en het gelovige Joodse overblijfsel in Efeze 1:3-12), en aan "ook jullie" (de heidense gelovigen die in 1:13 worden aangesproken).

Wanneer we eenmaal begrijpen dat noch een "bedeling", noch een "bediening" een strikte zaak van *tijd* is, zijn we bevrijd van een serieus probleem dat studenten van Gods Woord heeft achtervolgd. Hoewel, in het algemeen gesproken, elk een bepaalde periode beslaat, overlappen hun begin en einde elkaar vaak. Het is heel goed mogelijk voor twee onderscheiden bedelingen om tegelijkertijd op het toneel aanwezig te zijn. Dit was het geval met de huidige bedeling. Maar het Koninkrijk van God, zoals door Petrus verkondigd in Handelingen, moest niet verkondigd worden nadat het mysterie bekend was gemaakt (Hand. 28:31).

Deel 2 - Paulus aan de Efeziërs - deel 2

"en allen opheldering te geven over wat de bediening van het geheim inhoudt"
(Efe. 3:9;SW)

Nog enige tijd na de inwijding van de geheime bediening, gingen Jacobus en Petrus en Johannes, zoals hun brieven getuigen, door met het verkondigen van het

komende Koninkrijk, geheel naar de profeten. Petrus was zich niet bewust dat Paulus iets totaal anders predikte, iets dat hij zelf niet begreep (2Petrus 3:15,16). In zijn brief uit Babylon aan de Israëlieten in de verstrooiing lijkt hij deze dingen in gedachten te hebben, omdat hij hen vertelt van de redding waarnaar de profeten ijverig zochten: "Over wie de profeten redding opsporen en uitvorsen, die profeteren over de in jullie zijnde genade, zoekend in wat of welke era de geest van Christus in hen duidelijk maakt, tevoren getuigend van het lijden van Christus en de heerlijkheden daarna. Aan wie het werd onthuld dat niet aan henzelf, doch aan jullie zij deze dingen bedienden, wat nu aan jullie werd medegegeeld door hen die het evangelie aan jullie brengen, in heilige geest uitgezonden zijnde vanuit de hemel, waarin boodschappers reikhalzend verlangen een kijkje te nemen"(1Pet. 1:10-12;SW). Hij schrijft hen in het kort met als doel hen te "bemoedigen, en verklaar ik dat dit echte genade is van God"(1 Pet. 5:12;SW).

Dat Petrus niet spreekt van het "geheim" is duidelijk, want het was nooit het onderwerp van profetie. Maar dat was de genade die hij uitdeelde wel. Het is daarom onmogelijk dat ze hetzelfde zouden zijn. Maar helaas, hoe velen proberen niet de twee te vermengen! Het resultaat is een opeenhoping die aan geen van beide recht doet. Indien we pogen in Petrus' brieven licht te krijgen op hedendaagse waarheid, of in welk van de Besnijdenisgeschriften dan ook, zullen we eerder bedrogen uitkomen dan verlicht worden. Deze zijn alle in volkomen overeenstemming met de profeten. Er komt geen genade naar hen toe die nog niet voorzegd was. In geen van hen wordt aan de natiën de plaats gegeven die aan hen is toegewezen in de huidige geheime bedeling.

Maar we hoeven dit feit niet af te leiden door een proces van redeneren, want we hebben de krachtigst mogelijke uitspraak, die het rechtstreeks verklaart. Na het definiëren voegt Paulus toe dat hij dit schreef om "allen opheldering te geven over wat de bediening van het geheim inhoudt, het verborgen zijnde in de aionen in God"(Efe. 3:9). Het is waar dat een van de oude manuscripten (Alexandrinus) niet het woord "allen" bevat, maar het is ook waar dat een andere, nog oudere, tekst (Sinaiticus) eerst werd geschreven zonder en dat de fout werd gecorrigeerd. Trouwens, de betekenis wordt door de context doorgegeven. Het "allen" geeft het alleen maar meer nadruk. Zoveel is helder: voor licht op dit onderwerp mogen we naar Paulus gaan, en naar Paulus alleen.

Paulus was een paar jaren voordat hij dit schreef in Efeze geweest. Terwijl hij daar was schrok hij niet terug hen het gehele raadsbesluit van God te verklaren (Hand. 20:27). Hij zelf was mogelijk op dat moment al met dit geheim vertrouwd, maar het was nog geen deel geworden van Gods plan of *Raadsbesluit*. Deze term kan niet toegepast worden op enig geheim doel dat God zou hebben, maar alleen op de plannen die Hij publiek had gemaakt, waarmee Zijn volk in Zijn woord bekend werd gemaakt.

Van de brieven aan de zeven ecclesias aan wie Paulus schreef, zijn er slechts drie, Efeziërs, Kolossenzen en Filippenzen, verlicht met dit geheim. Zijn eerdere brieven zijn voorbereidingen voor de onthulling er van. Nu dit onthuld is, zijn we in staat in hen vele aanwijzingen te zien van het genadevolle, hemelse karakter, maar het geheim zelf is er niet in te vinden.

Filippenzen en Kolossenzen, begeleidende brieven bij Efeziërs, kunnen bij gelegenheid hulp bieden, maar zij zijn niet zozeer betrokken bij de onthulling van dit geheim, als wel bij de correctie van de fouten die te wijten zijn aan het afwijken van de leerstellingen en inzettingen. Zij kunnen pas ter harte genomen worden als we eerst zijn ingewijd in het mysterie door de ontvouwingen in Efeziërs. Dit beperkt ons zicht tot slechts een enkele brief.

Wij keren ons dan tot Efeziërs. In deze brief vinden we vier mysteriën of geheimen:

- Het geheim van Christus (1:9; 3,4).
- De geheime bediening (3:3,6-9)
- Het geheim van het huwelijk (5:32)
- Het geheim van het evangelie (6:19).

Het geheim van Christus wordt maar kort aangestipt. Het geheim van het huwelijk en van het evangelie zijn slechts verwijzingen, de een naar Genesis, de ander naar Romeinen. De geheime bediening wordt stellig uiteen gezet in de samenvatting in het zesde vers van het derde hoofdstuk. Het is dat de heidense gelovigen (de natiën) in geest zijn:

1. gezamenlijke deelgenoten in een lotdeel
2. een gezamenlijk lichaam, en
3. gezamenlijke deelnemers.

Een analyse van de Efezebrief zal tonen dat dit niet alleen een samenvatting van het geheim is, maar ook van de hele brief, die een grondige en uitgebreide uiteenzetting is.

Structuur van Efeziërs

³ Paulus' opdracht 1:1 Begroeting 1:20

³

D³ ³ Het lotdeel-in de hemel-zegen 1:3-14

O³ ³ Paulus' gebed voor hen 1:15-19

C³ J³ ³ Het lichaam / in Christus 1:20-2:10

T³ O³ ³ J De leden

R³ I³ J³ O³ Deelname-gelovigen 2:11-22

I³ N³ O³ I³ De nieuwe mensheid

N³ T³ I³ N³ ³ Samenvatting van nu getoonde genade

E³ ³ N³ T³ S³ aan de natiën 3:1-13

³ E³ T³ ³ U³

D³ N³ ³ P³ M³ ³ Verzoek aan de Vader 3:14-21

E³ J³ M³ A³ M³ ³

P³ O³ E³ R³ A³ ³ Smeekbede aan de heiligen 4:1-6

O³ Y³ M³ T³ R³

R³ E³ B³ N³ Y³ Samenvatting van de genade

T³ R³ E³ E³ ³ getoond aan de natiën 4:7-16

M³ S³ R³ R³ Geen deelname-ongelovigen 4:17-5:20

E³ ³ S³ S³ De nieuwe mensheid

N³ ³ ³ ³ Het lichaam - in de Heer 5:21-6:9

T^{3 3 3 3} Het Hoofd

^{3 3 3} Het lotdeel - in de hemel - oorlog 6:10-17

^{3 3 3} Hun gebed voor Paulus 6:18-20

³ Tychicus' opdracht 6:21-22, Groeten 6:23-34

De literaire structuur.

Zo wordt het gezamenlijk lotdeel van de natiën in de eerste negentien verzen van het eerste hoofdstuk uiteen gezet. Het gezamenlijk lichaam beslaat het volgende deel. Gezamenlijke deelname wordt in het laatste deel van het tweede hoofdstuk ontwikkeld, vanaf vers elf. Het laatste deel van de brief neemt ook deze drie onderwerpen ter hand, zei het in omgekeerde volgorde. De begeleidende structuur, genomen uit het "Concordant Commentary on the New Testament", zal dit in een oogopslag laten zien.

We zullen zien dat het overgrote deel van de brief gaat over een ordelijke uiteenzetting van de drie aspecten van het geheim. Eerst hebben we haar relatie met God in het hemelse lotdeel, dan haar band met Christus, als gezamenlijke leden van Zijn lichaam, dan haar houding ten opzichte van andere heiligen. Er zijn twee samenvattingen over hetzelfde onderwerp, en twee passende verzoeken, naast de introductie en de afsluiting. Zo wordt vrijwel de hele brief opgedragen aan de taak van het verlichten van allen, waar het deze geheime bedeling betreft.

Dit vereenvoudigt onze taak zeer. Het is niet nodig onze eigen indelingen te maken of materiaal bijeen te brengen uit verschillende delen van de Schrift. De structuur is de best mogelijke analyse van het onderwerp en we kunnen niet beter doen dan de indeling van de goddelijke Auteur te volgen.

Ten eerste lijkt het noodzakelijk de grond te reinigen van verwarring, die bestaat over wat het "geheim" werkelijk is, en op wie het van toepassing is. Indien we deze brief benaderen met verkeerde inzichten op dit punt, zal het onze vooruitgang hinderen en ons open laten voor vele vage en wankelende inzichten. Dit is speciaal van belang bij het vastleggen van haar relaties met Paulus' eerdere bedieningen en met de brieven die geschreven waren voordat het onthuld werd. Er kan geen helderheid in hedendaagse waarheid zijn, buiten een helder begrip van de essentiële elementen van dit mysterie.

Een van de grootste hindernissen om de allesoverstijgende waarheid te bestuderen, is de heersende methode van vertalen. Geen mens of gezelschap van mensen schijnt sinds de vroegste dagen deze brief voldoende begrepen te hebben om ze in het Engels om te zetten. Edgar J. Goodspeed, een van de grote moderne vertalers, bevestigde mij dit met zoveel woorden. Zij moeten een weergave van hun eigen begrip geven van wat er wordt bedoeld, en daarom zullen hun lezers niet in staat zijn verder te gaan dan hun gedachten. Letterlijke weergaven zoals die van Rotherham zijn veel veiliger. De King James vertaling heeft hopeloos de kern van de zaak gemist in haar versie van het mysterie. Ze is beter geschikt om het voor ons te verbergen dan het aan ons te onthullen.

Daarom zullen we volledig afhankelijk zijn van betrouwbare weergaven, zoals die te vinden zijn in het CONCORDANT LITERAL NEW TESTAMENT. Omdat onze lezers

een exemplaar van deze vertaling hebben, of zouden moeten hebben, is het niet nodig hier de tekst te herhalen. Belangrijke veranderingen in de vertaling zullen uitgebreid besproken worden en het bewijs voor de juistheid er van zal gegeven worden. Dit, zo geloven wij, is de enige praktische manier van het bevestigen van de letterlijke inspiratie van de Schrift, want zulke weergaven hangen niet af van het begrip van de waarheid bij de vertaler, maar op een veelheid van bewijs uit andere delen van het geïnspireerd verslag, wat geheel onafhankelijk is van ons verstaan van deze brief.

"En indien ik een profetie zou hebben, en alle geheimen waar zou nemen en alle kennis, en indien ik al het geloof zou hebben, zodat ik bergen verplaatste, maar ik de liefde niet zou hebben, ik ben niets. En indien ik alles uit zou delen wat ik bezittende ben, en indien ik mijn lichaam zou opgeven, opdat ik zou roemen, maar ik heb de liefde niet, ik wordt niet bevoordeeld."
(1Kor. 13:2,3;SW).

Dit is de geest waarin we hopen dat onze harten zich bewegen terwijl we dit sublieme onderwerp ter hand nemen. Kennis zou ons moeten leiden tot een waardering van God. De bewustwording van deze verborgen genade is bovendien de sleutel naar Gods aanhankelijkheden. Indien we een koel en berekenend begrip van deze dingen zouden hebben, een oppervlakkig verstaan, dan zullen ze minder dan nutteloos zijn, omdat het tekort zou schieten aan hun echte doel. Ik bid dat, terwijl we graven in de diepten en de schaal van deze schitterende ontvouwingen, het onze harten mag vergroten en ze zo vullen met lofprijzing en aanbidding, en dat God een rijk antwoord van overvloeiende aanhankelijkheid mag ontvangen.

Deel 3 - Het "mystieke" lichaam van Christus

"Want zoals wij *in één lichaam* vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde functie hebben"
Rom. 12:4;SW)

"Want ook het lichaam is niet één lid, maar vele."
(1Kor. 12:14;SW)

"(de vijandschap in Zijn vlees), de wet van de geboden in inzetten opheffend, opdat Hij de twee in Hem zou scheppen in één nieuwe mens, vrede makend, en beiden in één lichaam zou verzoenen met God door het kruis, de vijandschap daarin dodend"
(Efe. 2:15,16;SW)

Om in het hart van het geheim te komen dat in Efeziërs wordt ontvouwd, is een grote geestelijke prestatie nodig, die ver buiten het bereik ligt van de zielse

mens(1Kor. 2:14) en onmogelijk voor minderjarigen in Christus (1Kor. 3:1-4). Het is zo mysterieus geworden dat het inderdaad een mysterie genoemd mag worden.

Zelfs onder hen die gevorderd zijn in de waarheid, maar zich nog niet geheel bevrijd hebben van de kettingen die hen eens bonden, is er veel misverstand over deze zaak. We herinneren ons zeer goed de opmerkelijke serie artikelen van Dr. Bullinger. Maar zelfs hij maakte het lichaam van Christus tot het Efeziërs mysterie, net zoals vele geestelijke mensen (in het bijzonder onder de Puriteinen) dat voor hem hadden gedaan. Dit standpunt is goed neergelegd in de zinsnede "het mystieke lichaam van Christus." Mijn eigen wantrouwen werd gewekt door het feit dat zo'n zinsnede niet in de Schrift te vinden is. Dit bracht mij er toe te onderzoeken wat "het mysterie" werkelijk is.

Na veel studie vond ik het antwoord op mijn zoektocht in de categorische uitspraak van Efeze 3:6. Daar wordt het zo duidelijk en beknopt voor ons gedefinieerd, dat we nooit meer verlegen zullen zitten over de exacte omschrijving. Daar wordt ons verteld dat, *in geest*, de natiën zullen zijn:

- *gezamenlijke* genietters van een lotdeel
- *gezamenlijk* lichaam
- *gezamenlijke* deelnemers aan de belofte in Christus Jezus, door het evangelie waarvan Paulus de verkondiger werd.

Dat de natiën *erfgenamen en lotdelers* zouden worden was geen geheim. Lang hiervoor had Paulus al aan de Romeinse gelovigen geschreven:

"15 Want jullie hebben niet een geest van slavernij gekregen, om opnieuw vrees te hebben, maar jullie hebben de geest van zoonchap gekregen, door welke wij roepen: ABBA, Vader!

16 Deze geest getuigt met onze geest dat wij kinderen van God zijn.

17 Maar indien kinderen, dan ook lotdeelgenietters¹); jazeker, gezamenlijk lotdeelgenietters van God en van Christus. Indien wij samen lijden, dan is dat om ook samen verheerlijkt te worden"

Rom. 8:15-17;SW)

Op gelijke wijze zegt hij tegen de Galaten:

"6 Nu dat jullie zonen zijn, vaardigt God de geest van Zijn Zoon uit, die in onze harten roept: Abba! Vader!

7 Zodat jullie niet langer slaaf zijn, maar zoon. Maar indien zoon, dan ook lotdeelgenieter door God."

(Gal. 4:6,7;SW)

Dat de gelovigen onder de natiën leden waren van het lichaam van Christus was, zoals we zullen aantonen, ook al geen geheim.

Het lichaam als een beeld.

Het woord "lichaam" wordt vaak gebruikt als een *vervaagd* beeld voor een groep mensen, zoals we zeggen van een menigte: "Zij gingen als één man (lichaam) naar

de plaats des onheils." Wij willen echter in het bijzonder die passages overdenken waar het lichaam in de Schrift gebruikt wordt in een beslist figuurlijke betekenis, en zien of we onze gedachten en uitdrukkingen niet kunnen corrigeren om daarmee in te stemmen.

Israël afgebeeld als een lichaam.

Voordat we de speciale beelden gaan overdenken die gewoonlijk verbonden worden met de ecclesia van het ene lichaam, kan het goed zijn het woord "lichaam" te overdenken waar dat andere zaken uitbeelddt.

Toen onze Heer aan Zijn discipelen uitlegde hoe het zal zijn wanneer de Zoon van de mensheid onthuld zal zijn, zeiden zij tot Hem: "Waar, Heer?" In Zijn antwoord zegt Hij deze raadselachtige gelijkenis: "Waar het lichaam is, daar zullen ook de gieren verzameld worden"(Luc. 17:37;SW). In de parallelle passage in Mattheüs 24:28 wordt het lichaam een lijk genoemd. De meest waarschijnlijke interpretatie verbindt het lichaam met Jacob, als het slachtoffer van de natiën, ten tijde van zijn tijd van verdrukking. Zoals de gieren zich verzamelen boven een dood lichaam, zo zullen de natiën van de eindtijd samengetrokken worden om Israël te vernietigen. Hier wordt het woord *lichaam* gebruikt voor hen die wij gewoonlijk *uitsluiten* van "het lichaam".

Het lichaam van Jezus.

Onze Heer gebruikte vaak Zijn fysieke gestel in een figuurlijke manier. Hij wilde dat ze Zijn vlees aten (Joh. 6:51). Dit vonden ze zeer aanstotelijk, omdat ze niet Zijn bedoeling begrepen. Ons leven hangt af van eten en drinken. Precies zo hangt ons geestelijke leven af van Christus. Tenzij we van Hem voedsel krijgen, zullen we sterven.

De figuur die wordt gebruikt in de maaltijd van de Heer is anders. Daar hebben we symbolen, die we letterlijk mogen eten en drinken. En hier is het Zijn verbroken of gegeven lichaam en Zijn vergoten bloed, tekenen van Zijn lijden en dood, die door dit beeld in onze herinnering gebracht worden; niet slechts in ons denken, maar ook in onze gevoelens.

Zijn lichaam een tempel.

Hij vergeleek ook Zijn hele lichaam met een tempel (Joh. 2:21). De Joden vroegen om een teken, en Hij antwoordde: "Breekt deze tempel af en Ik zal het in drie dagen opwekken." Ze hadden zich bewust moeten zijn dat God niet echt woonde in de letterlijke stapel stenen die voor hen stond. God woonde in Zijn lichaam, en daarom was dit het zeker de figuurlijke benoeming "tempel" waard. Zij gooiden het tegen de vlakte en Hij deed het weer opstaan.

Het lichaam en bloed van de Heer.

Zij die een genoeg scheppen in het uitgelezen woordgebruik van de Schrift, en in het bijzonder in de schitterende manier waarop de titels van onze Redder variëren om overeen te stemmen met de context, zullen blij zijn met de verandering van de *gemeenschap* met het bloed en het lichaam van *Christus*(1Kor. 10:16) naar het

onwaardig eten en drinken van hetzelfde lichaam en hetzelfde bloed van *de Heer*. Het is precies hetzelfde lichaam en hetzelfde bloed, maar in het ene geval gaat het om een voorrecht, in het andere om gedrag. De passage ziet er zo uit:

"27 Zodat wie onwaardig zou eten het brood en zou drinken de drinkbeker van de Heer, zal zijn tegenover aan het lichaam en het bloed van de Heer.

28 Laat de mens zichzelf testen en laat hem dan van het brood eten en laat hem dan uit de drinkbeker drinken!

29 Want de etende en drinkende eet en drinkt zichzelf ten oordeel, niet onderscheidende het lichaam."

(1Kor. 11:27-29;SW)

De Korinthiërs schijnen van deze figuurlijke herdenking een letterlijke maaltijd gemaakt te hebben. Ze aten wanneer ze honger hadden, in plaats van te wachten op de anderen voor deelname aan de herdenking. Om dit recht te zetten, werden ze getuchtigd. Dat wat heilige geestelijke werkelijkheden uitbeeldt moet niet een middel worden voor lichamelijke en letterlijke bevrediging.

Het lichaam van Christus.

Het lichaam van *Christus* is uiteraard hetzelfde als het lichaam van *Jezus* of van de *Heer*. Maar als beeldfiguur wijst de gebruikte titel op een groot verschil, wat opgemerkt moet worden, anders zal de kracht er van verloren gaan. Misschien zouden we de titel "Christus" zo af en toe moeten omruilen voor het gelijkwaardige "Gezalfde", om zo haar *officiële* karakter te kunnen laten zien. Het belangrijkste voor vandaag, echter, is onderscheid te maken tussen de verschillende figuren waarin "het lichaam van Christus" wordt gebruikt. De gedachtenloze aanvaarding hiervan als een en het zelfde heeft veel verwarring geschapen, die niet voort zou gaan als we maar nauwkeurig iedere context zouden testen op de *letterlijke interpretatie*. In figuren staat elk gebruik op zich en kan het niet over gezet worden naar een andere context. Het woord "lichaam" kan hier het ene uitbeelden, maar elders kan het een heel ander beeld geven dan hier wordt gepresenteerd. Dit is van buitengewoon belang bij concordante studie. De *betekenis* van een woord is constant. Het is overal hetzelfde. Maar bij figuurlijk gebruik is het speciaal. Het is mogelijk dat het nergens anders zo wordt gebruikt.

De eerste maal dat de zinsnede "het lichaam van Christus" voorkomt, wordt meestal over het hoofd gezien, omdat de figuur niet goed past bij de zogeheten "lichaamswaarheid", die zich bezig houdt met de gelovigen van deze bedeling als geheel, niet met individuen. Maar de individuele heilige heeft een relatie met het lichaam van de Gezalfde die heel anders is dan zijn plaats in het ene lichaam. Als hij het over de wet heeft, schrijft de apostel: "Zodat, mijn broeders, *jullie* ook gedood werden voor de wet door *het lichaam van Christus*, ..." (Rom. 7:4;SW). Hier hebben we de dood van het lichaam, en *door* die dood sterven allen die in Christus en onder de wet zijn, aan de wet. Het belangrijke punt voor ons in deze studie is dat we zien dat er een *individuele* relatie is met het letterlijke lichaam van de *individuele* Christus.

Laten we eens dwaas doen en proberen de "één lichaamswaarheid" over te zetten in deze passage, zoals dat soms wordt gedaan met andere teksten. Dan sterft "het

lichaam van Christus", letterlijk, en door die dood zijn zij die er in zijn, en onder de wet van Mozes waren, er dood voor! Maar wanneer stierf het dan? En hoe kon de dood van haar leden, in welke zin dan ook, voorzien in een losmaking van de wet? In het niet duidelijk dat "het lichaam van Christus", hoewel gewoonlijk figuurlijk gebruikt voor de groep heiligen, ook letterlijk gebruikt kan worden voor Zijn feitelijke lichaam van vlees en beenderen?

Het persoonlijke lichaam van Christus.

Laten we, om de weg vrij te maken, eerst de passages overdenken waarin naar het persoonlijke lichaam van onze Heer wordt verwezen. Toen Hij zei: "Dit is Mijn lichaam"(Matt.26:26; Marc 14:22; Luc 22:19; 1kor.11:24), werd het brood niet omgezet in vlees, en dus waren Zijn woorden niet feitelijk waar. Het beeld wordt voor ons door Paulus uitgelegd met de woorden *gemeenschap* en *deel hebben aan*(1Kor. 10:16,17):

"De drinkbeker van de zegen die wij zegenen, is dat niet gemeenschap met het bloed van Christus? Het brood dat wij breken, is dat niet gemeenschap met het lichaam van Christus? Wij, de velen, zijn dat ene brood, dat ene lichaam, want allen hebben deel aan het ene brood"
(1Kor. 10:16,17;SW)

Dat het ene lichaam van de heiligen hier niet in beeld is, wordt duidelijk uit de parallel met het bloed. De gelovigen hebben zowel het bloed als het lichaam van Christus gemeen. Door de figuur van *associatie* (gewoonlijk *metonomie* genoemd) nemen we deel aan de voordelen die geassocieerd worden met het lijden door Zijn bedekkend bloed en de voeding die wordt verondersteld door het brood en het lichaam.

De hedendaagse gelovigen als een lichaam.

We zouden moeten proberen een heldere lijn te trekken tussen de figuren die al gepresenteerd zijn, waarin we deel hebben aan Christus en Hij *in ons* komt, en die naar welke we nu gaan kijken, waarin we *in Christus* zijn. Alleen in deze hebben we wat wordt bedoeld met de uitdrukking "lichaamswaarheid". De zegeningen die voor Israel in het vat zitten, hadden hun schaduw in eten en drinken en feesten en sabbatten, maar onze zegeningen zijn in Christus, en worden geïllustreerd door verschillende punten die letterlijk waar zijn van Zijn fysieke lichaam.

Vele leden met verschillende functies.

Paulus gebruikt het lichaam voor het eerst in Romeinen 12:4,5 als een figuur.

"4 Want zoals wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde functie hebben,
5 zo zijn wij, de velen, één lichaam in Christus, maar afzonderlijk leden van elkaar."

Laten we er nauwkeurig op letten wat het beeld hier werkelijk illustreert. Het is niet de relatie van Christus met de heiligen die de overhand heeft, maar van

gelovigen onderling. Er waren vele verschillende soorten personen, die allen verschillende functies hadden, maar toch zijn allen in Christus, vandaar dat, zoals de leden van het menselijk lichaam, allen samenwerken en van elkaar afhankelijk zijn, en samen een compleet geheel maken, omdat allen dezelfde geest hebben.

Indien we accuraat zijn in onze uitspraken, zullen we hier niet naar verwijzen als het lichaam *van Christus*. Het is letterlijk *ons* lichaam, niet noodzakelijkerwijs dat lichaam dat Hij in heerlijkheid heeft. De nadruk ligt op de individuele leden, zoals dat passend is in Romeinen. Er wordt over hen gesproken als *leden van elkaar*. Het punt is niet hun relatie met Christus. Zij zijn "in Christus", maar het beeld laat dat niet zien.

De nadruk wordt gelegd op de *verscheidenheid van functies in vele leden*, die samen het ene lichaam vormen. Letterlijk kan het zo geïnterpreteerd worden: De gelovigen in Christus vormen een enkel organisme, hoewel ze verschillende gaven ontvangen hebben. Deze genadegaven zijn aanvullend, zodat het geheel een compleet organisme vormt. Laten we zorgvuldig deze figuur onderscheiden van soortgelijke in Korinthiërs en Efeziërs. Dit zijn geen "andere lichamen", maar andere *figuren over hetzelfde* gezelschap gelovigen. In Romeinen kunnen we ons eigen lichaam nemen als de basis voor de figuur, maar in Korinthiërs varieert het beeld. In sommige verbanden is het *ons* lichaam (1Kor. 12:23), maar het begint en eindigt met het lichaam van *Christus* (1Kor. 12:12,27).

Het figuurlijke lichaam van Christus.

Om de geestelijke gaven van de gelovigen uit te leggen, gebruikt het twaalfde hoofdstuk van 1 Korinthiërs een figuur die vrijwel identiek is aan die in Romeinen wordt gebruikt. Daar wordt het geïllustreerd met welk lichaam dan ook. Nu wordt de figuur uitgebreid en verrijkt. Omdat alle heiligen gezalfd zijn door Gods geest, wordt de ecclesia vergeleken met het lichaam van de Gezalfde. Het wordt "de Christus" genoemd of "de Gezalfde" (1Kor. 12:12). In Romeinen werd de nadruk gelegd op de *diversiteit* van de leden. In Korinthiërs ligt die op hun *eenheid*. Deze eenheid wordt teweeggebracht door de doop van de geest. Zie hoe de figuren vermengd worden! We kunnen vele "lichamen" dopen en ze zo verenigen, maar je kunt nauwelijks de leden van een lichaam dopen om ze te verenigen! Maar het letterlijke is helder. Allen die zijn binnengaan in het gebied van Gods geest, worden ingelijfd in één lichaam.

De meest volledige ontvouwing van deze figuur is te vinden in deze passage. Het doel is de relatie te illustreren die de gelovigen met elkaar hebben, in het bijzonder in verband met de geestelijke gaven die op dat moment verkregen werden. Het zal het waard zijn nauwkeurig de plaatsen te bestuderen waar deze figuur voorkomt, daarom zullen we de volledige tekst van deze passage weergeven.

1 Korinthe 12:12-31

"12 Want zoals het lichaam één is en vele leden heeft, maar al de leden van het lichaam, velen zijnde, zijn één lichaam, zo ook Christus.

13 Want ook in één geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen, en allen zijn begoten met één geest.

14 Want ook het lichaam is niet één lid, maar vele.
15 Indien de voet zou zeggen: omdat ik niet de hand ben, ben ik niet uit het lichaam, is deze dan niet uit het lichaam?
16 En indien het oor zou zeggen: omdat ik niet het oog ben, ben ik niet uit het lichaam; is deze dan niet uit het lichaam?
17 Indien het hele lichaam oog zou zijn, waar het gehoor? Indien het geheel gehoor zou zijn, waar de reuk?
18 Maar nu plaatste God de leden, een ieder van hen in het lichaam, zoals Hij wil.
19 Maar indien allen één lid waren, waar bleef het lichaam?
20 Maar nu zijn er inderdaad vele leden, doch één lichaam.
21 En het oog is niet in staat te zeggen tegen de hand: ik heb jou niet nodig, of ook het hoofd tegen de voeten: ik heb jullie niet nodig.
22 Maar veeleer de zwakker schijnende leden van het lichaam zijn noodzakelijk,
23 en die welke wij voor meer oneerbaar deel van het lichaam houden, deze bekleden wij met overvloedige eer en onze onfatsoenlijke delen hebben grotere achting.
24 Maar onze respectabele leden hebben dat niet nodig, maar God stelt het lichaam zo samen: aan het misdeelde meer eer gevende,
25 opdat er geen verdeeldheid in het lichaam zou zijn, maar dat de leden hetzelfde voor elkaar zouden zorgen.
26 En als één lid lijdt, lijden alle leden mee. Als één lid verheerlijkt wordt, dan verheugen alle leden mee.
27 Jullie nu zijn het lichaam van Christus, en de leden zijn daarvan deel.
28 En wie God inderdaad plaatste in de ecclesia: eerst apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraren, daarna krachten, daarna genadegaven van genezing, helpers, bestuurders, soorten talen.
29 Niet allen zijn apostelen, niet allen zijn profeten, niet allen zijn leraren, niet allen hebben krachten,
30 niet allen hebben gaven van genezing, niet allen spreken in tongen, niet allen vertalen.
31 Weest dan vurig naar naar de genadegaven, de hoogste. En ik toon jullie nog een weg, passend bij overstijging."

Laten we er eerst op letten dat dit een *tijdelijke* toestand illustreert. Het past bij de genade die toen aan de natiën getoond werd, maar was veel minder dan dat wat later onthuld zou worden. Maar toen het pad dat paste bij allesoverstijging, leidde naar volwassenheid, werd het beeld van het lichaam niet verlaten. Het werd nog zeven maal gebruikt, maar altijd met een ander oogmerk. Het menselijk lichaam is niet slechts een samengestelde eenheid, zoals hier uiteen wordt gezet, het kan ook gezien worden als voedsel nodig hebbend, of als gekoesterd wordend, als de wil van het denken uitvoerend, enz. In deze en andere relaties wordt ook de ecclesia een lichaam genoemd.

Laten we, opdat we deze figuur niet verwarren met die van Christus' Hoofdschap, er zorgvuldig op letten dat de *groei* en *onderschikking* van de gelovigen geheel vreemd is aan dit thema. De heiligen zijn het complete lichaam van Christus, het hoofd inbegrepen. Het oor, het oog, de neus, zijn alle *leden*, ook al zitten ze in en aan het hoofd. De relatie van Christus met *dit* lichaam is *niet* dat van Hoofd. Hij is *Alles*. Net zoals Zijn letterlijk lichaam in heerlijkheid bestaat uit voeten en handen en hoofd, zo is ook Zijn figuurlijk lichaam een compleet organisme, en Zijn geest

geeft leven aan *ieder lid*, of dat nu het laagste (de voeten) of het hoogste (zoals de ogen in het hoofd) is. En Hij is volwassen. Er is geen groei mogelijk waar het Zijn letterlijk lichaam betreft, zodat het niet gebruikt kan worden om groei of toename te illustreren. *Groei* is alleen waar daar waar Hij het *figuurlijke* Hoofd is (Efe. 4:16).

De letterlijke waarheid, die zo sprekend uiteen wordt gezet door de figuur van het lichaam (in 1Kor. 12:12-31), zou voor iedereen helder moeten zijn. Het is de geest die zij ontvangen die allen verenigt die in Christus zijn, en die hen de kracht geeft van *samenwerking en wederzijdse sympathie*. Hoe meer deze geest ons vult, hoe meer dit duidelijk zal worden. Hoe minder er van is, hoe minder wij iets zullen zien van de samenwerkende eenheid en sympathie, die het meest markante kenmerk van de kerk zou moeten zijn.

Het is inderdaad maar zelden een figuur zo gedetailleerd weergegeven als in dit voorbeeld. Er zijn vele punten van overeenkomst. Er zijn *vele leden* in een organisme, en wederzijdse afhankelijkheid, behulpzaamheid en sympathie.

Het lichaam in deze geheime bedeling.

Efeziërs herhaalt niet alles wat Paulus ons in zijn eerdere brieven geeft, zelfs als het ingesloten is in de waarheid voor vandaag. Het verenigt eenvoudig was al onthuld was door er naar te verwijzen onder een duidelijke benaming. Zo wordt er in deze brief weinig gezegd over onze verwachting, maar het onderwerp wordt gebaseerd op wat tevoren was bekend gemaakt. "die een eerdere verwachting hebben" (Efe. 1:12; SW). Dan volgt het gebed dat zij in staat zouden zijn het uitzicht te zien dat nu wordt onthuld (Efe. 1:18), en de oproep om de eenheid te bewaren die door die ene verwachting wordt gemaakt. (Efe. 4:4).

Zo is het ook met de waarheid van onze geestelijke vereniging in Christus. Er is geen gedetailleerde illustratie nodig, omdat die al is gegeven, en de heiligen die met Paulus' bediening zijn verbonden worden nu "de ecclesia die Zijn lichaam is" genoemd (Efe. 1:23). Het is de speciale benaming voor hen wanneer hun relatie met *Christus* ons voor ogen staat, zoals de uitdrukking "lichaam-kerk" dat vandaag is met sommigen. Aangezien, in feite, dezelfde gelovigen en dezelfde eenheid door hetzelfde figuur getoond worden, zijn we nauwelijks gerechtvaardigd om van deze verschillende lichamen te maken.

Het gezamenlijk lichaam.

Op dit punt hoop ik onze vrienden te helpen door vrijelijk mijn eigen falen te belijden door deze figuur, die in Efeziërs wordt gebruikt, te verwarren met die in 1 Korinthe. Ook al is er in feite een basis, zoals we zullen zien, de twee figuren zijn te verschillend om een directe tegenstelling te vormen. Meer volwassen overdenking heeft me er toe geleid te zien dat het *gezamenlijk* lichaam van Efeziërs en het *ene* lichaam van Korintiërs in ons denken niet vermengd moeten worden. Zij werden door verschillende methoden gemaakt en beslaan onderscheiden gebieden van waarheid, die elkaar zeker kunnen overlappen, maar niet identiek zijn. Het ene lichaam werd tot stand gebracht door geestelijke doop, en verenigt haar vele *leden*, Joden én Grieken, maar ook slaven en vrijen, en zij

die op de schaal van respectabiliteit en eer verschillen. Het leidt tot *sympathie in lijden* en *verheugen in achting*. Het houdt zich bezig met de wederzijdse zorg die we zouden moeten uitoefenen voor elkaar, terwijl we in deze lage sfeer in zwakheid en onvermogen en schaamte zijn (1Kor. 12:13,26).

Het gezamenlijke lichaam, echter, is het gevolg van "levendmaking" en "opwekking" en "gezetten zijn" van twee *groepen* gelovigen, zij uit de natiën, samen met een keuze uit Israel, te midden van de *hemelingen* (Efe. 2:5,6), waarin beide groepen dood zijn voor hun overtredingen. De actie is letterlijk waar voor Christus' lichaam. In dit opzicht is het niet samengesteld uit *vele leden*, maar uit slechts twee *groepen*, waarmee *samen* of *gezamenlijk* mee wordt omgegaan. Het gaat hier niet over hun sympathieke oefening, maar over het uitstellen van Gods genade in de komende eonen. De woorden *gezamenlijk* en *samen* zijn in het Grieks dezelfde, en markeren een onderscheid tussen dit aspect (twee *groepen* die samen worden gebracht) en dat van een lichaam met *vele leden*, hoewel, uiteraard, beide een *eenheid* beschrijven en *één* lichaam genoemd kunnen worden.

Toch heeft het feit dat dit gezamenlijk lichaam de voorrechten en voorrang wegneemt van Paulinische Joden en aan hen dezelfde plaats geeft onder de hemelingen als aan gelovigen uit de natiën, haar uitwerking op de samenstelling van het ene lichaam van Korinthiërs. Dit wordt duidelijk aangegeven door de verschillende lijsten van gaven. Die in Korinthiërs waren toegespitst op die tijd. Efeziërs schaft ze niet allemaal af. Ze zet die gaven voort die passen bij de nieuwe genade, laat die vallen die er niet bij passen en voegt twee nieuwe toe. Apostelen en profeten gingen voort op het fundament (Efe. 2:20). Er zijn nog steeds leraren onder ons, net als evangelisten en pastores. Als wij ook gedoopt zijn in één geest, en gaven hebben, zijn wij, als vele individuen, één lichaam, zoals in Romeinen en Korinthiërs, samengesteld uit verschillende graden of rangen met verschillende functies, die in al deze brieven uitgebeeld worden door de verschillende geachte leden van het lichaam.

In Efeziërs worden de natiën drie maal aangesproken om hun samenvoeging met sommige gelovigen uit Israel uit te leggen, wat het geheim vormt. Eerst, in relatie met God en hun hemels lotdeel, lezen we in 1:13 "in Wie ook, gelovend, *jullie* verzegeld zijn met de geest van de belofte, wat een voorschot op *ons lotdeel* is" (HBN). De natiën zijn gezamenlijke genietters van een lotdeel met een selectie uit de Israëlieten *omdat ook zij verzegeld zijn* met de geest der belofte, die haar onderpand is. In relatie met Christus wordt het gezamenlijk lichaam uitgelegd in 2:1-5.

"1 En *jullie*, dood zijnde voor jullie overtredingen en zonden,
2 waarin jullie eens wandelden overeenkomstig de aion van deze wereld, overeenkomstig de overste van het gezag van de lucht, van de geest van de nu werkende in de zonen van de koppigheid,
3 in wie ook wij allen ooit onszelf gedroegen in de lusten van ons vlees, doende de wil van het vlees en van het verstand. En wij waren van nature kinderen van de verontwaardiging, zoals ook de rest,
4 maar *God*, rijk zijnde in mededogen, vanwege Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefheeft,
5 maakt ook ons, dood zijnde voor de overtredingen, *samen levend* met

Christus(door genade zijn jullie geredden)," (Efe. 2:1-5;SW)

De natiën horen bij het gezamenlijk lichaam omdat zij, net als die van Israel van wie het lotdeel was in Christus te midden van de hemelingen, gezamenlijk levend gemaakt, opgewekt en gezeten zijn. In de komende aionen zullen onze lichamen letterlijk gezamenlijk opgewekt worden en zal Hij Zijn allesoverstijgende genade doorheen ons tentoonspreiden. De natiën vormen een gezamenlijk lichaam met de Paulinische Joden, omdat zij *met hen* levend gemaakt en opwekt en gezeten zijn.

In relatie met elkaar wordt hun gezamenlijke deelname uiteen gezet in 2:11, "ooit jullie, de natiën in het vlees" en 2:13-18.

"13 Maar nu, in Christus, jullie die ooit veraf waren, zijn dichtbij gekomen door het bloed van Christus,

14 want Deze is onze vrede, de makende de beide één en de centrale muur van de scheiding afbreekt,

15 (de vijandschap in Zijn vlees), de wet van de geboden in inzetten opheffend, opdat Hij de twee in Hem zou scheppen in één nieuwe mens, vrede makend,

16 en beiden in één lichaam zou verzoenen met God door het kruis, de vijandschap daarin dodend.

17 En komende evangeliseert Hij vrede aan jullie, de veraf zijnden, en vrede aan de dichtbij zijnden,

18 want door Hem hebben wij beiden toegang in één geest tot de Vader." (Efe. 2:13-18;SW)

De natiën nemen *in geest* deel met uitverkoren Israëlieten, omdat ze niet langer uitgesloten zijn van toegang tot God vanwege hun *lichamelijke* relatie.

Beide groepen samen gezegend in een gezamenlijk lichaam.

Laten we dan de figuur van het gezamenlijk lichaam beperken tot onze vereniging met de Besnijdenis en ons verwonderen in het alles overstijgen van de genade die zo wordt onthuld. Het zou al een grote gunst zijn geweest als we gezegend zouden zijn als ondergeschikten aan Israel, op de Aarde. Echt ondenkbaar zou de gunst zijn als we hun gelijken zouden zijn geworden in het Koninkrijk. Nog veel hoger dan dit zouden onze zegeningen zijn geweest als wij onder hen gesteld zouden zijn te midden van de hemelingen. Maar hoe *onvoorstelbaar* is de genade die ons *samen* zegent en ons tot een *gezamenlijk* lichaam maakt in de hoogste van alle gebieden in heel het universum!

Deel 4 - Samen gezegend in een gezamenlijk lichaam

"14 want Deze is onze vrede, de makende de beide één en de centrale muur van de scheiding afbreekt,
15 (de vijandschap in Zijn vlees), de wet van de geboden in inzetten opheffend, opdat Hij de twee in Hem zou scheppen in één nieuwe mens, vrede makend,
16 en beiden in één lichaam zou verzoenen met God door het kruis, de vijandschap daarin dodend."
(Efe. 2:14-16;SW)

In het voorafgaande artikel in deze serie hebben we laten zien dat er "een lotdeel van God" was (Rom. 8:17) voor gelovigen onder de natiën, al lang voordat Efeziërs werd geschreven. Zelfs in die dagen, lang voordat Paulus naar Rome kwam, was van dezelfde gelovigen bekend dat ze *leden* van het lichaam van Christus waren (Rom. 12:5; 1Kor. 12:12-31).

Ook dat de gelovigen uit de natiën gezamenlijke deelnemers waren aan Zijn belofte in Christus Jezus door Paulus' evangelie, was al vroeg in zijn bediening bekend gemaakt. Het is de opdracht van de tweede helft van het boek Handelingen. Schrijvend aan de Romeinse heiligen (Rom. 1:7), sprekend over de bijdrage die voor de heiligen in Jeruzalem bijeengebracht moest worden (15:27), zegt Paulus: "want indien de heidenen deelnemen aan hun geestelijke goederen, horen zij ook met hen hun vleselijke dingen te dienen".

Aangezien het Efezegeheim duidelijk niet bestond uit het "erfgenaam" of lotdeelgenieter zijn, of lid zijn van het lichaam van Christus, of de deelname aan de belofte, waaruit bestaat het dan? Haar hele punt en kracht is te vinden in dat drie maal herhaalde woord SAMEN, of, zoals wij het weergeven, *gezamenlijk* (Efe. 3:6). Het gezamenlijk lichaam, zoals wij al eerder hebben aangegeven, is het gevolg van *gezamenlijke* levendmaking, opwekking en gezeten zijn te midden van de hemelingen, *beide groepen* gelovigen, zij die uit de natiën komen en de Paulinische Joden (Efe. 2:5,6). De apostel verwijst naar de twee groepen als respectievelijk de "natiën" (of "Onbesnedenheid") en de "Besnijdenis" (Efe. 2:11).

De gelovigen uit de natiën konden tevoren niet *gezamenlijk* lotdeelgenieters zijn, want het lotdeel was op de Aarde en Israël moest daar de hoogste positie hebben. Zij moeten altijd vreemdelingen zijn in de aardse gemeenschap. Zij konden alleen gasten zijn (Efe. 2:12). De Joden kwamen eerst (Rom. 1:16;2:9). De natiën waren schuldig aan Israël (Rom. 15:27).

Het geheim onthult dat de gelovigen uit de natiën als groep een lotdeel toegewezen hebben gekregen, een lidmaatschap in een lichaam en een partnerschap in de belofte die Paulus had gepredikt, en dat allemaal *in gelijke mate*, op net zo'n hoog niveau en in iedere mate gelijk aan dat wat aan de groep van Paulinische Joden was gegeven met wie zij verenigd zijn. Dit is de boodschap van het kleine, maar zo nadrukkelijke voorvoegsel *gezamenlijk*.

Deze drie onderscheiden delen van het geheim worden uitgebreid besproken in de eerste twee hoofdstukken van de Efezebrief. Efeze 1:3-14 houdt zich bezig met het eerste deel, het lotdeel of de "erfenis", en sluit af door de natiën hetzelfde zegel te geven, dezelfde geest. Vandaar hetzelfde lotdeel, net zoals Paulus en zijn mede-Israëlieten. Efeze 1:20-2:10 houdt zich bezig met het tweede deel, het ene

lichaam, en laat zien dat de natiën daarin op gelijke wijze en niveau gezegend worden met de Joden. Efeze 2:11-22 laat zien dat de lichamelijke minderwaardigheid van de natiën hen niet langer weg houdt van de volkomen deelname in de belofte van Paulus' evangelie, wat het derde deel is.

Elk van de drie ontvouwingen van het geheim houdt zich bezig met een verschillende relatie. De op *God gerichte* kant is te zien in de band met het hemelse lotdeel. Het houdt zich bezig met onze plaats in Zijn voorbestemming en plan en doelstelling. De op *Christus gerichte* kant zien we als het zich bezig houdt met het gezamenlijk lichaam, waarvan Hij het Hoofd is. De op de *mens gerichte* kant van het mysterie is ontwikkeld om zich bezig te houden met onze gezamenlijke deelname met alle gelovigen.

Gezamenlijke lotdeelgenieters.

Het op *God gerichte* aspect van het mysterie komt ons eerst voor ogen (Efe. 1:3-14). Het is verdeeld in twee secties. In de eerste (1:3-12) wordt het lotdeel van Paulus en de met hem verbonden Israëlieten overgezet van de Aarde naar de hemel. De zegen voor deze groep is te midden van de hemelingen. Zij heersen niet op Aarde, maar in het ruimere gebied van het universum. In de andere sectie (1:13,14) wordt aan de natiën als groep - "ook jullie" - hetzelfde lotdeel toegewezen, omdat zij dezelfde geest hebben ontvangen en dezelfde belofte hebben. Daarom zijn zij gezamenlijke genieters van deze hemelse eer.

Het gezamenlijk lichaam.

De op *Christus gerichte* kant van het geheim wordt nu ontwikkeld (Efe. 1:20-2.10). Eerst wordt Hem, als Hoofd van het hele universum, Zijn plaats boven allen gegeven. Dan wordt Zijn lichaam voorgesteld als het universele complement. Tot dusverre had de verlossing alleen voorzien in de verloren zegeningen voor de Aarde. De hemel, waar de zonde begon, zou, zo lijkt het, niet bereikt worden door het werk van het kruis. Voor het grootste deel van het universum was nog niets voorzien. Israel zal Zijn instrument zijn voor de verlossing van de Aarde. De ecclesia, die Zijn lichaam is, zal voorzien in wat nodig is in de hemelen. Zo is ze het complement van de Ene Die het hele universum completeert (Efe. 1:23). Christus, inclusief de leden van Zijn lichaam, zullen de regering beheren van het hemelse.

Welke plaats zullen de natiën in deze hebben? Op Aarde moeten zij onderschikt zijn aan Israel. Maar in de hemelen zijn de hemelingen de onderschikten. Het lichaam wordt samengesteld uit zowel Joden als heidenen. Zullen de Joden in dit nieuwe gebied hun superieure plaats behouden? Dat is niet het geval. Ten eerste richt de apostel zich tot de gelovigen onder de natiën - "en jullie"(2:1). In het derde vers richt hij zich tot de Israëlieten - "in wie ook wij". Maar beide groepen zijn inbegrepen wanneer Hij

- ons gezamenlijk levend maakt (2:5)
- ons gezamenlijk opwekt (2:6)
- ons gezamenlijk zet (2:6)

te midden van de hemelingen, in Christus Jezus. Daarom zijn de twee groepen van gelijke rang. Beide worden *samen* gezegend in een *gezamenlijk* lichaam.

Een nieuwe mensheid scheppen.

Het kruis is, met betrekking tot het vlees en de besnijdenis en het naderen tot God, het einde van de oude schepping. In Galatië zette de apostel de Judaïsten op hun plaats, die veel op hadden met het vlees en de religieuze rituelen van het Judaïsme. Dat hoort bij het evangelie van het Koninkrijk, dat tijdens het millennium zal bloeien. Maar het heeft vandaag geen plaats, want we zijn, in geest, al voorbij die aion. In Christus betekent besnijdenis noch onbesneden zijn iets, het gaat om een nieuwe schepping (Gal. 6:15). De nieuwe schepping is niet een figuur die beperkt is tot Efeziërs en wordt toegepast op het "mysterie" van het ene lichaam. Het wordt nooit *direct* op deze toegepast. Het heeft te maken met de mensheid, met het verdwijnen van het vleeselijk voorrecht van de uitverkoren natie bij het benaderen van de Godheid, zoals dat het geval zal zijn in de letterlijke nieuwe schepping, na de duizend jaren.

Efeziërs herhaalt eenvoudig de figuur van de nieuwe schepping in verband met hen die dichtbij en die veraf van God zijn, en past die opnieuw toe. De twee voornaamste en aanvullende Schriftplaatsen (Efe. 2:15 en 4:24) houden zich bezig met de nieuwe mensheid (in de derde kant van het geheim), niet met het gezamenlijk lichaam (de tweede kant - Efe. 1:20-2:10, 5:21-6:9). Zij die deze figuren vermengen zullen nooit in staat zijn de waarheid van het gezamenlijk lichaam helder te zien. In Efeziërs 2:13-18 spreekt de apostel over twee klassen van gelovigen, die uit de natiën en die uit Israël, twee onderscheiden groepen. Net zoals het zal zijn in de duizend jaren, waren zij uit de natiën ver verwijderd, ook al waren ze gelovigen. Er stond een muur tussen hen en God, die werd gemaakt door hun vlees en door de inzettingen (Hand. 15:20) van de apostelen. Zij behoorden tot een mensheid die in tweeën werd gespleten door de rite van de besnijdenis.

In de toekomst zullen de natiën, die tijdens het millennium op een afstand worden gehouden, in de nieuwe schepping dichtbij gebracht worden (Openb. 21:1-4). Zij zullen niet een afstandelijke God aanbidden, die opgesloten zit in een tempel waartoe alleen de Besnijdenis toegang heeft. God Zelf zal bij hen zijn. Er zal een nieuwe mensheid zijn. Religieus zal de afgrond tussen Jood en heiden verdwijnen. Het priesterschap zal verdwijnen. Dat is de boodschap van Efeziërs voor de gelovigen vandaag. Het beeld van de nieuwe schepping, dat Paulus eerder had gebracht om op dit moment God's relatie te tonen met heel de mensheid, dat wil zeggen: de verzoening, gebruikt hij nu opnieuw om te laten zien dat de barrière die gelovigen weghoudt uit God's aanwezigheid, nu afgeschaft is en dat zij dezelfde toegang tot God hebben die de Israëlieten hebben, niet vanwege een schepping die tot de heiligen beperkt is, maar vanwege een schepping die *heel de mensheid* betreft. Alleen de gelovigen, echter, gaan deze *nieuwe mensheid* nu al binnen, want het is een zaak van gezamenlijke *deelname* in geloof en geest.

In volkomen overeenstemming met deze onthulling over een nieuwe mensheid in het leerstellige deel van Efeziërs, vinden we een soortgelijke uitspraak in de tweede helft, die gaat over gedrag. Om de superieure symmetrie hiervan te zien,

moeten we de structuur van Efeziërs bestuderen ([in deel 2 van deze serie](#)). Deze twee verwijzingen naar de *nieuwe mensheid* in de nieuwe schepping zijn in de aanvullende secties die gaan over gezamenlijke deelname (het derde deel van het geheim), niet met het beeld van het gezamenlijk lichaam (het tweede deel). De nieuwe mensheid aan doen (Efe. 4:24) gaat over gedrag, en is lang niet zo beperkt in haar bereik als het beeld van de nieuwe mensheid in 2:15. Het verderf en verleiding van de oude mensheid vergaan, en de rechtvaardigheid en de weldadigheid van de nieuwe dienen aan gedaan te worden, net als de milleniale omstandigheden, die eindigen in de grote afval, verdwijnen en ruimte maken voor een nieuwe schepping, waarin rechtvaardigheid woont.

Individuele schepping.

Twee maal hebben we het beeld van een individuele schepping; één maal in Paulus' vroege brieven (Gal. 6:15) en één maal in zijn volkomenheidsgroep (Efe. 2:10). In beide gevallen houdt de context zich bezig met dezelfde thema's, de algemene scheppingen. In Christus Jezus betekent besneden zijn noch onbesneden zijn iets; het is een nieuwe schepping. Na gekeken te hebben naar het gedrag van Jood en heiden, lezen we dat wij Zijn prestatie zijn, geschapen zijnde in Christus Jezus voor goede werken, die God tevoren bereid had, opdat wij daarin zouden wandelen. Het is een echt beeld dat letterlijk door hen vervuld zal worden op de nieuwe Aarde, wanneer religieuze verschillen verdwenen zullen zijn. God heeft alleen goede werken voor hen bereid en zij maken deel uit van een nieuwe schepping. Daarom zal in die tijd zonde vrijwel onbekend zijn.

Éné lichaam en één mensheid.

Het beeld van het "ene lichaam" wordt, zoals we zullen zien, ook op verschillende andere manieren gebruikt. In Efeziërs 2:15,16 geeft het ene lichaam eenvoudig aan dat twee groepen gelovigen, die van de Besnijdenis en die van de Onbesnedenheid, nu veranderd zijn in *één* lichaam. Letterlijk kan dit niet, maar figuurlijk kunnen zulke dingen wel, en dat gebeurt vaak. Het lichaam van een *mens* en een "lichaam" *mensen* zijn niet onderworpen aan dezelfde beperkingen, en ook kunnen ze niet het onderwerp vormen van dezelfde redenering. We kunnen redeneren over beelden, zoals we dat doen over feiten. De schepping van een nieuwe mensheid (Efe. 2:15) is verbonden met de *herverzoening* van de twee klassen gelovigen, net zoals de schepping in 2Korinthe 5:17 zich bezig houdt met de verzoening van de mensheid. De een is gebaseerd op de ander. Het geheim van het evangelie vloeit voort uit verzoening en het derde deel van het geheim (gezamenlijke deelnemers) vloeit voort uit deze verzoening van twee groepen gelovigen.

Een lichaam, samengesteld uit groepen.

Laten we proberen duidelijk in ons denken vast te leggen wat letterlijk bedoeld wordt met het beeld van een "lichaam". Deze wat vervaagde bijbedoeling wordt in het Engels zo vrijelijk gebruikt, dat we de uitdrukking toepassen op iedere verzameling van personen of dingen, of op de massa van wat dan ook. In de passage die we al overdacht hebben (Efe. 2:16) wordt het op deze manier gebruikt. Twee groepen aanvaardden Paulus' onderwijs. De Besnijdenis was dichtbij, de Onbesnedenheid was veraf. Het vlees scheidde hen. In geest, in

Christus, werden deze twee *één*. Dat is het *ene* lichaam. In dit geval wordt het voorvoegsel *ene* toegevoegd om het feit uit te drukken dat er vandaag geen onderscheid is tussen gelovigen, want allen hebben *één* geest. Er is slechts *één* lichaam, niet *vele* groepen, zoals die er vandaag in het Christendom zijn, menselijk gesproken.

In Efeze 2:15,16 schijnt het duidelijk te zijn dat het ene lichaam voortkomt uit de vereniging van twee groepen, een gedachte die geheel vreemd is aan het beeld zoals dat eerder in Romeinen en Korinthiërs werd gebruikt. Daar waren *vele* leden en *vele* taken. Hier is het niet een zaak van functioneren, maar van *vrede* en *herverzoening* tussen twee groepen. Deze twee aspecten zouden volledig uit elkaar gehouden moeten worden. Het is de bijzondere boodschap van Efeziërs, dat het uit leden bestaande lichaam herkent en aanpast, maar daaraan het lichaam *toevoegt* dat gemaakt is uit andere of vijandige groepen. Dit is haar bijzondere en kronende onthulling, die haar toppunt bereikt in het geheim dat, in geest, de natiën niet slechts gezamenlijke genieters en gezamenlijke deelnemers zijn, maar een *gezamenlijk lichaam* (Efe. 3:6).

Het gezamenlijke lichaam.

Volwassen denken heeft me overtuigd dat de kracht van het voorzetsel *sun* (gezamenlijk) niet verwijst naar de vele leden van het lichaam, maar naar de twee ongelijke *groepen* waaruit het werd samengesteld, de Besnidenis, die nabij waren, en de Onbesnedenheid, die veraf stonden. Nu beide groepen in geest nabij zijn, is de kloof tussen hen verdwenen en is het een gezamenlijk lichaam geworden, waarin beide groepen van gelijke rang zijn; de twee *groepen* zijn verzoend geworden.

Het is dit bijzondere beeld, *één* lichaam, samengesteld uit zowel de Besnedenheid als de Onbesnedenheid (of welke groep dan ook), dat vrede of verzoening brengt onder de gelovigen (Efe. 2:16). Door het kruis worden alle vleselijke verschillen en alle verworvenheden, voorrechten, trots, of andere oorzaken van scheiding, terzijde gesteld, zodat geen enkele strijd het recht heeft de kop op te steken. Door de gelovigen aan te moedigen de eenheid van de geest met de band van de vrede te bewaren, is de *eerste* eenheid die van het *ene lichaam* (Efe. 4:4). Er zullen in dit lichaam geen andere of afwijkende groepen zijn, want dit zal de vrede verstoren. En heeft de ervaring van bijna 2000 jaren ons niet laten zien dat, waar deze eenheid niet wordt bewaard, er strijd en onenigheid is?

Één lichaam, samengesteld uit individuen.

Maar er is een ander aspect aan dit beeld, dat in het bijzonder in Paulus' vroege brieven wordt gebruikt, dat wij zelf nooit duidelijk hebben onderkend. Dat is: *één* lichaam, samengesteld uit individuele leden (Rom. 12:4,5; 1Kor. 12:12-27). Hier wordt naar verwezen als het lichaam *van Christus*, want ieder lid is gezalfd door de Geest, en allen samen vormen zij een levend organisme dat voor Christus is wat ons lichaam voor ons is, het instrument waardoor wij werken. Hier wordt naar verwezen in Efeze 1:23 - de ecclesia die Zijn lichaam is, het complement van de Ene Die het Al in allen completeert; 4:12,13 - de opbouw van het lichaam van Christus, tot het einde, opdat wij allen...; 4:16 - het gehele lichaam,

samengehouden ... naar de mate van de werking van ieders liefde ... tot de opbouw van zichzelf in liefde; 5:30 - wij zijn leden van Zijn lichaam.

Zelfs in dit aspect kunnen we grote verschillen in het beeld zien, behorend bij de toepassing. In Romeinen en Korinthiërs gaat het om *verscheidenheid in eenheid*. Één lichaam, maar vele *leden* met verschillende *taken*. In Efeze 1:23 is het lichaam het *complement* van Christus in Zijn Hoofdschap over allen. In 4:12,13,16 is het beeld geheel anders, want daar dient de levende eenheid tot *groei*. In 5:30 verandert het toneel opnieuw voor het voeden en koesteren dat wij mensen verlenen aan het lichamenlijk gestel. Vrijwel iedere maal dat het beeld van het "lichaam" voorkomt, heeft het een eigen gebruik. We zouden dit altijd in onze overwegingen moeten betrekken.

Laten we altijd de vele aspecten van dit beeld onderscheiden. Laten we nooit het lichaam *van* Christus en Christus als Hoofd van het lichaam verwarren. De beelden zijn heel anders, ook al wordt in beide het woord "lichaam" gebruikt. In het ene is Christus een van de leden van het lichaam, het Hoofd, en de rest is aan Hem *onderschikt*. In het andere zijn *alle* leden, inclusief de ogen in het hoofd, Christus' lichaam, waardoor Hij werkt en dat Hij koestert.

Het geslacht van het lichaam.

Een van de meest vernederende aspecten van mijn vroege inspanningen om de vraag van het lichaam en van de bruid op te helderen, was de poging om het geslacht van het lichaam vast te stellen. Ik las een paar zeer opmerkelijke uitspraken hierover van beide kanten. Ik zie nu hoe volkomen nutteloos dit allemaal was. Als Paulus zowel vader als moeder van de Thessalonicenzen kon zijn (1Thess. 2:7,11), dan zou de ecclesia zowel een bruid als een lichaam kunnen zijn. Redeneren is hier volmaakt onlogisch. Toch kan het enigszins helpen als we de feiten van de zaak geven, en enige van de valkuilen aangeven waarin we vielen voordat we wisten hoe we deze spraakfiguren moeten hanteren.

Het woord "lichaam" heeft, zowel in het Grieks als in het Engels, in het geheel geen geslacht. Het kan gebruikt worden voor het lichaam van Dorcas (Hand. 9:40), die een vrouw was, maar net zo goed voor een man. Natuurlijk, wanneer het specifiek wordt gebruikt voor Christus, dan mogen we stellen dat het om een mannelijk lichaam gaat. Maar dit is niet waar het om gaat en minder dan waardeloos. Op een bepaald moment was er veel te doen over het feit dat het woord *ecclesia*, in het Grieks, *vrouwelijk* is, en dit werd gebruikt om te bewijzen dat het lichaam vrouwelijk is! Hieruit werd dan afgeleid dat het de bruid van Christus is! Door gelijke verstandelijke processen zouden we kunnen bewijzen dat er in de ecclesia geen mannen zijn, maar dat ze in haar geheel is samengesteld uit vrouwen!

Een van onze favoriete methoden was om een ander beeld in te brengen om aan te tonen dat het lichaam mannelijk is. We dachten dat de "ene nieuwe man" [in het Engels kan "man" zowel mens als man betekenen; WJ], uiteraard identiek moest zijn met het lichaam van Christus, vandaar dat dit een favoriet bewijs was, totdat... we ontdekten dat *anthroopos*, hoewel mannelijk, gewoon "mens" betekent, of "mensheid." De nieuwe mensheid van de toekomst zal niet alleen uit mannen

bestaan. En dat is ook met de huidige figuurlijke niet het geval. Dat zou de zusters uitsluiten van deelname aan de genade van Christus!

Het laatste in deze schijnt gebaseerd te zijn op Efeze 4:12,13, waar we lezen:

12 tot aanpassing van de heiligen in het werk van bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus,
13 totdat wij zouden verkrijgen het al in de eenheid van het geloof en van de bovenkennis van de Zoon van God, tot een volgroeide man, tot een maat van gestalte van het complement van de Christus,
(Efe. 4:12,13;SW)

Is het niet duidelijk dat deze passage zich bezig houdt met de *individuen* die het lichaam vormen, waarvan sommigen minderjarig en anderen volwassen zijn? Het lichaam was op dat moment duidelijk uit beide samengesteld, en de gaven werden gegeven om uit minderjarigen volwassen heiligen te maken. Daarom is de zinsnede "volwassen mens" een beeld, dat net zo goed toepasbaar is op een vrouw als op een man. Het is geen beschrijving van het lichaam als geheel, en kan niet gebruikt worden om het geslacht er van vast te stellen.

Ik begrijp dat sommigen nog verder gaan dan dit, omdat zij het Griekse woord *an^r* met "echtgenoot" vertalen, en dit zou dan de status en het doel van de gemeente zijn, die het lichaam van Christus is. Dit is zo verbijsterend dat het om een onderzoek schreeuwt. Maar we moeten bovenal opmerken dat het Grieks van de Schrift geen uitdrukking kent voor "echtgenoot". Het woord is eenvoudig "man", dat wil zeggen: een man, niet een kind of een vrouw. Hoe dwaas zou het zijn het overal met "echtgenoot" te vertalen, mag wel blijken uit deze voorbeelden: "Jezus, de Nazarener, een *echtgenoot*" (Hand. 2:22), of: "Ik ben een Joodse *echtgenoot*, geboren..." (Hand. 22:3), of zelfs in deze passage zelf: "tot een volgroeide *echtgenoot*" (Efe. 4:13). Het Grieks zegt gewoonlijk *eigen man* voor *echtgenoot*. Daarom lezen we van uw "eigen echtgenoot" (Efe. 5:22). Het woord *echtgenoot* is slechts idiomatische onzin en zou niet de basis mogen vormen voor een nieuwe leer zoals deze.

Maar waarom zouden we stoppen met redeneren, nu we eenmaal zijn begonnen? Als het lichaam een echtgenoot is, dan moet er ook een vrouw zijn. Wie kan dat zijn? Ik veronderstel dat de bruid, het gelovig Israel, de enige is die in beeld is. Maar als onze bestemming in de hemelen is en de hunne op Aarde, dan is er goede reden om te vrezen voor ons toekomstig geluk! De partners zullen voor het grootste deel van de tijd van elkaar gescheiden zijn! Ze zouden geen geestverwanten zijn. Hun belangen zouden heel verschillend zijn. Maar meer dan dat, we zouden in conflict komen met de *echte* echtgenoot van de herstelde natie: Yahweh. Zij zijn niet de bruid van *Christus*, maar van *Yahweh*. En wij zijn niet Yahweh. Zelfs ons redeneren zal ons daar niet brengen. In welk soort absurditeiten vervallen we, zodra we het geloof inruilen voor falend, dwaas redeneren!

De weergave met *echtgenoot* herinnert ons aan een opmerkelijke weergave in onze King James vertaling, die niet door de Herzieners werd gewijzigd. Daar lezen we dat Paulus de Korinthiërs aan één echtgenoot had *uitgehuwelijkt*. Dit kan begrijpelijke geweest zijn toen de King James werd gemaakt, maar nu zou het een

misdaad zijn om een pure maagd te beloven aan een man die al een echtgenoot is. Ik ben geneigd het woord dat weergegeven wordt met *uitgehewelijkt* of *beloofd* niet als *getrouwd*, maar met *verloofd* te beschouwen en ik heb gezien dat de beste Duitse vertalingen het zo hebben. Dit is het echte beeld. Niet een huwelijk, maar de toestand van een maagd vóór het huwelijk, die op een bijzonder wijze vraagt om alleen zijn en om puurheid. Letterlijk wenste Paulus dat de Korinthiërs geheel en al voor Christus zouden zijn. Zij konden dit worden zonder letterlijk Israëlieten te worden of een plaats in te nemen in het Koninkrijk. Wij, leden van het lichaam, zouden zo moeten zijn. Zelfs al zouden we het illustreren door middel van de huwelijksband, zou dat ons niet uit het lichaam wegnemen en ons in de bruid plaatsen. Beelden zijn geen feiten.

De poging om het beeld van de bruid van Yahweh in een van Paulus' brieven te persen, lijkt me buitengewoon ongelukkig en te berispen. Er schijnt een "bewijs" nodig te zijn dat de Korinthiërs "Joods" waren, en aangezien zo iets niet te vinden is, moet er een uitgevonden worden. Zouden we ook ons lidmaatschap verliezen in het lichaam van Christus en toegevoegd worden aan de bruid van Yahweh als we vrijgezel en puur zouden zijn ten opzichte van Christus? Dit is alles wat het beeld overbrengt.

Vreemden - medeburgers.

In de voorafgaande era, in het vlees, waren de gelovigen uit de natiën vreemden, en hadden als het ware geen burgerrechten in het Koninkrijk, dat van Israel is (Efe. 2:12,19). Maar tijdens de crisis, toen de brief werd geschreven, werden zij medeburgers, niet van Israel, maar van de Joodse mede-gelovigen. Filippenzen pakt dit beeld op en lokaliseert ons burgerschap "boven". Het behoort niet bij de Aarde, maar bij de hemelen. Laten we dit beeld niet verwarren met de feiten. Paulus had een Romeins burgerschap in Tarsus (Hand. 21:39; 22:28). Er was tussen de twee geen conflict. De een was voor zijn lichaam, de andere voor zijn geest. Te zijner tijd zullen we onze hemelse rechten genieten en onze aardse laten vallen.

Gasten - leden van de familie.

In de era vóór Efeziërs had de Onbesnedenheid rijke *geestelijke* bezittingen, maar kon niet de familiekring van Israel binnengaan vanwege hun *vleselijke* onvermogens. Zij konden alleen de plaats innemen van een *gast* aan Israel's tafel. Dit is een prachtig beeld van de plaats van de natiën toen zij deelnamen aan *Israel's* geestelijke zegeningen. Nu, echter, is onze status anders. Wij zijn lid geworden van God's familie. We zijn geen proselieten, of volslagen Israëlieten, maar, op een andere basis - niet die van het vlees, zijn wij *bona fide* leden van God's grote familie. Een beeld, niet een feit. Wij hoeven niet onze families te verlaten, of onze vrouw of kinderen, om binnen te kunnen gaan in deze relatie. We behouden beide (Efe. 2:12,19).

De vrouw en de ecclesia.

De echtgenoot is hoofd van de vrouw, zoals Christus het Hoofd is van de ecclesia (Efe. 5:23). Nog jaren nadat ik mezelf had vrijgevochten van de leer dat de kerk de bruid is, was ik erg ongenegen welk vrouwelijk beeld dan ook te overwegen voor de

ecclesia. Nu heb ik die vrees niet meer. De feiten zijn duidelijk. Wij moeten *onderschikt* zijn aan ons Hoofd. En waarom zou een vrouw niet van deze onderschikking leren haar echte plaats te vinden in de relatie tot haar echtgenoot? Indien we verder gaan en dit beeld opblazen tot voorbij haar legitieme grenzen, zoals we dat met andere beelden deden, dan is er zeker reden voor vrees. Dan zullen we in conflict komen met de vrouw van Yahweh en van het Lammetje. Maar als we het zonder kunstmatige toevoegingen laten, zoals het er staat, is alles in orde. Er is zelfs geen enkele inbreuk op het feit dat de echtgenoot zijn vrouw moet liefhebben zoals hij zijn eigen lichaam liefheeft - zoals Christus Zijn ecclesia liefheeft.

Minderjarigen en volwassenen.

Aangezien "perfectie" of volwassenheid kwamen met Paulus' laatste onthullingen (1Kor. 13:10), staat het alle gelovigen vrij ze te verkrijgen. Dit beeld heeft kortweg te doen met de *gezindheid*. De weergave in de King James met "weest mannen in begripen" (1Kor. 14:20), zou moeten zijn: "wordt volwassen in gezindheid". Het was mogelijk voor sommigen aan wie Paulus wijsheid leerde om volwassen te zijn, omdat hij aan hen de geheimen bekend maakte die op het punt stonden onthuld te worden (1Kor. 2:6,7), maar de gelovigen waren gewoonlijk onvolwassen minderjarigen, behalve in verband met de wet. Alleen de onthulling van de huidige geheime bedeling garandeert niet het *verkrijgen* van volwassenheid, maar *maakt die mogelijk*. Paulus vermaande en onderwees om zo iedere mens volwassen in Christus Jezus te presenteren (Kol. 1:28). De apostelen, profeten, evangelisten, pastores en leraren werden gegeven om de gelovigen aan te passen aan de huidige era van volwassenheid, opdat zij niet langer minderjarigen zouden blijven, van hier naar daar geslingerd wordend, en rondgeblazen door alle wind van leer (Efe. 4:11-14). Hier naar oordelend, hebben nog maar weinigen de volwassenheid verkregen. Ze neigen naar de speeltjes van de kindertijd: religie, riten, zelfrechtvaardigheid, vertoon, kracht, en alles wat niet in het kruis van Christus te vinden is. Zij die volwassen zijn zullen hun gezindheid uiteen gezet zien in de brief aan de Filippenzen (3:11-16).

Geworteld en gegrondvest.

Beelden zijn zeker niet beperkt tot het gebied waarvan ze spreken. Sommige van de meest schitterende beelden in de Hebreeuwse Schrift beelden de Heer uit als een wild beest. Hier hebben we de heiligen afgebeeld als een plant, met wortels die in de grond verzonken zijn. De gedachten hier achter schijnen voeding en *standvastigheid* te zijn. Een plant die goede wortels heeft leeft en groeit. Op de juiste wijze gegrondvest staat ze stevig en sterk. Liefde is de bodem waarin wij kunnen gedijen en staan. Alle *vlees* is gras, omdat het al snel verdort en verdwijnt. Wij zijn niet in vlees, maar in geest, en, met de liefde als plantbed, zullen we niet het gras nadoen, maar groeien en stevig staan.

En nu bidden we dat God de lezer genadig de geest zal schenken van geduldig en rustig onderzoeken. Het kan pijnlijk zijn veel van wat we voor kostbaar hielden te verlaten, iets wat ons mogelijk veel gekost kan hebben om te verkrijgen en te behouden. Maar laten we deze dingen afwegen voor God. Laat ons jaren nemen om

onze positie te overdenken en onszelf, indien nodig, aan te passen aan de goddelijke boodschap van de Efezebrief.

Deel 5 - Gezamenlijk deelnemers aan de belofte

"6 dat de natiën gezamenlijk lotdeelgenieters zijn en een gezamenlijk lichaam en gezamenlijk deelnemers aan de beloften, in Christus Jezus, door het evangelie, 7 waarvan ik uitdeler was geworden naar de gave van de genade van God, de mij gegeven zijnde, naar de werking van Zijn kracht"
(Efe. 3:6,7;SW)

Gezamenlijke deelnemers.

Het op de mens gerichte aspect van het geheim is het laatste dat uitgewerkt moet worden (Efe. 2:11-22). Het onderscheid tussen Israel en de natiën was een kwestie van vlees, samengevat in de rite van de besnijding. Dit maakte hen, zelfs nadat zij het evangelie geloofden, ongeschikt voor het burgerschap van Israel. Daarom waren de natiën vreemdelingen, slechts gasten van de verbonden, met geen verwachting van God voor zichzelf, *voor zover dit het vlees betreft*. Maar nu zij gezamenlijke lotdeelgenieters zijn en leden van een gezamenlijk lichaam, en al hun zegeningen geestelijk zijn, verdwijnen de vleselijke handicaps. Als gevolg zijn ze *medeburgers* en leden van God's familie en *samen* gebouwd voor God's woonplaats in het vlees (Efe. 2:19-22).

Het is van het grootste belang dat we letten op het kanaal waardoor deze genade vloeit. Het is niet dat we "deelnemers aan Zijn genade in Christus door het evangelie" zijn (Efe. 3:6;AV), maar "*gezamenlijk* deelnemers aan de beloften, in Christus Jezus, *door het evangelie, waarvan ik [Paulus] dienaar was geworden*" (HBN). De apostel is niet zo dwaas dat hij de Efeziërs, of andere gelovigen aan wie deze brief werd gestuurd, informeert dat hij dienaar van het evangelie was! Hij vertelt hen niet dat zij gezamenlijke deelnemers zijn door het evangelie van de Besnijdenis, dat door de twaalf werd verkondigd, want zij kunnen nooit in gelijke mate gezegend worden met Israel in haar aardse Koninkrijk. Hij vertelt ze veeleer dat deze genade naar hen toe komt door *het* evangelie dat *hij* aan hen had gepredikt, dat hij "mijn evangelie" noemde (Rom . 16:25), inclusief de grote waarheden van rechtvaardiging, verzoening en verheerlijking (Romeinen 3 tot 8), dat zij ontvangen hadden, maar dat hen in het vlees een aan Israel onderschikte plaats gaf.

Tot dan hadden ze een plaats "in het vlees" of op het lichamelijke vlak. Zij waren de Onbesnedenheid en als zodanig namen zij een lagere plaats in dan de Besnijdenis. Hen was geboden die tijd te herinneren (Efe. 2:11,12). Dit verwijst niet (zoals de vertalers duidelijk dachten, oordelend naar hun weergave) naar de

tijd toen ze nog ongelovig of "ongered" waren. Het verwijst naar de tijd toen zij deelnemers waren, maar nog niet *gezamenlijke* deelnemers. Toen waren zij *gasten van(niet vreemden voor)* de verbonden van de belofte. Dit konden zij niet zijn voordat ze geloofden. Uit het *lichamelijke standpunt* (niet uit het geestelijke) hadden zij geen verwachting, want Israël had daar het monopolie op. Zij moesten zelfs de Godheid erkennen als "de God van Israël". Indien zij lichamelijk in Jeruzalem aanwezig zouden zijn, zou dit alles pijnlijk duidelijk voor hen zijn. Hoe groot hun geestelijke verworvenheden ook waren, zij durfden niet het tempelgebied binnen te gaan, voorbij de aan hen toegestane ruimte. Zij waren nadrukkelijk niet *gezamenlijke* deelnemers.

Maar nu het geheim *is* onthuld, wordt de Jood niet uitgesloten uit de heilige plaatsen, noch wordt de heiden op afstand gehouden, maar beiden gaan, *in geest*, binnen in het heilige der heiligen. Het feit dat een Jood niet van het zaad van Aäron is, kan hem niet buiten houden. Hoewel de heiden niet van het zaad van Israël is, verhindert dit hem niet om te naderen. Lichamelijk onvermogen verdwijnt waar geestelijke genade verschijnt.

In geest.

We moeten niet vergeten het feit te benadrukken dat ieder van de drie kenmerken van het mysterie wordt aangepast door de inleidende zinsnede, *in geest*. Alle andere vertalingen die ik ooit heb gezien, verbinden dit met het voorafgaande werkwoord "onthullen." Zij vertellen ons dat het werd onthuld "door de Geest". Dit heeft echter weinig zin, omdat dit de gebruikelijke wijze van onthulling is. Staande, zoals het woord doet, tussen twee uitspraken (Efe. 3:5,6), de ene eindigend of een andere beginnende, moet het nadrukkelijk zijn. Zien we eenmaal hoe belangrijk het is wanneer het op het geheim wordt toegepast, dan kunnen we niet anders doen dan het met het mysterie verbinden.

De natiën zijn niet gezamenlijke lotdeelgenieters in het vlees; ze zijn niet leden van een gezamenlijk lichaam in het vlees; ze zijn niet gezamenlijke deelnemers in het vlees. Het is alleen *in geest* dat dit alles waar is. Lichamelijke voorrechten behoren bij Israël. Lichamelijk kunnen de natiën geen gelijkheid opeisen. Vleselijke zegeningen hebben in Efeziërs geen plaats. Ze zijn niet betrokken bij het geheim. Wij zijn gezegend met alle *geestelijke* zegeningen te midden van de hemelingen, en daarom wordt de drievoudige verdeling van het geheim gedomineerd door de openingszinsnede: *in geest*.

De natiën zijn gezamenlijke genieters van het lotdeel omdat zij verzegeld werden met de heilige Geest van de belofte, die haar onderpand is. Zij hadden een geestelijke belofte van een geestelijk deel (Efe. 1:13). Zij zijn in het gezamenlijk lichaam vanwege de puur geestelijke genade van samen levend gemaakt en opgewekt en gezeten zijn met een trouw overblijfsel van Israël (Efe. 2:5,6). De gelovigen uit de natiën, eens de Onbesnedenheid naar het vlees, hielden afstand van de materiële tempel in Jeruzalem, maar hebben nu, samen met de Paulinische Joden, toegang, *in één geest*, tot de Vader (Efe. 2:18).

Paulus' evangelie.

Nu we gezien hebben dat het geheim bestaat uit een verandering van een onderschikte plaats naar een positie van gelijkheid, zullen we in staat zijn de gevolgen er van op eerdere onthullingen te beoordelen. Omdat het lotdeel voor Israël in het land geen enkele gelijkheid met de natiën zal brengen, wordt *een geheel nieuw lotdeel* onthuld, te midden van de hemelingen. Omdat het lichaam van Christus al bestond, was een nieuw lichaam niet nodig, maar werd het *omgezet in een gezamenlijk lichaam*. Omdat het evangelie dat Paulus had gepredikt vrijwel uitsluitend geestelijk was in haar zegeningen, hoefde het slechts *een paar lichamelijke fases te laten vallen* om het kanaal te kunnen worden van het geheim.

Aangezien ons duidelijk wordt gezegd dat gezamenlijke deelname komt door het evangelie dat Paulus aan het verkondigen was, is het van het grootste belang dat wij het een plaats geven in de bediening van het geheim. *Het gaat voort in kracht*. De belofte die het bracht is niet terzijde gesteld, maar is absoluut inbegrepen in deze geheime bedeling. Er zijn slechts kleine aanpassingen die het geheim zelf eist, veroorzaakt door de nieuwe bestemming en de gewijzigde relaties van de Joden en heidenen, die in haar omarming komen.

In zijn rondreizende bediening leek het Paulus noodzakelijk eerst tot de Joden te spreken (Hand. 13:46). De voorrang van de Jood wordt erkent, ook in zijn eerdere geschriften (Rom. 1:6; 2:10; 3:9). Het is nodig er op te wijzen dat dit niet langer waar is, want het tegengesteld aan de kern van het geheim dat nu wordt onthuld. Zijn eerdere leer wordt aangepast door de toevoeging van een hemels lotdeel en de terugtrekking van alle lichamelijke onderscheid en zegen, want dit is essentieel voor de bedeling van het mysterie.

Paulus' eerdere bekendmakingen, zoals gepresenteerd in zijn voorbereidende- en beloftenbrieven, kunnen in drie woorden samengevat worden: rechtvaardiging, verzoening en heerlijkheid. Alle drie zijn de onderwerpen van Romeinen en de begeleidende brieven, Korinthiërs en Galaten. De Thessalonicenzenbrieven leveren de toekomstige heerlijkheid in verband met de komst van de Heer. De onthulling van het geheim houdt niet een heroverweging van deze grote leerstukken in, maar veronderstelt ze, versterkt ze, verheerlijkt ze. Omdat ze alle aan Paulus werden gegeven na zijn scheiding van de rest, en ter voorbereiding van de geheime bedeling die op het punt stond onthuld te worden, zijn ze er in besloten.

Rechtvaardiging.

Het grote leerstuk van rechtvaardiging wordt niet in Efeziërs herhaald, maar het wordt veeleer (h-)erkend. In de wapenrusting die ons wordt aangeboden voor ons conflict met de geestelijke krachten van boosaardigheid te midden van de hemelingen, zit het harnas van rechtvaardigheid (Efe. 6:14). Dit is samengesteld uit ons feitelijk gedrag. Maar zonder het genieten van rechtvaardiging is zulk gedrag onmogelijk.

Filippenzen, de begeleidende brief van Efeziërs, geschreven om het gedrag te corrigeren van hen die in het licht van het mysterie gekomen zijn, zet duidelijk onze band met rechtvaardiging uiteen. Daar grijpt Paulus vurig naar deze genade. Hij had geprobeerd rechtvaardigheid te verwerven onder de wet, maar nu ...

"7 Maar al wat voor mij winst was, dezen heb ik vanwege Christus schade geacht.
8 Maar zeker ook acht ik alles schade te zijn vanwege het superieur zijnde van de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, door Wie ik het al zuiver, en ik acht het *vuilnis*, opdat ik Christus zou winnen
9 en in Hem gevonden moge worden, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet, maar die door het geloof van Christus, de rechtvaardigheid van God, door het geloof,"
(Filip. 3:7-9;SW)

Hier vinden we de oudere apostel, die zonder twijfel het mysterie had begrepen zoals niemand anders dat deed of zou kunnen, rustend op het stevige fundament van rechtvaardiging door geloof. Het faalt niet alleen om in conflict te komen met de laatste onthulling, maar is er volkomen mee in overeenstemming. Het levert de enige basis waarop het gebouwd kan worden.

De verzoening.

Romeinen noteert de grote waarheid dat God's houding ten aanzien van de natiën is veranderd omdat Israel weigert Zijn zegen aan hen over te brengen. God is met heel de mensheid verzoend. Zij die dit ontvangen zijn verzoend (Rom. 5). Twee Korinthiërs houdt zich bezig met de bediening van de *verzoening* (2Kor. 5:18-20). Het is ons contactpunt met de wereld, want onze voeten moeten geschoeid zijn met de bereidheid van het evangelie van vrede (Efe. 6:15). Het is ook een geheim, "het geheim van het evangelie" (Rom. 16:25). De Kolossenzen hadden het aanvaard en waren verzoend (Kol. 1:21). Op den duur zal het door het hele universum genoten worden (Kol. 1:20).

In Efeziërs wordt deze waarheid versterkt om overeen te stemmen met het geheim. Zij die dichtbij waren (Joden) en zij die veraf stonden (de heidenen), zijn in één lichaam met God verzoend (2:16). Aan beiden predikt hij "het evangelie van de vrede" (2:17). Zelfs de Israeliet was buiten gesloten van de binnenhoven van het heiligdom en kon het tempelgebouw niet binnengaan. Alleen de hogepriester kon het heilige der heiligen binnengaan. Dat is de reden dat dit evangelie van vrede, deze verzoening, nu een boodschap voor hen heeft en ook voor de natiën. Beiden zijn dichtbij gebracht, in geest, in de nabijheid van de Vader (2:18).

Toekomstige heerlijkheid.

De weergave "die eerst vertrouwd hebben in de Christus" (Efe. 1:12;AV), heeft vrijwel alle verwijzing naar de komst van de Heer uit de Efezebrief verwijderd. Verander "vertrouwd" in "verwacht" of zelfs in "gehoopt", zoals de Herzieners dat deden, en we hebben een belangrijke link die het geheim verbindt met de komst van onze Heer, zoals die wordt onthuld in de brieven aan de Thessalonicenzen. Het was de Besnijdenis die als eerste Christus vertrouwde, niet de natiën. En van deze hoorde Paulus onder de minsten, niet onder de eersten. Maar hij en de gelovigen onder de natiën verwachtten de terugkomst van Christus vóór Diens komst naar de Aarde. Zij hadden een eerdere verwachting. Dit werd onthuld in Thessalonicenzen.

Petrus en Jacobus en Johannes tonen door hun brieven afdoende aan dat zij nooit de waarheid ontvangen hebben die in Paulus' brieven te vinden is. De komst van

onze Heer was voor hen precies dezelfde als de profeten hadden voorspeld en onze Heer had voorspeld, en zoals zij zelf in Handelingen hadden verkondigd. Het moest een heerlijke manifestatie worden voor Zijn volk Israel, uitlopend op het milleniale Koninkrijk. Zo'n verwachting laat geen plaats vrij voor een hemelse bestemming, zoals die in Efeziërs wordt ontvouwd.

Maar zij tot wie Paulus was gegaan met zijn evangelie, verwachtten niet te moeten wachten totdat de Messias in heerlijkheid zou komen op de Olijfberg. Paulus had hen gezegd *met een woord van de Heer* dat zij voor Hem verzameld zullen worden (2Thess. 2:1) wanneer Hij in de lucht zal komen, *vóór* Zijn toorn de Aarde zal bezoeken (1Thess. 1:10; 4:15-18; 5:9). Dat het "met een woord van de Heer" was, laat zien dat het een van die waarheden was die hem in staat stelden te spreken van "mijn evangelie", en als zodanig is inbegrepen in het derde deel van het geheim. Dit waren zeker "de beloften, in Christus Jezus, door het evangelie", waarvan hij een uitdeler was geworden (Efe. 3:6,7).

De natiën zijn nu gezamenlijke deelnemers van deze belofte (Efe. 3:6). Maar waren zij dan niet gezamenlijke deelnemers toen Thessalonicenzen werd geschreven? De sleutel ligt in de gebruikte titel. Het is de komst van *de Heer*, niet die van Christus. Petrus maakt dit onderscheid wanneer hij tot Cornelius spreekt. "Dit is het woord dat Hij volmachtigt aan de zonen van Israel, brengend het evangelie van de vrede door Jezus *Christus*. Deze is *Heer van allen*." (Hand. 10:36;SW). Hier vinden we de natiën met Hem als Heer verbonden, net zoals zij in de profeten verbonden zijn met Adonai, en niet Yahweh. Zo vinden we dat de *Messias* of *Christus* verbonden is met Israel. Op dat moment waren de natiën alleen, in het vlees, *zonder de Messias* of *Christus* (Efe. 2:12).

Op dit lagere vlak van zegen blijvend, wordt de Thessalonicenzen verteld van de komst van de *Heer* in de lucht (niet hemel). Het vijftiende hoofdstuk van de eerste Korinthebrief voegt iets toe aan onze kennis over deze gebeurtenis. Het leidt ons binnen in het geheim van de opstanding. Daarin wordt ons verteld dat onze lichamen niet alleen zullen worden opgewekt, maar veranderd - omgezet naar een hemels lichaam. Waarom? Filippenzen levert het antwoord: Ons gebied is altijd al in de hemelen geweest, van waaruit we ook een Redder verwachten, de Heer, Jezus Christus, Die ons lichaam van vernedering zal omvormen om overeen te komen met Zijn heerlijk lichaam. Opstanding, verandering, opstijging, omzetting, heerlijkheid.

Bij het beschrijven van zijn bediening, vergelijkt de apostel zichzelf met Mozes. Mozes bedekte zijn gezicht opdat de zonen van Israel niet de voleinding zouden zien van wat verdwijnt. Hij verhulde niet de heerlijkheid voor hen, maar het feit dat het een verdwijnende heerlijkheid was. Het veranderde van heerlijkheid tot duisterheid. Paulus' bediening doet dit niet. Ze leidt naar een tegengestelde richting. Ze verzamelt voortdurend nieuwe heerlijkheid. "En wij allen, hebbende een onbedekt gezicht, weerspiegelende de heerlijkheid van de Heer, wij worden veranderd in hetzelfde beeld, van heerlijkheid tot heerlijkheid, zoals van de Heer, Die geest is" (2Kor. 3:18;SW).

Zo was het ook met onze kostbare verwachting. Ze begon in *genade*. Allen zouden weggegrist worden, of we nu waakten of sluimerden (1Thess. 5:10). Het zal onze

lichamen veranderen van ziels naar hemels, bij het geluid van Zijn bazuin. Maar zelfs de hemelse lichamen verschillen in heerlijkheid. Er is een heerlijkheid van de zon en een andere heerlijkheid van de maan, en weer een andere heerlijkheid van de sterren, want de ene ster gaat boven de andere ster in heerlijkheid (1Kor. 15:41). Niet tevreden met alleen maar hemelse heerlijkheid, zullen we zelfs de zon zelf nog overtreffen, net zoals de verheerlijkte Christus de helderheid daarvan overtrof op die dag in Syrië, toen Paulus Hem voor het eerst ontmoette op de weg naar Damascus. Wij moeten omgevormd worden naar het lichaam van Zijn heerlijkheid.

Sommige uitleggers geloven helemaal niet dat er in deze brief een geheim zit, omdat Paulus de Efeziërs, tijdens zijn laatste bezoek aan hen, verzekerde dat hij niet terugschrok hen te informeren over iets dat gepast was (Hand. 20:20). Dat laatste woord wordt in deze passage gewoonlijk met "profijtelijk" vertaald, hoewel de King James vertaling het zelf vaak vertaalt met "expedient", gepast (Joh. 11:50; 16:7; 18:14; 1Kor.6:12; 10:23; 2Kor.8:10; 12:1). Dit woord is de sleutel tot het feit dat het geheim achter werd gehouden tot na Paulus' gevangenschap en het terzijde stellen van Israel. Zo lang God nog bezig was met de natie van Zijn keuze, kon Hij veel van Zijn genade aan de natiën onthullen, ter voorbereiding op de allesoverstijgende onthullingen die nog zouden volgen. Maar het zou buitengewoon verwarrend en onverstandig zijn geweest, en ook unfair ten opzichte van Israel, om de nieuwe bedeling al aan te kondigen terwijl de hoop op het Koninkrijk nog steeds aan het volk werd aangeboden. Paulus kon dit geheim niet onthullen toen hij in Efeze was, en dat is ook de reden dat hij zijn uitspraak kwalificeert met deze uitdrukking; hij informeerde ze niet over alles, maar over *alles wat gepast was*.

Een korte tijd later, in dezelfde verhandeling, herhaalt hij zichzelf bijna. Hij schrok er niet van terug hen te informeren over de hele raad van God (Hand. 20:27). God's raad is altijd duidelijk beperkt tot Zijn publieke onthulling. Toen de Farizeeën, en zij die studeerden in de wet, de raad van God voor zichzelf afwezen (Luc. 7:30), waren zij alleen betrokken bij wat er voor iedereen bekend was. Zij konden niet een goddelijk geheim verwerpen dat nog niet bekend was gemaakt. Daarom legde Paulus alleen dat ten volle uit wat paste bij God's raad. Het geheim was nog niet gepast. Het was nog niet waar. In Handelingen brengt Paulus de gelovigen er heen, in Efeziërs neemt hij hen er door heen.

Deze vraag lost zichzelf op in een simpele zaak van geloof. Zullen we zowel Handelingen als Efeziërs geloven, of zullen we de een tegen de ander uitspelen en zo beide vernietigen? Efeziërs wijst naar een latere tijd. Daar zegt Paulus dat het een geheim is. Geloof concludeert onmiddellijk dat hij het niet eerder bekend had gemaakt. Geloof onderzoekt zijn woorden in Handelingen en vindt dat hij niet stelde dat hij toen het geheim bekend maakte, maar dat hij sprak van de waarheid die in die periode toepasbaar was.

Om de gelovigen uit de natiën voor te bereiden op het geheim, was het gepast dat zij volledig geïnformeerd zouden worden over God's handelen met Israel en de natiën, tot de tijd dat het geheim zelf bekend gemaakt kon worden. Omdat Israel afvallig was, verloren zij hun grip op God's raad. Zij werden voorbereid om weggezonden te worden. Maar de gelovigen uit de natiën werden door God in

vertrouwen genomen, voor zover dit onder de omstandigheden mogelijk was. Dit is waarover Paulus spreekt tijdens zijn laatste reis langs Efeze.

Samenvattend: het "geheim" van de huidige bedeling is *niet* de onthulling van het "ene lichaam", ook wel het "mystieke lichaam" van Christus genoemd. Het houdt zich hiermee bezig in een van haar drie aspecten. *Het verandert het van een lichaam met leden van verschillende rang, tot een gezamenlijk lichaam met twee groepen van gelijke rang.* Na de onthulling van het hemelse lotdeel voor hen die verbonden zijn met Paulus' bediening, wordt de status van de natiën, of heidenen, veranderd van onderschikking aan de Besnijdenis naar volkomen gelijkwaardigheid. Samen worden beide groepen gelovigen opgewekt naar de hoogste plaats in het universum.

" Hem zij de heerlijkheid in de ecclesia en in Christus Jezus in al de generaties van de aion van de aionen. Amen!"
(Efe. 3:21;SW)

Deel 6 - Wie ontvangen het geheim?

"1 Paulus, apostel van Christus Jezus, door de wil van God, aan de heiligen, de zijnden ook gelovend in Christus Jezus....
12 opdat wij zijn tot lofprijzing van Zijn ° heerlijkheid, die een eerdere verwachting hebben in de Christus, "
(Efe. 1:1,12;SW)

"16 houd ik niet op te danken voor jullie, noemend in mijn gebeden,
17 dat de God van onze Heer, Jezus Christus, de Vader van de heerlijkheid, jullie moge geven de geest van wijsheid en van openbaring, in de bovenkennis van Hem,
18 verlicht zijnde de ogen van jullie harten, in jullie waarnemen van de verwachting van Zijn roeping, wat de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn lotdeel onder de heiligen is,"
(Efe. 1:16-18;SW)

Het geheim dat, in geest, de natiën *gezamenlijke* lotdeelgenieters zullen zijn, en een *gezamenlijk* lichaam en *gezamenlijk* deelnemers aan de belofte in Christus Jezus, door het evangelie waarvan Paulus de uitdeler was geworden (Efe. 3:6), werd pas bekend gemaakt nadat hij gevangene was in Rome. Het is duidelijk dat het niet aan de twaalf apostelen werd gezonden en ook dat ze het niet ontvingen. De brieven van Jacobus, Petrus en Johannes, hoewel die mogelijk daarna zijn geschreven, bevestigen het in het geheel niet. Petrus kan er op gezinspeeld hebben, aangezien hij "sommige dingen" in Paulus' brieven "moeilijk te begrijpen" vond (2Petrus 3:16)).

Het is heel duidelijk dat zij aan wie Petrus schreef, het geheim niet ontvingen. De redding die zij ontvingen was die welke de profeten hadden voorgezegd (1Petrus 1:10). Dit was zeker geen geheim. Zij profeteerden over de genade die er voor hen

was. Zij waren een "uitverkoren ras", een "koninklijk priesterschap", een "heilige natie" (1Pet. 2:9; Ex. 19:4-6). Elk van deze uitdrukkingen is een regelrechte ontkenning van de waarheid van het geheim. In de huidige bedeling is er geen uitverkoren ras. Alle rassen staan op dezelfde voet. Er is geen koninklijk priesterschap. Wij hebben geen priesters nodig, want wij hebben allen toegang tot de Vader. Er is geen heilige natie. Alle nationaliteiten worden gelijkkelijk gezegend in Christus.

Petrus houdt in zijn brieven vast aan de eerdere plaats van Israel boven de andere natiën, in het vlees, op Aarde. Paulus onthult de gelijkheid van de natiën die met hem waren, in geest, in de hemelen. Niet alleen Petrus, maar alle Besnijdenisbrieven, van Hebreëen tot en met Judas, en inclusief Openbaring, zijn doortrokken van Israels superioriteit en baseren vrijwel alle zegen op een lichamelijke relatie met de Messias. Paulus zelf, in zijn vroege bedieningen, had "Jezus naar het vlees gekend" (2Kor. 5:16). Het was pas nadat de verzoening was onthuld, dat het lichamelijke geheel verwijderd werd van zijn bediening. In zijn brieven - niet in Handelingen - vinden we deze kenmerkende boodschap.

Wie ontvingen dan het geheim? Als het niet bedoeld was voor allen, wat waren dan de onderscheidende kenmerken van hen tot wie het kwam? Zoals men kan verwachten wordt het antwoord duidelijk door God Zelf gegeven, maar de mensen hebben de helderheid er van gedimd door een defecte vertaling. Het derde beeld van het geheim zou moeten lezen: "dat *in geest* de natiën ... *gezamenlijk* deelnemers aan de beloften, in Christus Jezus, door het evangelie, waarvan ik uitdeler was geworden" (Efe. 3:6;SW). Het zou zeer afgezaagd zijn te zeggen dat deze genade door het evangelie kwam. Het zou nog afgezaagder zijn voor Paulus om de Efeziërs te informeren dat hij een bediener van het evangelie was. Maar hen verzekeren dat deze nieuwe gunst overgebracht wordt door *zijn evangelie* (en niet dat van de twaalf) is zeer instructief en noodzakelijk.

Het is niet waar dat de natiën deelnemers zijn van de beloften die te vinden zijn in het evangelie dat Petrus predikte, of dat ze dat ooit zullen zijn. Vrijwel iedere belofte in dat evangelie, afgezien van persoonlijke vergeving, is gebaseerd op precies het tegengestelde. De gelovigen uit de natiën kunnen niet ingelijfd worden in de heilige natie, het uitverkoren ras, of het koninklijk priesterschap, want dezen zijn voor hun bestaan afhankelijk van de aanwezigheid van gelovige heidenen. Priesters moeten mensen hebben om hun ambt te kunnen vervullen. Gedurende enige tijd vervulde de apostel Paulus deze functie in relatie met de gelovige heidenen (Rom. 15:16), maar nu de natiën gezamenlijke deelnemers zijn is priesterschap onmogelijk.

We hebben de keuze uit twee onderscheiden lijnen van bediening, één voor de Besnijdenis en één voor de Onbesnedenheid. Voor de een is de gedachte aan co-partnerschap weerzinwekkend. Voor de ander is het een logisch en noodzakelijk vervolg. Alleen zij die het evangelie dat Paulus predikte hadden ontvangen, waren voorbereid voor de ontvangst van dit geheim. Het was aan hen gezonden en aan niemand anders. Er zijn veel overwegingen die dit bevestigen. Laten we eens zien of we niet punten van contact kunnen ontdekken tussen Paulus' eerdere prediking en het geheim, zoals onthuld in Efeziërs.

Er zit veel belang in de titels van onze Heer. "Jezus Christus" legt de nadruk op Zijn vernedering en lichamelijke relatie. "Christus Jezus" is de titel van Zijn verhoging. Omdat Paulus pas aan Hem in Zijn heerlijkheid werd geïntroduceerd, wordt zijn bediening verbonden met zijn hemelse waardigheden en niet met Zijn verwerping op Aarde. Het feit dat de beloften van zijn evangelie in "Christus Jezus" zijn, sluit het Besnijdenis-evangelie duidelijk buiten. De twaalf apostelen gebruiken deze titel maar zelden, want zijn waren zich goed bewust van het belang er van. Tot het Koninkrijk komt moeten zij "Jezus Christus" verkondigen, de Verlaagde, de Lijdende, en nog steeds de Verworpene, voor zover dit het Koninkrijk betreft.

De afwijzing en het toenemend falen van de Koninkrijksverkondiging werd begeleid door de geleidelijke introductie van Paulus' evangelie, dat gebaseerd is op Zijn verhoging aan Gods rechterhand, te midden van de hemelingen, en is daarom verbonden met de titel Christus Jezus. Het belang van deze titel is er volkomen mee in overeenstemming, niet alleen met Paulus' voorbereidende evangelie, maar in het bijzonder met het vervolg daar van, het nu onthulde geheim. Wij wachten niet op het moment dat het Koninkrijk op Aarde zal worden gevestigd. Ons Hoofd is reeds verheerlijkt in de hemel. Hij wordt daar niet veracht en verworpen, zoals Hij dat wordt op Aarde. En onze bestemming is in dat hemelse gebied, waar Hij verhoogd is als Christus Jezus.

De belofte in Christus Jezus hield zulke allesoverstijgende zegeningen in als rechtvaardiging, verzoening en verheerlijking, en alles vloeit voort uit niet afgedwongen gunsten. Het houdt ook een toekomstige redding in van komende verontwaardiging (Rom. 5:9), en onze verzameling met Hem, vóór de dag van toorn zal aanvangen (2Thess. 2:1; 1Thess. 1:10; 4:13-18; 5:9). De Besnijdenis werd nooit zo'n immuniteit beloofd, maar sommigen van hen zullen door de tijd van beproeving heen gedragen worden. De honderdvierenveertigduizend zullen er in beschermd worden.

Zo zal de verwachting vervuld worden die aan hen voor ogen gesteld wordt die Paulus' evangelie ontvangen, eerder dan die welke door de Besnijdenis verwacht wordt. Zij verwachtten dat de Heer komt in de lucht, voordat Hij afdaalt naar de Olijfberg, met Zijn heiligen. Hier wordt naar verwezen in het twaalfde vers van het eerste hoofdstuk van Efeziërs, waar de King James vertaling leest: "Dat wij zouden zijn tot lof van Zijn heerlijkheid, die eerst op Christus vertrouwden." De herzieners veranderden dit in "die tevoren gehoopt hadden in Christus." Dit is nog steeds dubbelzinnig, maar veel dichter bij de waarheid. Rotherham vertaalt vrijwel op dezelfde wijze: "die eerder gehoopt hadden in de Christus".

Zoals het in deze vertalingen staat is de uitspraak niet waar. Paulus en zij die met hem waren, waren zeker niet de eersten die op Christus vertrouwden. Petrus en zij die met hem waren, vertrouwden de Messias al lang voordat Paulus geroepen werd. De wijziging van "vertrouwen" naar "hopen" helpt niet echt. Het zou meer in overeenstemming zijn met de verslagen als we Paulus onder de *laatsten* zouden stellen. Hij was de laatste die Christus zag na Diens opstanding (1Kor. 15:8). Paulus was de andere apostelen niet vooraf gegaan in vertrouwen of hoop. Dit kan niet de betekenis van deze passage zijn.

Het Concordant Literal New Testament heeft hier (vertaald): "die voorverwachtend [in een toestand van eerdere verwachting] zijn in de Christus" (Efe. 1:12). In de sublineair staat: DEgenen-HEBBEND-TEVOREN-VERWACHT IN DE CHRISTUS. De Griekse werkwoordsvorm is *pro^lpikotas*. Het staat in wat de voltooid tegenwoordige tijd wordt genoemd. Het geeft niet een specifieke daad aan, maar de toestand of staat die het gevolg is van een daad. De staat van hen die met Paulus verbonden waren was er een van verwachting. Omdat zij uitkeken naar de vervulling er van vóór de terugkomst van de Heer om Zijn volk Israel te redden, was het een *eerdere* verwachting, in de zin dat zij een eerdere vervulling zouden ontvangen. Het "tevorens" verwijst naar de toekomst, niet naar het verleden. Zij zouden weggegrist worden in wolken, om de Heer te ontmoeten in de lucht, voordat de Besnijdenis Hem op de Aarde zou ontmoeten.

Voor hen die deze eerdere verwachting ontvangen hadden, komt nu de boodschap dat niet slechts hun onmiddellijke verwachting anders zou zijn dan die voor Israel voorgezegd was door de profeten en onze Heer, maar dat ook hun daarop volgende bestemming veranderd zou worden. Zij zouden niet terug komen naar de Aarde, om hier een lotdeel te ontvangen, nadat ze hun Heer in de lucht ontmoet hadden. De heidenen onder hen zouden niet een onderschikte plaats innemen ten opzichte van de heilige natie op de Aarde. In plaats daarvan zouden ze *gezamenlijk* genietters worden van het hemelse lotdeel met enkelen van de Besnijdenis die ook Paulus' evangelie ontvangen hadden en die deze eerdere verwachting hadden.

Het is dan ook duidelijk dat, breed gesproken, het geheim door de natiën ontvangen werd, de Onbesnedenheid, en door dat overblijfsel onder de Joden, de Besnijdenis, die met Paulus verbonden waren. De meesten van de Besnijdenis ontvingen het niet, maar volgden hun geluk in het Koninkrijk. Of ze stierven in geloof, zonder de beloften ontvangen te hebben, of ze trokken terug en werden afvallig. Vrijwel alle heidense gelovigen ontvingen het, want de Besnijdenis bereikte maar enkelen, zoals Cornelius en de Ethiopische eunuch, die proselieten werden van het Judaïsme. De scheiding tussen beide klassen werd duidelijk gemarkeerd door hun toekomstig uitzicht. Zij die vasthielden aan de Koninkrijksverwachting konden het geheim niet ontvangen; zij die vasthielden aan de eerdere verwachting konden niet anders dan dat.

De gehele context bevestigt deze interpretatie. Niet alleen zullen onze zegeningen te midden van de hemelingen zijn (Efe. 1:3), maar Christus Zelf wordt de vooraanstaande plaats gegeven. Hij moet het Hoofd worden in hemelen, net zoals ook op de Aarde (Efe. 1:10). En deze verhoging van Hem is de basis van onze zegen, net zoals Zijn alleenheerschappij op de Aarde de bron is van Israels soevereiniteit.

De volle kracht en het bijzonder belang van "De alles werkende naar de raad van Zijn wil" (Efe. 1:11;SW) gaat verloren als we haar bijzondere toepassing niet zien op het Paulinische Joodse overblijfsel. Zij hebben zeker recht op een plaats op de milleniale Aarde. Paulus verdient de beste plaats in het aardse Koninkrijk. Welk excuus heeft God te bieden voor het veranderen van zijn lotdeel naar de hemel en zo hem zijn plaats in de Koninkrijksregering op Aarde te laten verspelen? Het is dit: dat Hij het universum niet alleen doet werken in overeenstemming met Zijn

onthulde raad, zoals tot dan toe verkondigd, maar in overeenstemming met de raad van Zijn wil, die de geheimen bevat die nu bekend werden gemaakt.

Natuurlijk kan niemand van het Israelisch overblijfsel klagen. De verandering is zo'n schitterende promotie, zulk een geweldig voordeel, zo veel grootser en heerlijker dan het lotdeel dat ze verliezen, dat zij niet alleen er in berusten, maar zich verheugen in Zijn benoeming. Er is veel om te bewonderen in wat wij de eigenmachtige goedgunstigheid van God kunnen noemen. Hij geeft niet alleen wat verwacht kan worden, maar wat overeenstemt met Zijn hoge intentie.

De Onbesnedenheid had geen beloften, geen lotdeel in het land. Toch hadden ook zij de geest van belofte ontvangen, die het onderpand was dat door de Besnijdenis ontvangen was. Zij hadden deze geest ontvangen onder Paulus' prediking, gewoon door te horen en te geloven, zonder doop of bekering (Hand. 2:38) of door het opleggen van handen (Hand. 8:17). Aangezien zij dezelfde belofte hadden, hebben zij recht op dezelfde bezittingen, en zijn daarom *gezamenlijke* lotdeelgenieters.

Het is dan ook logisch dat het geheim ontvangen werd door een speciaal gezelschap dat voor haar boodschap werd voorbereid door Paulus' eerdere brieven, of door zijn persoonlijke bediening, die daarmee overeenstemde. Het sprak de twaalf apostelen niet aan en had geen plaats in hun publieke verkondiging of brieven. Het maakt zelfs geen contact met Paulus' Koninkrijksbediening, zoals die in het laatste deel van Handelingen wordt weergegeven, die de grond ruimt, maar niet het fundament legt. Dit laatste wordt gelegd in zijn brieven aan de vier ecclesias in Thessalonica, Galatië, Korinthe en Rome. Hierop werd het geheim opgericht.

Om de zaak kort samen te vatten, kunnen we zeggen dat de sleutel tot dit vraagstuk is te vinden in de *geschreven* naam *Paulus*. Zij die zijn geschreven bediening ontvingen, ontvingen ook het geheim. Paulus, door de geest afgescheiden van de rest (Hand. 13:2), niets van hen lerend (Gal. 1:12; 2:9), toegevoegde onthullingen ontvangend (2Kor. 12:1-4, etc), de gevangene van Christus voor de natiën (Efe. 3:1), de meest volledige uiteenzetter van het geheim van Christus (Efe. 3:4), en de enige die ons kan inlichten over de huidige geheime bedeling (Efe. 3:9). De naam Paulus is het "sesam open u" naar de schatkamers van allesoverstijgende waarheid.

De Besnijdenis, vertegenwoordigd door Petrus, vond deze dingen "moeilijk te begrijpen" (2Petr. 3:16,HBN), niet omdat zij niet de intelligentie er voor hadden of het geestelijk begripsvermogen, maar omdat het geheim buiten het gebied valt waarin hun eigen zegeningen te vinden zijn. Als er *voor ons* een bijzondere geestelijke gave voor nodig is (Efe. 1:17) om deze grote waarheden waar te nemen, hoe moeilijk en vrijwel onmogelijk zal het dan voor hen zijn die buiten de grenzen zijn van haar werkgebied, om meer dan een glimpje op te vangen van de grootste van al Gods onthullingen!

Paulus kende dit geheim toen hij aan de Korinthiërs schreef. Het schijnt dat hij het zelfs op een bescheiden manier bekend maakte aan hen die volwassen waren (1Kor. 2:6:10). Waar anders zou hij naar kunnen verwijzen wanneer hij zegt: "maar wij spreken wijsheid van God in een geheim, dat God tevoren beschikt had, vóór de aionen, voor onze heerlijkheid". Hij voorzegt regelrecht de publieke onthulling in

het twaalfde en veertiende hoofdstuk, wanneer niet slechts individuen volwassen zouden zijn, maar het tijdperk van de volwassenheid zou arriveren.

Het is meer dan waarschijnlijk dat hij de onthulling daarvan al veertien jaar eerder had ontvangen (2Kor. 12:2), toen hij weggegrist werd naar de derde hemel. Hij kende dit geheim al voordat hij de eerste van zijn brieven geschreven had. Daarom werden zij geschreven met dit in gedachten, met als doel de lezers voor de ontvangst er van voor te bereiden. God gaf orde aan al Paulus' daden en woorden met het oog op de aanstaande vloed van genade, die pas zou komen na de volledige afval van Israel. Pas dan, nadat de apostel de Joden waarschuwde dat de redding van God gezonden wordt naar de natiën en dat die zullen horen (Hand. 28:28), vertrouwt hij het geheim toe aan het papier.

Hoewel we duidelijk gewaarschuwd worden dat sommige zaken in deze brieven tijdelijk zijn en sommige zouden ophouden, blijven de grote thema's als geloof, verwachting en liefde. Dit is het punt in het dertiende hoofdstuk van 1 Korinthiërs. Velen hebben gedacht dat de volwassenheid waarop daar gezinspeeld wordt, verwees naar de opstandingsheerlijkheid van het individu. Maar het houdt zich bezig met de grote bedelingsverandering die aanstaande is. Geloof en verwachting zullen niet met ons mee gaan in de heerlijkheid. Zij zullen vervangen worden door zien en vervulling. Alleen liefde zal daar blijven. Maar nu, in deze geheime bedeling, verdwijnen de tekenen van onvolwassenheid, en de tekenen van volwassenheid blijven.

De vraag kan opkomen welk gezag er is om te geloven dat het geloof van vroege gelovigen aangepast werd door latere onthullingen. Kunnen we er zeker van zijn dat de heiligen dezelfde zijn en dat de leer veranderde? Dit wordt duidelijk vanuit Efeziërs zelf. Leraren werden speciaal gegeven voor het *aanpassen* van de heiligen aan de nieuwe onthulling (Efe. 4.12). De King James vertaling met "perfectionerend", bevat maar een deel van de gedachte. Zij zelf hebben het echter elders weergegeven met *maken*, *passend maken* en *herstellen*. De heiligen hadden meer nodig dan perfectionering, het was nodig dat ze aangepast werden aan deze latere bekendmakingen. Alle zaken werden aangepast door de verandering van de bedeling.

Dezelfde aanpassing is ook vandaag nog nodig, en zou de belangrijkste taak moeten zijn van de leraar die de waarheid kent, want vele gelovigen hebben niet alleen gefaald het geheim te begrijpen, maar zij houden krachtig vast aan dat wat er door werd afgedankt en zelfs aan dat wat nooit een plaats had in iets wat Paulus had geschreven of in zijn bediening. Ja, het woord "aanpassen" schijnt voor sommigen totaal onvoldoende, die vrijwel geheel in beslag genomen zijn door zaken die met Israel en de twaalf apostelen te maken hebben. Maar dit tast niet hun recht aan op de zegeningen die door het geheim gebracht werden, hoewel ze natuurlijk er niet van kunnen genieten totdat ze hun allesoverstijgende schatten (h-)erkennen en waarderen.

De vraag wordt vaak gesteld: "Als Handelingen zich niet bezig houdt met het lichaam van Christus, wie zijn het dan van wie Jacobus spreekt, wanneer het onderwerp van de natiën ter sprake komt tijdens het apostolisch convent (Hand. 15:14)? Bezoekt God nu niet de natiën, om uit hen een volk te nemen voor Zijn

Naam?" Jacobus spreekt van de plaats die door de profeten aan hen werd toegewezen. Hij verwijst in het bijzonder naar de prediking van het Koninkrijk, door Petrus, die de eerste was die in zijn verkondiging verder ging dan het Joodse gebied. De passage die hij citeert heeft een specifieke vervulling ten tijde van het einde, wanneer de tabernakel van David herbouwd zal zijn. Nadat de natiën door de oordelen vrijwel vernietigd zullen zijn, zal de *rest* van hen de Heer zoeken.

Jacobus en de andere leiders van de Besnijdenis hadden toen geen flauw idee van het geheim. De natiën zelf namen de plaats in van onderschikking aan Israel. Voor dat moment bezetten zij de positie die permanent de hunne zou zijn gebleven als Israel zich had bekeerd en het Koninkrijk was aangebroken. De Paulinische gelovigen komen in Handelingen alleen aan de orde omdat ze verbonden zijn aan het Koninkrijk waarmee het boek zich bezig houdt. Daarom, terwijl de meesten van de personen die er onmiddellijk bij betrokken waren later geïdentificeerd werden met de huidige genade, was dat toen niet zo. Zij kunnen, zelfs toen, leden van het lichaam van Christus zijn geweest, maar op dat moment was het niet een *gezamenlijk* lichaam; dat werd pas bekend na de afsluiting van de activiteiten in Handelingen.

Bij dit soort tijden van overgang zouden we niet moeten vragen in welke "klasse" elke groep is, alsof dat vastgelegd en onveranderlijk is. Paulus zelf was tijdens zijn loopbaan mogelijk in drie verschillende "klassen". Eerst, hoewel geroepen voor speciale dienst in een totaal ander gebied, werd hij geïdentificeerd met de Besnijdenis. Later, in zijn bediening onder de natiën, werd hij afgescheiden van de Besnijdenis en in het ene lichaam gesteld, in haar overgangsaspect. Weer later verloor hij zijn positie in het vlees helemaal en werd hij een lid van het gezamenlijk lichaam. Er is, om het accuraat te zeggen, nu geen "lichaamsklasse." Allen zijn in het "gezamenlijk lichaam." De "lichaamsklasse" bestond alleen tijdens Paulus' bediening vóór zijn gevangenschap, en werd ingevoegd in de huidige. Nu is er slechts één "klasse", want genade heeft allen die geloven verenigd door de Geest van God.

Het geheim omarmt allen die vandaag bij Christus horen. Of ze nu Joden of heidenen zijn, Besnijdenis of Onbesnedenheid, nu zijn allen die God geloven de ontvangers van onverdiende gunst. Wij zijn ons goed bewust dat het evangelie van de Besnijdenis vaker verkondigd wordt dan de verzoening. We kunnen bevestigen dat het geheim vrijwel nooit bekend gemaakt is. Maar dit is een dag van genade. En het ligt niet op het pad van de genade om terug te houden wat niet begrepen of gewaardeerd wordt. Mensen kunnen nu vergeving prediken, maar God geeft rechtvaardiging. Zij kunnen staan op wedergeboorte, maar Hij maakt een nieuwe schepping. Zij krijgen wat Hij geeft, niet dat wat zij geloven dat Hij aan het uitdelen is.

Het is tegenwoordig mode om Gods giften te maken tot een zaak van beloning voor geleverde diensten, of vanwege kennis, of de een of andere superioriteit. We vertrouwen er op dat allen die deze zinnen lezen zullen binnentreden in een juichend verstaan van het geheim dat we aan het onthullen zijn. Maar moge Hij ons altijd bewaren voor de veronderstelling dat een begrip van Zijn waarheid ons een plaats zal geven die hoger is dan die van onze broeders! Als individuen zullen we geen beloningen ontvangen. Maar er is geen verdeeldheid in het lichaam van

Christus, ook al zijn er die, vanwege een bijzonder inzicht, een andere en hogere bestemming zullen opeisen. Wij zijn allen één! In Christus heeft de meest onwetende en nutteloze gelovige, door genade, toegang tot al de schatten die de meest verstandige en bruikbare kan genieten.

Kennis maakt mensen opgeblazen. Liefde bouwt op. Vrijwel iedere vooruitgang in de kennis van God heeft een arrogante, zelf bevestigende scheiding onder de heiligen opgeleverd. Wij zijn getuigen van het trieste spektakel van de volgelingen van Christus, die verdeeld zijn in vijandige kampen, elk hun eigen superioriteit verkondigend en de rest verbannend naar een mindere positie. Elk claimt een monopolie van Zijn genade, vanwege de een of andere gedachte verdienste in geloof of trouw. Laat niemand denken dat kennis van het geheim een vereiste is om de voordelen er van te ontvangen. Als dat zo zou zijn, hoe weinigen zouden dan ooit de plaats vinden die voor hen door God werd bereid!

We moeten er op vertrouwen dat velen in het genieten van dit geweldige geheim binnen geleid zullen worden en hun harten openen om dit te begrijpen, de hoogste onthulling die door God aan de sterfelijke mens werd gegeven. Ze is niet alleen de grootste in heerlijkheid, maar ook de grootste in genade. Het is ons oprechte gebed dat zulk een kennis overgoten zal zijn met liefde. Het is ons vurig verzoek dat niemand de voordelen voor zichzelf zal behouden en anderen daar van uitsluiten, omdat zij de boodschap er van niet begrijpen. *Allen die nu geloven* "ontvangen" het geheim in de meest krachtige en precieze zin van het woord. Zij hebben er misschien nooit van gehoord, zij zullen het misschien niet begrijpen, zij zullen het mogelijk verwerpen en het tegenstaan. En toch is het van hen en zij zullen het te zijner tijd ontvangen, zoals bepaald door het despotisme van de genade.

Andere bedelingen vragen om eenvormigheid in geloof of praktijk, als voorwaarde voor deelname. Het komende tijdperk van verontwaardiging zal verschillende "klassen" hebben om overeen te stemmen met graden van trouw. Maar in deze bedeling van puurste genade, waarin de enige vereiste is dat we erkennen dat we geheel geen verdiensten hebben, is het meest elementaire geloof de sleutel die de deur opent naar al Gods schatten. Hebben we Christus, dan hebben we alles. We kunnen zeker meer genieten wanneer we nagaan wat van ons is in Hem, maar we kunnen niets doen om iets toe te voegen aan onze bezittingen. Daarom zijn we allen in dezelfde "klasse". We zijn een in Christus Jezus.

Indien wij echter het huidige aspect van onze vraag benadrukken, en vragen: "Wie ontvangen het geheim?", dat wil zeggen: wie aanvaarden het en genieten het en jubelen in haar allesoverstijgende heerlijkheden, geeft de Schrift ons een zeer helder antwoord. Volgens Paulus' brief aan de Korinthiërs, zijn er twee kwalificaties noodzakelijk. Hij maakte dit geheim bekend aan hen die *volwassen* waren (1Kor. 2:6,7). Geestelijk, en ook als "dispensationele" volwassenheid, is een noodzakelijke toestand voor het genieten van het geheim.

Volwassenheid wordt uitgedrukt in de verwerping van menselijke wijsheid en filosofie, en in een erkenning van de rudimentaire natuur van de Koninkrijksactiviteiten. Zij die een filosofie van menselijke oorsprong volgen, ook al is die met de Schrift bezig, sluiten zich feitelijk op in een plaats waar zij Gods

geheim niet kunnen ontvangen. En zij die, net als de Korinthiërs, in beslag genomen worden door de uitingen van minderjarigheid, de zaken van een geestelijk kind, zullen het onmogelijk vinden van het geheim te genieten in haar volheid en kostbaarheid.

Vleselijkheid wordt hoofdzakelijk geuit in sektarische verdeeldheid, en in het wandelen zoals mensen in het vlees zich gedragen. In mijn eigen ervaring heb ik de nutteloosheid gevonden van het zelfs maar proberen het geheim te leren aan iemand van wie het hart de verwarring aanhangt van mens-gemaakte verdeeldheid, of zelf claimt een volgeling van Christus te zijn in een betekenis die past bij zijn eigen groep. Sektarisme vernietigt op effectieve wijze de mogelijkheid van het graven in het geheim. Het is een ondoordringbare laklaag die door de waarheid niet doorboord kan worden. Het geheim is er alleen voor de niet-sektarische en geestelijke.

Ja, dit geheim is zo schitterend, dat Paulus bad voor de gelovigen van zijn tijd, die of niet volwassen of ongeestelijk geweest kunnen zijn, voor een "geest van wijsheid en van openbaring, in de bovenkennis van Hem" (Efe. 1:17,18;SW). Ik voeg me bij Paulus in diens gebed voor allen die wensen in te gaan in het genieten van dit weergaloze geheim, het toppunt van goddelijke kennis, wijsheid en liefde, dat de God van onze Heer Jezus Christus, de glorieuze Vader, de ogen van hun harten moge verlichten, opdat zij allen haar roep waarnemen, haar lotdeel en haar kracht.

Deel 7 - Het adres op de enveloppe - deel 1

God heeft zich in Zijn Woord op verschillende manieren geopenbaard. De historische, profetische en literaire delen zijn meestal in de vorm van korte rollen of pamfletten. Zijn laatste en hoogste mededelingen zijn tot ons gekomen in de vorm van brieven, of, vanwege hun formele en publieke karakter, geschriften.

Als de postbode ons een grote stapel post bezorgd, moeten we deze eerst sorteren als meerdere mensen post ontvangen op hetzelfde adres. Voordat we post openen, kijken we eerst of deze wel aan ons is gericht.

In vroeger dagen waren er geen enveloppen, daarom was het adres van een "geschrift" opgenomen in de beginregels ervan. Zo worden ook de brief gedeelten van de Schrift gewoonlijk begonnen met een specifieke aanduiding van welke persoon of personen het geschrift afkomstig is en voor wie het is bestemd. Petrus en Jacobus zijn hier wel een goed voorbeeld van.

Jacobus aan de Twaalf Stammen

Geen van de "besnijdenis geschriften" duidt zo duidelijk de groep aan voor wie de brief is geschreven als de brief van Jacobus aan de twaalf stammen in de verstrooiing. Haar tegenstelling met de brieven van Paulus is zo uitgesproken, dat Luther het gezag er van betwistte en eindeloze pogingen zijn ondernomen om beide met elkaar te verzoenen, zonder echter ooit tot een bevredigende oplossing te komen. Zodra is begrepen dat deze brief voor een andere groep is bedoeld dan voor hen in de huidige bedeling, verdwijnt alle noodzaak tot verzoening en komen we niet meer in de verleiding om de een met de ander in overeenstemming te brengen.

De brief begint

"Jacobus, een slaaf van God en de Heer Jezus Christus, aan de twaalf stammen in de verstrooiing"
(Jac. 1:1;SW)

Niets kan eenvoudiger zijn dan het feit dat deze brief is geadresseerd aan een speciale groep. Hij is niet voor de stammen in het Land. Het is ook absoluut onmogelijk haar zonder meer toe te passen op de heidenvolken, zonder grote verwarring te stichten!.

Petrus aan de Verstrooiing.

Petrus schreef aan de bannelingen in de verstrooiing in de meest noordelijke provincies van wat nu Klein-Azië heet. Dit beperkt het uitsluitend tot de Besnijdenis, want de heidenen werden nooit verstrooid uit hun eigen land. Het kan echter niet slaan op de *algehele* verstrooiing van de Joden, want slechts weinigen onder hen waren gelovig. Zonder twijfel verwijst dit naar het feit dat, van de verstrooiing na de steniging van Stefanus, er ten gevolge van continue vervolgingen, vele Joodse Christenen in ballingschap waren gegaan. Na gevlucht te zijn voor hun verwoede mede landgenoten, ondervonden ze dat nu ook hun asielgevers hun vervolgers werden door de valse beschuldigingen tegen hen in een edict van Nero.

Deze "Besnijdenis" geschriften zijn niet aan ons geadresseerd. Ze zullen zonder twijfel hun diepste toepassing vinden voor de zonen van Israël, nadat de huidige bedeling van Gods genade zal zijn beëindigd en God zich nogmaals zal richten tot de Besnijdenis bij de aanvang van de dag des Heeren. Dan zal het gericht beginnen bij het huis van de Heer en zullen zij bezocht worden door beproevingen, zoals de brieven dat voorzeggen. Allen bij die tijd en die gelegenheid zal de boodschap die Petrus brengt geheel worden aanvaard en echt begrepen.

Net zoals het voor hem moeilijk was de brieven van Paulus te begrijpen (2Petrus 3:16), zo kunnen wij, alleen door een eerlijke poging ons te plaatsen in de positie van hen aan wie deze brieven zijn gezonden, in staat zijn hun boodschap ten dele te begrijpen.

Petrus ontving zijn opdracht deze brieven te schrijven van de Here, na Zijn hemel vaart. Aan de kust van het Meer van Tiberias, na de wonderbare visvangst, wordt hem opgedragen Zijn schapen te weiden (Joh. 21:15-17). Dit is de bediening die hij vervult in deze pastorale brieven. De geadresseerden, in tegenstelling tot

"de gemeente, die Zijn lichaam is",

zijn "een gekozen geslacht, een koninklijk priesterschap, een heilige natie"
(1Pet.2:9; NBG)

De brieven van Johannes

Johannes, net zoals Petrus en Jacobus, had een bediening voor de "besnijdenis" en denkt aan de naties als aan de buitenste rand van het gebied van de gemeenschap (3 Joh. 7). Zelfs wanneer hij het gezichtsveld van de zegen verruimt, om zodoende de gehele wereld er in te doen delen, legt hij toch de nadruk op haar verband met de geliefde natie.

"Hij is de verzoening voor onze zonden en niet alleen voor onze zonden, maar ook voor die der gehele wereld"
(1 Joh.2:2; NBG)

De oplossing van het karakter en toepassing van Johannes' bediening, zowel persoonlijk als geschreven, is te vinden in de vraag van de Heer aan Petrus "Jezus zeide tot hem: Indien Ik wil, dat hij blijft, totdat Ik kom, wat gaat het u aan?"
(Joh. 21:22; NBG)

De Heer zei niet dat hij echt zou blijven leven tot Zijn terugkomst, maar er is weinig ruimte voor twijfel dat, in geest, dit waar is. Zijn brieven hebben een speciale toepassing voor hen die het Koninkrijk binnengaan tijdens hun leven en geven de leerstellige basis voor het Koninkrijk zelf. Dit wordt eens te meer bevestigd door het feit dat, in zijn eindtijd visioenen, Johannes het Koninkrijk, in geest, binnengaat.

Het is een opvallend feit dat Johannes zich nergens in zijn brieven beroept op zijn apostelschap. In zijn tweede en derde brief is hij slechts een ouderling. Dit bevestigt het persoonlijke karakter van deze korte brieven, maar het laat zonder twijfel de teruglopende autoriteit van de twaalf apostelen zien, toen de afvalligheid van de gekozen natie zich verder ontwikkelde. In het laatste deel van het boek Handelingen vinden wij ze niet meer terug in Jeruzalem.

De brieven van Paulus.

In zijn brieven geeft Paulus altijd eerst zijn naam en vervolgt meestal met het onderwerp van zijn schrijven en een korte omschrijving van de geadresseerden. De naam "Paulus" heeft een vreemde klank voor hen die gewend zijn aan de Hebreeuwse titels uit zoveel van de oude rollen. Natuurlijk, Paulus was een Israëliet, zoals de meeste van de andere heilige schrijvers, maar God veranderde zijn Hebreeuwse naam, Saulus, in een buitenlandse, "Paulus". Deze verandering gebeurde tijdens de crisis in zijn loopbaan, toen hij werd afgescheiden van zijn vrienden voor een speciale bediening aan de volken (Hand. 13:2,3). Niet alleen dat, maar de allereerste keer dat we lezen dat het evangelie rechtstreeks wordt verkondigd aan een heiden, de proconsul Sergius Paulus, niet eens een proseliet, wordt ons zijdelings verteld dat Saulus is "anders gezegd Paulus". Nog meer van belang is Paulus' handelen met Elymas, de tovenaer, die probeerde de proconsul van het geloof af te brengen. Hij is zonder twijfel een vertegenwoordiger van Israël

en een voorbode van de weerstand tegen Paulus' bediening aan de volken. Het hoogtepunt is wel Paulus' wonder, in tegenstelling tot zijn andere genade handelingen. Hij bracht blindheid op deze Jood, "een tijd lang". Wat een prachtig miniatuur van Paulus' bediening! Gedurende de blindheid van Israël, brengt hij redding voor de volkeren (Hand. 13:6-12).

Paulus stelt zich voor naar het karakter van zijn brief. Gaat deze over dienstbetoon, dan spreekt hij over zichzelf als slaaf. Waar broederschap het thema is, betreft hij anderen met zich in zijn groeten. De "volkomenheids brieven", Efeziërs, Filippenzen en Kolossenzen, zijn mooie voorbeelden. Omdat alleen hij de gevormachte openbaarder is van de geheimen van het gezamenlijke lichaam, presenteert hij zijn geloofsbrieven in Efeziërs als een *apostel* (gevormachte van de Heer); waar dienstbetoon en broederschap van belang zijn in Filippenzen, stelt hij zich daar voor als *slaaf*, samen met Timotheüs; in Kolossenzen gaat het over correctie en gemeenschap, daar is hij weer *apostel*, ook hier samen met Timotheüs.

De openbaring van de geheimen staat in verband met de volmacht van Paulus als apostel. Er waren er genoeg die aan zijn recht op de titel van apostel twijfelden. Hij was niet een van de twaalf. Hij kon geen recht doen gelden op zo'n plek. Hij werd niet eerder apostel, dan nadat het grootste deel van de bediening van de twaalf was volbracht. Degene die de plek van Judas innam moest komen uit hen die altijd bij Jezus waren geweest, vanaf zijn doop door Johannes tot aan zijn hemelvaart (Hand. 1:21,22). Dit was de enige voorwaarde en Paulus was nooit bij Hem geweest. Sterker nog, zijn apostelschap was gegrond op juist het tegengestelde. Het was noodzakelijk dat hij de Heer *niet* kende na Diens hemelvaart, want hij is de apostel van Christus Jezus, de verheerlijkte Heer, niet van Jezus Christus, de afgewezen Messias.

De titel apostel is vaak gedefinieerd als "de gezondene". Maar het heeft niet het Griekse element voor zenden, dat is *pemp*. Apostel is een samengesteld woord, gemaakt uit twee elementen, *apo*, VANAF, en *stel*, STELLEN/ZETTEN. De letterlijke betekenis is die van iemand op een afstand zetten, als een vertegenwoordiger/afgevaardigde. De beste Nederlandse vertaling zou zijn *gevormachte*. Een apostel werd een volmacht gegeven, met de autoriteit om die uit te oefenen. De volmachten voor de twaalf werden hen door de Heer gegeven toen Hij nog bij hen was. Paulus kreeg zijn volmacht niet van hen of via hen, maar van de Heer zelf. Het grote verschil tussen zijn volmacht en die van de twaalf laat ons zien, dat het onmogelijk is dat Paulus een van de twaalf zou kunnen zijn.

Paulus schrijft herhaaldelijk zijn apostolisch ambt toe aan de *wil* van God (1Kor.1:1; 2Kor.1:1; Kol. 1:1; 2Tim. 1:1). Niemand van de twaalf doet dit. Zij werden gekozen door Christus in overeenstemming met het geopenbaarde *raadsbesluit* van God. Hun volmachten, hun loopbanen, eigenlijk alles, was in overeenstemming met Yahwehs beloften in de Wet en de Profeten en in de Psalmen. Sommige details en ontwikkelingen mogen dan geheim zijn geweest, maar hun hele loop was afgestemd op een eerder voorbereid programma. Een van de bijzondere punten in Paulus' roeping was, dat hij Gods wil zou kennen (Hand. 22:14). Dit kan niet slaan op de kennis van de Hebreeuwse Schriften, maar op zaken die tot dan toe niet waren bekend gemaakt. Het was het bijzondere

voorrecht van Paulus om nieuwe en ongekende terreinen van Gods voornemen te ontdekken. Aangesteld te worden als apostel door Zijn wil, schept verwachtingen van een nieuw vertrek van de goddelijke activiteiten.

Deel 8 - Het adres op de enveloppen - deel 2

Aan de gemeente van Efeze

Als Paulus de bestemming van zijn brief aangeeft, dan karakteriseert hij hen aan wie hij schrijft. Hij stuurt de brief aan de Efeziërs

"aan al de heiligen die ook gelovigen zijn in Christus Jezus"
(Ef.1:1b;Conc. NT.)

Men zegt wel dat een deskundige het verleden van iemands gezondheid kan vaststellen door naar diens tanden te kijken. Zo kunnen we ook de afval van Paulus' leer zien in de tussenvoegingen en misvertalingen van deze eenvoudige woorden.

Het is duidelijk dat de kracht van "die in Christus Jezus" al heel spoedig werd verloren. Aan de naam en titels van onze Heer werd niet veel aandacht gegeven. En hoe weinigen herkennen vandaag nog het verschil tussen "Christus Jezus" en "Jezus Christus"? Toch is dit wel het centrale thema in deze brief.

Allen die in contact staan met God, zijn heiligen. Dit is wel de meest allesomvattende naam waarmee ze bekend zijn. Van Adam en Abel tot de laatst geroepene in de nog komende aionen, in ieder tijdsdeel, en in alle verschillende bedelingen, worden niet alleen mensen, maar ook boodschappers (=engelen), heiligen genoemd. Toen Paulus deze brief schreef, waren de heiligen verdeeld in twee groepen. De ene groep, verbonden met de twaalf apostelen en meestal uit de besnijdenis en de proselieten, verkondigden Jezus Christus als de afgewezen Messias. De andere groep, verbonden met Paulus, meestal onbesnedenen, erkenden Zijn huidige verheerlijkte hemelse status, welke wordt uitgedrukt in de korte en krachtige titel: Christus Jezus. Aan deze laatste groep was deze brief gericht.

Geen betere of kortere aanduiding kan worden gegeven voor de bestelling van deze brief. Hij is niet bedoeld voor ongelovigen, maar voor heiligen. Hij is niet voor hen die in Jezus Christus zijn, maar voor hen in Christus Jezus. Hoe goed we ook zoeken, we kunnen geen beter adres voor deze enveloppe vinden, ook al voegen we er wat aan toe. Hij is voor een aantal Joden en een aantal heidenen; daarom kunnen we hier geen scheidingslijn trekken. Hoewel bedoeld voor de onbesnedenen, spreekt zij ook tot een aantal uit de besnijdenis. Maar we kunnen dit onderscheid hier niet gebruiken. Er is slechts een manier om hen te scheiden en dat is hun houding ten opzichte van Christus, zoals uitgedrukt in de twee titels, Jezus Christus en Christus Jezus.

Aangezien het belang van de titel "Christus Jezus" uit het zicht was geraakt, was deze regel in de aanhef buiten het begrip van de vertalers komen te liggen; daarom probeerden ze de kennelijke fout op te lossen. Daarom voegde de schrijver van de Alexandrinus, of iemand voor hem, "in Efeze" toe. Het is zeer wel mogelijk dat deze brief aan Efeze is gestuurd en net als aan alle andere Paulinische gemeenten. Mogelijk was er al een traditie die leidde tot de invoering van dit zinnetje. Maar het karakter van de brief is duidelijk een rondzendbrief, waarvan misschien een kopie speciaal gericht was aan Efeze, maar ze is zeker niet beperkt tot die gemeente alleen.

Ons standpunt wordt bevestigd door het feit dat zowel de "Vaticanus", als de "Sinaiticus", de oudste van onze teksten, oorspronkelijk werden geschreven zonder dit "in Efeze".

Deze brief bevat geen toespelingen op plaatselijke zaken. De apostel denkt hier niet aan een speciale plaats. Het thema is ontwikkeld langs de breedst mogelijke lijnen. Er zijn geen bijzondere raadgevingen, zoals in Korinthe, geen correcties als in Galaten en Kolossenzen. Ieder deel van de brief is voor alle gemeenten. Het karakter is zodanig, dat het niet weg gehouden kan worden van welke heilige in Christus dan ook, wat ook de plaats en tijd moge zijn. Ze is toepasbaar op ons, vandaag, alsof we ze zojuist hadden ontvangen, vers van de Paulus' pen.

Deze brief was voor alle heiligen in Christus Jezus. Het zou verzonden moeten worden aan alle heiligen die ooit onder Paulus lering waren. Anderen zouden het niet begrepen hebben. Aangezien het aan hen geschreven was, zou het toch ook aan hen gezonden moeten zijn? Slechts een paar van hen woonden in Efeze. Anderen waren in Korinthe, Thessaloniki en Galatië. Maar ook in Filippi en Kolosse. Ook daar was Paulus en zijn boodschap doorgedrongen.

Paulus' Vroege Brieven

In de overgangstijd die voorafging aan de huidige geheime bedeling van Gods overstijgende rijkdom van genade, schreef Paulus zijn brieven aan de Thessalonicenzen en de Romeinen, de Korinthiërs, de Galaten, alsook zijn eerste brief aan Timotheüs.

De vraag rijst, of de openbaring van het geheim uit "Efeze" en de begeleidende brieven, de voorgaande openbaringen volledig afschaffen en zodat "Romeinen" t/m "Galaten", plus "Thessalonicenzen" overbodig zijn geworden, of staan ze nog recht overeind zodat "Efeze" niet anders is dan een aanvulling van hun boodschap? Of is er een derde weg aangegeven, tussen deze twee uitersten, hun aanvaarding als een geheel, met aanpassingen in kleine onderdelen, zodat de latere openbaringen er mee overeenstemmen? Is deze brief geadresseerd aan hen in Christus Jezus, aan wie Paulus zijn vroegere brieven schreef? Het derde deel van het geheim in "Efeze" lost deze vraag bevredigend op. Wij zijn gezamenlijk lotgenieters in Christus Jezus, door het evangelie waarvan Paulus de verkondiger was geworden (Ef. 3:6,7).

Samenvatting.

De aanhef in de niet-Paulinische brieven geeft duidelijk aan dat de geadresseerden deel uitmaken van het volk Israël en van het Koninkrijk dat hen beloofd was. Paulus' brieven zijn geschreven aan hen die, net als hij zelf, afgescheiden werden van de rest en verbonden met Christus in Diens heerlijkheid, anders dan in Zijn afwijzing. Vandaag, ondanks het feit dat de kerk weinig van dit alles weet en in het algemeen de twaalf apostelen volgt, Paulus en zijn leer naast zich neer leggend, is de boodschap van het komende Koninkrijk, dat vanuit de hemel op aarde zal komen, niet meer van kracht. In genade zijn allen verbonden met de verrezen en opgevaren Christus. Laat ons bidden dat God aan Zijn heiligen hun alles overstijgende heerlijkheid zal tonen, die is in "Christus Jezus".

Deel 9 - Geestelijke zegeningen - deel 1

"Genade aan jullie en vrede van God, onze Vader, en de Heer, Jezus Christus.
3 Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus,"
(Efe. 1:2,3;SW)

Goddelijke gunst en de weelde die ze bewerkt, is het hoogtepunt van menselijk gezegend zijn. De gebruikelijke oosterse groet was: *Vrede!* Het was een wens voor welzijn in alle dingen. Paulus laat het altijd vooraf gaan door *genade*. Dit is de kern van onze relatie met God en Christus in al Paulus' brieven. En hij wenst niet alleen dat we het hebben, maar hij gaat voort het ons aan te bieden. Daarin is de genade van God niet alleen de eerste die ons groet als we binnen gaan, maar het verrijkt ons aan het eind met overvloedige overvloed.

Nergens is deze oproep meer passend dan hier, want het brengt ons onmiddellijk naar het grootste en heerlijkste vertoon van goddelijke gunst dat ooit Gods liefde zal verlichten, of dat nu in het verleden, in heden, of in die wonderlijke toekomstige aionen is die het bijzondere vertoon zijn van Zijn kracht en volmaaktheden.

"Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus." Met onnavolgbare wijsheid wordt de hele boodschap van deze brief samengeperst in deze twee inleidende zinsneden: *alle geestelijke zegen en te midden van de hemelingen*. Heel de rest kan gezien worden als verwijzend naar deze twee thema's. Het geheim zelf begint met een herhaling van het eerste, want alles wat gezegd wordt "gezamenlijk" te zijn, is *in geest* (Efe. 3:6). En de drie items van het Efezegeheim zijn geheel afhankelijk van het feit dat onze zegeningen niet op Aarde, maar *te midden van de hemelingen* zijn.

De sterkst mogelijke nadruk, echter, wordt gelegd op de uitspraak dat onze zegeningen *geestelijk* zijn. Het is moeilijk te zien hoe grotere nadruk gegeven zou kunnen worden op dit fundamentele feit. Efeziërs, de meest volledige uiteenzetting van Gods huidige handelen met de natiën, opent met deze opvallende verklaring, en ze wordt bij iedere volgende stap bevestigd. De gelovigen onder de natiën zijn gezamenlijke lotdeelgenieters geworden omdat zij verzegeld werden met de geest van belofte (1:13). In het vlees waren zij buiten Christus (2:12), toegang tot de aanwezigheid van de Vader gaat via geest (2:18). We herhalen: het geheim zelf is beperkt tot het gebied van geest. Het is alleen in *geest* dat we gezamenlijke lotdeelgenieters zijn en een gezamenlijk lichaam en gezamenlijke deelnemers.

De volle kracht van deze zinsnede zal niet bij ons aankomen, totdat we de gevolgen er van volledig overdacht hebben. Wanneer we zeggen dat onze zegeningen te midden van de hemelingen zijn, wordt er feitelijk niets gezegd over onze plaats op Aarde, maar alleen al het noemen van de hogere sfeer is het meest afdoende bewijs dan onze zegeningen *niet* op Aarde zijn. Zo is het ook met het karakter van ons geluk. Het woord "geestelijk" heeft iets tegenstrijdigs in zich. Het staat er op dat het lichamelijke en het zielse geen plaats hebben in onze zegeningen.

In het Koninkrijk zal Israel geestelijke zegeningen hebben, maar ze zullen vermengd zijn met alle geneugten die wij nu alleen maar met kleine teugjes kunnen genieten, vanwege de breekbaarheid van ons sterfelijk gestel. Ziekte en dood, die onze inspanningen om de beker van genoeg tot op de bodem leeg te drinken verbrijzelen, zullen verslagen worden. Het paradijs, de "hemel" waarvan mensen dromen, zal op Aarde zijn.

Onze zegeningen zijn hier ver boven. Het is niet echt juist om te zeggen dat wij geen lichamelijke of zielse zegen zullen hebben, omdat dit een tekort zou aangeven, een verlies, een gebrek. De positieve uitspraak dat wij, in Christus, iedere geestelijke zegen hebben, geeft ons het goud dat zilver en koper waardeloos maakt. Het geestelijk geluk is zo superieur, dat het alle noodzaak, alle verlangen naar het inferieure geluk zal doen vervagen. Op dit moment kunnen wij dit misschien niet helemaal vatten. Wij verlangen naar de lagere gelukzaligheden. Maar die zijn niet de onze in Christus. Net zoals wij tevreden gesteld zullen worden met "beperkt" te zijn tot een universum en de Aarde over laten aan Israel, zo zullen wij totaal tevreden zijn met onze allesoverstijgende geestelijke blijdschap, en de lichamelijke genoegens over laten aan het aardse volk.

We moeten deze zinsnede ook lezen in het licht van de eerdere positie van hen aan wie ze werd geschreven. Zij hadden al enige geestelijke en lichamelijke zegeningen ervaren, in afwachting van het toekomstige Koninkrijk, waaraan zij verondersteld worden deel te nemen. Er is een verandering in twee richtingen. Hun plaats in het vlees vervaagt en laat hen geen recht over op lichamelijke blijdschap. Hun plaats in de geest wordt ontwikkelt tot de uiterste grenzen van geestelijk geluk worden bereikt.

Het is duidelijk dat deze zinsneden, "geestelijke zegeningen" en "te midden van de hemelingen", nieuwe onthullingen zijn en een verandering aangeven in Gods

handelen met de gelovigen onder de natiën. De hemelse bestemming werd niet eerder bekend gemaakt, hoewel er al veel ter voorbereiding was onthuld, zoals we zullen zien wanneer we de zinsnede nauwkeuriger gaan bekijken. Zo was ook het exclusief geestelijk karakter van onze zegeningen niet eerder uitgedrukt, maar was er wel een voortdurende trend in hun richting geweest, vanaf de prilste indicatie dat God een ander werk onder de natiën aan het uitvoeren was. Zij werden geleidelijk van het lichamelijke gespeend. Hier hebben we de climax, want alle lichamelijke voorrang moet in de bedeling van het geheim terzijde gesteld worden.

De algemene leer van de Schrift over geest is zeker onze aandacht waard, en kan later overdacht worden, wanneer we onderzoek doen naar het onderwerp van geestelijke gaven. Laten we op dit moment het thema overdenken in verband met de zegen van de gelovigen onder de natiën door de bediening van Paulus, eerst zoals het aan het oppervlak van de geschiedenis van zijn daden verschijnt, en dan zoals het te zien is in de leer van de geest in zijn voorbereidende brieven.

Parabolisch wordt ons in de persoonlijke loopbaan van de apostel een aanschouwelijk beeld gegeven van de pensionering van het vlees en de opkomst van de geest. Vanaf zijn roeping tot aan zijn afscheiding in het Pisidische Antiochië, was zijn bediening geheel gebaseerd op zijn lichamelijke aanwezigheid. Hij sprak slechts, hij schreef geen brief. Later, toen hij naar de natiën ging, vulde hij zijn persoonlijke aanwezigheid aan door aan de Thessalonicenzen te schrijven en aan de Korinthiërs en aan de Galaten en aan de Romeinen. Maar voordat hij aan de Efeziërs schrijft wordt hij gevangen gezet. Lichamelijk is hij uit de dienst genomen. Alleen door zijn brieven hield hij geestelijk gemeenschap met de heiligen. Het is een gelijkenis van de geleidelijke opkomst van de geest over zijn lichamelijke aanwezigheid in de bediening.

Zoals we zullen zien wordt dit vaak in zijn schrijven bekrachtigd, en het wordt zelfs benadrukt in het verslag van zijn bediening in Handelingen. Zijn afscheiding was door een regelrecht bevel van de heilige Geest en hij wordt op dezelfde manier heen gezonden (Hand. 13:2,3). Dit staat in sterke tegenstelling tot de methode die onze Heer gebruikt bij de twaalf apostelen. Zij werden afgescheiden en heen gezonden tijdens Zijn lichamelijke aanwezigheid op Aarde.

Zij die onder het oppervlak kunnen kijken, zullen in al Paulus' daden voortdurende kennisgevingen zien van de neiging naar geest. Kijk eens naar de opvallende tegenstelling tussen zijn lange persoonlijk verblijf in Efeze en zijn laatste bezoek. Hij ging niet eens de stad binnen, maar hij riep de oudsten om hem in Milete te ontmoeten (Hand. 20:17). Hij vertelde hen dat ze zijn gezicht niet meer zouden zien. Lichamelijk verdween uit hun blikveld, om nooit meer terug te keren. Geestelijk kwam hij naar hen toe in zijn brief (want die was ongetwijfeld ook aan hen gericht). Zij hadden pijn geleden toen ze afscheid van hem namen, maar wie kan de vreugde onder woorden brengen die zijn geestelijke terugkeer hen bracht?

De profetie van Agabus (Hand. 21:11) wijst in dezelfde richting. Hoe het gezegd wordt is van belang.

"Dit nu zegt de Geest, de heilige: De man van wie deze gordel is, zullen de Joden in Jeruzalem binden en zij zullen hem overdragen aan de natiën."

De heilige Geest is de spreker. De gordel spreekt van dienen. Het was de daad van de Joden in Jeruzalem die het vlees dwong zich terug te trekken. Zij dwongen Paulus een bediening in te gaan naar de natiën, waarin zijn vlees geen plaats zou hebben. Dit alles wordt beeldend weergegeven, niet alleen door wat Agabus deed, maar door het feitelijk voorval.

Hebben we ons ooit ten volle de betekenis van Paulus' gevangenschap bij het afsluiten van Handelingen gerealiseerd? Hebben we het belang begrepen van het feit dat de volkomenheidsbrieven tot ons komen via een *gevangene*, een man die geen recht kon doen gelden op lichamelijke voordelen, of die uitdelen, of die diende door middel van zijn persoonlijke aanwezigheid? Er is een nauwe overeenkomst tussen de omstandigheid en de inhoud van alle onthulling. Terwijl Paulus' vlees ingeperkt wordt, wordt zijn geest vrij gemaakt.

De Geest in deze bedeling.

De grote verandering in de werking van de Geest kan alleen begrepen worden wanneer we nauwkeurig de kracht van de gebruikte termen onderzoeken. We lezen van de Geest, *over* mensen *komend* voor kracht, of *vullend* voor spreken, of *dopend* voor reiniging, of voor *verzegelen* voor veiligheid, of als *onderpand* voor een belofte, en *inwonen* voor gemeenschap. De eerste van deze, het over mensen komen, past Paulus nooit toe op de natiën. De laatste, het inwonen voor gemeenschap, wordt alleen door Paulus gebruikt met het oog op de naderende climax in Efeziërs. In plaats van zo af en toe bezoek te ontvangen, worden de gelovigen onder de natiën de permanente woonplaats van de heilige Geest. Dit is niet voor het bewerken van wonderlijke vertoningen, maar voor het onderhouden van voortdurende gemeenschap. Vrijwel al deze zaken worden steeds verward met de doop in de Geest, die we eerst zullen overdenken.

De doop van de Geest.

Wat is de doop in heilige Geest? Afgezien van de belofte, gegeven door Johannes de Doper (Matt.3:11; Marc 1:8; Luc. 3:16; Joh. 1:33), dat zij gedoopt zouden worden in heilige Geest bij de komst van Christus, en de verklaring van onze Heer dat zij met heilige Geest gedoopt zouden worden op de Pinksterdag (Hand. 1:5), hebben we slechts één andere vermelding van geestesdoop in de Schrift. Het is Paulus' verklaring dat "in één geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt, hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij slaven, hetzij vrijen" (1Kor. 12:13;SW).

Indien we een interpretatie van deze zinsnede toestaan die vaak gehoord wordt, dat de geestesdoop alleen gekend wordt wanneer ze bewezen wordt door wonderlijke uitingen, worden we al vanaf begin af aan geconfronteerd met een serieus probleem. We weten dat er vele leden van het lichaam van Christus zijn die nooit iets van deze bovennatuurlijke tekenen ervaren hebben, en toch worden we door de apostel er van verzekerd dat *allen* die leden zijn van Christus' lichaam, dat zijn geworden door de geestesdoop. We moeten of ontkennen dat allen die leden van Christus zijn deze doop hebben, of ons begrip van de betekenis aanpassen om overeen te stemmen met de ervaring van allen die van Hem zijn.

De doop in water was het type of symbool van de geestelijke werkelijkheid. Het sprak van *reiniging* en *eenheid*. Het was een ceremoniële wassing en verbond door een gemeenschappelijke band van die haar ondergingen. Saulus van Tarsus wuste zijn zonden af (Hand. 22:16). De zonen van Israel werden in Mozes gedoopt (1Kor. 10:2). Deze twee gedachten, reiniging en eenheid, worden alleen voorgesteld door water, maar gerealiseerd in geest. De discipelen werden gereinigd op de Pinksterdag en de gelovigen in Korinthe werden in één lichaam verenigd door de geestesdoop.

Er is niet de minste suggestie van kracht in de term dopen, of dat nu in water is of in geest. Johannes de Doper verrichtte geen wonderen, en dat deden ook zijn gedoopte discipelen niet. Zij die door de volgelingen van onze Heer gedoopt werden ontvingen geen macht. Zijn apostelen en discipelen hadden een speciale opdracht nodig om in staat te zijn demonen uit te werpen, de zieken te genezen, of de zwakken te versterken. Hun doop droeg geen kracht over. Hetzelfde is waar voor het antitype. De geestesdoop bekleedt de gelovigen niet met macht. Het reinigt en verenigt, meer niet.

Op het eerste gezicht lijkt dit tegengesproken te worden door het verslag in Handelingen. Zei de Heer niet dat zij op de Pinksterdag in heilige geest gedoopt zouden worden (Hand. 1:5)? En kwam de heilige Geest niet met kracht, vergezeld met tongen van vuur en de gave van het spreken in vreemde talen? Dit is zeker waar. Maar op de Pinksterdag werden zij niet alleen *gedoopt in* heilige geest, maar de heilige Geest *kwam over* hen (Hand. 1:8) en zij werden met heilige geest *vervuld* (Hand. 2:4). De kracht was niet te danken aan het dopen, maar aan de andere uitingen van de aanwezigheid van de Geest.

Overdenk zorgvuldig de twee onderscheiden beloften die door onze Heer gegeven werden met betrekking tot de Pinksterdag. Eerst zei Hij: "jullie zullen heilig gedoopt worden in geest, niet na vele van deze dagen" (Hand. 1:5;SW). Dan, wanneer de vraag over de komst van het Koninkrijk aan Hem gesteld wordt, zegt Hij: "Maar jullie zullen kracht verkrijgen bij het komen van de heilige Geest op jullie, en jullie zullen getuigen van Mij zijn, zowel in Jeruzalem als in geheel Judea en Samaria en tot de grenzen van de Aarde" (Hand. 1:8;SW). Kracht wordt niet verbonden aan dopen, maar aan het op hen komen van de Geest. De figuren zijn tegengesteld. Dopen is een "onder dompelen". Kracht komt voort uit een "komen op".

Hetzelfde belangrijke onderscheid wordt helder in het twaalfde hoofdstuk van 1 Korinthiërs. De geestesdoop is de grond voor eenheid, niet voor kracht. De Geest is het kanaal van de genadegaven, die ze geeft en doet werken. Wat zit er een enorm verschil tussen deze gedachte en het onderdompelen van allen in de Geest! O, mochten we toch de bewolkte bedenksels wegdoen die vandaag zo vele gelovigen verwarren. De geestesdoop is verbonden geraakt met zo veel dat niet door het Woord onderschreven wordt, dat het de oorzaak van verdeeldheid is geworden, niet van eenheid. We smeken allen te onderzoeken en te zien dat de doop nooit kracht brengt. Ze is nooit de bron van uitingen van de Geest. Ze wordt alleen gebruikt voor het reinigen en de daaruit voortkomende eenheid.

De verdraaiing van de leer van de geestesdoop zou een goede waarschuwing moeten zijn voor hen van wie het hart verlangt de wil van God te kennen en te gehoorzamen, want het laat zien hoe gemakkelijk we kunnen afwijken van de waarheid, als we niet de grootst mogelijke voorzichtigheid en accuraatheid in acht nemen bij het overdenken van de geïnspireerde verslagen. Het laat zien hoe gemakkelijk we kunnen redeneren vanuit verkeerde en niet afdoende veronderstellingen, en een grote beweging grondvesten op een verzinsel van menselijke verbeelding. Op de Pinksterdag kwam kracht naar beneden. De discipelen werden op dat moment gedoopt in heilige geest. Maar dit bewijst niet dat het een het gevolg was van het ander. Het feit dat kracht was beloofd in verband met het op hen komen van de Geest, en dat dit nooit verbonden is werd met dopen, levert het bewijs voor het tegendeel. En toch: wat is op deze blunder een schitterende beweging gebaseerd! Een nooit getelde hoeveelheid leer over de werking van Gods heilige Geest is gevormd rond deze ernstige vergissing. Goede, godvrezende mensen vinden het een uitdaging voor hun geloof, en zij proberen het zich eigen te maken. De les die we zouden moeten leren is: het enorme belang van minuscule afwijkingen van het Woord. De vijand kan ze gebruiken om zelfs de uitverkorenen te misleiden en te verleiden.

De grote les voor dienstbetoon in deze bedeling van Gods genade is vrijwel het tegengestelde van dat wat op de Pinksterdag werd verkregen. Die kracht duurde niet voort. Laat iedereen de uiting van kracht naspeuren in heel het boek Handelingen en hij zal overtuigd worden dat, als de hoop of het Koninkrijk vervaagt, ook de kracht vervaagt. In het begin waren de twaalf machtig bekleed en in staat de tegenstand van hun heersers te weerstaan. Aan het eind zijn ze uit de heilige stad verdreven en is hun zaak verloren. Slecht één eenzame apostel, een gevangene in Rome, blijft aan als Gods ambassadeur. Alle kracht die hij heeft ligt in zijn zwakte.

Dat is de grote les die vandaag nodig is. Gods kracht wordt nu uitgewerkt in zwakte. God werkt met zwakke instrumenten, zodat de heerlijkheid helemaal van Hem zal zijn. Grote kracht zou ons diskwalificeren. Het is een van de speciale voortreffelijkheden van genade dat het vrijer werkt in zwakte dan in kracht. God kan, en heeft dat ook gedaan, grote dingen bewerken door hen aan wie Hij kracht heeft gegeven. Maar Hij doet nog veel grotere wonderen doorheen het zwakke, het geringe, door hen die niet een aandeel in de heerlijkheid van Zijn resultaten kunnen opeisen. Laten wij, net als Paulus aan het einde van zijn loopbaan, roemen in ons gebrek aan lichamelijke kracht, want dan zijn we meer aanvaardbare dienaren van Zijn genade.

Deel 10 - Geestelijke zegeningen - deel 2

"2 Genade aan jullie en vrede van God, onze Vader, en de Heer, Jezus Christus.

3 Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met

alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus"
(Efe. 1:2,3;SW)

Het "komen op" van de Geest.

In vroeger tijden kwam de Geest van de Heer *op* hen die Zijn instrumenten waren. Bileam profeteerde onder Diens kracht (Num. 24:2). Otniël bevrijdde Israel (Richt. 3:10) en Gideon handelde in Diens kracht (Richt. 6:34). Toen Samuel David zalfde, kwam vanaf die dag de Geest van Yahweh op hem (1Sam. 16:13). Zijn kapitein, Amasaï, zag de Geest op zich komen (1Kron. 12:18). De Geest van God kwam op Azarja, de profeet, en hij moedigde Asa aan om de afgoden uit het land te verwijderen (2Kron. 15:1,8), net als Zacharia, de priester, die gestenigd werd in de tempelhof (2Kron. 24:20,21). De Geest van Yahweh viel op Ezechiël (Eze. 11:5); Hij werkte niet door een leger, noch door kracht, maar door Zijn Geest (Zach. 4:6).

Dit zelfde "komen op" werd voortgezet als de *kracht* van Gods handelen, toen Christus en Zijn apostelen het Koninkrijk aan het verkondigen waren. Hij was Zelf op deze wijze voortgebracht (Luc. 1:35). Zo was het ook met de kracht van de Pinksterdag (Hand. 1:8). Maar in heel Paulus' loopbaan werkt de Geest nooit op die manier. Het is vandaag niet een nu en dan voorkomende uitstorting. De Geest is niet *buiten* ons, Hij woont *in* ons. Hij is daar niet om wonderen te bewerken, maar om iedere daad van deze sterfelijke lichamen levend te maken (Rom. 8:11).

Op de Pinksterdag *kwam* de Geest *op* hen voor kracht, *vulde* hen om te kunnen spreken en zij werden er in *gedoopt* voor reiniging. Het dopen en het vullen gaan voort, maar het "komen op" is vervangen door een andere, nadere en intiemere relatie, die op de Pinksterdag nog niet bekend was. Alleen in Paulus' brieven lezen we dat de Geest woning maakt in de gelovigen (Rom. 8:9,11; 1Kor. 3:16; 2Tim. 1:14). In plaats van een gelegenheidsbezoek, is het een gevestigde bewoning geworden.

Omdat deze werking van de Geest van groot belang is voor het contrast met de huidige methode, geven we een lijst van de passages waarin er naar verwezen wordt, zodat de student ze voor zichzelf kan bestuderen. Er is enig verschil in het opleggen van de Geest. Hij *valt* op de proselieten (Hand. 10:44;11:15). Hij zal *uitgegoten* worden op Israel en op alle vlees in het komende Koninkrijk (Hand. 2:17,18) zoals Hij dat in het verleden werd op de gelovige proselieten (Hand. 10:45). Hij werd *geplaatst* op Christus (Matt. 12:18). Hij *blijft* op Hem (Marc. 1:10; Joh. 1:32,33).

Noot van de vertaler.

In deze tekst wordt de Geest steeds als een "Hij" weergegeven. In het Grieks is de Geest echter niet een "Hij", zoals de Vader en de Zoon, maar een "het". Omdat dit in het Nederlands niet goed werkt, is hier in de vertaling steeds met "Hij" vertaald.

Het woning maken door de heilige Geest.

Tot aan het einde van Handelingen is de Geest OP de heiligen te vinden; vanaf Romeinen en doorheen Paulus' brieven, maakt de heilige Geest woning IN de leden van Zijn lichaam. Deze verandering is beladen met ver reikend belang. Er is al het verschil dat we vinden in Israels vroege geschiedenis, waar Yahweh Zichzelf manifesteerde in twee onderscheiden methoden. Zo af en toe kwam Hij op mensen, zoals Otniël en Gideon, David en Antasai, Zacharia en Ezechiël, ze energie gevend voor de een of andere bovenmenselijke inspanning. Maar Hij maakte ook Zijn woning in het heilige der heiligen. De een was bij tussenpozen en tijdelijk, de ander was Zijn permanente verblijfplaats.

Sinds de zonde het universum is binnengetreten, maakt God Zijn woning in ontoegankelijk licht (1Tim. 6:16) en in huizen die speciaal voorbereid en geheiligd zijn voor Zijn aanwezigheid, zoals de tabernakel in de wildernis, de tempel van Salomo, het meer heerlijke heiligdom van Ezechiël (Eze. 43), in de persoon van Zijn Zoon (Joh. 2:19-21) en, in deze bedeling van allesoverstijgende genade, die de heerlijkheden verwacht van de uiteindelijke voleinding, in de lichamen van Zijn gelovige volk. In de tijd die nog komt zal Hij verblijven in een tempel die gemaakt is van levende stenen. Zij zullen een deel uitmaken van Zijn verblijf. Wij, elk van ons, zijn Zijn tempel.

We hoeven niet te twifelen aan de werkelijkheid van Zijn wonen in Israels heiligdommen. Onze vertaling is onjuist door te zeggen dat de Allerhoogste niet *verblijft* in tempels die met handen gemaakt zijn. Nu verblijft Hij er niet in of maakt Hij er woning in. Het is zeker waar dat Hij niet Zijn woning maakte in Ezra's gebouw (Ezra 6:3) of in het huis van Herodes, of in de tempel van de eindtijd (2Thess. 2:4), maar we mogen er zeker van zijn dat de tabernakel en de tempels van Salomo en Ezechiël geheiligd zijn door de Shekinah. In het verleden verbleef Hij in huizen die door mensenhanden werden gemaakt, en Hij zal Zich verwaardigen dat opnieuw te doen. Maar nu maakt Hij niet Zijn woning in zulke bouwsels, maar in lichamen die door Hemzelf als de Schepper gemaakt zijn en geheiligd zijn door het offer van Christus.

Het beeld van de tempel wordt door de apostel overgezet naar onze lichamen. "Hebben jullie niet waargenomen dat jullie een tempel van God zijn en de geest van God in jullie woning maakt?" (1Kor. 3:16;SW). Zoals de aanwezigheid van Yahweh de tempel heiligde, zo zijn ook wij heilig omdat wij Zijn huis zijn. Dit is de ware basis en kracht van heiligheid. Die is niet in onszelf, maar in Hem Die in ons woont.

Het inwonen van de Geest wordt meer volledig uiteen gezet in het achtste hoofdstuk van Romeinen (verzen 9-11). Daar lezen we:

"9 Maar jullie zijn niet in het vlees, maar in de geest, indien tenminste geest van God woning maakt in jullie. Maar indien iemand de geest van Christus niet heeft, dan is die niet van Hem.

10 Maar indien Christus in jullie is, dan is het lichaam wel dood door de zonde, maar de geest is leven door gerechtigheid.

11 En indien de geest van Hem, Die Jezus opwekt uit de doden, in jullie woning maakt, Hij Die Christus Jezus uit de doden opwekt, zal ook jullie stervende

lichamen levend maken door Zijn geest, die in jullie woont."
(Rom. 8:9-11;SW)

Dit is het schitterende en voortdurende wonder van de Geest in deze bedeling. Hij geeft leven aan de doden. Wij zouden in constante genieting van opstandingskracht moeten zijn, die de lichamen van zonde, hoewel dood, maakt tot instrumenten van rechtvaardigheid.

De Geest Die bij ons inwoont, heiligt niet alleen onze sterfelijke gestalten en geeft daaraan leven, maar bewaakt ook datgene dat Hij aan ons heeft toevertrouwd. Paulus droeg Timotheüs op: "Bewaak het goede toevertrouwde door heilige geest, de in ons inwonende" (2Tim. 1:14;SW). Deze drie passages zetten de huidige plaats van de heilige Geest uiteen in contrast met Diens plaats in het verleden. Toen was Zijn aanwezigheid sporadisch, buitengewoon. Nu is het de normale ervaring van alle gelovigen. Toen verbleef God in tempels, nu woont Hij in hen die Hij geheiligd heeft.

De verzegeling en het onderpand van de Geest.

Het verzegelen en het onderpand van de Geest zijn ook exclusief de uwe. In feite, omdat beide permanent zijn en het onderpand een voorsmaak is van juist die zegeningen die we overdenken, konden deze tekenen niet aan andere gelovigen gegeven worden. Omdat de fasen van het werken van de Geest ons een weinig later uitgebreid onder ogen zullen komen (Efe. 1:13), zullen we ze niet op dit moment ontvouwen.

Het volle belang van de zinsnede "geestelijke zegeningen" kan niet verkregen worden door redeneren. Wij zijn niet in staat veronderstellingen te formuleren waaruit veilige gevolgtrekkingen getrokken kunnen worden. Dit kan geïllustreerd worden door wat we het Koninkrijksargument noemen, en dat als volgt luidt: "er zijn geestelijke zegeningen in het Koninkrijk. Wij zijn in het "koninkrijk" (Kol. 1:13). Daarom zijn alle geestelijke zegeningen van het Koninkrijk de onze." Dit is mooi eenvoudig en overtuigend logisch, als de veronderstelling waar is.

Het "koninkrijk" waarin we onszelf vandaag bevinden, is in bepaalde opzichten tegengesteld aan het Koninkrijk van de hemelen. Dat zal de koninkrijken die nu op Aarde zijn vervangen. Dat zal de mensheid redden van menselijke heerschappij en hen verlossen naar het Koninkrijk van Christus, als de Zoon van de mensheid. "Het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde" verlost ons uit het rechtsgebied van de duisternis naar een gebied dat zich op geen enkele manier bemoeit met onze onderschikking aan de bestaande machten. Het is een strikt geestelijk koninkrijk, in tegenstelling tot Satans huidige soevereiniteit.

Dat het zelfs niet de geestelijke tegenhanger is van het millennialle Koninkrijk, wordt duidelijk uit de gebruikte titel. Het "koninkrijk" van de Zoon (Hebr. 1:8) moet niet gezien worden als het duizendjarig rijk, maar als de "aion van de aion" - de opvolgende aion, in de nieuwe schepping. De reden hiervoor ligt zonder twijfel in het feit dat er in dat toekomstige "koninkrijk" van de Zoon, en niet in het millennium, verzoening zal zijn. God zal op grond van vriendschap staan met heel de mensheid. Het is niet de heerschappij van de ijzeren staf, maar van de scepter

van de *Zoon* - een titel van relatie en afhankelijkheid. Dat is het toekomstige type van het huidige "koninkrijk" van de Zoon van Zijn liefde (Kol. 1:13).

Zonder alles te herhalen wat we geschreven hebben over het onderwerp van de hemelse koninkrijken, willen we de twee grote fasen van de toekomstige soevereiniteit van de Aarde en hun geestelijke tegenhangers benadrukken, opdat we niet misleid worden door verkeerde overeenkomsten.

Wat de *tijd* betreft, dienen we er op te letten dat het priesterlijke Koninkrijk van Christus en Zijn heiligen er is tijdens de duizend jaren. Dit wordt algemeen het millennium genoemd. Laat het duidelijk zijn dat dit twee onderscheiden aspecten heeft met betrekking tot de natiën. Het is een Melchizedekse heerschappij. Christus en Israel zijn bemiddelaars tussen God en de natiën. Zij zijn zowel priesters als koningen.

De geestelijke tegenhanger van deze periode is te vinden in Paulus' eerdere bedieningen, toen hij als priester het evangelie van God aan de natiën bediende, en als een ambassadeur de inzettingen van de oudsten overbracht aan zijn bekeerlingen. Tijdens deze tussenperiode vinden we de krachten van het komende Koninkrijk door Paulus zelf uitgeoefend en door hen die zijn boodschap ontvingen. Er was zegen voor lichaam en ziel en ook voor de geest, maar alles in onderschikking aan Israel.

Maar de heerschappij van de heiligen is niet beperkt tot het millennium. Dat is slechts de eerste fase van het komende Koninkrijk. Zij moeten heersen tijdens de aion van de aionen, *maar niet als priesters*. In de nieuwe schepping verdwijnt het priesterschap. De kracht van Gods Christus wordt vervangen door het liefdevolle heersen van Zijn *Zoon*. Het huidige "koninkrijk" is de geestelijke verwachting van deze soevereiniteit. Daarom wordt het "het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde" genoemd (Kol. 1:13). Het beeld wordt in Kolossenzen voortgezet, want van ons wordt gezegd dat we verlossing en vergeving van zonden hebben *in dit "koninkrijk"*.

Het Christendom heeft de geestelijke tegenhangers verward met de toekomstige vervullingen, zodat het komende Koninkrijk weg vergeestelijkt is geworden. Anderen hebben dit proces omgedraaid en hebben geprobeerd van het Koninkrijk een hedendaagse realiteit te maken. Laat het aan ons zijn de komende fasen te scheiden, het Koninkrijk van Christus voor de duur van duizend jaren; de soevereiniteit van de Zoon, voor de laatste aion; en het Koninkrijk van de Vader, nadat de de aionen voorbij zijn gegaan. En laten we ook de te verwachten geestelijke vervullingen onderscheiden. Het Koninkrijk van Christus, en de krachten van de milleniale periode, illustreren niet onze zegen. *Het daarop volgende "koninkrijk" van de Zoon spreekt van de huidige genade*. Wij zijn in een nieuwe schepping.

Laten we er bovendien op letten dat het *huidige* "koninkrijk" een spraakfiguur is. Er zijn zekere punten van gelijkenis tussen dat wat wij genieten en dat wat de positie zal zijn van de natiën in de nieuwe schepping. We hebben niet de vrijheid om deze overeenkomsten te definiëren. Dit wordt voor ons gedaan door de Geest. De natiën van die tijd zullen niet gered worden van hun menselijke regeerders. En dat geldt ook voor ons. Zij zullen bevrijd worden van de slavernij van Satan en de zijnen. Dat

zal ook zo voor ons zijn. Wij worden gered uit het rechtsgebied van de duisternis (Kol. 1:13).

In de richting van God zullen zij verlossing hebben en de vergeving van zonden. *Onszelf onder het beeld van dit "koninkrijk van de Zoon beschouwend*, hebben ook wij deze zegeningen, want zij zijn de enige middelen van verzoening die bij regeringen bekend zijn.

Deze twee aspecten zijn de enige waarvan wij enig recht hebben om op aan te dringen, zonder de wetten van taal en het Woord van God geweld aan te doen. Er zijn aspecten van dat "koninkrijk" van de Zoon die in het heden geen tegenhanger hebben, Ja, ze zijn tegengesteld aan deze bedeling. Bijvoorbeeld: Israel zal nog steeds over de natiën heersen. Dat moet niet ingevoegd worden in de huidige genade. Zo zullen er in die tijd lichamelijke heerlijkheden zijn die ons nu vreemd zijn. Deze worden in het beeld niet uitgewerkt, en daarom mogen we terecht concluderen dat ze *niet* deel uitmaken van het beeld.

Daarom hebben we, zelfs nu, geestelijke zegeningen te midden van de hemeling, ook al hebben we geen lichamelijke zegening te midden van de aardse. Onbekend, veracht op Aarde, zijn we toch de eersten van haar bewoners die bevrijd zullen worden van de vreselijke invloed van de krachten van de duisternis, die de mensheid naar haar doem jagen. Zij erkennen ons al als hoge soevereiniteiten in het universum, aan wie, als leden van het lichaam van Christus, het toppunt van gelukzaligheid voor schepselen is beloofd.

De negatieve gevolgen van deze grote verklaring zijn van ontzagwekkend praktisch belang. Alleen al de uitspraak dat onze zegeningen *te midden van de hemelingen* zijn, sluit de aardse heerlijkheden uit die de uitverkoren natie zal hebben. En het feit dat ze geestelijk zijn, stelt het zielse, gevoelige, sensuele, alsook het vleselijke en materiële terzijde, dat zo'n grote plaats heeft in Israels beloofde Koninkrijk. En de grote voorbeelden die ons in Filippienzen worden gegeven bevestigen deze waarheid volkomen. Er staat daar niets over gezondheid of rijkdom. In tegendeel! Paulus weidt uit over zijn benauwdheden, Timotheüs heeft veelvuldige zwakheden, en Epafroditus lag voor de poorten van de dood. Deze mannen gaven een levende uitdrukking aan het grote motto dat verschijnt boven de poort van de huidige waarheid:

GEESTELIJKE ZEGENINGEN
TE MIDDEN VAN DE HEMELINGEN.

Deel 11 - Te midden van de hemelingen

"Gezegend zij de God en Vader van onze °Heer, Jezus Christus, Die ons zegent* met alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus" (Efe. 1:3;SW)

Het Woord van God opent met een belangrijke verdeling van het universum in twee onderscheiden gebieden - de hemelen en de Aarde. Zonder een speciaal doel met dit onderscheid en een verlangen om het hemelse gebied te omarmen, zou de natuurlijke introductie alles in één term hebben omvat en zouden wij over de schepping van het universum gelezen hebben als over een geheel. Omdat het verslag over de schepping verder gaat, zien we al snel dat het in de praktijk beperkt is tot de Aarde. De zon, maan en sterren worden genoemd, maar alleen waar ze in relatie staan met het hoofdthema van de passage.

Doorheen daarop volgende onthulling, afgezien van zo af en toe een glimpje, zoals de hemelse zitting in het begin van het boek Job, houdt de Schrift van de Besnijdenis zich bezig met de Aarde. Alleen wanneer hemelingen de Aarde bezoeken, of Satan en zijn menigten binnen vallen in de lagere gebieden, worden we op de hoogte gesteld van hun bestaan. Profeten en apostelen zijn allen betrokken bij het herstel van de Aarde en verwachten een plaats in het milleniale Koninkrijk en de nieuwe schepping. Geen van hen geeft een hint over een hemelse bestemming; zij weten niets van "naar de hemel gaan". David wist dat niet en zal niet naar boven opstijgen, maar hij zal zijn lotdeel in het land hebben (Hand. 2:34).

De zegeningen die aan de Aarde zijn beloofd, zijn, over het algemeen, lichamelijk en ziels. Het klimaat zal aangenaam en heilzaam zijn, de grond zal vruchtbaar zijn, zodat de wijnrank, de vijg, en de olijf zullen gedijen en er voedsel zal zijn in overvloed. Ziekten zullen uitgebannen zijn en de dood vrijwel onbekend. Het land zal toegewezen zijn aan de heiligen van de Besnijdenis en Israel zal voor God de natiën regeren en ze bij Hem brengen. Zij zullen een Koninkrijk van priesters zijn. Er zal geen zegen direct naar de natiën komen, alles zal naar hen vloeien doorheen het verlorene Israel.

Aangezien de weergave "te midden van de hemelingen" verschilt van de gewoonlijk gegeven, past het ons het bewijs te onderzoeken waarop het is gebaseerd. De King James vertaling heeft "hemelse *plaatsen*", wat Newberry in de kantlijn veranderde in "het hemelse". Er is niets om aan te geven dat er *plaatsen* worden bedoeld. Het geslacht wordt gewoonlijk als onzijdig aangegeven, maar zowel het lidwoord als het bijvoeglijk naamwoord hebben deze vorm ook als mannelijk. Het kan, voor zover het de grammatica van het Grieks betreft, net zo goed verwijzen naar hemelse mensen als naar hemelse plaatsen.

In het Grieks doet een enkel verbindingswoord, *en*, dienst voor "in" en voor "te midden van". Als regel zou het weergegeven moeten worden met "in" als het om enkelvoud gaat en met "te midden van" als het om meervouden gaat. De King James vertaling erkent dit door het zeer regelmatig weer te geven met "te midden van" in zinsneden als "te midden van het volk" (Matt. 4:23, etc), en "te midden van de soldaten" (Hand. 12:18), want de essentiële betekenis van "in" en "te midden" is dezelfde. Het verschil is geheel een zaak van gebruik.

Ik veronderstel dat alle vertalers het er over eens zijn dat *ouranios* het bijvoeglijk naamwoord is van *ouranos*, *hemel*, en correct wordt weergegeven met "hemelse". Het wordt vier maal toegepast op God als de hemelse Vader (Matt. 6:14, 26,32; 15:13), één maal op de hemelse menigte bij de geboorte van onze Heer (Luc. 2:13) en één maal op de verschijning op de weg naar Damascus (Hand. 26:19). Dit bewijs is afdoende om aan te tonen dat "hemelse" of zelfs "hemelse plaatsen" in onze tekst ontoereikend is, want daar heeft het woord het voorvoegsel *ep* - (OP) - er voor staan. Wat kan er met "de OP-hemelsen" bedoeld worden?

In drie contexten wordt "OP-hemelse" tegengesteld aan "OP-aardse" (Joh. 3:12; 1Kor. 15:40; Filip. 2:10). Het is duidelijk dat, in ieder geval, dat wat OP-aards is feitelijk op de Aarde is, zodat het voorvoegsel letterlijk genomen kan worden en *aards* betekent, zoals het ook in het vijftiende hoofdstuk van 1 Korinthe is weergegeven. Zo kan ook, op gelijke wijze, OP-hemelse heel letterlijk genomen worden, als dat wat *op* de hemelse lichamen is. Er is geen Engels woord met deze exacte gedachte, zodat we het maar het beste in deze betekenis kunnen vertalen met *hemeling*. In het enkelvoud is het weinig meer dan het alternatief voor hemelse, maar in de meervoudsvorm komt het erg dicht bij de betekenis en het gebruik in het Grieks.

Onze zegeningen zijn dan ook wel in hemelse *plaatsen*, maar ze zijn veel meer dan dat, ze zijn te midden van hemelse *wezens*, dat wil zeggen, zij die op de hemellichamen zijn, zoals wij op de Aarde zijn. Dit is zeer suggestief, want de hoogste zegen bestaat niet uit het op een *plaats* zijn, hoe heerlijk dat ook zijn kan, maar veeleer in een positie van weldadigheid voor anderen. Onze zegeningen te midden van de hemelingen zullen overeenkomen met de verhoogde opening van deze brief. Wij zullen gezegend zijn *omdat we zullen zegenen*. We zien niet uit naar verdwijnende luxe of schitterende huizen, maar naar het middel zijn om anderen blij te maken.

Als dan onze zegeningen niet bestaan uit een zelfzuchtig genieten van onze rijkdommen in Christus, maar uit het uitdelen van onze weelde aan anderen te midden van de hemelingen, worden we geconfronteerd met een overweging van het probleem dat de wetenschap nog steeds probeert op te lossen: de bewoonbaarheid van de planeten van het zonnestelsel, of zelfs die van alle zonnestelsels die over de hemelen verspreid liggen. De wetenschap is beperkt tot het gebied van het menselijk waarnemen. Ze zoekt naar tastbaar bewijs voor het bestaan van wezens in de hemelen.

Eerbiedwaardige studenten van de Schrift zijn er als de kippen bij om vragen te stellen bij wat de wetenschap leert, in het bijzonder wanneer de leerstukken schijnen te botsen met de Bijbel. Vele van de theorieën van de wetenschap, zoals evolutie, chaos, de geologische tijden, uniformitarianisme (dat de grote rampen van de nederwerping en de zondvloed, die de aardkorst verstoord hebben, afwijst), botsen met Gods Woord, zodat dit ons zou moeten aanzetten zorgvuldig te zijn bij het aanvaarden van iets dat niet in nauwe overeenstemming is met dat wat in de Schrift van de waarheid is geschreven.

Maar niet alle wetenschap is theorie. Niet alles is fout. Niet alles is tegengesteld aan Gods onthullingen. De praktische voordelen die er in de voorgaande eeuw uit

zijn afgeleid, geven het bewijs dat de mens feitelijk bekend wordt gemaakt met het fysieke universum. Ja, er is meer voortgang gemaakt op het gebied van de natuur dan in het onderzoeken van de Schrift. Laten we niet iets verwerpen omdat het wetenschap wordt genoemd. En bovenal, laten we zorgen er zeker van te zijn wat de Schrift feitelijk leert, voordat we gaan verkondigen dat ze in conflict is met de kennis van de natuur.

Vele verschillende kosmologische theorieën zijn aan mij voorgelegd voor bevestiging uit de Schrift, en ik het aangevoerde bewijs met veel zorg onderzocht. Ik kan slechts mijn huidige overtuiging uitspreken dat "Hij hangt de aarde op aan het niet" (Job 26:7;NBG). Dit is de enige uitleg die geen verdere verklaring nodig heeft. Ze is meer wetenschappelijk dan iets dat de wetenschap aan te bieden heeft. Het komt overeen met iedere test die onze zintuigen kunnen toepassen. Het is de enige kosmologie die schijnt te harmoniëren met de hemelse bestemming die ons wordt voorgehouden. De hemel is niet een kleine binnenplaats, afgescheiden van al het andere. Ze omvat, afgezien van de Aarde, heel het universum.

Het is buitengewoon onwaarschijnlijk dat de mensheid, zoals ze er *op dit moment* voor staat, ergens anders in het universum zou kunnen leven. Maar God is bij Zijn scheppen niet beperkt tot het maken van de mens. Zelfs op Aarde hebben we een enorme variëteit aan vormen in het dierenleven die heel anders zijn dan de mens, ook al zijn ze ook van vlees. Vogels kunnen in de lucht vliegen en vissen kunnen leven in de diepten van de zee. Waarom kan God dan niet een schepsel scheppen voor *ieder* gebied, dat past bij die omgeving? We hebben Zijn duidelijke verklaring dat er hemelse lichamen zijn en aardse, en dat deze anderssoortig zijn (1Kor. 15:40,41).

Oordelend naar de weinige hemelse wezens die ons zijn komen bezoeken, bestaat het verschil tussen een hemels en een aards lichaam grotendeels uit gebrek aan juist die beperkingen die ons aan de Aarde binden. Hoe kan een boodschapper, of engel, zoals Gabriël, door de leegte van de interstellaire ruimte vliegen, zonder beïnvloed te worden door de zwaartekracht? De grote planeten of de nog grotere sterren zouden gemakkelijk bevolkt kunnen zijn door schepselen die niet in het minst gehinderd worden door hun gewicht, dat hen aan hun oppervlak zou kleven.

Hetzelfde is waar voor temperatuur. Maar weinig mensen zouden lang de blootstelling kunnen verdragen aan de kou van de Arctische of Antarctische winter. Maar ons wordt verteld dat niets zo koud is als de kou van de interstellaire ruimte. Hoe zouden deze hemelse bezoekers deze, voor ons, onverdraaglijke diepvries kunnen weerstaan? Zij hebben hemelse lichamen, die als sterren zijn, waarmee ze ook vaak vergeleken worden. Zij zijn onafhankelijke reservoirs van licht en warmte en kracht. Wij zijn voor het leven, en al wat daarbij hoort, volkomen afhankelijk van de zon. Zij zijn miniatuur zonnen op zich, en hebben medewerking van buiten niet nodig.

Nogmaals, hoe zou een mens kunnen overleven in afwezigheid van al die elementen die zijn lichamelijk gestel onderhouden, zoals lucht, water en voedsel? Op dit moment zouden we het niet kunnen. Maar het is helemaal niet onmogelijk dat hemelse lichamen zonder deze, voor ons essentiële, zaken kunnen bestaan. Zij zijn "slechts" een vorm van die kracht of energie die tot ons komt vanaf de zon. Daarom

is de uiteindelijke bron van lichamelijk leven en activiteit niet de Aarde, maar de zon, wiens stralen het hele zonnestelsel doordringen. Ook al zou een hemels lichaam afhankelijk zijn van de zon, zoals het onze dat is, is het niet moeilijk in te denken dat die kracht rechtstreeks opgenomen wordt, in plaats van door de inname van fysieke middelen, zoals nu.

Onder de interessante natuurkundige experimenten van de mede-oprichter van dit magazine¹⁾, V. Gelesnoff, was er een waarmee hij er in slaagde elektrische energie rechtstreeks uit zonlicht te halen. Het was een elektrische batterij, bestaande uit bepaalde chemicaliën, die opgeladen kon worden door hem slechts aan zonlicht bloot te stellen. Zulke zonnecellen zijn nu in gebruik bij de snelweg van Tel-Aviv naar Jeruzalem. Zij absorberen overdag zonne-energie en laten 's nachts een oranje knipperlicht werken. Dit illustreert het voor ons liggende punt. Er bestaan in alle delen van het zonnestelsel, en mogelijk in heel het universum, voldoende voorraden kracht voor het gebruik door ieder lichaam dat toegerust is om het te gebruiken.

Maar het is zeker niet bewezen dat de kracht van hemelse lichamen afhankelijk is van de zon of sterren. Als iets soortgelijks ook via atomaire energie beschikbaar zou kunnen komen, zou het alle kracht kunnen leveren die nodig is om ons allemaal om te vormen in hemelse wezen, die in staat zijn al de krachten van de zwaartekracht te overwinnen en iedere extreme temperatuur te doorstaan en leven te onderhouden zonder de lucht of de producten van de grond. De kracht wordt al geleverd. Al wat nodig is, is een lichaam dat zo veranderd is dat het er gebruik van kan maken.

Het grootste vertoon van de krachten van een hemels lichaam is te zien in de hemelvaart van Christus. Meer dan dat, het toont aan hoe een menselijk lichaam, ooit vermoeid na een wandeling van een paar uur (Joh. 4:6), ooit hongerend naar een paar vijgen (Matt. 21:18), ooit te zwak om het kruis naar Golgotha te dragen (Luc. 23:26), heerlijk veranderd kan worden om zonder inspanning van de Aarde op te stijgen en in de lucht te verdwijnen, en, naar het lijkt, in staat is alle gelegenheid voor voeding en rust achter zich te laten. Kan zo'n lichaam niet thuis zijn in welk deel van Gods universum dan ook?

We mogen dan ook concluderen dat zowel de natuur als de onthullingen de aanwezigheid vereisen van hemelse schepselen en dat deze te vinden zijn op de hemellichamen die boven ons gloeien in de schatkamer van de hemel. Bovendien, hoewel we nu aan de Aarde gebonden zijn als zwakke, roemloze vaten van de grond, het beeld van het zielse dragend, zullen wij het beeld van het hemelse dragen, en met veranderde lichamen zullen we opstijgen om onze Heer in de lucht te ontmoeten, en vanaf dat moment verlost zijn van de slavernij van de Aarde, om ongehinderd onze weg te vinden te midden van de menigte aan sterren.

Zodra we eenmaal inzien dat het universum niet een onvruchtbare woestijn is, alleen maar geschapen om materiaal te leveren voor menselijke speculatie, maar gevormd om bewoond te worden door schepselen die God maakte voor Zijn eigen heerlijkheid, is er veel dat we zouden over hen zouden willen weten. Zijn er veel of weinig? Hoe zien ze er uit? Waarom wordt ons in de Schrift niet een volledig verslag over hen gegeven? Deze en vele andere vragen roepen om antwoorden.

Het is duidelijk dat er in de Schrift maar heel weinig wordt gezegd over de hemelingen. Er zijn verschillende goede redenen die zichzelf aanbieden. Ten eerste is daar ons aangeboren onvermogen te begrijpen wat niet menselijk is. De taal van de mens is niet een geschikt middel voor hemelse zaken. Onze Heer gaf hieraan een stem in Zijn gesprek met Nicodemus. "Indien Ik jou de aardse dingen vertelde en jij niet gelooft, hoe dan zul jij geloven indien Ik jou de hemelse dingen zal vertellen?" (Joh. 3:12;SW). Dit wordt vaak versterkt door hen die proberen met aardgebonden uitdrukkingen de relatie van de Aarde met de hemelen te definiëren. Zij realiseren zich niet hoe volstrekt onvoldoende dat is.

Het is niet Gods plan dat wij op dit moment veel zouden weten van de zaken van de hemelingen, maar veeleer dat *zij* de lessen zouden leren van Gods handelen met ons. De Aarde is het toneel waarop de tragedie van de aionen wordt gespeeld. Geen andere plaats kan een Golgotha opeisen. Geen ander gebied is zo laag gezonken in zonde of heeft zo'n rijke toewijzing van genade ontvangen. De apostel stelt dat hij een bezienswaardigheid is, niet alleen voor mensen, maar voor de boodschappers (1Kor. 4:9). Petrus vertelt ons dat zij verlangen een kijkje te nemen bij de redding van de Besnijdenis (1Petr. 1:12). Paulus maakt het duidelijk dat de soevereiniteiten en gezaghebbers te midden van de hemelingen zelfs nu al weten van de genade die de onze is in Christus Jezus (Efe. 3:10).

Het feit dat de meeste van de hemelse wezens die de Aarde bezocht hebben *boodschappers* genoemd worden, heeft tot het idee geleid dat *al* de hemelse menigten "engelen" zijn. Zij zijn slechts de koeriers tussen de Aarde en de hemelen. Zij die naar Paulus staarden brachten hem zeker geen boodschap, dus mogen we zeker van zijn dat hun boodschap over Paulus ging, en werd afgeleverd aan hen die hem zonden. Het schijnt alsof de hemelse menigten een meer levendige belangstelling voor Paulus en zijn ervaringen hadden dan zijn medemensen op Aarde.

Het belang van menselijke gebeurtenissen is in de hemelen beter bekend dan op Aarde. Pas toen de hemelse menigte de herders op de hoogte bracht, schonken de mensen aandacht aan de geboorte van hun Redder. Profetieën als die in Daniël gevonden worden, werden meestal medegedeeld door middel van boodschappers. De "boodschapper van Yahweh" was het gebruikelijke kanaal door wie Hij iets mededeelde aan Zijn volk.

In de Hebreeuwse Schrift kunnen we behoorlijk wat leren over de boodschappers of engelen en over hun bovenmenselijke krachten. Vaak verschijnen zij in de vorm van een mens en doen ze niets buitengewoons. Andere keren zijn ze onzichtbaar of manifesteren ze zich op wonderlijke manieren. Een merkwaardig en bijzonder voorval komt ons voor ogen ten tijde van Israels reis door de wildernis. Bileam wordt geconfronteerd met de boodschapper van Yahweh in onzichtbare vorm, maar zijn zwaard en de arm die het hanteerde waren zo echt en substantieel, dat hij Bileam verzekerde dat als zijn ezel niet tussenbeide was gekomen, hij hem gedood zou hebben (Num. 22).

Materie hoeft niet persé zichtbaar te zijn voor het menselijk oog. Vele harde materialen zenden niet alleen licht uit, maar zijn zó bijna onzichtbaar voor schepselen zoals wij, dat zij ons misleiden. Veel vogels hebben hun leven verloren

door met volle vaart tegen een ruit aan te vliegen. Zelfs levende schepselen zoals kwallen, zijn praktisch onzichtbaar, zeker in het water. Hemelse boodschappers zijn normaal gesproken onzichtbaar voor menselijke ogen. Elisa werd bewaakt door een onzichtbaar leger, dat als vuur verscheen voor de geopende ogen van zijn dienstknecht (2Kon. 6:17). Maar doorzichtige substanties hebben niet de kracht om, als zij dat zelf willen, zichtbaar te worden. Een ander voorbeeld zal dit aantonen.

We mogen dan wel niet in staat zijn deze onzichtbaarheid te verklaren, maar zelfs onze huidige beperkte kennis van de natuur levert bewijs over de mogelijkheid en kan zelfs een sleutel geven over hoe het bereikt kan worden. We kunnen een les leren van de propeller van een vliegtuig. Als die stil staat of heel langzaam draait, kunnen we die gemakkelijk zien, maar zodra ze sneller en sneller gaat draaien, weigert het oog ze te volgen. Eenmaal in de lucht kunnen de propellers zelden waargenomen worden; ze bewegen te snel voor het menselijk oog.

Er is *kracht*, *snelheid*, voor nodig om het menselijk oog te misleiden. Dit is waarschijnlijk het geheim van de onzichtbaarheid van engelen. Zij kunnen de kracht die zij bezitten op zodanige wijze toepassen op hun lichamelijk gestel, dat zij onzichtbaar kunnen worden als ze dat willen. Het opstandingslichaam van onze Heer bezat deze kracht. Om gezien te kunnen worden hoefde Hij niet te "materialiseren", zoals sommigen menen, want Hij had hetzelfde lichaam dat de dood ondergaan had. Hij verdween niet door weg te gaan of te dematerialiseren, maar werd eenvoudig voor hen onwaarneembaar (Luc. 24:31). Hij was er wel, maar onzichtbaar voor het menselijk oog.

De boodschapper van Yahweh deed iets anders heerlijk toen hij bij Manoach en diens vrouw kwam (Richt. 13:19-20). Hij steeg op in de vlam van het altaar, zo zijn macht tonend over de zwaartekracht en zijn vermogen om de extreme temperatuur te kunnen verdragen die het einde van een van ons zou betekenen, zoals we nu zijn. Hetzelfde werd duidelijk in het leger dat rondom Elisa zweefde, want hun strijdswagens waren van vuur.

Verteld te worden dat onze zegeningen zijn te midden van de hemelingen, zonder enige voorbereiding, zou ongeloof en scepticisme oproepen, zoals het idee van de opstanding dat deed in Korinthe (1Kor. 15:35). Antwoordend op de vraag "Met welk lichaam komen zij?" bereidt de apostel ons voor op de hemelse bestemming die nu onthuld wordt. Hij stelt zichzelf niet tevreden door het lichaam onvergankelijk te maken, heerlijk, krachtig en geestelijk, maar staat op een veel grotere verandering dan deze woorden doen denken. Het zal niet langer ziels zijn, maar hemels. Het zal niet langer een aards lichaam zijn, wij zullen het beeld van de hemelse dragen (1Kor. 15:39-52). Dit maakte hij allemaal aan de Korinthiërs bekend *voordat* het geheim van Efeziërs werd onthuld.

Zelfs vroeger in zijn bediening schreef hij op een zelfde wijze aan de Thessalonicenzen. De afdaling van de Heer uit de hemel voor ons zal Hem niet op de Aarde brengen. Dat zal later gebeuren, wanneer Hij voor de Besnijdenis komt (1Thess. 4:16-18). En vanaf dat moment zullen wij zo met Hem zijn. Zo'n opstijging vereist krachten die verre superieur zijn aan die welke we nu hebben. Het houdt

het bezit van een hemels gestel in, een gestel dat de Besnijdenis nooit zal genieten.

Met deze twee onderpanden - dat we in de opstanding een hemels lichaam zullen ontvangen en op zullen stijgen om de Heer te ontmoeten en *altijd met Hem zijn* - zouden we gemakkelijk de hemelse bestemming kunnen beredeneren die overeenstemt met de onthulling van het geheim. Wat voor nut zouden hemelse lichamen hebben op Aarde? En dan, de Heer Zelf, aangezien Hij zelfs niet op de Aarde komt om ons te ontvangen, komt niet om ons terug te zetten op Aarde na een korte omweg in de lucht, want de Aarde staat op het punt het toneel te worden van vreselijke oordelen, waaruit Zijn aanwezigheid ons redt.

Aangezien we zo'n bestemming hebben, is het vanzelfsprekend dat we zoveel mogelijk zouden willen leren over de hemelse wezens en zelfs alle informatie bijeen garen over de hemelse lichamen. Voor het laatste zijn we nog steeds grotendeels afhankelijk van de telescoop. Voor het eerste hebben we de toegang nodig tot een microscopisch onderzoek van de Schrift.

Omdat we zullen heersen in de hemelse gebieden, worden zij aan ons voorgesteld in termen die verschillende vormen van heerschappij beschrijven. Er zijn soevereiniteiten, autoriteiten, krachten en heerlijkheden (Efe. 1:21). In dit opzicht lijken de hemelse gebieden op de Aarde. Dezelfde termen kunnen op beide toegepast worden. Heerschappij, zo hoog gespecialiseerd als deze woorden aangeven, verzekert ons van de aanwezigheid van rationele, intelligente, maar onderschikte schepselen, met een vermogen om God te kunnen genieten, maar duidelijk niet voldoende met Hem bekend om zonder de aandrang van een schepsel achter gelaten te worden.

Net als op Aarde wordt in de hemelen heerschappij en invloed toebedeeld in verschillende graden. De hoogsten worden soevereiniteiten genoemd. Dit zijn de topmachten of -rijken. De term "principality", indien genomen naar de letterlijke betekenis van "principal" zou een goede Engelse gelijke zijn, maar het wordt nu gebruikt voor kleine of onderschikte prinsdommen. Zo is Wales een "principality"(prinsdom), maar Groot Brittannië een soevereine macht. De soevereiniteit is de hoogste vorm van hemelse heerschappij.

De hemelse domeinen zijn, net als die op Aarde, verdeeld in lagere rechtsgebieden. De autoriteiten die daar aan het hoofd staan bezitten gedelegeerde macht, die lijkt op die van een gouverneur van een provincie. Pilatus is een goed voorbeeld van zo'n macht, uitgeoefend namens Caesar.

De begeleidende termen, kracht en heerschappij, schijnen nauwe synoniemen te zijn van het eerste paar, soevereiniteit en autoriteit. Kracht, of het vermogen de wil op te leggen, is kenmerkend voor soevereine staten, en daarom worden ze regelmatig "machten" genoemd. Het Griekse woord voor heerschappij is op gelijke wijze verbonden met autoriteit. Het komt van een wortel die "sanctie opleggen" betekent. Een autoriteit is dat, niet vanwege haar macht en kracht, maar omdat ze de sanctie heeft gekregen van een superieure soevereiniteit.

Deze hemelse wezens mogen nooit verward worden met de boodschappers of engelen. Het is zeker een ruw begrip van de hemel met volken in zich die uit niets anders bestaan dan boodschappers. Maar niemand denkt ooit dat hele koninkrijken zijn samengesteld uit koeriers omdat er één op bezoek is gekomen. Het feit dat een hemeling de Aarde bezoekt maakt hem op zich tot een engel. Er zou geen andere gezonden worden.

Niemand zou er aan denken ons op te dragen de sterren te tellen. Slechts een relatief zeer klein aantal is zichtbaar voor het blote oog. Zelfs de waarnemer aan de meest krachtige telescoop ziet slechts een fractie van wat we weten dat bestaat. De fotografische lens onthult er miljoenen van die onzichtbaar zijn voor menselijk turen. Maar het is zeer heilzaam te weten dat hun aantal zo enorm is, want de grote God Die ze allemaal maakte, wordt door Zijn werken uitermate verhoogd.

Zo zal ook niemand er aan denken een telling te doen van het sterrengebied. Maar ons wordt voldoende verteld om te laten zien dat hun aantal ver boven alle menselijk telvermogen gaat. Ons wordt een hint gegeven over het aantal boodschappers. In het laatste boek van de Bijbel (Openb. 5:11) wordt ons verteld dat tienduizenden van tienduizenden en duizenden van duizenden om de troon staan. Er zijn er duidelijk meer dan honderd miljoen van hen. En elk van hen zou gemakkelijk voor hetzelfde aantal hemelingen kunnen staan, zodat er misschien wel miljarden van miljarden wezens in de hemelse gebieden kunnen zijn. Laat het voor ons volstaan te weten dat wij niet het zegenkanaal zullen zijn voor slechts *een paar* engelen, maar voor een aantal hemelingen dat zo enorm is, dat, ook al zouden we de aantallen kennen, het ver boven ons begripsvermogen uit gaat.

Laten we ons verwonderen over onze voorrechten en ons uitzicht. De hemelen zijn hoger dan de Aarde en wij zijn de hoogsten in de hemelen. De laagste in deze hemelse verhoging zou niet met Johannes willen ruilen, als hem gegeven wordt in het Koninkrijk aan de rechterhand van Christus te zitten. Boodschappers van wie de majesteit en macht ons op dit moment zou doen kraken en kreunen, zullen onder onze heerschappij in de hemelse gebieden staan. De hoogste waardigheidsbekleders in het universum zullen graag buigen voor de leden van het lichaam van Christus, dat de allerhoogste plaats zal hebben, niet alleen in het heersen, maar in het uitdelen van Gods gunsten en in de verzoening van de hemelse menigten met Hem. Wij die de laatsten waren, zijn de eersten geworden! Zo groot is de macht van genade!

*1) [Unsearchable Richness Magazine](#)

Deel 12 - Onze zegeningen zijn in Christus

"Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus"
(Efe. 1:3;SW)

Liefde verlangt naar een liefdesantwoord. Ze heeft maar één doel: vanuit haar vlam een soortgelijk vuur aansteken. Wij delen onze hartsgeheimen met hen die we liefhebben. God is niet een mens, maar ook Hij reserveert Zijn geheimen voor de Zijnen.

Aan Abraham, Zijn vriend, ontboezemt Yahweh Zichzelf als het over Sodom's vreselijke doem gaat. Aan ons, Zijn geliefden, heeft Hij het geheim van God onthuld, dat alleen voleindigd kan worden door het vurige oordeel dat Yahwehs dag zal inluiden (Kol. 2:2; Openb. 10:7).

Profeet na profeet vroeg naar de tijdsperiode die verbonden is met het lijden van de Messias en met Zijn heerlijkheden. Maar het is aan Zijn discipelen dat de Meester de geheimen van het Koninkrijk onthult (Matt. 13:11). De natiën die Hem niet zochten wordt het geheim verteld van de duur van de blindheid van Israel, iets wat Jesaja zo graag wilde weten (Rom. 11:25).

Maar voor al dezen had Hij Zijn laatste, uitverkoren geheim verborgen, dat nu in z'n geheel onthuld wordt. Als Israel de liefde veracht die Hij over haar uitstort, moet het een ander kanaal vinden waardoor ze zich kan uiten. De huidige geheime bedeling van de genade van God, waarvan de patriarchen en profeten, discipelen en apostelen nooit droomden, leidt de Zijnen binnen in de verborgen schatkamers van Zijn hart (Efe. 3:3,6,9).

In deze balsemende geest verlangen we er naar onderzoek te doen naar Gods geheimen. Met de apostelen zijn we er van overtuigd dat, zou ik alle geheimen kennen, maar geen liefde zou hebben, ik niets zou zijn (1Kor. 13:2). Wij weten ook dat Hij Die ons gebiedt alles in liefde te doen, de eerste is Die Zijn eigen verzoek zal vervullen (1Kor. 16:14). Al Zijn daden worden in liefde gedaan, maar sommige van Zijn woorden munten uit in het tentoonspreiden van Zijn aanhankelijkheid. De belangrijkste van deze tekenen zijn de geheimen die Hij aan de Zijnen heeft toevertrouwd. Ja, het is alleen wanneer we breedte en lengte en diepte en hoogte verstaan van de bedeling van het geheim, dat we in staat worden gesteld de dimensies van Goddelijke liefde te waarderen en te antwoorden op de aanhankelijkheid waaruit dit geheim ontsprongen is (Efe. 3:18,19).

En aangezien Hij er een genoeg in vindt ons dit geheim te vertellen, zullen wij ons dan doof houden voor de hartenkloppen die alleen zij die aan Zijn boezem liggen kunnen ontdekken? Zullen wij Zijn vertrouwen beschamen en Zijn worden achten als lossen woorden, zonder voordeel, ijdel?

Het geheim van het evangelie spreekt van een getoonde gunst aan hen die er geen hadden. De geheime bedeling, echter, houdt zich bezig met de relaties van hen die zich er in bevinden.

Toen de *hemelse* heerlijkheden van de Messias waren onthuld, werd een overblijfsel van Zijn aardse volk verkozen om deel te krijgen aan Zijn hemelse

eren. Hun lotdeel werd overgezet van de Aarde naar de hemel. De vreemdelingen die geloofden hebben zelfs geen aards lotdeel. Welke plaats zal dan aan hen gegeven worden in de hemelse gebieden? Zullen zij, net als die op de milleniale Aarde zullen zijn, onderschikt zijn aan de uitverkoren natie?

Nee! Zij delen gelijkelijk in deze hoge en overweldigende heerlijkheid! Dat is het geheim dat tot dan toe onbekend en onkenbaar was. Dit is het hoogtepunt van Gods genade en liefde, het laatste detail dat het morele universum afrondt. Daardoor wordt de zonde in de hemelen onttroond, waar ze haar oorsprong vond. De hemel, en niet de Aarde, is het toneel van onze komende heerlijkheid, en daar, en niet op de toekomstige heerlijke Aarde, worden Jood en heiden op gelijke wijze verhoogd. Paulus en anderen van de uitverkoren natie zullen aan het hemelse lotdeel deelnemen, maar zij zullen geen voorrang hebben boven ons, arme zondaren uit de heidenen. Wij zijn in deze hemelse heerlijkheid gelijk in rang met hen! Dit wordt gewoonlijk "Het Geheim" of *de geheime bedeling* genoemd.

Gods Gezalfde.

"Christus" is de titel van onze Heer die ons Zijn officiële plaats geeft als Gods Uitvoerder. Hij is de Ene Die God heeft gezalfd om heel Zijn wil te vervullen. Het is niet Zijn persoonlijke naam, maar een officiële aanduiding die Hij met anderen deelt. Het is niet alleen vanwege de superioriteit van Zijn zalving dat Hij *de* Christus is, Die geen toegevoegde naam of benaming nodig heeft om Hem te onderscheiden van Zijn minderen.

"Christus" is de verwesterde vorm van het Griekse *Christos* (wat komt van het element *chri*), wat GEZALFDE betekent. Wij zouden Hem Gods Gezalfde moeten noemen. Zo staat het ook in de sublinear van de Concordante Griekse tekst, en zo zou het ook in de King James vertaling moeten zijn, ware het niet dat de gebruikelijke aanduiding zo universeel was geworden, of als het niet zo'n onverbreekbare greep had gekregen op het leven van de gelovigen. Ook al *noemen* wij Hem Christus, laten wij deze titel dan toch vooral verbinden met die heilige rite die alleen Gods vertegenwoordigers verkrijgen. De Christus is Gods Gezalfde.

Wij zouden het ook moeten identificeren met de Hebreeuwse titel Messias. Ze wordt slechts twee maal zo vertaald (Dan. 9:25,26), maar het komt in de Hebreeuwse Schrift vaak voor. Omdat mogelijk niets anders ons het belang van deze titel inprent dan een overweging van deze voorvallen, zullen we de meest instructieve geven, ze groeperend als verbonden met priesters, koningen en profeten. Laten we ons herinneren dat al deze drie groepen gezalfd waren. De Messias is niet slechts een Koning, zoals gewoonlijk wordt verondersteld, maar ook een Priester en een Profeet. Zo wordt Hij aan ons voorgesteld in Zijn onthulling (Openb. 1:1).

Gezalfde priesters.

Alle dienende priesters in Israel waren gezalfd met de heilige zalving (Ex. 28:41). Dit is een beeld van de heilige Geest dat Christus deelt met allen die in Hem zijn. De ingrediënten moeten daarom ons de attributen of kwaliteiten voor ogen brengen waaruit ze bestaat. Het is een mengeling van bitter en zoet. Velen van de heiligen

denken dat de Geest geen bitterheid brengt, geen lijden. Dit wordt ontken door het eerste en meest overvloedige van haar ingrediënten.

De belangrijkste specerij die gebruikt wordt in het samenstellen van de heilige zalf voor de inwijding van priesters in hun ambt, is mirre. Het is het gebruikelijke Hebreeuwse woord voor BITTER. Dit is het hoofdkenmerk er van. Het wordt verkregen van een lage, doornige, armzalige boom, die voornamelijk in Arabië groeit. Een gat of insnijding in de bast brengt een witte, kleverige vloeistof naar buiten, die al snel verhardt in gom. Het heeft een wrange smaak, met een aparte aromatische geur. De geur op zich is niet onaangenaam. Dit mogen we zien als een aanduiding van de geest van nederigheid en lijden, die Hem een Man van Zorgen maakte. Dit was niet aanvaardbaar voor hen die niet de Geest ontvangen hadden.

Het tweede ingrediënt was een speciale eigenschap van het welbekende kaneel. Het was niet bitter, maar *zoet*. Het was de binnenste bast van de boom van die naam, die hoofdzakelijk in Ceylon wordt gevonden. Sommigen hebben gemeend dat het zoete kaneel verkregen werd uit de wortels, en niet uit de takken. Het bijvoeglijk naamwoord is zeker in opvallende tegenstelling met het voorafgaande mirre, *bitter*.

Het derde ingrediënt, zoete kalmoes, wat een soort van aromatische riet- of grassoort schijnt te zijn geweest, zoals te vinden in India, zoals het citroengras. In Palestina worden geen aromatische grassen gevonden. Het is ook zoet, in tegenstelling tot het bittere mirre.

Het vierde ingrediënt, in de King James vertaling *cassia* genoemd, moet onderscheiden worden van de specerij die deze naam heeft in het Hebreeuws (Psalm 45:8). Het is waarschijnlijk de kaneelcassia, die grover en doordringender is dan gewone kaneel. Het komt ook van ver, want het is in Palestina niet te vinden.

Deze drie specerijen doen denken aan die zoete genaden, zoals liefde, vreugde en vrede, die door de Geest worden toegewezen en die hen zouden moeten kenmerken die de zalving er van ontvangen hebben.

Ze werden alle gemend tot een geurende zalf in een basis van olijfolie. Dat laatste is op zich een symbool van heilige Geest, en daarom mogen we het geurende mengsel zien als het gevolg van de toepassing en de geur van van haar werking veronderstellend. Al deze specerijen werden geïmporteerd. Ze groeiden niet in het land. Is dit niet een opvallend kenmerk van de genaden van de Geest? In deze wereld zijn ze vreemd. Het bittere en het zoete komen uit een ander klimaat.

Gezalfde koningen.

De eerste koning die Gods gezalfde was, was Saul. Samuel zalfde hem op verzoek van het volk tot koning over Israel (1Sam. 9:16). Bij Gilgal wordt hij als Yahwehs gezalfde herkend (1Sam. 12:3,5). Toen Samuel vertrok om David te zalven (1Sam. 16:3) dacht hij eerst dat het Eliab moest zijn, Jesse's koninklijk uitziende zoon (1Sam. 16:6). David zelf erkende Saul bij twee gelegenheden als Yahwehs gezalfde (1Sam. 24:6,10), toen Saul's leven in zijn handen was, en weigerde daarom hem te doden (1Sam. 26:9,11,16,23). Niet alleen dat, maar toen een jonge Amalekiet hem

Saul's kroon bracht en zei dat hij de koning had gedood, liet David hem doden vanwege het doden van Saul, omdat hij Yahwehs gezalfde was (2Sam. 1:14,16).

David was de volgende koning die de zalving mocht ontvangen (1Sam. 16:12). Het huis van Juda zalfde hem (2Sam. 2:4,7) en later breidde zijn heerschappij zich uit over heel Israel (2Sam. 5:3,17; 12:7). Absalom begon zijn opstand door gezalfd te worden (2Sam. 19:10). Salomo werd pas gezalfd toen David al oud was (1Kon. 1:30,39; 1Kron. 23.1). Hij ontving een tweede zalving (1Kron. 29:22). De latere koningen, zoals Jehu (1Kon. 19:16) werden allen gezalfd. Zelfs vreemde heersers, zoals Hazael, koning van Assyrië, ontvingen de rite.

Gezalfde profeten.

Elia zalfde Elisa om in zijn plaats profeet te worden (1Kon. 19:16). Er wordt maar weinig gezegd over zulke zalvingen. De reden hiervoor is misschien dat de feitelijke toepassing van de symbolische zalving, die wettelijk essentieel was voor de publieke functies van priesterschap en heerschappij, niet noodzakelijk een deel van de Geest bevatte die het symboliseerde. Priesters waren vaak ongeestelijk en koningen koppig. Saul had de uiterlijke zalving ontvangen, maar het ontbrak hem aan de innerlijke genaden waarvan ze sprak. Maar een profeet moet de Geest hebben in feitelijke kracht, want hij is Gods man die naar voren komt wanneer priesters en koningen, die wel het symbool maar niet de werkelijkheid hebben, gefaald hebben.

Al dezen waren *christussen*. Dit is niet oneerbiedig, integendeel, want zij waren gezalfd om de mensen tevoren te leren over DE Christus. Er waren priesters, maar Hij is de *Hoge* priester. Er waren koningen, maar Hij is de *Grote* Koning. Er waren profeten, maar Hij is DE profeet. Het zou een groot gewin zijn als we of de Griekse vorm "Christus" zouden laten vallen, of die gebruiken voor de types die Hem voorafschaduwden. Maar hoe dan ook, laten we er altijd aan denken dat Messias de Hebreeuwse en Christus de Griekse uitdrukking is voor de *Gezalfde*.

Het is voor ons niet goed om voortdurend onderscheid te maken tussen Hem en hen die met dezelfde naam genoemd worden. De namen Joshua en Jezus zouden gelijk moeten zijn. De titel Heer, wordt, in het Grieks, toegepast op mensen die *meesters* van slaven zijn, daarom zou het altijd Meester moeten zijn. En Christus zou of toegepast moeten worden op allen die gezalfd waren, of veranderd moeten worden in Gezalfde. Op deze manier zouden we de banden bewaren die God heeft gemaakt tussen Zijn Zoon en hen die helpen Zijn heerlijkheden bekend te maken. Omdat onze taal en gewoonten deze dingen niet toestaan, moeten we vrijwel hetzelfde voordeel verkrijgen door middel van letterlijke vertalingen en sublinears.

Zo hebben we kort de achtergrond geschetst van die simpele, maar verbazingwekkende verklaring die Hem aan ons voorstelt in Mattheüs (1:16). "Die Christus genoemd wordt". Alleen een volledige verzadiging van het belang van eerdere zalvingen zal de geweldige majesteit en eenzame suprematie doen waarnemen waarmee deze titel Hem bekleedt. De heerlijkheid en kracht van alle koningschap en priesterschap en profetie vinden hun brandpunt in Hem. Alle fasen van de goddelijke activiteiten komen samen in de Gezalfde.

Wij zijn er snel bij om de verschillende werkingen van de Geest van God te verwarren. De zalving wordt soms aangezien voor het op iemand komen van de Geest. Dat zij verschillend zijn wordt duidelijk uit het feit dat de meesten van hen op wie de Geest kwam, nooit gezalfd werden. Bileam en Otniël en Gideo en Amasai en Azarja hebben waarschijnlijk nooit geweten wat het betekende gezalfd te zijn. Het wordt nog duidelijker in de ervaring van David en Saul. Nadat de jonge zoon van Jesse de rite had ontvangen, staat er geschreven: "Van die dag af greep de Geest des HEREN David aan. Daarna stond Samuël op en ging naar Rama" en "Maar van Saul was de Geest des HEREN geweken, en een boze geest, die van de HERE kwam, joeg hem angst aan" (1Sam. 16:14,15;NBG). Beiden werden gezalfd, maar de Geest kwam op de een en vermeerde de ander.

Christus.

Onze Heer werd geboren als de Christus. Johannes de Doper werd al voor zijn geboorte *gevuld* met heilige Geest, maar heel Zijn voortbrengen was door de heilige Geest. Hij werd, na Zijn komst in het vlees, nooit onderworpen aan de rite. Hij was de Christus bij zijn *geboorte*. We lezen van "Jezus Christus' geboorte" (Matt. 1:18), "waar de Christus is geboren" (Matt. 2:4). De boodschapper vertelde de herders dat "vandaag voor jullie de Redder is geboren, Die Christus is, Heer" (Luc. 2:11;SW). De grote waarheid is dat Jezus de Christus *is*, niet dat Hij dat *werd* toen Hij Zijn actieve bediening begon.

Als een voorbereiding om Hem kracht te geven voor Zijn bediening, kwam de Geest op Hem bij Zijn doop, in de vorm van een duif (Matt. 3:16; Luc. 3:22). Er is geen aanleiding om dit tot Zijn zalving te maken. Het wordt nooit zo genoemd. Hij wordt niet alleen vanaf Zijn geboorte Christus genoemd, maar zelfs al daarvoor. Wanneer de apostel spreekt van Zijn bestaan in de vorm van God, noemt Hij Hem bij deze titel (Filip. 2:5,6). Hijzelf verkondigde Zijn zalving in Nazareth (Luc. 4:18). Maar lang hiervoor was Hij boven Zijn deelgenoten gezalfd met de vreugdeolie (Hebr. 1:9). De heilige zalfolie was maar een aanduiding van die vreugdevolle geestelijke genadegaven die Hem de kracht gaven de ambten te vervullen die Zijn deelgenoten slechts voorafschaduwden.

Hoewel een paar gelovige Israëlieten, zoals Simeon (Luc. 2:26), Zijn zalving mogelijk al in Zijn kindertijd hebben herkend, schijnen maar weinigen, zelfs onder Zijn discipelen, het ten volle begrepen te hebben. Toen de grote crisis in Zijn bediening kwam, en Zijn verwerping zeker was, pas toen was het dat Petrus beleed dat Hij de Christus was, de Zoon van de levende God. Maar zelfs hij zou dit niet geweten hebben, zonder een speciale onthulling (Matt. 16:16,17). Het was pas na Zijn opstanding dat Hij bij Zijn discipelen volkomen en vrijelijk overeenstemde met de titel Christus. En de volheid van haar kracht komt pas bij ons aan als Paulus, in zijn brieven, uitweidt over de universaliteit van Zijn kracht en heerschappij.

De Christus van de Besnijdenis is de Messias van de Hebreeuwse Schrift. Alleen Petrus schijnt een heimelijke blik te hebben gekregen op Zijn hemelse heerlijkheid. Hij schrijft: "Jezus Christus, Die aan de rechterhand van God is, in de hemel gegaan zijnde, boodschappers en gezaghebbers en krachten aan Hem onderschikt zijnde" (1Petr. 3:21,22;SW). Anderszins is Hij de grote Koning, Die op

de Aarde zal heersen door de zonen van Israel; en ook is Hij de grote Priester en de Profeet, zoals Mozes, op Wie alle gelukzaligheid van het millennium is gebaseerd.

In Christus.

Het universele hoofdschap van Christus wordt voor het eerst onthuld in Efeziërs (1:10). De hemelen, en ook de Aarde, moeten in Zijn richting onderschikt worden. Alleen wanneer we Hem kennen als Gods Uitvoerder in alle grote zaken van verlossing en redding doorheen het universum, met als doel allen in verzoening terug te brengen tot Zichzelf, kunnen we ons een weinig bewust worden van de kracht en volheid van wat het betekent IN CHRISTUS te zijn.

We kunnen de verslagen van het leven van onze Heer en Handelingen lezen, zonder ooit de zinsnede "in Christus" tegen te komen. Het is een vrijwel exclusief Paulinische gedachte. Het komt voor het eerst voor in Romeinen 3:24, waar van onze verlossing wordt gezegd dat ze "in Christus Jezus" is. Paulus' brieven zijn er vol van, maar Hebreëën en Jacobus kennen het niet. In Petrus en Johannes, Jacobus en Judas is het beperkt tot Zijn aardse heerlijkheden (1Pet. 3:16; 5:10,14; 1 Joh. 5:20; Judas 1).

Alles wat het onze is, is dat door genade "in Christus". Ja, we kunnen zeggen dat, door genade, *alles* het onze is in Hem, ook al zijn de zegeningen beperkt tot de hemelse gebieden. In Hem is er verlossing (Rom. 3:24), rechtvaardiging (Gal. 2:17), geen veroordeling (Rom. 6:23), vrijheid (Gal. 2:4), heiligheid (1Kor. 1:2), aionisch leven (Rom. 6:23), een nieuwe schepping (2Kor. 5:17) en al onze verwachting (1Kor. 15:19). Het is pas wanneer we bekend gemaakt worden met Zijn waarde en hoge verdiensten, dat we kunnen verstaan wat God ons heeft gegeven, want het wordt over ons uitgegoten, niet naar de mate wat we in onszelf zijn, maar in harmonie met onze plaats in Christus.

Het is valse bescheidenheid die ons het recht ontzegt op zulke hoge verdiensten, of probeert zulke genaden te bezoedelen door een bepaalde eigen verdienste te introduceren. Dit is overweldigend waar voor onze geestelijke, hemelse eren, die totaal buiten ons bereik zouden zijn, zelfs als we onschuldig waren zoals Adam was voordat hij zondigde, of rechtvaardig als Daniël, die ze niet zal verkrijgen. Er is dienstbetoon en beloning, maar dit is "in de Heer," en niet "in Christus."

Het Heer zijn van Christus is een waarheid die de heiligen dringend nodig hebben, want er is veel dienstbetoon dat Hem niet erkent als de enige Ene Die de wijsheid en het recht heeft om de activiteiten van hen die Zijn slaven zijn richting te geven. Alleen Hij zal hen belonen die Hem genoeg doen, en dat wat gedaan werd zonder Zijn aanwijzingen en autoriteit is erger dan verkwest. Maar er is nog steeds de harde noodzaak om onderscheid te maken tussen Zijn Heer zijn en onze slavernij en de beloningen daarvoor, en onze plaats in Hem als de Gezalfde, in Wie wij vrij zijn en de voorwerpen van onverdunde, onverdiende, overweldigende genade.

Dit onderscheid is buitengewoon praktisch. In Christus verdwijnen alle verschillen, want zij zouden het toevloeien van genade beperken. Er is geen Besnijdenis of Onbesnedenheid, geen mannelijk of vrouwelijk, geen slaaf of vrije. De Jood kan in

deze geheime bedeling geen voorrang opeisen over de heiden. Een man in Christus niet meer zijn dan een vrouw. Een slaaf is net zo vrij en rijk als zijn meester. Maar dit is niet waar "in de Heer". Dit is niet de basis voor gedrag. De slaaf moet zijn meester gehoorzamen "in de Heer". De echtgenote zou "in de Heer" onderschikt moeten zijn aan haar man. Gedrag wordt geregeld door onze relatie tot Hem als Heer. Maar dit tast onze positie "in Christus" niet aan.

Laten wij jubelen dat onze zegeningen "in Christus" zijn. Zouden zij in ons zijn, ook al zou dat maar in een oneindig kleine graad zijn, dan zouden ze niet zeker zijn of bevredigend. Ze zouden niet de naam van zegeningen waardig zijn. Er is niets in ons om ze te verdienen. Wij hebben niet de kracht om ze te bewaren. Ze zouden niet meer waarde hebben dan een ongetekende cheque van vele miljoenen. Als we geneigd zijn aan ons bezit van iedere geestelijke zegen te midden van de hemelingen te twijfelen, dan is al wat we moeten doen onszelf er aan te herinneren dat ze in Christus zijn. Wij kunnen niet twijfelen aan Zijn verdiensten. Hij heeft recht op alles dat God Hem wil geven, en op alles dat wij met Hem zullen delen. Buiten Christus zijn wij gemeen en ellendig. In Hem zijn we rijker dan in onze wildste dromen van hebzucht, en gezegend boven alles wat de mens over gelukzaligheid kan denken.

Deel 13 - God kiest ons in Christus

"3 Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus,
4 zoals Hij ons verkiest in Hem vóór de nederwerping van de wereld, opdat wij heiligen en vlekkelozen zijn voor Zijn aangezicht, in liefde"
(Efe. 1:3,4;SW)

Gods heerlijkheid is het universele doel. Van het kleinste, schijnbaar doelloze, insect, tot de meest soevereine zonnester in haar parabolische baan, hebben allen een gezamenlijk doel, een pure doelstelling te verrichten. Voor mensen kan het een dwaze, vruchteloze rondgang zijn; zij kunnen het doel van de ster niet zien; maar God heeft beide verbonden aan Zijn heerlijkheidsstrijdwagen. De Aarde is Zijn meest vruchtbare veld. De mensheid is het meest geschiktste schepsel om Zijn uitgebreide uitmuntendheid tentoon te spreiden.

Gods doel wordt pas beperkt als Hij de hartelijke aanbidding ontvangt van *al* Zijn schepselen. Hoe groot ook Zijn inspanningen ten behoeve van ons zijn, ze zijn slechts de middelen om Hem bekend te maken. Efeziërs vindt haar hoogtepunt niet in het geheim zelf, maar in een gebed voor de waardering er van (3:18,19). Zelfs vóór het geheim bekend werd gemaakt kon de apostel zeggen: "En indien ik een profetie zou hebben, en alle geheimen waar zou nemen en alle kennis, en indien ik al het geloof zou hebben, zodat ik bergen verplaatste, maar ik de liefde niet zou hebben, ben ik niets." (1Kor. 13:2;SW). Niets heeft enige echte waarde, als het niet tot liefde leidt. Het is de heerlijkheid van Gods wijsheid dat alle dingen in het

universum, inclusief zonde en haat, binnen geleid zullen worden in de stal van de liefde. Daarom is de kennis van het geheim niet voldoende of bevredigend voor God, tenzij het een hartenhongerige bezetting en genieting van de allesoverstijgende liefde van Christus omvat, die alle kennis overstijgt.

Uitverkoren vóór de nederwerping.

Christus is de door God Gekozone (Luc. 23:35). Hij is Gods Uitverkorene. Volgens deze betekenis behoren alle anderen tot de niet-uitverkorenen. Dit wil zeer zeker niet zeggen dat, uitgezonderd Hem, allen verdoemd zijn. In tegendeel, als Christus niet gekozen was geworden, zou niemand gered zijn. Uitverkiezing is nooit een doel op zichzelf. Het zou niet tot middel van veroordeling gemaakt moeten worden, want het is altijd een weg tot zegen. Één wordt gekozen en gezalfd om allen te redden, enkelen worden in Hem uitgekozen om de rest te bereiken. Gods grote doel om heel de schepping aan Zijn hart te klampen wordt uitgewerkt in een serie uitverkiezingen. Christus is uitgekozen om Middelaar te worden, en in Hem worden enkelen geroepen om Zijn zegeningen op de Aarde over te brengen, anderen om ze naar de hemelingen te brengen.

Laten we onze harten bevrijden van de vernietigende waangedachte dat verkiezing de enige poort is naar redding. Laten we onze geesten reinigen van het onverstandige redeneren dat de eeuwige verdoeming van de niet-verkorenen afleidt uit het feit dat ze niet gekozen zijn. Het alternatief voor verkiezing is niet eeuwige ondergang. Christus werd uitverkoren om te redden, niet om te veroordelen. Anderen worden voor een soortgelijk doel geselecteerd, voor gemeenschap in wereldwijde zegen.

Hij die, met Farizeïsche trots, zichzelf de pluim toedeelt dat hij tot de uitverkorenen behoort, die vanuit zijn superieure positie neerkijkt op de niet-uitverkorenen, die kalmpjes hun gelukloze toestand overziet en ze zonder enige gewetenswroeging overdraagt aan eeuwige kwelling, moet er heel goed voor oppassen dat hij niet zichzelf heeft uitgekozen. Gods verkozenen hebben geen ruimte voor trots, maar zijn ondergedompeld in nederigheid in de werking van Zijn genade. Een beetje kennis van zijn eigen zonde en niet-afdoende zijn, houdt de zondaar in bedwang en verzacht zijn houding ten opzichte van de zondaar. De ware houding van Gods uitverkorene is een jubelend bewustzijn dat hun zegen het middel moet zijn voor de zegen van anderen. Met Christus verbonden hebben zij hun aandeel in Gods grote doelstelling, totdat de schepping haar vooraf bestemde doel heeft bereikt.

Uitverkiezing is een eer. Het plaatst Christus aan het hoofd van heel de schepping. Het zet Zijn heiligen aan de top van al Gods werken. Het is veel meer dan alleen redding. Ja, in Christus is redding, haar belangrijkste component, in het geheel niet voor Hemzelf, maar voor anderen. Hij had die niet nodig. Dit is de ware band van redding met uitverkiezing. Het is niet dat de uitverkorenen alleen maar gered zijn, maar dat zij het jubelend voorrecht hebben van verbonden te zijn met Gods Uitverkorene bij het aan Zijn schepselen bekendmaken van Zijn redding.

De wijde kloof tussen redding en uitverkiezing wordt opvallend duidelijk in het geval van Judas. Hij was een van de twaalf. Dezen waren geselecteerd uit de

volgelingen, zodat zij, in een hogere betekenis, de uitverkorenen waren (Luc. 6:13). Onze Heer blunderde niet in Zijn keus voor Judas. Lang voordat Hij verraden werd, vroeg Hij hen ronduit: "Kies niet Ik jullie, de twaalf? En een van jullie is een duivel!" (Joh. 6:70;SW). Het was noodzakelijk dat Hij door een vriend verraden zou worden, en daarom was het nodig dat één van hen gekozen zou worden om die rol te spelen. Een tijdlang gaf dit hem de hoge eer van nauwe gemeenschap met Christus en Zijn apostelen. Maar het ging, in dit geval, niet vergezeld met redding.

De nederwerping.

We hebben al iets gezien van het bereik in de ruimte dat door Efeziërs wordt gezien (Efe. 1:3). Het is niet beperkt tot de Aarde, zoals in eerdere onthullingen, maar onderzoekt de grenzen van het universum. Het breekt ook alle banden waar het de tijd betreft. Al Gods eerdere handelingen waren verbonden met de aionische tijden en het toneel van de zonde. Alleen Paulus neemt ons mee terug naar vóór de aionen en leidt ons tot voorbij hun afsluiting. Alleen Hij houdt zich bezig met Gods activiteiten vóór de nederwerping en voorbij de voleinding (Efe. 1:4; 1Kor. 15:24).

Het woord "nederwerping" wordt gewoonlijk vertaald met "grondlegging." Omdat er een ander woord (themelios) is voor grondlegging, vereist het woordenboek dat we tussen hen een onderscheid maken. In de sublinear van de Concordante Griekse tekst hebben we de elementen van dit woord. De letterlijke betekenis is NAAR-BENEDEN-WERPING. *Kata* betekent NAAR BENEDEN, *bole* betekent WERPEN. We hebben in onze taal vrijwel hetzelfde woord, katabolisme, de serie veranderingen waardoor levende materie binnen een organisme afbreekt. Bovendien wordt het werkwoord, *katabaloo*, twee maal in de King James vertaling vertaald met neerwerpen (2Kor. 4:9 en Openb. 12:10). In de eerste passage wordt de betekenis vastgelegd door de tegenstelling. We kunnen nauwelijks zeggen: "gegrondvest, maar niet vernietigd." Het betekent *neerwerpen*, niet *grondvesten* of *grondleggen*.

Deze term is niet verbonden met schepping, maar met verlossing. Het is de vroegste datum op de kalender van de zonde. Adam's overtreding in Eden was zeker niet het begin van het kwaad in de wereld. Lang voor het herstel van de Aarde voor bewoning, was er een ramp geweest die alleen verklaard kan worden door de een of andere nederwerping. Misschien hebben we er een verslag van in de tweede zin van Genesis, die er zo zou moeten uitzien: "en de Aarde werd tot een chaos en leeg". Dat was zeker niet het geval in het begin. God schiep niet een chaos (Jes. 45:18). Het werd er een door de intrede van zonde en kwaad.

Het kan nuttig zijn hier te pauzeren om de neiging van de vertalers aan te duiden om te buigen voor de aanvaarde dictaten van de wetenschap. Er is alle mogelijke inspanning in de openingsverzen van Genesis om de gedachte tegen te gaan dat de schepping met een chaos begon. Niet alleen wordt er verondersteld dat de schepping oorspronkelijk woest en verlaten was, ondanks de absolute ontkenning van Jesaja (Jes. 45:18), maar de woorden *tohu wa bohu*, weergegeven met *zonder vorm en ledig* (King James vertaling), is buitengewoon misleidend. Hoe zou de Aarde *zonder vorm* kunnen zijn? Als materiële substantie moet het de een of andere vorm hebben. Waarom vertaald men hetzelfde woord, *tohu*, met *ijdel* in Jesaja 45:18? Het verwijst *altijd* naar chaos. En hoe kan de Aarde leeg zijn? Als ze

dat zou zijn, zou ze niet bestaan! Dit woord *bohu* verwijst naar *leegstand*. De Aarde werd tot chaos en stond leeg, maar ze was niet vormeloos of leeg.

Dit is zeer suggestief. Er moet een tijd zijn geweest die aan deze vooraf ging, toen de Aarde niet een chaos was en leeg stond, maar vruchtbaar en productief was. Al Gods scheppingen zijn perfect en volwassen. Adam werd niet als een klein kind geschapen. Hij was een volgroeide man, volledig ontwikkeld toen hij opstond van de grond. Zo werd de Aarde geschapen voor bewoning, maar de gelijkmatige gang van zaken viel in duigen door de intrede van de zonde en de daarop volgende nederwerping, die riep om het herstel dat opgetekend werd in de daarop volgende verzen van het eerste hoofdstuk van Genesis.

Dat de nederwerping te doen heeft met zonde, en niet met schepping of grondlegging, wordt duidelijk uit de passages waarin ze verschijnt. Het Lam was gekend *vóór* (1Petr. 1:20) en werd geslacht *vanaf* de nederwerping (Openb. 13:8). Nu is er niets zondigs aan het grondleggen van een wereld. Daar is geen offer voor nodig. De nederwerping is het signaal voor de heerschappij van de zonde en, in Gods doelstelling, gedoemd om het offerlam te doden. Zelfs daarvoor was, in afwachting van deze catastrofe, het Lam al gekend, want God voorziet in alle komende noden voordat ze verschijnen.

De nederwerping wordt tegengesteld aan de verwerping van de zonde bij de voleinding van de aionen (Hebr. 9:26). De noodzaak voor het lijden van Christus begon bij de intrede van de zonde. Dit te verbinden met Gods werk van het grondvesten van de Aarde grenst aan godslastering. Sinds de nederwerping is er een offer nodig. De kracht van het bloed van Christus zal overwinnen, totdat de zonde is verdreven. Dit zal het geval zijn bij de voleinding van de aionen. Zonder dogmatisch te zijn, kunnen we hieruit beweren dat deze de twee begrenzende momenten zijn van de aionische tijden. De intrede van de zonde bij de nederwerping en haar einde bij de verwerping, markeren het begin en de voleinding van de aionen. De aionische tijden staan in dienst van de zonde. *Vóór* de aionen was de zonde afwezig, en na de aionen zal dat weer het geval zijn.

Met dit in gedachten zouden we in staat moeten zijn iets van de zoete kostbaarheid te achterhalen van het uitverkoren zijn in Christus *vóór* de nederwerping van de wereld. Het was niet alleen lang geleden, niet pas toen Zijn doelstelling voor het eerst werd vorm gegeven, het was *voordat de zonde de wereld binnen kwam*. Gods liefde en uitverkiezing was al de onze, niet nadat we Hem beledigd hadden, maar voordat er ook maar het kleinste obstakel was tussen Hem en Zijn schepselen was gekomen. Nu zijn we verstrikt in de zonde. Wat is het schitterend om terug te kunnen kijken naar Gods keuze voor ons in Christus, voordat er een enkele fout of overtreding tussen Hem en ons kon komen! Gods liefde en keuze voor ons is niet alleen superieur aan de zonde, maar voorafgaand aan de zonde! Wij worden al in Zijn hart gevonden voordat het kwaad het universum was binnen geslopen!

Als we uitgekozen werden voordat de zonde ten tonele kwam, waarom stond God dan de intrede er van toe, en waarom was het dan nodig dat wij meegezogen werden in haar vreselijke werk? Het was opdat Zijn liefde niet zou verdampen in haar eigen uitstorting, maar een aanhankelijk antwoord zou ontvangen. Schepselen

uit Adam's ras kunnen zonder het kwaad de liefde niet op prijs stellen. Al wat Gods liefde over hen kon uitstorten zou er niet in slagen Zijn hart te onthullen, tenzij het getoond zou worden tegen een zwarte achtergrond. Maar zonde is niet het eerste of laatste in Gods doelstelling. Het is slechts een korte tussenzin in Zijn omgang met de schepping. Door de zonde wordt de Schepper omgevormd tot Redder, de Verlosser, de Verzoener.

Heilig en smetteloos.

Wij zijn gekozen, niet alleen om onschuldig te zijn, maar om heilig en smetteloos te zijn. Heiligheid stoot zonde af en smetteloosheid vervangt gebrek. Iemand die nooit iets nadeligs heeft meegemaakt kan niet eens beginnen zich in te denken hoe vreugdevol het is zich bewust te worden van de bevrediging van het perfect bevrijd zijn van iedere fout. Alleen zij die geplaagd worden door zonde kunnen jubelen in heiligheid. Zo kunnen we al snel tussen de regels lezen en zien dat onze verkiezing door God, al vóór de nederwerping door de zonde, veel méér inhield dan de scheppingsperfectie van Adam. Het vraagt om een kennis van het goede die alleen kan komen door de waarneming van het kwade. Het vereist verlossing van zonde. Het stelt ons aan in een dominante positie boven de zonde. In deze betekenis zijn alleen de uitverkorenen heilig, want alleen zij verwerpen de zonde tijdens de aionen en wijzen die af terwijl ze nog aanwezig is.

Wat hebben we een gezegend vooruitzicht! We zijn ziek van zonde, vol met fouten, alles wat we doen is bevlekt, al wat we zijn is aangetast, ons allerbeste is onbevredigend in het licht van Gods aanwezigheid! Wat vreselijk en verschrikkelijk is dat, als we voor altijd moeten voortgaan in een toestand zonder hoop! Velen onder ons zijn hardvochtig geworden door voortdurend contact met het kwaad, en gevoelige geesten vinden rust in Gods genade, maar wat zal er een opluchting komen over allen in die blijde dag, wanneer Zijn aloude doelstelling voor ons gerealiseerd zal zijn! Wij zullen niet bang zijn voor zonde. Ze zal van ons wegvlugten! We zullen niet beschaamd zijn voor onze onvolkomenheden. Al onze smetten zullen verdwenen zijn, al onze fouten zullen zijn opgelost!

De hoge zoetheid van Gods keuze zit hem niet alleen in gelijkenis met Hem. Het is zegen om te ontvangen, maar het is veel meer zegen om te geven. God geeft en dat doen ook zij die Hij verkiest. Christus is het hoogste voorbeeld. Hij koos er twaalf om Hem te helpen in het uitdelen van zegen in het Koninkrijk. Nog velen meer zullen uitverkozen worden in Israel, die in de toekomst zegen zullen uitdelen. Paulus werd uitgekozen om de leden van Zijn lichaam te bereiken, en dezen werden, zoals we hebben gezien, uitverkoren vóór de nederwerping, voor de meest heerlijke en ver strekkende liefdadigheid die men maar kan bedenken.

En dan - hoe troostend is het zelfs nu! - zullen we terug kijken en onze God danken, niet alleen voor Zijn keuze vóór de nederwerping, maar voor zonde en kwaad, en voor onze ellende en schaamte, die geur zullen geven aan onze smetteloosheid, en schoonheid aan onze heiligheid. Zonder de nacht zouden we niet van de dag kunnen genieten. Zonder de duisternis zou het licht niet opvallen. De nederwerping zal Gods schepselen in staat stellen van Zijn weldadigheid en liefde te genieten. En bovenal zal het Hem de lof brengen, die slapend en dood

gelegen zou hebben zonder haar provocatie. Laten wij God danken voor de nederwerping en Zijn keuze voor ons voordat het allemaal tot stand kwam!

Deel 14 - De heerlijkheid van Zijn genade

"3 Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus,
4 zoals Hij ons verkiest in Hem vóór de nederwerping van de wereld, opdat wij heiligen en vlekkelozen zijn voor Zijn aangezicht, in liefde
5 ons tevoren bestemmend in de plaats van een zoon door Jezus Christus, in Hem, naar het welbehagen van Zijn wil,
6 voor de lofprijzing van de heerlijkheid van Zijn genade, die ons begenadigt in de Geliefde,"
(Efe. 1:3-6;SW)

In deze rijke onthulling vinden we de basis voor al onze zegen in de liefde en wil van God. Zijn liefde bestemde ons voor op zoonschap. Het is Zijn wil die liefde ten toon te spreiden door een vertoning van Zijn genade, alleen mogelijk gemaakt door de nederwerping en de intrede van de zonde. Wij waren al in het begin in de Zoon van Zijn liefde, geheel naar Zijn doelstelling; wij zijn in de Geliefde door de heerlijke genade die ons nu in Hem begenadigt.

In liefde.

God begint alles in liefde. Het hele universum werd geschapen in de Zoon van Zijn liefde (Kol. 1:13-16). Indien de ogen van onze harten open zouden staan voor deze grote waarheid, zouden we niet anders kunnen doen dan zien dat Zijn doel moet bestaan uit het tentoonspreiden van Zijn afhankelijkheid. We zouden niet verblind zijn door de tussenliggende processen, maar erkennen dat deze de noodzakelijke achtergrond zijn voor de onthulling er van. God is liefde, en daarom moet Hij alles beginnen en voleinden in liefde, ook al is het pad daar tussen nat van tranen en verhard door haat en sprakeloos van vrees en dood. Liefde is de wortel én de vrucht van heel Gods doelstelling. Laten wij, die het voorrecht hebben een voorsmaak te mogen hebben van haar verrukkelijke zoetheid voordat het doel is bereikt, terug kijken naar haar begin en onze harten stevig richten op dat voortijdse plan.

Dit alles is goddelijk. Het overstijgt onze menselijke wegen en gedachten. De mens weet maar weinig over wie en wat hij is, en hij begrijpt het proces niet, om over controleren maar niet te spreken. De toekomst ligt verborgen in duisternis. Vanwaar hij komt of waarheen hij gaat weet hij niet, noch kent hij de weg. Maar bij God was het einde het begin. De uiteindelijke uitkomst bepaalde het begin en de loop van de vervulling. Als Hij wil uitkomen bij geliefd te zijn door al Zijn schepselen, moet Hij beginnen in liefde. De ondergrond voor iedere stap die Hij doet, hoe die ook aan de oppervlakte lijkt te zijn, is liefde. Het is niet simpelweg

het zilveren randje rond een wolk, de verbeterende omstandigheden die het kwaad begeleiden, maar de last van het leed wordt, voor korte tijd, door de liefde zelf opgelegd, om zo haar eigen waardering te bewerken, wanneer de last verwijderd wordt.

Voorbestemming.

Laten we voorbestemming niet verwarren met uitverkiezing. Gods uitverkiezing of keuze, een van de meest kostbare parels in de Schrift, is op gemene wijze in de modder van menselijke theologie besmet geraakt. Ze is gescheiden geworden van dienstbetoon en verbonden met redding. Van een middel van zegen voor hen die buiten haar bereik waren, is ze tot een vloek geworden. De theologie laat de "niet-uitverkorenen" achter met een hopeloze, eindeloze vergelding. De Schrift maakt hen tot begunstigden van de zegeningen die aan de uitverkorenen zijn toegekend. De theologie kent, als regel, geen onderscheid tussen de verschillende klassen van de uitverkorenen.

In de Schrift zijn er op z'n minst vijf onderscheiden gebieden waar Gods keuze wordt uitgeoefend, zodat alle uitverkorenen ook niet-uitverkorenen zijn met het oog op een ander dienstbetoon. Daarom moet het zo zijn dat, als alle niet-uitverkorenen verdoemd zijn, zoals de theologie leert, allen dubbel verdoemd zijn en niemand gered wordt!

Voorbestemming houdt zich bezig met een onderscheiden aspect van Gods keuze. Ze legt tevoren de bestemming vast van Gods schepselen tijdens de aionische tijden. Het wijst hen hun juiste relatie met God en Zijn Christus toe. Het omschrijft de exacte plaats die hen in de processen van verlossing wordt toegewezen. Het Griekse woord is een samenstelling van *pro*, VOOR, en *horizoo*, ZIEN. Uit het laatste woord hebben wij ons *horizon*, de lijn die de grens definieert tussen Aarde en lucht. Haar kracht is om vast te leggen, te definiëren. Dit is de vorm waaruit het woord *aorist* (a-horizoo) komt. Ze veronderstelt het tegengestelde van de precisie die verbonden is met voorbestemming.

Zoonschap.

In de evangelische inspanning om de nadruk te leggen op de noodzaak voor de nieuwe geboorte, zijn we de veel grotere waarheid van het zoonschap verloren. Het is alleen wanneer we zien dat de geboorte van boven een aardse zaak is, beperkt tot de Koninkrijksverkondiging, zich bezig houdend met de natie Israel en vreemd aan de waarheid voor vandaag, dat we voorbereid zijn om de veel hogere eer van zoonschap te genieten. We geven te veel aandacht aan onlogisch "redeneren" en verknoeien vele spraakfiguren door de kern er van te verstikken in valse beweringen. De nieuwe geboorte is een beeld van het begin van leven, zoonschap is een beeld van bekleding met de verschrikkingen en waardigheden van de volwassenheid.

In oude tijden was zoonschap een erkend sociaal instituut en het werd nooit verward met geboorte. Meisjes en jongens werden geboren, maar hen werd nooit de ereplaats gegeven. Een man kan vele jongens gehad hebben, maar alleen één kon reiken tot de waardigheid van zijn vader. Hij was gewoonlijk de oudste,

hoewel dit niet altijd het geval was. Maar echt zoonschap komt ons duidelijk voor ogen in het geval een man geen kinderen had. Indien hij rijkdom en eer had, moest hij iemand kiezen om zijn erfgenaam te zijn. Een slaaf werd vaak gekozen om erfgenaam te zijn. Zo'n geval werd uitgebeeld in de film "Ben-Hur". Dit is de plaats die de liefde ons heeft gegeven. Wij zijn bestemd voor de plaats van een zoon, door Christus Jezus.

Wanneer de gekozene op leeftijd kwam, was er gewoonlijk een schitterende ceremonie en was er een feest om de gebeurtenis te vieren. En dit is wat wij verwachten en we zijn niet alleen in onze verwachting. De hele schepping ziet uit naar de dag dat wij openlijk de plaats van het zoonschap zullen innemen. "Want vol spanning verwacht de schepping de openbaring van de zonen van God" (Rom. 8:19;SW). "Want wij hebben waargenomen dat de hele schepping, tot nu toe, tezamen kreunt en tezamen zwoegt. En niet alleen dat, maar ook wij, de eerstelingen van de geest hebbend, ook wij zelf kreunen in onszelf, zoonschap verwachting, de verlossing van ons lichaam" (Rom. 8:22,23;SW). Wij zullen de drie maal gezegende plaats hebben van verlost zijn en door onze verlossing de kreunende schepping verlossen.

Doorheen de Schrift wordt het woord *zoon* in een hogere betekenis dan die van kind gebruikt. Zij die door de Geest van God geleid worden, zij zijn de zonen van God. Alleen in de mate waarin dit vandaag van ons waar is, kunnen we stellen zonen te zijn. In de opstanding zullen we altijd volkomen onder de controle van Zijn Geest zijn. Dit zal ons een maken aan Zijn karakter, het zal ons echte vertegenwoordigers van Zijn heerlijkheden maken. Dan zal Hij echt in en door ons getoond worden. En dit is het doel van zoonschap en voorbestemming. Het is niet simpelweg negatieve redding van zonde, maar een positief bezit van smetteloze heiligheid en hoge eren, die de heerlijkheid van Zijn genade zullen onthullen aan de hemelse menigten.

In de Schrift is *zoon* een index van karakter. Paulus noemde Elimas niet een "*kind* van de duivel" (Hand. 13:10,KJAV), maar "*zoon* van de Tegenstander". Wij zijn niet "*kinderen* van het licht, en de *kinderen* van de dag" (1Thess. 5:5;KJAV), we zijn "*zonen* van de koppigheid" (Efe. 2:2; 5:6; Kol. 3:6), niet "*kinderen* van de ongehoorzaamheid" (KJAV). We zijn niet "*Kinderen* van Abraham" (Gal. 3:7;KJAV), maar "*zonen* van Abraham". Het is zo jammer dat de meeste vertalingen de grote waarheid van zoonschap verduisterd hebben door zulke veelvuldige verdraaiingen. Honderden malen lezen we van de "*kinderen* van Israel", maar het moet "*zonen* van Israel" zijn. Zij die deze vertalingen gebruiken zijn aan hun genade overgeleverd. Het is voor hen vrijwel onmogelijk de grote waarheid van zoonschap te begrijpen en genieten, want de passages waarin het in het bijzonder wordt getoond, zijn gedegradeerd tot de lagere band van kinderen.

Het welbehagen van Zijn wil.

Het woord "wil" is verhard geraakt door tegenstand. Het doet denken aan barse, onverbiddelijke, onvermurwbare beslistheid. Maar voordat er iets was om er tegen te strijden, was er in Gods wil niet zo'n ijzeren aspect. Toen was ze ondergedompeld in liefde. Haar inzetten waren haar welbehagen. Als dienaar van de liefde bepaalde ze dat haar Meester niet alleen gekend zou worden, maar

de hartgevoelde aanbidding zou ontvangen van allen die de onderwerpen van haar aanhankelijk waren. Gods wil heeft geen genoegen in haar kracht of onontkoombaarheid, maar in de vrucht van Zijn gunst. Ze zoekt de lof van de heerlijkheid van Zijn genade, die ons begenadigt in de Geliefde (Efe. 1:6).

Er is geen brief die zo vol van genade is als Efeziërs. Ze begint en eindigt niet alleen met genade, zoals de meeste van Paulus' brieven doen, maar gaat tot het einde van de capaciteit van de menselijke spraak om haar overvloed uit te drukken. Romeinen presenteert redding door genade (Rom. 3:24; 4:16; 11:6). Efeziërs gaat verder en benadrukt redding *in* genade (Efe. 2:5,8). Dit is niet in het verleden, voor de zondaar, zoals de meeste vertalingen doen denken, maar de genade die het gevolg is van gered zijn. Het is de grote opslaghal van *genade* waaruit we op ieder moment iets mogen nemen. De vergeving van onze overtredingen zijn in overtreding met de rijkdommen van Zijn genade (Efe. 1:7). Onze toekomst zal de allesoverstijgende weelde er van tentoonspreiden (Efe. 2:7). Zo zullen de aionen verbijsterd worden door haar heerlijkheid.

De heerlijke genade heeft twee onderscheiden aspecten: verlossing en heerschappij. De heiligen worden uit de laagste plaats in het universum opgenomen en opgericht voor de hoogste in deze bedeling van Gods genade. Zondaren uit de diepten en duisternis van goddelijk ongenoegen worden verhoogd tot het hoogste toppunt van Zijn gunst. Van het zijn van een vloek voor zichzelf en voor allen die bij hen in de buurt kwamen, worden zij omgevormd tot een zegen die reikt tot aan de uiterste grenzen van Gods schepping.

Deel 15 - De vergeving van overtredingen

"in de Geliefde, in Wie wij hebben de loskoping door Zijn bloed, de losmaking van de zonden naar de rijkdom van Zijn genade, die Hij kwistig uitdeelt in ons," (Efe. 1:6-8;SW)

Misschien zou het woord losmaking (of vergeving) hier tussen aanhalingstekens gezet moeten worden, want het veronderstelt het pardon dat in de verkondiging van het Koninkrijk toegekend wordt, hoewel het nu aangepast is voor een hoger gebied. Dit pardon, echter, paste bij de beperkte genade die in die tijd uitgedeeld werd. Dit komt overeen met Zijn genade, ja, de rijkdom van Zijn genade. Daarom, ook al wordt het woord "vergeving" gebruikt, is de gedachte onmetelijk verheven boven het eerdere gebruik. Bovendien is dit verbonden met overtredingen en niet met zonden. Zonden kunnen gepardonneerd worden, maar overtredingen tegen de gevoelens moeten vergeven worden.

Zij die de sublinear van de Concordante Vertaling hebben, zullen zien waarom het woord verlossing wordt gebruikt, en niet loskoping. Loskoping of vrijkoping betekent losmaking. Verlossing is veel meer; het betekent VAN-losmaking. Haar speciale kracht wordt duidelijk in het veertiende vers van dit hoofdstuk, waar de verzegeling door de Heilige Geest (die er alleen is voor hen die verlost zijn) er alleen is tot de verlossing van dat wat verkregen is. Verlossing door bloed is niet

simpelweg een garantie van toekomstig goed, maar een huidige realisatie en genieting van het vrij zijn van Gods verontwaardiging. Het is niet dat we het *zullen* hebben, maar dat we het nu al hebben. Dit woord hoort speciaal bij Paulus. Hij gebruikt het zeven maal van de tien maal dat het voorkomt.

Verlossing door bloed.

Verlossing is door bloed en door kracht. Het weert Gods rechtvaardige straf af en het redt ons uit de kwade omstandigheden van het menselijk leven. In Egypte werden de eerstgeborenen door het bloed van een lam verlost uit de doodslag van de vernietigende boodschapper (Ex. 12). De hele natie werd verlost van de legers van Egypte door de uitgestrekte arm van Yahweh.

Heel Israel werd alleen door de goddelijke genade afgeschermd van de kwellingen die op Egypte vielen. Maar indien Egypte's eerstgeborenen geslagen moesten worden, dan vereist het recht dat Israels eerstgeborenen een soortgelijke straf moesten ondergaan. Hun enige ontsnapping lag in een loslating die voor Yahweh aanvaardbaar was. Om de eerstgeborenen verlost te krijgen, moest er in ieder huishouden een lam genomen worden. Er was niet een lam voor ieder persoon, noch was er een voor de hele natie, zoals in het antitype. Er was, zogezegd, een lam voor iedere eerstgeborene.

Zo zien we dat de eerstgeborenen, en alleen zij, *verlost werden door bloed*. Zij vormden in de wildernis een select gezelschap. Het is dan ook niet vreemd dat Yahweh geen dag wachtte om hen te vertellen: "Heilig Mij alle eerstgeborenen, ... zij zijn mijn eigendom" (Ex. 13:1,2;NBG). En het was net zo min vreemd dat dit een instelling werd in Israel, dat iedere eerstgeboren dier aan Yahweh geofferd diende te worden. Indien dat niet het geval was, diende de nek van het dier gebroken te worden (Ex. 13:13).

Zo was het toen zij uit Egypte kwamen. Maar toen Yahweh Zijn tent opzette in hun midden, in de wildernis, ging de losprijs van de eerstgeborene over naar de stam van Levi. Zij werden geheiligd en apart gezet van de rest van de natie om Hem te dienen. Zij telden zichzelf (Num. 3:12 ev). Dit is een kostbaar beeld van Yahwehs achting voor het bloed, en het laat zien dat Hij alleen hen dichtbij Hem heeft die een bloedverlossing kennen. Heel Israel werd uit Egypte verlost door kracht, maar alleen zij die geheiligd waren door bloed konden dicht bij Hem komen. De rest werd buiten Zijn verblijfplaats gehouden.

We zullen zeker veel missen als we in deze geschiedenis niet een beeld van Gods Lam zien en het bloed dat Hij vergoot op Golgotha, wat de enige grond van vertrouwen is van de ecclesia van de Eerstgeborene (Hebr. 12:23). Het beeldt die latere exodus uit, zoals ons verteld wordt in de uiteenzetting die Handelingen wordt genoemd. Ooit werd de natie geïdentificeerd met Mozes. Toen werd schitterende kracht ingezet om hen van de slavernij van Egypte te verlossen en ze naar het beloofde land te brengen. Nu worden "de krachten van de toekomstige aion" (Hebr. 6:5;SW) ingezet omwille van het volk, niet alleen om de verlossing van hun vijanden aan te geven, maar als voorspel van het komende Koninkrijk.

Ooit lag het land slechts een korte reis over het woestijnzand. Nu komt het Koninkrijk heel dichtbij. Er is geen lang uitstel meer nodig. Maar, net zoals zij toen wegens gebrek aan geloof veertig jaren in de wildernis bleven, zo testen zij ook nu Gods geduld door te weigeren Zijn Profeet te vertrouwen, van Wie Mozes hen al had verteld (Deut. 18:15-18). Eens gingen enkelen Kanaän binnen en brachten iets van haar goede vruchten mee. Zo wordt ook nu aan hen een voorsmaak gegeven van de hemelse overvloed (Hebr. 6:4).

Maar helaas, de meerderheid bereikte nooit dat verrukkelijke land. Het ontbrak bij allen aan vertrouwen in Yahweh, behalve bij Kaleb en Jozua. Zo ook nu. De natie slaagt er niet in het Koninkrijk binnen te gaan vanwege ongeloof. Zij houden zich vast aan de wet en aan hun eigen dode werken. De meerderheid kende, in beide gevallen, nooit de verlossing door bloed, hoewel ze omringd waren met de tekenen van Zijn vermogen om hen door Zijn macht te verlossen. Als we te lang bij verlossing door kracht blijven stilstaan, is dat alleen om het gescheiden te houden van verlossing door bloed en te letten op de tegenstellingen. Verlossing door bloed, echter, is ons hedendaags deel.

De uiteenzetting over het Koninkrijk van God, "Handelingen der apostelen" genaamd, zal nooit ten volle begrepen worden totdat deze twee verschillende verlossingen gezien worden. De hele natie Israel nam deel aan een mate van zegen, zelfs in ongeloof. De Besnijdenisbrieven, Hebréeën, Jacobus, Petrus, Johannes en Judas, zouden in dit licht gelezen moeten worden, Hoevelen van Gods geliefde volk, beschermd door het bloed, hebben nodeloos gehuiverd onder de donkere schaduwen van het zesde en tiende hoofdstuk van Hebréeën! Deze passen bij hen die slechts de waarschuwende bewijzen gekend hebben van een toekomstige verlossing door kracht. Zij hebben geen zicht op hen die onder het bloed zijn.

Verlossing door kracht wordt door *kracht* gebracht; het bloed is een herinnering aan *zwakte* en *lijden*. De ziel van het vlees is in het bloed. Gevoel zit in de donkerrode stroom. Er is niets in de feitelijke substantie van het bloed dat enige wezenlijke waarde heeft. De tijdens het goddelijke ritueel gedode dieren leden niet, dat is waar, want het bloed werd uitgegoten zodat het gevoel verdween. Maar bij het grote Antitype, toen Gods Zoon *Zijn ziel uitstortte* tot in de dood, was het pas nadat Hij had geleden dat het bloed werd uitgegoten. Het bloed beeldt de blijvende werkzaamheid en waarde uit van Zijn lijden.

Verlossing door kracht heeft geen andere herinnering nodig dan haar eigen gevolgen. Verlossing door bloed herinnert ons aan een Offer. In de tabernakeltypen was er een jaarlijkse herhaling van de grote Verzoendag. Het slachtoffer werd maar één maal per jaar gedood, maar het bloed bleef twaalf maanden werkzaam. De rode spatten op het Verzoendeksel behielden in Gods ogen hun waarde. Zo was het ook met het grote Antitype. De verdienste en waarde van Zijn dood, en alle kostbare geur daarvan, zullen nooit ophouden. Hoewel het feitelijke bloed sindsdien al lang is vergaan, zal het als beeld voor altijd blijven, de herinnering aan het lijden dat heel de schepping zal verlossen.

Ze kruisigden Hem. Hoe weinig konden zij denken dat zo hun meest kwade daad hen de fraaiste gunst zou brengen. Hoe weinig konden zij weten dat het lichamenlijk lijden slechts een teken was van een veel gevoeliger lijden, vanwege Zijn

verwijdering uit Gods gezicht. Maar nu is het lijden allemaal verleden tijd. Dit feit alleen al zou onze harten tot bronnen van dankbaarheid moeten maken, niet om wat het ons brengt, maar om wat het voor *Hem* betekent. De alsem en de gal zijn vervangen door altijd blijvende genoegens aan Gods rechterhand. Het lijden, de duisternis en wanhoop zijn veel dieper dan wij kunnen peilen. En zo zijn ook de heerlijkheden hoger dan onze ogen kunnen waarnemen, hoewel wij ze eens zullen zien en met Hem delen.

Een passende beloning voor al wat Hij deed zouden wij Hem nooit kunnen aanbieden. Maar God geeft Hem een plaats en deel dat wij met plezier zouden willen naspeuren en onze harten opdragen het te bevestigen. Zijn dood is verleden tijd, maar hoewel de aionen putten uit de bronnen van Zijn bloed, zullen zij nooit de potentie uitputten of de weelde die het God brengt. Op Zijn lijden, op het bloed waarvan het spreekt, rust deze verlossing, rijk en zeldzaam. Maar de scheiding van een welverdiende doem, wonderlijk als die zegen is, is het maar de lagere score van de goddelijke harmonie. Laten wij, voordat wij de hogere tonen aanraken, deze lagere noten peilen.

Zonde, overtreding, belediging.

De hele schepping staat onder een wet. Als dat niet zo zou zijn zou er verwarring en chaos zijn. Het breken van natuurwetten brengt een vergelding die niemand kan verdragen. Er niet in slagen op een bepaald gebied de wet te volgen, is zonde. Was de mens niet afgedwaald van zijn wettige koers, dan zou hij perfect zijn, en voldoen aan de standaard die God Zelf gesteld had. Het gebrek aan achting voor deze ideale toestand is het zekere bewijs van zonde, van wetteloosheid.

Alle falen is zonde. In de oude tijden waren er in Israel mannen die zo kundig waren met de slinger, dat, wanneer zij schoten, zij nooit "zondigden" (Richt. 20:16). Dat wil zeggen, *zij misten nooit hun doel*. Dit is de essentie van zonde. Het is niet beperkt tot het overtreden van gekende geboden, het omvat alle falen om perfectie te krijgen, op ieder gebied, materieel, verstandelijk of moreel. Laten wij, in geest, onszelf transporteren naar de voleinding, wanneer zonde uitgebannen zal zijn. Stel (wat onmogelijk is) dat in die heldere scene een enkele straal licht zou afdwalen van het door God bepaalde pad. Stel dat een enkele gedachte zou afdwalen naar kronkelende paden. Stel dat een enkele daad onheilig zou zijn. Zulk een wetteloosheid, zulk een zonde, zou opnieuw allen meeslepen in ondergang en vernieling. In het begin bracht één enkele daad de morele chaos tot stand die we nu kunnen zien.

Overtreding.

Adam's schuld was veel groter dan dit. Hij faalde niet alleen, want hij overtrad. Voordat hij zondigde had God gesproken, hem de grenzen van gehoorzaamheid tonend en waar het terrein van de zonde begon. God had gezegd: "Jij zal niet...". En toch deed hij het. Hij liep dwars over het verbod heen dat God had ingesteld. Hij ging binnen in het verboden gebied. Dit was meer dan zonde. Het was niet de wetteloosheid van falen of van onwetendheid, maar van licht. Het was overtreding.

Belediging.

Maar een diepere, donkere zijde dan zelfs dit markeerde Adam's daad. God was zijn vriend geweest. Hij had een overdaad geleverd voor alles wat nodig was. Hij had Adam een plaats gegeven die superieur was aan ieder schepsel dat hij kende. Hij had alles gedaan om zijn hart te winnen. De slang wist wat Gods aanhankelijkheden het meest zou verwonden. Hij richtte zich rechtstreeks op deze diepere gevoelens en veronderstelt dat God bedrieglijk met Zijn schepselen omgaat. En Eva geloofde de leugen! *Zonde* brengt ellende over de mensheid; *overtreding* roept verontwaardiging op; maar een *belediging* is de wonde die pijn doet aan Gods hart.

De rijkdommen van Zijn genade.

De vergeving van beledigingen schijnt zo ver beneden de sfeer van de waarheid in Efezebrief te liggen, dat zij die het meest verlicht zijn verleid worden wantrouwend naar de zinsnede te kijken en zich afvragen of het gebaseerd is op de oude tekst. Zij hebben geleerd dat vergeven voorwaardelijk is. Het behoort bij de verkondiging van het Koninkrijk. Velen die vergeving ontvingen, zoals de schuldenaar van tienduizend talenten, verloren het weer door misdragen. De grote massa van Pinksterdaggelovigen hadden hun vergeving verspeeld door hun weigering toe te staan dat vergeving gepredikt zou worden aan de heidenen.

Paulus had in de tussentijd een veel hogere, een veel grotere genade verkondigd dan de *vergeving* van zonden door bekering en doop. Hij zette *rechtvaardiging door geloof* uiteen, door de niet afgedwongen gunst van God, die ons binnen leidt in een gebied waar veroordeling niet langer bestaat (Rom. 8:1). Het is absoluut zonder bijmenging van werken, voor of na het ontvangen er van. Het kan niet verspeeld worden door iets dat wij kunnen doen. Als we dit nu hebben, zullen we dan terug gaan naar vergeving, zelfs als het in Efeziërs staat?

Efeziërs houdt zich niet bezig met de vergeving van *zonden*, maar met de vergeving van *beledigingen*. Het is niet in de sfeer van regering of van de rechtszaal, maar van het huis. Het heeft niet te maken met Gods heerschappij of met Zijn rechtvaardigheid, maar met Zijn gevoelens. We verlaten rechtvaardiging niet voor een lager voordeel, we gaan voort naar een hoger, ook al zijn de uitdrukkingen geleend van een lager. We hebben niet alleen gezondigd en zijn gerechtvaardigd, maar we hebben God beledigd en zijn vergeven.

Deze vergeving wordt echter niet afgemeten aan de aan de Besnijdenis getoonde genade. Die was, zoals we zagen, betrekkelijk beperkt en voorwaardelijk. Ze kwam voort uit medelijden en niet zozeer uit liefde. Ze was tijdelijk omdat de duur er van afhing van de bezitter, en niet van God. *Deze vergeving is naar de rijkdom van Zijn genade*. Het zou verstandig zijn deze zinsnede nooit los te laten. Wij hebben niet "de vergeving van zonden," maar "de vergeving van overtredingen *naar de rijkdom van Zijn genade*." Dit verheft het naar het niveau van de context. Dit doet het gloeien van heerlijkheid.

De grote kloof tussen de voorwaardelijke vergeving van zonden, die geschonken werd aan de Besnijdenis en deze rijke verlossing, kan het beste gezien worden in hun gevolgen. De meerderheid van hen die vergeving ontvingen viel terug en verspeelde aionisch leven. Wij, die de vergeving van beledigingen ontvingen,

blijven niet alleen in genade, maar zijn de ontvangers van haar ruimhartige gaven. Alleen wij zijn verbonden met Christus in de bedeling van het complement van de tijden, waarin Hij Zijn hoogste aionische waardigheden verkrijgt. Wij waren de laatsten, wij zijn bestemd om de eersten te zijn.

Deel 16 - Het geheim van Zijn wil

Op dit moment zijn de meeste van Gods schepselen niet met Hem in harmonie. Hij is onbekend, wordt genegeerd of getrotseerd. De ideale relatie met God wordt zeer goed uitgedrukt door het woord "complement" (vol. LXI, p.115). Wij zouden onszelf met Hem moeten samenvoegen om een harmonieus geheel te krijgen. Alles dat in Hem is, zou in ons een antwoord moeten krijgen. Er zou zoveel wederzijdse uitwisseling moeten zijn in iedere levensband als maar vreugdevol kan zijn voor beiden. Als Zijn schepselen zouden wij als Schepper onze plaats moeten innemen. Als Vader zouden wij Zijn geliefde zonen moeten zijn. Hij de Verzoener, wij de verzoenden. Hij de Verlosser, wij de verlostten. Maar meer dan dit, ons is met Christus een plaats toegewezen in Zijn werk van het Hem onthullen aan de hemelse menigten. Het is pas als wij zelf *vervuld zijn met Zijn aanhankelijkheid*, dat het kan overvloeien naar anderen.

Zijn heerlijke rijkdom.

Geen brief in de Schrift is zo vol van harmonie als Efeziërs. Er is een voortdurende verzekering dat iedere fase van onze zegen in overeenstemming is met heel de rest. Ons zoonschap past bij de genoegens van Zijn wil (1:5). De "vergeving" van onze overtredingen wordt in waarde aangepast om in harmonie te zijn met de rijkdom van Zijn genade (1:7). Het geheim van Zijn wil stemt overeen met Zijn genoegens (1:9). Onze voorbestemming is gelijkkluidend aan Zijn doelstelling (1:11). Paulus' bedeling komt overeen met Gods genade, die, op haar beurt, afgestemd is op Zijn krachtige werken (3:7). Het inzicht van de hemelingen komt overeen met de doelstelling van de aionen (3:11).

Gods rijkdommen zijn heerlijk. In deze laatste dagen zijn de rijkdommen toegenomen. Er zijn vele mensen met enorme weelde, en er zijn fortuinen verzameld die verbazingwekkend groot zijn. Zo groot als hun materiële schittering is, zo schieten zij tekort in morele heerlijkheid. Veel van onze onrechtvaardigheid en misdaad is verbonden met geld. Het doet de ellende eerder toenemen dan dat ze die verlicht. Over het algemeen is rijkdom een bedreiging voor de maatschappij. Maar toch zullen allen toegeven dat weelde macht heeft. Het is snel bezig de belangrijkste macht in menselijke zaken te worden. Het overstijgt sociaal prestige en politieke invloed. Wat zouden we niet kunnen bereiken met onbepaalde middelen! Maar er is één ding dat niet door alle weelde van de wereld gekocht kan

worden, en dat is *liefde*. Alleen Gods weelde heeft de morele heerlijkheid die genegenheden beïnvloedt.

Uiterlijk kunnen we zo zwak zijn als Timotheüs, met zijn veelvuldige zwakheden. We kunnen gekleed zijn in lompen en leven in minderwaardige onderkomens. Er kan niets zijn dat aangeeft dat wij rollen in de *echte* rijkdommen. Deze weelde is op dit moment niet voor de uiterlijke mens. Ze is geestelijk en voor de geest. Ze is voor de innerlijke mens. Mensen zien naar het uiterlijk voorkomen, God kijkt naar het hart. Door Zijn Geest worden onze harten tot woonplaatsen van Christus. Dit is de basis voor onze kracht, want onze vitaliteit en stabiliteit hangt af van het begrip van Gods liefde, die in onze harten uitgestort wordt door Zijn heilige Geest (Rom. 5:5). Zoals een plant haar voedsel en steun zoekt in de grond, zo zouden wij naar voedsel en steun moeten zoeken in de ondergrond van Gods werken, in het feit van Zijn afhankelijkheid. Wij kunnen in geen andere grond opbloeien. Alleen hier kunnen onze wortels voeding en onze romp kracht vinden. Deze beiden zijn nodig om vrucht te krijgen, zoals liefde, vreugde, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing (Gal. 5:22).

Christus' universele Hoofdschap.

Voor hen die in de omhelzing van de heerlijkheid van Zijn genade zijn, maakt God het geheim van Zijn wil bekend om een bediening van het complement van de tijden te hebben, om het universum samen te brengen in de Christus (Efe. 1:9,10). Hij duwt Wijsheid en Voorzichtigheid, met al hun bronnen tot hun beschikking, tot het dienen van dit grote geheim. Christus heeft vele aionische heerlijkheden. Dit is de hoogste van alle. Hij is de Zoon van Adam, de Zoon van Abraham, de Zoon van David. Hij is de Koning van Israel, de Eigenaar van het land, de Koning der Koningen. Al deze heerlijkheden zijn niet beperkt tot de Aarde, maar vinden hun vervulling in de Dag van de Heer. Maar zij gaan niet de laatste aion binnen, waar Hij, als de Zoon van God, het hele universum bedient.

De duidelijkste aanduidingen van de aion na de dag van de Heer, gevonden in het Oude Testament, kunnen samengevat worden in de verklaring dat, in die tijd, Christus zal voortgaan met heersen over de Aarde, ook nadat Zijn priesterlijke functies zijn verdwenen. Het hier onthulde geheim wijst Hem ook nadrukkelijk het hoofdschap over de Aarde toe en bestaat uit het uitbreiden van het gebied van Zijn heerschappij tot de hemelen (Efe. 1:10). *Christus moet het Hoofd van het universum zijn!* Dat de heerschappij van de Messias heel de Aarde omsloot was een geheim dat de ingewijden al sinds vroege tijden hebben gekend. Met Hem te zijn in dit aardse Koninkrijk was de hoge hoop die Hij de Zijnen voor ogen stelde. Ook Paulus zag in het begin uit naar dit aards paradijs. Maar, zoals we gezien hebben, nu verlangt hij naar een zegen in de hemelse gebieden. Zijn hoop is niet langer gericht op de Aarde, maar te midden van de hemelingen.

Het is niet mogelijk dat er, waar dan ook, een gezegende plaats is zonder Christus. Onze harten hebben geen hemel dan waar Hij is. Zo is het dan ook, op dit punt, essentieel dit geheim van Christus in te voegen, zodat het er niet op lijkt dat *wij* verhoogd zijn en *Hij* op Aarde wordt achter gelaten. Indien onze zegeningen te midden van de hemelingen zijn, indien we zullen heersen in hemelse regionen, dan is het logisch dat deze onder Zijn beheer staan, want wij hebben niets zonder

Hem. Vóór dit was Gods onthulling beperkt tot de Aarde. Er was geen noodzaak Zijn hogere heerlijkheden te onthullen, want Zijn heiligen hadden er geen deel aan. Nu onze bestemming hemels is, worden wij bekend gemaakt met een geheim dat zo verbijsterend, zo grandioos is, dat weinigen van Zijn heiligen er ooit van hebben gehoord, vrijwel niemand het gelooft, en men niet in staat is de onmetelijkheid er van in te zien of zelfs maar voor te stellen.

Christus zal Hoofd zijn, niet alleen van de Aarde, maar van de hoogste hemelen. Zijn heerschappij zal het uitgebreide universum in haar omarming insluiten. De hemelse gebieden, die de mens nog maar pas begonnen is te verkennen, zullen alle onder zijn doorboorde voeten komen. Kijk met mij op een donkere nacht naar de sterrenhemel en zie een paar van Zijn domeinen. Kom met me mee naar de woestijn en zie ze hun aantal verdubbelen in de heldere lucht. Ga met me mee naar een bergtop en gluur door de grootste telescoop die de mens heeft gemaakt om het firmament te bestuderen en duizend maal meer sterren zwemmen voorbij aan onze verwonderde blik. Maar sterfelijke ogen zijn veel te zwak, zelfs met de sterkste telescopen. Laat ons toestaan dat de sterren hun zegel zetten op een fotografische plaat. Zo vele miljoenen meer verschijnen er dat onze geest in ontzag op z'n aangezicht valt, want we zijn begonnen een glimpje te zien van de grootheid van Zijn hemelse Koninkrijk.

Het Hoofdschap van Christus moet niet verward worden met Zijn redding. De heerschappij van onze Heer zou nooit verward moeten worden met verzoening. Universele verzoening kan niet gebeuren voordat Hij afstand doet van de troon. Zijn Hoofdschap houdt op zodra Hij het Koninkrijk overdraagt aan de God de Vader. De universele soevereiniteit van de Zoon van God gaat vooraf aan de voleinding. De universele verzoening volgt daarop. Zijn Hoofdschap is in de laatste aion. Verzoening wordt pas universeel nadat de aionische tijden voorbij zullen zijn. Het complement van de tijden ligt tussen de oordeelstijd van de grote witte troon en de sluiting van alle tijden, want het moet het laatste zijn.

Het woord *pleroma* is een beetje moeilijk correct te vertalen. De gebruikelijke weergave van de King James vertaling is fullness-volheid. Maar het geeft nooit de toestand van vol zijn weer, maar veeleer, zoals zij het op de plaats waar dit het eerst voorkomt deden, dat wat toegevoegd wordt om *iets vol te maken* (Matt. 9:16). Het is *dat wat vult, of het complement*. De tijden van menselijke geschiedenis zullen op een dag hun loop beëindigen. De laatste tijd, die hun aantal completeert en hun bediening afrondt, wordt gekenmerkt door de heerschappij van één Man over heel het universum. Hij Die om te redden afdaalde in de diepste diepte, stijgt op naar de hoogste hoogte, om te heersen.

Het is waard, in het voorbijgaan, er op te letten dat de Besnijdenisbrieven nooit een *pleroma* vermelden, want hun bediening was niet de laatste. Paulus spreekt van het "complement van de natiën" (Rom. 11:12,20), van liefde als het complement van de wet (Rom. 13.10), van de ecclesia als het complement van Christus (Efe. 1:23; 4:13), van Christus als het complement van God en van alle anderen (Kol. 1:19,29). Alleen in Paulus' brieven zien we dat Gods werk tot uiteindelijke volheid wordt gebracht. Alleen hij voegt de "finishing touch" toe. Deze wordt aangegeven door dit woord *pleroma*, of complement.

De enige indicatie van deze tijd die we in het Oude Testament hebben, is dat heerschappij, de regering van Christus en Zijn heiligen, *verder* moet voortduren dan de priesterlijke milleniale heerschappij. Priesterschap is er alleen voor de *olam* ("eeuw"). Koningschap is er voor de *olam va ad* ("eeuwig en altijd"). Dit komt exact overeen met de helderder details die ons in Openbaring worden gegeven. Daar zien we dat de regering van de heiligen als koningen *en* priesters beperkt is tot de duizend jaren (Openb. 20:6). Zij gaan in de volgende aion nog steeds door met regeren, maar er is geen tempel en priesterschap meer. Dit is het complement van de tijden. De tronen van God en het Lammetje zijn op de Aarde. Johannes kreeg geen visioen van de hemelen. Het is een geheim dat gereserveerd werd voor Paulus en de hemelse heiligen. Wij hebben geen deel in het nieuwe Jeruzalem. Ons deel is in de hoge hemelen.

Vanuit ons huidige standpunt zijn we snel geneigd een zeer vervormd beeld te krijgen van Gods handelen in de aionische tijden. We zien terug op bijna zeven en een half duizend jaren van menselijke geschiedenis en zien dat ze geschreven zijn in tranen en bloed. We kunnen met hoop uitzien naar duizend jaren van gelukzaligheid voor lijdende stervelingen, maar zelfs die gezegende tijd zal eindigen in opstand en vuur. Is dit de volle kringloop van de tijden? Heeft God alles bereikt wat Hij van plan was te doen? Is de mens volledig getest geworden? De mensheid heeft haar zonde ten volle tentoon gespreid. Daar zijn we zeker van. Maar we zijn er niet zeker van dat Christus alles al heeft gedaan wat Hij kon doen. Hij is een Mens, en als Mens zijn wij er zeker van dat Hij de mensheid tot het hoogtepunt van perfectie kan brengen. Dit bereikt Hij niet in de dag van de Heer. Daarom is dit wat Hem te doen staat in de dag van God, die er op volgt.

Hoe lang zal deze laatste tijd duren? Daar is geen specifieke onthulling over gegeven. We zijn er zeker van dat de duizend generaties waarvan de Psalmist spreekt, binnen de aionische tijden moeten vallen. Dit zou de aionen een periode geven van ten minste twintigduizend jaren. Misschien valt het samen met die grote astronomische cyclus, de precessie van de aardas. Die zou ongeveer vierentwintigduizend jaren duren. Gedurende deze periode lijkt de zon haar positie aan de sterrenhemel te verschuiven, doorheen alle sterrenbeelden. In vierentwintigduizend jaren lijkt de poolster een complete cirkel af te leggen. Als de aionische tijden inderdaad zo lang duren, zijn we ze nog maar pas begonnen, en zal er nog bijna zestienduizend jaar over zijn aan het einde van het millennium. Dan blijft er een lange, lange tijd over voor de laatste aion, de tijd die de cyclus completeert.

Er bestaat in Gods ogen niet zoiets als "kans". Een loterij was in Israel niet een beroep op blind toeval, maar op Yahweh. Wij die geloven, in deze tijd van genade, werden door het lot uitverkoren om deel te krijgen aan de hemelse eren van onze Heer. Wanneer de jaarlijkse bijeenkomst van boeren gebeurde in iedere gemeenschap in het oude Israel, verdeelde men zich in groepen, en eerst werden de lotdelen onder de hoofden van deze groepen verdeeld, die ze weer verdeelden aan de anderen. Wij behoren bij Christus. Hij is ons Hoofd. Hem zijn de hemelen toegewezen; ons lotdeel is Hem toegeworpen.

Op dit moment is het goed de aandacht van onze lezers te richten op het feit dat *niets in de eerste twaalf verzen van Efeziërs rechtstreeks gaat over de natiën. We*

hebben dit als vanzelfsprekend aangenomen, om redenen die nu naar boven komen. Maar bovenal is het toepasbaar op Paulus en zij die van de Besnijdenis zijn die zijn boodschap ontvangen hadden. Het staat allemaal in de eerste persoon. Zes maal spreekt hij van *ons*, twee maal van *wij*, een maal van *onze*. In tegenstelling hiermee begint vers veertien met een nadrukkelijk *jullie* - de Onbesnedenheid, de natiën. Het is nodig dit op te merken zodat we een uitspraak ten volle kunnen verstaan, die, hoewel waar voor de vreemden, in het bijzonder van belang was in verband met de Besnijdenis, die voor deze genade gekozen waren.

De raad van Zijn wil.

Yahweh had overleg gepleegd met Zijn volk Israel over hun zegen en bestemming. Het was ook voor de apostel Paulus heel duidelijk dat hij zijn plaats zou hebben in het aardse Koninkrijk, waarvan de Hebreeuwse profeten en onze Heer Zelf hadden gesproken. Hoe kon hij uitzien naar iets anders dan wat Yahweh had onthuld? Maar nu, zonder uitleg, *worden zowel zijn zegen als zijn bestemming veranderd*. Welk recht had God om deze verandering aan te brengen? Overlegde Hij er met Paulus over? Raadpleegde Hij iemand die er de gevolgen van zou ondergaan? We mogen er zeker van zijn dat Hij het niet deed zonder deskundig advies. Maar naar wie kon Hij gaan? Wie was in staat Hem te adviseren? *Niemand!* Daarom neemt Hij de raad aan die Hem door Zijn eigen vastberadenheid werd aangeboden. In deze crisis trekt Hij zich terug in de privacy van inwonende en absolute goddelijkheid en baseert Hij deze nieuwe verandering op Zijn onveranderlijke, soevereine wil, die ten grondslag ligt aan iedere activiteit in het universum.

Hoe goddelijk is deze gedachte! Hij gaat zich niet bij Paulus verontschuldigen. Hij legt het zelfs niet uit! Waarom zou Hij ook? Hij is de Godheid! Hij doet wat Hij wenst. Hoewel het anders lijkt, is dit exact wat Hij overal en altijd doet. Hij wordt niet gehinderd door Zijn eigen onthullingen. Hij doet het universum werken naar de raad van Zijn eigen wil. Het was altijd al Zijn bedoeling dat Paulus (en wij) met Christus' hemelse Hoofdschap verbonden zouden worden. En het was Zijn wil dat dit geheim zou blijven totdat Israel terzijde geworpen zou zijn. Bij Paulus en bij ons wenst Hij bekend te zijn als de enige en absolute Godheid, Die ons welzijn bewerkt, zelfs wanneer we ons dat niet bewust zijn. Hij wil dat wij Hem vertrouwen, niet alleen Zijn beloften.

De lof van Zijn heerlijkheid.

De onthulling van God is een synoniem voor Zijn faam of heerlijkheid. Wat Hij doet is zo schitterend en wat Hij is zo wonderlijk, dat geen enkele heerlijkheid Zijn onthulling kan overtreffen. Laten we niet tevreden zijn met alleen een kennis van Zijn werken, of een bekendheid met Zijn wegen. Deze zijn slechts een pad naar een kennis van Hemzelf. Laten we gaan tot we niet langer kunnen "staan op de beloften," maar rusten in God. Tot dusverre had God Zijn wegen en woorden benadrukt en geloof geëist bij hun vervulling. Nu maakt Hij Zijn geheimen bekend, die gaan over eerder onbekend activiteiten. Hieruit leren we Zijn diepste motieven kennen en leren we de grote les van de aionen: dat we alles aan Hem mogen overlaten. De *toekomst*, na de voleinding, is onbekend, maar we kennen de God van de post-aionische eeuwigheid, en dat is alles wat we willen weten!

De eerdere verwachting.

Hier hebben we een totaal nieuwe bestemming. Hoe zullen deze uitverkorenen in hun hemels lotdeel terecht komen? Israels heiligen zullen terug geroepen worden tot leven op Aarde, pal voor de milleniale heerschappij. De dag van de Heer zal meer dan zeven jaar daarvoor begonnen zijn. Tijdens deze periode zal Gods houding ten opzichte van de Aarde er niet een van verzoening zijn, zoals dat wel het geval is in deze bedeling van genade. Hij zal toornen en dit toneel bezoeken met de verschrikkingen van Zijn wraak. Wij kunnen dan hier niet zijn. Het is dan ook logisch dat het hier onthulde hemelse gezelschap tenminste tien jaren eerder van de Aarde weggenomen moet worden, dan dat de Israelische heiligen opgewekt worden, want zij hebben een eerdere verwachting (Efe. 1:2).

De oude profeten, onze Heer en Zijn apostelen geven geen hint over een komst die vooraf gaat aan Zijn komst op de Olijfberg (Zach. 14:4; Hand. 1:12). Deze leer wordt bevestigd door Petrus en Jacobus en Johannes en de onbekende auteur van Hebreeën. Allen verwachten ze een vreselijke tijd van benauwing, waar doorheen zij die de naam van Yahweh aanroepen gered zouden worden.

Maar er is een heel echte manier waarin Christus al gekomen is in heerlijkheid. Hij was aanwezig bij Paulus, op de weg naar Damascus, in verblindende pracht, lang voor de tijd die door de profeten werd voorspeld. En het is aan deze zelfde apostel dat Hij later Zijn komst in de lucht onthulde, vóór de tijd van Jacobs verdrukking. Voor de Thessalonicenzen, die verdriet hadden over hun doden en die meenden al overvallen te zijn door de tijd van benauwing, onthult Paulus de komst van de Heer *in de lucht*, vóór die vreselijke dag. Als gevolg daarvan hadden zij die deze leer door hem ontvangen hadden de verwachting van het ontmoeten van de Heer, voordat Hij voor Israel zal komen. Zij werden *voorverwachters* genoemd, want zij hadden een eerdere verwachting.

Zoals we al gezien hebben, kwam de grote waarheid van het "geheim" alleen tot deze klasse. Ze werd niet gezonden aan, was niet bedoeld voor en niet ontvangen door de massa van de Besnijdenis. De bovenstaande roeping was een passende inleiding tot de hemelse bestemming die later werd onthuld. In een heel echte zin liet het de heiligen achter "in de lucht". Zij konden niet terug komen naar de Aarde, onder de zwarte donderwolken van razende wraak. Zij konden nauwelijks in de atmosfeer blijven. De zaak bleef in spanning hangen. Al wat onthuld was, was dat zij altijd bij de Heer zouden zijn (1Thess. 4:17). Nu hebben we de logische uitkomst. Hij is verhoogd tot hemelse oppermacht. Daarom moeten wij het met Hem delen.

Voordat de apostel in het derde hoofdstuk de huidige geheime bedeling opsomt en definieert, wijst hij ons opnieuw op dit geheim. Na het noemen van de bedeling van de genade van God, die hem voor ons werd gegeven (Efe. 3:2), voegt hij een tussenzin in om de relatie te laten zien die Christus' hemelse hoofdschap onderhoudt met de huidige geheime bedeling. "Die naar openbaring aan mij is bekend gemaakt, het geheim waarvan ik eerder in het kort schreef [in Efe. 1:10], waartoe jullie, lezende, kunt begrijpen mijn inzicht in het geheim van de Christus, dat tijdens verschillende generaties niet bekend is gemaakt aan de zonen van de mensen, zoals het nu werd geopenbaard aan de heiligen, Zijn apostelen en

profeten, in geest" (Efe. 3:3-5;SW). Deze verwijzing naar het geheim van Christus wordt gewoonlijk verward met de geheime bedeling, die het hoofdonderwerp is van het hoofdstuk. Deze twee zijn zeer verschillend. Dit gaat over Christus' Hoofdschap over de Aarde, wat al door de profeten onthuld was geworden, en Zijn Hoofdschap over de hemelen, wat alleen nu aan de apostelen, inclusief Paulus, bekend werd gemaakt. Het geheim van de huidige bedeling van genade werd alleen door Paulus bekend gemaakt en was verborgen gebleven in God. Niemand kan een bevredigend begrip hebben van de huidige genade, als men geen onderscheid maakt tussen het geheim van Christus, geleidelijk ontvouwd tijdens de voorbije eeuwen, en de geheime bedeling, veilig opgesloten in het hart van God en pas onthuld toen Israël terzijde was geplaatst.

Voor Paulus, en voor hen van de Besnijdenis die deze boodschap ontvingen, was het hemelse lotdeel een schitterende vooruitgang. Ja, als Paulus zou opeisen wat hem in het Koninkrijk toekomt, zouden sommigen hem de plaats geven waar Johannes om vroeg. Misschien zou hij het recht hebben om te zitten aan Christus' rechterhand. Maar hij, die de hoogste plaats op Aarde zou kunnen hebben, is in deze nieuwe geheime bedeling van de genade van God slechts een lid van het gezamenlijk lichaam. Maar ieder lid van dit lichaam wordt begenadigd met een heerlijkheid die hem een plaats gunt die superieur is aan de hoogste van de aardse eren.

Als dat veel voor Paulus betekende, wat betekent het dan voor ons, zondaren uit de natiën? Wij hebben geen recht op zelfs de laagste plaats in het Koninkrijk. Wij hebben in het geheel geen lotdeel in die bedeling. Wij hebben totaal geen verdiensten. God is niet verplicht ons te zegenen. Hij heeft Zich daartoe niet verbonden door zo'n verbond met de natiën. Maar Zijn passie voor het tentoonspreiden van Zijn genade is zo groot, dat, OMDAT Paulus Zijn grootste vijand was, OMDAT wij geen verdiensten maar vernietiging hebben, OMDAT wij de laagsten en laatsten zijn, wij met Christus zullen delen in Zijn hoogste en Zijn beste. Zoals de hemelen hoger zijn dan de Aarde, zo is genade, en haar giften, hoger dan de beloningen van rechtvaardigheid in het aardse Koninkrijk.

"30 En bedroeft niet de heilige geest van God, in welke jullie verzegeld zijn voor de dag van de verlossing.

31 Laat alle bitterheid en woede en toorn en misbaar en lastering weggenomen worden van jullie, samen met alle kwaad,

32 maar wordt vriendelijk tegen elkaar, zacht medelevend, met elkaar genadevol omgaand, zoals ook God in Christus genadevol met jullie omgaat."

(Efe. 4:30-32;SW)

Deel 17 - De grens

Waar ligt de grens tussen de Pinksterperiode en de huidige geheime bedeling van Gods genade? Welk deel van de Schrift is op ons toepasbaar en welk werd aan de Besnijdenis geschreven? De Schriftuurlijke lijn is duidelijk en bepalend. Het kan kortweg als volgt gezegd worden: *Al wat Paulus heeft geschreven is voor ons; heel de rest is hoofdzakelijk voor de Besnijdenis*. Dit is zo eenvoudig als het bevredigend is. Het zal iedere test doorstaan. Zij die *alles* van het Nieuwe Testament als waarheid voor *vandaag* nemen, vergissen zich. Het grote fundament voor Christelijke leer, zo meent men, is het boek Handelingen. Zodra we inzien dat dit gaat over het Koninkrijk, hebben we een grote stap gezet in de richting van het juist indelen van de Schrift. Bij Handelingen horen de brieven van Jacobus, Petrus, Johannes en Judas, die gebaseerd zijn op de evangeliën en aan de Besnijdenis zijn geadresseerd.

Er is bij sommigen van hen die tot zover gegaan zijn de neiging om de vraag te stellen of *al* Paulus' geschriften wel voor ons zijn. Dit is alleen toepasbaar op zijn vroege brieven. Allen zijn het er over eens dat zijn gevangenisbrieven behoren bij het heden. Maar bij zijn voor-gevangenisbrieven, die geschreven werden tijdens de tijd die door het boek Handelingen wordt bestreken, worden vragen gesteld. Het is waar dat in de latere geschriften veel staat dat de eerdere niet onthullen. Waar zullen we de grens trekken?

Zij die geleefd hebben op de grenslijn van twee verschillende landen, zullen iets verstaan van de problemen die met dit onderwerp verbonden zijn. Twee maal heb ik op de grens tussen de Verenigde Staten en Mexico gestaan. Een maal, vele jaren geleden, kon ik niet zien waar de grens was, want er leek geen kunstmatige aanwijzing te zijn. Het land aan beide zijden zag er hetzelfde uit. Aan beide zijden was Spaans en Engels de gangbare taal. Maar er was een subtiele verandering in de morele atmosfeer. Voor het douanegebouw in Mexico stonden rijen met geweren. De uit modder opgetrokken kerk was meer dan honderd jaar oud. De grootste verschillen waren onzichtbaar. Ik realiseerde me nauwelijks dat ik onder een andere regering was, te midden van mensen met bepaalde gewoonten en een andere manier van leven.

Het zou goed zijn als we de les van de grens konden leren bij het omgaan van geschriften die op een grens liggen. We hebben ooit gedacht dat alleen al het noemen van het woord "kerk" in Handelingen bewees dat het voor ons was. Laten we niet denken dat taal dit soort dingen bepaalt. De brieven aan de Thessalonicenzen waren de eerste van Paulus' brieven die tijdens de Handelingentijd werden geschreven. We mogen dan ook verwachten dat de taal lijkt op die van de grens. Omdat ik soms in mijn conversatie Spaanse woorden gebruik, bewijst dat niet dat ik in Mexico ben. Het kan doen denken dat ik in de buurt van dat land woon. Zo bewijst de aanwezigheid van Koninkrijksuitdrukkingen niets anders dan dat zij precies dat zijn.

We zouden er op voorbereid moeten zijn in het laatste deel van Handelingen, in verband met Paulus' bedieningen, veel te vinden dat sterk neigt naar hedendaagse waarheid. Alleen al de roeping van Saulus komt veel meer overeen met de genade die nu aan de natiën getoond wordt dan met de Koninkrijksbedeling van Handelingen. Zijn zich richten naar de natiën wijst in dezelfde richting. Het opwekken van Eutychus is een bijzonder sterke aanwijzing van iets dat voorbij de

Koninkrijksverkondiging is. Het is allemaal grenswaarheid. Maar in Handelingen stapt Paulus nooit over de grens. *Dit doet hij pas voor de eerste maal wanneer hij zijn brief aan de Thessalonicenzen schrijft.* Al wat zij deden was het ontvangen. Zij werden navolgers van Paulus, iets wat geheel tegengesteld is aan de Koninkrijksleer, en in volkomen overeenstemming met het heden. Zij worden geleerd te wachten, niet te waken, op Gods Zoon uit de hemelen, niet na de grote verdrukking, wanneer Christus voor Israel komt, maar vóór Gods verontwaardiging uitgestort wordt over de Aarde (1Thess. 1:3,6,10).

Misschien zou het, om de illustratie verder uit te werken, meer correct zijn om te zeggen dat hij in zijn voorbereidende brieven aan de grens is. Ik herinner me zeer goed mijn tweede bezoek aan de internationale grens, waar die duidelijk werd aangegeven door een hoge draadafscheiding. Ik wilde absoluut dat, daar aangekomen, ik met één voet in het vreemde- en met de andere in mijn eigen land zou staan. Hoewel ik nog deels op thuisgrond stond, keek ik naar het andere land. Zo was het ook met Thessalonicenzen, Romeinen, Korinthiërs en Galaten. De politieke superioriteit sluimert in deze brieven nog wat na. Israëls dominantie wordt wel afgeschaft, maar haar hoge plaats wordt in sommige opzichten nog steeds bevestigd. Het volle intreden van de natiën in hun huidige positie van het hoogste privilege, wordt niet eerder bekend gemaakt dan dat het wordt onthuld in het eerste hoofdstuk van Efeziërs. We zullen nu de eerste volle onthulling van de huidige plaats van de natiën overdenken. Dit is geen grenswaarheid. Dit is geen overgang. Het is de uiteindelijke definitie van onze positie in Gods doelstelling.

In de openingsparagrafen van Efeze (1:3-12) hebben we gelezen over hoge plaats die aan enkelen van de Besnijdenis is toegewezen en met Paulus verbonden zijn. Wij hebben het als vanzelfsprekend aangenomen dat dit voor ons waar is. Wij hebben het voorgevoel gehad dat Paulus de natiën insloot (Efe. 1:13,14). Laten we nu nadenken over deze memorabele uitspraak: "in Wie ook jullie horen het Woord van de waarheid, het evangelie van jullie redding, in Wie ook, gelovend, jullie verzegeld zijn met de geest van de belofte, wat een voorschot op ons lotdeel is, tot verlossing van het verkregene, tot lofprijzing van Zijn heerlijkheid" (Efe. 1:13,14;SW).

Deze woorden zijn voor ons, zondaren uit de natiën, van groot belang. Ze zouden in onze monumenten gegraveerd moeten staan, van onze preekstoelen geprekeerd moeten worden, in onze harten geborgen moeten zijn. Ze betekenen voor ons meer dan de Magna Charta voor de Engelsen, of de vrijheidsverklaring voor de zuidelijke slaven. Ze zijn ons fortuin en onze roem. Ze brengen ons meer weelde, macht en prestige dan de hoogste vlucht waarvan onze ambitie durft te dromen. Maar hoe weinig hebben de natiën ze opgemerkt! Hoe zelden worden ze genoemd! Hoe algemeen worden ze genegeerd!

Het logische argument is dit: De allesoverstijgende zegeningen die Paulus aangegeven had, zijn *geestelijk* (Efe. 1:3). De natiën hadden de geest ontvangen, door geloof, toen ze het evangelie hoorden en geloofden. Nu is deze geest een voorsmaak van precies dat lotdeel dat hij aan het onthullen was. Daarom worden zij ook opgenomen in de heerlijke genade en gezegend met iedere geestelijke zegen te midden van de hemelingen! Zij hadden de voorsmaak van dit lotdeel genoten vanaf de dag dat zij geloofden. Maar ze droomden op dat moment niet dat

het bezit van de geest enige belovende waarde had. Nu wordt het de titel van hoge hemelse eren en maakt het hen gezamenlijke lotdeelgenieters met de hemelse sectie van de Besnijdenis.

Nu hier te stoppen om volledig de geest en zijn werkingen te onderzoeken, zou de lijn van denken verstoren. Daarom zullen we op een later moment naar dit aspect terugkeren. Laten we, terwijl we de sleutel nog vers in ons geheugen hebben, ons haasten naar de volgende ontvouwing, want die begint met een "daarom." Vertalers doen het tekort door het weer te geven met "HET *in overeenstemming* met JULLIE GELOOF" (Efe. 1:15). De King James vertaling gaat geheel voorbij aan het voorvoegsel *in overeenstemming met*. De Herzieners proberen het uit te drukken met "het geloof .. dat onder jullie is," maar zij laten hun gebrek aan besluitvorming zien door in de marge "in" aan te bevelen. Rotherham maakt er het geloof van "dat jullie deel is." Maar een weinig nadenken laat zien dat Paulus niet kan schrijven over hun daad van geloof bij het ontvangen van het evangelie, want hij had daar al vele jaren van geweten, toen hij nog onder hen was. Waarom zou hij het hier, zo laat nog, weer naar voren brengen? Hij is hier bezig met iets nieuws, iets recents.

Paulus verwijst hier naar het onderwijs dat hij zojuist, in de voorafgaande verzen 1-14, had verkondigd. Waar hij aan denkt is dat bijzonder lichaam van waarheid dat er voor hen was om te ontvangen, en hij noemt het "dit geloof van jullie," of "dit geloof dat met jullie in verband staat."

Het hemelse geloof dat met jullie in verband staat.

De Griekse tekst van Efeze 1:15 verschilt van Kolossenzen 1:4. De oudste en vrijwel complete manuscripten, de drie die gebruikt zijn om de Concordante Griekse Tekst samen te stellen, hadden in Efeze 1:15 niet het woord "liefde". Het werd door een latere samensteller in de Sinaïticus er aan toegevoegd. Op vele plaatsen zijn de toevoegingen van deze samensteller van grote waarde. Maar in Efeze 1.15 schijnt hij de pogingen van sommige uitleggers op te schrijven om deze brief verstaanbaar te maken nadat de boodschap er van als rondzendbrief verloren was gegaan, ook al laten sommige van de Kerkvaders (Origenes, Pelagius, Jerome, Augustinus, Cyrillus), wanneer zij uit Efeziërs citeren, het woord "liefde" weg.

Kolossenzen is zeker geen herhaling van Efeziërs. De twee paragrafen die parallel aan elkaar lijken te lopen, hebben kleine afwijkingen, die, met sympathie onderzocht, zullen aantonen hoe keurig de aparte details in harmonie zijn met het speciale onderwerp van iedere brief. In beide brieven presenteert Paulus zich als een apostel, want hij heeft volmacht gekregen en heeft gezag om te schrijven en de waarheid uiteen te zetten en de geheimen te onthullen die het bevat.

In Efeziërs verschijnt Paulus in zijn groet *alleen als apostel*. Hier is zijn volle gezag nodig om zijn woorden van *onderwijs* kracht bij te zetten. Kolossenzen is het complement van het leerstellige deel van Efeziërs. Twee mysteriën domineren beide. Efeziërs weidt uit over de huidige geheime bedeling van de genade van God, met hemelse zegeningen voor ons, de leden van het lichaam van Christus. Kolossenzen gaat in op het geheim van Christus, Die het Hoofd van dat lichaam is. In Efeziërs *onderwijst* Paulus de waarheid, terwijl hij in Kolossenzen het afvallen daarvan *corrigeert*.

Epafras schijnt de belangrijkste onderwijzer te zijn geweest in de ecclesia van Kolosse. Het was van hem dat Paulus en Timotheüs hadden gehoord over het geloof en de liefde die zij hadden. Daarom schrijft hij: "Wij danken ... God, de Vader van onze Heer, Jezus Christus, altijd biddend voor jullie, horende jullie geloof in Christus Jezus en de liefde die jullie hebben voor al de heiligen." Denkend aan de omstandigheden was de eenvoudige term "jullie geloof" zeer toepasselijk.

Efeziërs, echter, was een rondzendbrief, waarvan kopieën werden gezonden aan een aantal van de Paulinische ecclesias. Hier schrijft Paulus over "horend het geloof van jullie" of "het geloof dat jullie betreft". Hij spreekt niet van een daad van geloof die de gelovigen in al zijn ecclesias al zo lang hadden uitgeoefend, maar veeleer van dat lichaam van geloof dat in het bijzonder het hunne was, namelijk *de boodschap van deze brief*, die alleen Paulus van zijn Heer had gehoord en nu doorgegeven wordt aan zijn lezers: "horend het geloof in de Heer Jezus dat jullie aangaat en de liefde tot al de heiligen" (Efe. 1:15;SW).

Na het in Efeze 1:1-14 uitgewerkt te hebben, verandert de apostel niet van onderwerp als hij bij vers 15 aankomt, maar gaat veeleer er mee voort, zoals duidelijk wordt uit het "daarom". Er is voor ons één lichaam van geloof, van het hemelse, geestelijk lotdeel, en een ander, een aardse erfenis voor de Besnijdenis en al die natiën die met en door hen gezegend zullen gaan worden. Wij zijn niet langer afhankelijk van het nationale herstel van Israel, want onze zegeningen zijn hemels, te midden van de hemelingen. In die dagen was dit nieuwe geloofslichaam tegengesteld aan het geloof dat er was voor al de andere heiligen. Indien de eerste helft van vers 15 begrepen zou worden, zou het niet nodig zijn het woord "liefde" toe te voegen aan de tweede helft.

Toen de tijd kwam dat de twaalf apostelen in Jeruzalem vergaderd werden bij hun vaders en de laatste van hun volgelingen was gestorven en de verkondiging van het Koninkrijk niet langer toegestaan was, werd "dit geloof van jullie" inderdaad het geloof voor alle heiligen, hoewel niet *van* alle heiligen, want zij hadden de kennis verloren van hun eigen speciale hemelse geloof en konden geen enkele verwijzing er naar begrijpen. Zelfs tijdens Paulus' leven hadden zijn ecclesias in Asia zich al van hem afgekeerd.

In Efeze 1:15 dankt de apostel niet omdat zij aan wie hij schrijft hadden geloofd, maar omdat zij de ontvangers waren geworden van de heerlijke genade. Hij was dankbaar dat ook zijn in haar omarming waren besloten. Zijn gebed is net zo begrensd als haar bereik. Het verwijst allemaal onmiddellijk naar Gods roeping, Zijn lotdeel, Zijn macht. De noodzaak voor dit gebed zou in deze dagen duidelijk moeten zijn, want geestelijke wijsheid en verwezenlijking van Gods wil, zijn vandaag meer nodig dan ooit tevoren. Laten we er daarom voor bidden, opdat wij de verwachting mogen waarnemen van Gods roepen en de allesoverstijgende grootheid van Gods opstandingskracht voor Christus en voor ons, en ook de rijkdommen van de heerlijkheid van het genieten van Gods lotdeel mogen zien onder de heiligen.

Deel 18 - Het eerste Efezische gebed

"Daarom ook, horend het geloof in de Heer Jezus dat jullie aangaat en de liefde tot al de heiligen, houd ik niet op te danken voor jullie, noemend in mijn gebeden, dat de God van onze Heer, Jezus Christus, de Vader van de heerlijkheid, jullie moge geven de geest van wijsheid en van openbaring, in de bovenkennis van Hem," (Efe. 1:15-17;SW)

De geest van wijsheid.

De twee gebeden in deze brief (zie ook 3:14-21) zijn als de twee vleugels van een adelaar die door de lucht zweeft, ons hoger dragend op zijn wieken. Wij weten niet wat passend is om voor te bidden (Rom. 8:26). Hier hebben we Gods Geest die tot een verzoek aanzet. Het is het niet ophoudende gebed van Paulus en, tegelijkertijd, Gods uitgedrukte verlangen ten behoeve van ons. Het is een voorbeeldgebed. Wat zou hij blij zijn indien wij de geest van deze verzoeken zouden volgen! Laten we eerst nauwkeurig zijn eerste verzoek onderzoeken. Het is voor *een geest* - een wijze geest, een onthullende geest. *Niets is vandaag méér nodig voor Zijn heiligen dan dit.* Maar hoe weinigen realiseren zich zelfs hun tekortschieten!

Dit is niet een gebed om de heilige Geest. Hun eigendomsbewijs voor deze brief en voor het lotdeel dat het overbrengt, was de Geest door Wie zij al verzegeld waren. Zij hadden Gods Geest in mate, net zoals wij die hebben. Het vermogen dat Hij hen gaf was niet onbepaald, zoals dat wel bij onze Heer het geval was. Dit gebed is een beroep dat de grenzen er van verlegd mochten worden in de richting van wijsheid. Alleen Gods Geest kan het vermogen geven om binnen te gaan in goddelijke zaken. Gods wijsheid, zoals tentoongespreid in de heerlijke genade, zou zonder deze geest voor hen verborgen blijven. Zulk een verbazende, veelzijdige wijsheid heeft een bijzondere gift nodig, een overvloeiende maat, een vergroot vermogen, om het te kunnen koesteren.

De geest van onthulling.

De apostel had een geheim aan hen medegedeeld dat niet alleen Gods wijsheid toonde, maar dat zo nieuw was, zo anders, zo ver buiten het bereik van sterfelijke mentaliteit, dat hun geesten niet slechts vergroting nodig hadden, maar dat er, als het ware, een totaal nieuw vertrek toegevoegd moest worden om het goed te kunnen huisvesten. Hij bidt om een geest om de nieuwe bekendmaking, de nieuwe onthulling, van dienst te kunnen zijn. Dit verzoek zou volkomen overbodig zijn als zij aan wie hij schrijft, het geheim hadden ontvangen terwijl hij persoonlijk bij hen was. Hij had de hele raad van God uitgelegd aan de Efeziërs (Hand. 20:27), maar de doelstelling die hij nu ontvouwt kon niet publiekelijk onthuld worden tijdens de periode van zijn rondreizende bediening.

Het is onze hoogste taak en voorrecht dit gebed te bidden. Lang geleden drong de schrijver er bij de gelovigen op aan dit tot hun speciale verzoek te maken, niet alleen voor zichzelf, maar voor alle heiligen, en in het bijzonder voor hem. Sindsdien heeft zijn inzicht in het gebed zelf een omwenteling doorgemaakt. Hij is verlost geworden van de tirannie van ongeestelijke vertalingen. Hij heeft de intieme relatie ontdekt met de voorafgaande gebeurtenissen. Hij heeft de harmonieuze overeenstemming gevonden met de andere onthullingen van het "geheim" in deze brief. Wij kunnen niet verwachten dat zulke hoge en verborgen ontvouwingen voor ons oplichten en ons in een ogenblik verblinden. Laten we deze onthullende geest koesteren, zodat wij geleidelijk die superieure geheime wijsheid mogen onderkennen die alleen het geheim onthult.

De ogen van het hart.

"...verlicht zijnde de ogen van jullie harten, in jullie waarnemen van de verwachting van Zijn roeping, wat de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn lotdeel onder de heiligen is,"
(Efe. 1:18;SW)

De geest van wijsheid en onthulling wordt verlangd voor een specifiek doel, de speciale bewustwording van het hemelse geloof, dat nu het onze is in de Here Jezus (Efe. 1:15). Het is niet slechts een zaak van mentale speculatie, een filosofisch speeltje voor wijze geleerden, dat niet de praktische zaken van het leven aantast. Het wordt niet slechts door verstandelijke processen waargenomen, of verstaan door het verstand van iemand met bovennormale helderheid, het is voor hen van wie de harten ogen hebben, het binnenste van wiens wezen de ultra-stralen van Gods onthullingen kan fotograferen. De ogen van het hoofd zijn beperkt tot het visuele spectrum, de ogen van het hart hebben een veel weidser bereik.

De verwachting van Gods roepen.

We moeten ons herinneren dat, ten tijde dat dit werd geschreven, de bestemming van gelovigen uit de natiën in het geheel nog niet helder was. Voordat Paulus' brieven geschreven werden, hadden de natiën geen verwachting, anders dan die van onderschikken aan Israel in het Koninkrijk op Aarde. Paulus brengt de waarheid binnen van de komst van de Heer in de lucht en onderwijst een plotselinge verandering bij de opstanding. Maar nog is er geen uiteindelijke bestemming. Hun uitzicht is gesluierd en vaag. Zullen zij terugkomen naar de Aarde? Zo niet, wat is dan hun verwachting? Nu wordt onthuld dat ons lot geworpen is met Christus in Zijn Hoofdschap over het universum. *Onze zegeningen zijn geestelijk, te midden van de hemelse menigten.*

De heerlijke rijkdom.

Dit lotdeel of "erfdeel" is hemels. Zo hoog als de hemelen zijn boven de Aarde, zo hoog zijn onze zegeningen boven het meest magnifieke aardse vertoon van weelde of heerlijkheid. Ons wordt in de komende aionen op Aarde een gelijke deelname met de Besnijdenis ontzegd. Zij moeten hier beneden de eersten zijn. De natiën van die tijd moeten lager zijn in plaats en aandeel. Om te midden van de hemelingen een soortgelijke positie te hebben, moeten wij een plaats hebben

boven de hoogsten van de Besnijdenis in het Koninkrijk, want de minste heilige in het hemelse lotdeel zal superieur zijn aan de hoogste op de Aarde. Maar in de hemelen zijn wij niet ondergeschikt! Wij zijn niet onder de Besnijdenis, noch onder de hemelingen zelf. Wij zijn superieur aan de hemelse menigten en van gelijke rang met enigen van de Besnijdenis die leden zijn van Christus' lichaam.

Het is intens menselijk te verlangen naar eigendom en status. Mensen brengen letterlijk hun leven door in het bereiken daarvan. En dan, wanneer ze binnen bereik liggen, geven ze maar weinig echte bevrediging, want zij kunnen ons niet beschermen tegen verval en dood. In de komende aionen zal de echte weelde van de mensheid veel groter zijn dan nu, want zij zullen in staat zijn te genieten van hun rijkdom en hun status handhaven. In deze boze aion doen mensen hun gezondheid geweld aan om hun weelde te verwerven en dan kunnen ze er niet van genieten. Dan verspelen ze hun weelde om naar hun gezondheid te jagen en vernietigen die dan vaak. De meest wijze van alle mensen probeerde alles wat rijkdom en rang zou kunnen brengen en vatte het samen dat het alleen het voeden van wind is. Alles is ijdelheid, totdat de Ene, Die groter en wijzer is dan Salomo, het stuur in handen neemt in de aionen van de aionen.

Alleen dat waarvan we genieten is het onze. Alleen hij is echt rijk van wie de begerige zintuigen een rijkelijke bijdrage verlangen van de wereld om hem heen. Hij mag dan niet een wettelijk recht hebben op alles wat de Aarde bevat, maar hij kan wel genieten van haar voordelen en schoonheid, meer dan menig miljonair dat zou kunnen. Hierin zijn wij, in de ware zin van het woord, de rijkste van Gods schepselen. Alles is het onze. Onze bezittingen zijn niet beperkt tot de Aarde. Het universum wordt voor ons uitgespreid. In Christus, de Eigenaar en Verlosser van allen, hebben wij een dubbele portie van alles wat het hart kan begeren of de hemel kan leveren. Als gezamenlijke genieters van het hemelse lotdeel zijn we binnen gegaan in een erfdeel dat zo uitgebreid is, dat we misschien nooit haar rijkdommen kunnen onderzoeken of de weelde er van kunnen berekenen.

De allesoverstijgende grootheid van Gods kracht.

"19 en wat de alles overstijgende grootheid van Hem is in ons, de gelovigen, naar de werking van de kracht van Zijn macht,
20 die werkt in de Christus, opwekkende Hem uit doden en Hem zettend aan Zijn rechterhand, te midden van de hemelingen,
21 boven alle soevereiniteit en gezag en kracht en heerschappij en alle naam die genoemd wordt, niet alleen in deze aion, maar ook in de toekomstige,
22 en Hij onderschikt alles onder Zijn voeten en Hij geeft Hem, als Hoofd over allen, aan de ecclesia,
23 die Zijn lichaam is,"
(Efe. 1:19-23;SW)

Voor de Besnijdenis wordt de macht van de Messias gemeten door Zijn opstanding en Zijn terugkeer in majesteit om de regering op Aarde in te stellen. Ook zij zullen worden opgewekt en ook zij zullen heersen. Zo kunnen wij Zijn macht voor ons meten. Zo kunnen wij de kracht meten die ten behoeve van ons in werking is. Die is niet beperkt tot Zijn opstanding. Ze is niet beperkt tot Zijn aardse soevereiniteit. De allesoverstijgende grootheid van de kracht die voor ons

beschikbaar is, wordt tentoongespreid in de hemelvaart en het zitten van Christus aan de rechterhand van God, te midden van de hemelingen, boven iedere politieke macht in het hemelse. Het bracht Hem van onder de samengebalde krachten van het kwaad, Satan, de Hogepriesters, en Rome, uit een schandelijke dood, van de vloek van God Zelf, tot de allerhoogste plaats van kracht en heerlijkheid. Dit is wat het voor kan doen.

Hoe gezegend is het de stappen van Christus' afdaling naar het kruis na te speuren. Iedere beweging die hij maakte heeft een betekenis. Ieder stap die Hij zet heeft iets te zeggen. Maar veel heerlijker en vol van betekenis is Zijn terugkeer naar de heerlijkheid. Zijn aardse pelgrimage was de perfectie van zwakte. Ze eindigde in een grafkelder. Zijn hemelse mars is geperfectioneerde almacht. Het gaf Hem koninklijke rust aan Gods rechterhand. Er zijn drie stappen in Zijn verhoging. Dat is Zijn opwekking, Zijn hemelvaart, en Zijn rust. Opstanding bracht Hem terug in het leven, te midden van Zijn geliefde discipelen. Hemelvaart ziet hem weer in Gods aanwezigheid, vanwaar Hij gezonden was om Zijn wil te doen. Rust doet hem zitten aan Gods rechterhand toen Zijn werk was volbracht.

Op die schitterende opstandingsmorgen ontmoet Hij Maria in de hof en zegt "Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgestegen naar de Vader" (Joh, 20:17;SW). Niet vele dagen later nodigde Hij Thomas uit om zijn hand te leggen in Zijn zijde (Joh. 20:27). Het lijkt duidelijk dat Hij op de dezelfde dag dat Hij opstond, opvoer naar de Vader, om de begroetingen van de hemel en Zijn beloning te ontvangen en te rusten aan Gods rechterhand. Dit is voor ons de sleutel. De veertig dagen lange verschijning hield zich niet bezig met Zijn hemelse Koninkrijk, maar met dat op Aarde. Zijn openbare hemelvaart was verbonden met Zijn terugkeer op de Olijfberg, en niet met Zijn hemelse zitting.

In Handelingen is Hij actief, niet gezeten. Stefanus zag Hem *staande* aan Gods rechterhand (Hand. 7:56). In toekomstige dagen zal Hij *wandelen* tussen de bijeenkomsten in de dag van Yahweh (Openb. 2:11). Het Lammetje zal *staan* in het midden van de troon (Openb. 5:6). Wanneer Hij afdalt zullen Zijn voeten *staan* op de Olijfberg.

Wanneer al Zijn vijanden onderschikt zullen zijn, zal Hij rust nemen op Zijn heerlijke aardse troon. Zijn actieve loopbaan ten behoeve van de Aarde maakt plaats voor rustige heerschappij.

Er moet nog steeds macht uitgeoefend worden voordat de Messias zit op de troon van David. Maar dat is in het hemelse niet het geval. Daar zit Hij al. Het werk is volbracht. Er hoeft niet op een afvallig volk gewacht te worden. Daar is er geen geduld met een boosaardige wereld. Daar is er geen noodzaak voor uitstel. De overmacht aan kracht bracht Hem van de diepste diepten van schande naar de hoogste hoogten van heerlijkheid, en Hij rust. Dat is de kracht die bij onze zaak past, die beschikbaar is voor hen van wie het geloof is in *Christus Jezus*, de verheerlijkte hemelse Oppermachtige, en niet in *Jezus Christus*, de verworpen Soeverein van de Aarde.

Net zoals de kracht die nodig is voor ons geloof (voor volharding en geduld met vreugde - Kol. 1:11) groter is dan die voor de Besnijdenis, zo is ook onze relatie met Christus dichterbij en kostbaarder voor ons hart. *Zij* worden uitgebeeld door

een bruid; *wij* zijn Zijn lichaam. Er kan geen nauwere, meer levende of onlosmakelijke eenheid zijn. De liefde van een mens voor zijn eigen lichaam blijft bestaan als alle andere vormen gefaald hebben. Israels eenheid met Yahweh gaat doorheen vele omstandigheden - kilheid, verwerping, scheiding, hereniging, maar zo'n geschiedenis is onmogelijk voor het lichaam van Christus. De liefde van een mens voor zichzelf is vastgelegd in de aard van het universum. Dat is de illustratie die gebruikt wordt om onze relatie met Christus' hemelse hoofdschap te tonen. Hij is Hoofd over allen voor de ecclesia, die Zijn lichaam is. Dit is niet Zijn Hoofdschap van het lichaam. Het drukt het feit uit dat Hij het Hoofdschap zal uitoefenen doorheen het lichaam, zoals een mens zijn leden gebruikt om de opdrachten van zijn denken uit te voeren. Hij zal, met ons, de hemelse gebieden beheren.

Het complement van de Ene Die het universum completeert.

"de ecclesia die het lichaam is, het complement van Hem Die het al in allen completeert"
(Efe. 1:22,23;SW)

Toen de zonde was binnen getreden, heeft God de nodige middelen in werking gesteld om er mee om te gaan, en, nadat ze haar functie heeft vervuld en haar loop heeft gehad, ze van het toneel te verwijderen. Het verhaal van het herstel van de Aarde zou ons bekend in de oren moeten klinken. God koos Abraham en zijn zaad, opdat Hij door hen met de Aarde zou kunnen handelen en die bij Zichzelf terug brengen, door Christus. Dit zal volstaan voor de Aarde. Zo'n instelling was er niet voor de hemelen. Er werd geen hemelse familie gekozen om de rest te bereiken. Aan geen enkele boodschapper werd deze eer gegeven. Hun oorspronkelijke plaats is te hoog om Gods genade volledig op waarde te kunnen schatten. Alleen wij, die de laatsten waren en de eersten zijn, zijn geschikt om de heerlijke genade uit te delen.

Op deze wijze vullen Christus en Zijn lichaam het laatste gemis op in Gods grote doel met de aionen. Wij zijn het complement van Hem Die het hele universum completeert. Geen andere groep van heiligen is nodig om Gods plan uit te werken. Israel op Aarde en het lichaam van Christus in de hemelen, met Hem als hun Hoofd, zullen allen terug bij God brengen door hun bedieningen tijdens de aionen van de aionen. Zo zal, in Gods wijsheid, de Aarde, die geplaagde plek in het universum, de alchemie leveren waardoor Hij Zichzelf zal transformeren van Schepper naar een aanhankelijke Vader en Zijn schepselen naar liefdevolle kinderen. Wij, zonder verbond, niet overwogen, geminacht door de uitverkoren natie, worden het universele complement, omdat wij het hoogste succes zijn van Gods genade.

Deel 19 - Het vuur van de Geest

De noodzaak voor het bezitten van Gods Geest wordt al sinds de vroegste tijden gevoeld. Toen Israel het land van de slavernij verliet, verlangden zij er naar vlees te eten, zoals zij dat in Egypte gewend waren. Mozes stort in onder hun gemopper en schreeuwt het in zijn wanhoop uit naar Yahweh. Maar goddelijke wijsheid wist dat vlees niet was wat ze nodig hadden, maar Gods Geest. Daarom gebied Yahweh Mozes de oudsten bijeen te brengen om dezelfde Geest te ontvangen die al op hem rustte. Een wolk, het teken van Gods Geest in die duistere dagen, overdekt hen. Zijn Geest rust op hen. Ze profeteren.

Er gebeurde iets vreemds. Yahweh zei dat Hij Zijn Geest zou geven op zeventig. Maar er waren maar zesentachtig mensen in de genoemde plaats, staande bij de tent van getuigenis. Twee, van wie de namen (Medad en Eldad) Genegenheid en Toegenegen betekenen, zijn er niet. Zij bleven in het kamp. Ging Gods Geest aan hen voorbij? Een breuk als deze zou in het gewone ritueel van de Tabernakel een onvergeeflijke overtreding zijn geweest (Num. 11). Maar Zijn Geest weigert de beperkingen van het vlees en negeert wat zo belangrijk schijnt te zijn. Afstand, tijd en plaats, van zo groot belang bij lichamelijke zaken, zijn voor Gods Geest niets. Eldad en Medad worden niet vergeten, ook al zijn ze niet op de bestemde plaats. Zij verheffen hun stemmen binnen het kamp, ver van de tent, Yahwehs woord sprekend! Wat moeten hun burens wel gedacht hebben! Hoe durfden ze! Wat was dat vreselijk! Het moet gestopt worden! Een jonge man rent weg en vertelt het aan Mozes. Jozua doet zijn zegje: "Mijn heer Mozes, verbiedt het hen!" (Num. 11:28). Maar Mozes antwoordt: "Zijt gij voor mij ijverende? Och, of al het volk des HEEREN profeten waren, dat de HEERE Zijn Geest over hen gawe!" (Num. 11:29;SV).

Zo hielpen de zeventig Mozes met het dragen van de last van het volk, door de Geest die hen door Yahweh was toebedeeld. We hoeven niet meer te doen dan Jozua te noemen, die door deze Geest Israel in het land bracht dat Yahweh hen beloofde. Otniël, Gideon, Saul, David, Elia en Elisa, en al de profeten, dienden Yahwehs volk omdat Zijn Geest hen het vermogen daartoe gaf. De Messias vult de maat van de kracht van de Geest aan en bereikt heel Zijn machtig werk door Diens zalving. "Ik heb mijn Geest op hem gelegd" (Jes. 21:1;NBG). Zelfs in die komende, gezegende dag voor deze Aarde, zal Yahwehs Geest de kracht achter het materiële goed zijn. De essentie van dat Koninkrijk zit hem niet, zoals sommigen veronderstelden, in eten en drinken, maar in de rechtvaardigheid en vrede en vreugde die Zijn Geest toedeelt (Rom. 14:17).

De belofte van de Geest.

Zal Mozes' wens eens uitkomen en zal heel Yahwehs volk Zijn Geest ontvangen? Ezechiël voorzegt een dag voor zijn volk wanneer dit vervuld zal worden: "een nieuw hart zal Ik u geven en een nieuwe geest in uw binnenste" (Eze. 36:26;NBG). Welke nieuwe Geest is dit? "*Mijn* Geest zal Ik in uw binnenste geven en maken, dat gij naar mijn inzettingen wandelt en naarstig mijn verordeningen onderhoudt. Gij zult wonen in het land dat Ik uw vaders gegeven heb; gij zult Mij tot een volk zijn en Ik zal u tot een God zijn." (Eze. 36:27,28;NBG). Niets minder dan het woord van Yahweh zal leven brengen in hun dorre beenderen. "Zo spreekt de Here HERE tot deze beenderen: Zie, Ik breng geest in u, en gij zult herleven;" (Eze. 37:5;NBG).

"indien iemand niet uit water en uit geest geboren zal worden, is hij niet in staat binnen te gaan in het koninkrijk van God" (Joh. 3:5;SW). Jesaja draagt een soortgelijk getuigenis aan. De verlatenheid zal doorgaan "totdat over ons uitgestort wordt de Geest uit den hoge" (Jes. 32:15;NBS). En opnieuw "Ik zal *mijn* Geest uitgieten op uw nakroost en mijn zegen op uw nakomelingen" (Jes. 44:3,4;NBS). Petrus verwijst hiernaar op de Pinksterdag: "want voor jullie is de belofte en voor de kinderen van jullie en voor al degenen in de verte, zovelen als de Heer onze God er bij zal roepen" (hand. 2:39;HBN). Velen van Yahwehs volk, zoals "Genegenheid" (Medad) in het oude kamp, zijn lichamelijk op afstand van de plaats van zegen. Ze zijn veraf, verstrooid onder de natiën. Zij komen niet in aanmerking voor de lichamelijke geneugten die het land zal voortbrengen, maar dit kan geen hindernis zijn voor een geestelijke zegen, hoewel dat strijdig kan zijn met hun materiële welzijn in de dag van Yahweh.

Deze Geest werd niet aan de natiën beloofd. Mozes' wens ging, naar hij dacht, de hele weg van het omarmen van heel Yahwehs volk. Gods belofte, door Joël, gaat verder dan dit. Ze omsluit alle vlees (Joël 2:28; Hand. 2:17). Niet alle vlees in alle tijden, maar alle vlees ontvangt na de natie Israel deze zegen en zo wordt Israel het kanaal om het over te brengen naar de andere natiën. De Joden hadden geen idee dat Gods Geest al vóór de in Joël genoemde tijd zou worden toebedeeld aan mensen van andere nationaliteiten, en niet nadat God alle natiën heeft geoordeeld in de vallei van Jehosafat.

De belofte bevestigd.

De grootste uit een vrouw geboren profeet was Johannes de Doper. Hij was zelfs voor zijn geboorte al gevuld met heilige Geest. In geestelijk vermogen was hij uitgerust voor het vervullen van de plaats van Elia. Omdat die grote profeet moest komen en alle dingen herstellen, kwam hij om het volk voor te bereiden voor hun Messias. Elia zelf zal zeker komen, maar de geestelijke kracht die hij zal uitoefenen is al in Israel aanwezig geweest (Matt. 11:11-14; 17:11). Maar groter en hoger dan allen is de Ene Wiens voortbrengen door heilige Geest was, de kracht van de Allerhoogste (Luc. 1.35), de levengevende Geest van Wie de vervulling van de belofte afhangt. Wat Zijn vlees betreft was Christus Davids Zaad. En wat Zijn zeer heilige Geest betreft was Hij Gods Zoon (Rom. 1:3,4). God, de Vader van geesten (Hebr. 12:9), was Zijn Vader. Maar terwijl Hij op Aarde was, vervulde Hij niet de belofte over de Geest. Zo nu en dan verwees Hij er naar, maar Hij stelde de vervulling er van uit tot na Zijn verhoging.

De belemmering.

Wat was de belemmering? Er vielen vreemde woorden in hun oren toen Hij hierover sprak en over Zijn vertrek. Verdriet vulde hun harten bij de gedachte dat Hij hen ging verlaten. Maar Hij vertelt hen: "Voor jullie is het dienstig dat Ik zou vertrekken, want indien Ik niet zou vertrekken, zal de Bemoediger niet tot jullie komen, doch gegaan zijnde zal Ik hem tot jullie zenden" (Joh. 16:7;SW). Terwijl Hij ben hen was in de wereld, onderhield Hij hen en leerde Hij hen en bemoedigde Hij hen. Hij was hun Parakleet of Bemoediger (Joh. 17:12). Opdat Zijn vertrek hen niet diep zou bedroeven, belooft Hij een andere Bemoediger, die bij hen zou blijven. Deze Geest zou hun leraar en bemoediger zijn (Joh. 14;16,26).

Maar waarom niet beide Parakleten tegelijkertijd? Waarom gewacht tot na Zijn vertrek? Er eens over sprekend, riep Hij uit: "Indien iemand zal dorsten, laat hem tot Mij komen en laat hem drinken. Wie in Mij gelooft, uit zijn binnenste zullen, zoals de Schrift zei, rivieren van levend water stromen" (Joh. 7:37,38;SW). Toen werden we geïnformeerd dat Hij dit zei over de Geest die zij, die in Hem geloofden, op het punt stonden te ontvangen. "want er was nog geen Geest, *omdat Jezus nog niet was verheerlijkt*" (Joh. 7:39;SW). Hij was de enige tempel van de goddelijke Geest tijdens Zijn vernedering (Joh. 2:21). Alleen Hij kon voorzien in water voor de dorstige. Maar, wat een wonderlijk verband, de tijd zou komen dat zij die in Hem geloofden, een kanaal zouden worden voor dit levende water, deze levengevende Geest. Laten we dit diep in onze harten vastleggen: de Geest werd niet gegeven door de "lage Jezus", maar door de verheerlijkte Christus. *De maat en overvloed van de gave van de Geest wordt afgemeten naar de heerlijkheid die Hij krijgt.*

Na Zijn lijden keert Hij naar hen terug in de beheerste heerlijkheid van de dagen voor de hemelvaart en geeft Hij de discipelen heilige Geest, met daarbij het gezag om zonden te vergeven (Joh. 20:22). Toch draagt Hij hen op in Jeruzalem te blijven voor de vervulling van de belofte van de Vader, nadat Hij Zelf opgestegen was in de hoogten van de hemelse heerlijkheid, vanwaar Hij het geschenk zou zenden.

Op de Pinksterdag verkondigt Petrus de verhoging van de Messias, zo de hindernis uit de weg ruimend voor het vrijelijk uitvloeien van de Geest. Hij verkondigt de voorwaarden waarop de Geest zal worden toebedeeld. "bekeer je en laat je dopen, ieder van jullie, in de naam van Jezus Christus, tot vergeving van jullie zonden en jullie zullen ontvangen het geschenk van de heilige geest, want voor jullie is de belofte en voor de kinderen van jullie en voor al degenen in de verte, zovelen als de Heer onze God er bij zal roepen" (Hand. 2:38,39;SW). Dit is niet beperkt tot het land. Net als alle werk van de Geest wordt het niet gehinderd door plaats of afstand. De zonen van Israel die, net als destijds Medad en Eldad, op afstand van de tempel onder de natiën verstrooid waren, kwamen in aanmerking voor de geestelijke zegen, net als zij die in Jeruzalem waren.

Israel wist uit Joël's profetie dat nadat de dag van Yahweh het geregeld had, Gods Geest over alle vlees uitgestort zou worden. Maar op dit moment dachten ze daar niet aan, zelfs niet dat het niet-Joodse proselieten zou bijvoegen die in het land woonden. En inderdaad, nadat ze nogmaals Christus verworpen hadden door Stefanus te stenigen, werd deze zegen beperkt tot het kleine terrein van Israel en de stad Jeruzalem. Maar daarna verkondigt Filippus de Messias aan de Samaritanen en zij werden gedoopt in de naam van de Here Jezus. Maar er viel op hen geen heilige Geest. Het verwantschap met Israel dat zij claimden, was gebaseerd op het vlees. De Geest verwerpt het vlees en negeert haar pretenties. Het vlees kan geestelijke gaven niet doorgeven. Alleen als antwoord op het gebed van de apostel en het opleggen van handen, ontvangen ook zij Gods heilige Geest (Hand. 8:5, 15-17).

Hoe anders is het bij Cornelius! Lichamelijk is hij verder verwijderd dan de Samaritanen. In feit, ook al was hij proseliet en een toegewijd aanbidder van Yahweh, de God van Israel, en woonde hij in het land dat Hij hen had gegeven,

werd hij veracht en niet geliefd, zoals Yahwehs wetten dat opdroegen (Deut. 10:19). Zelfs Petrus draalde zijn huis binnen te gaan of aan zijn tafel te eten, en zijn mede-heiligen waren furieus daarover. Israel had Egypte en hun slavernij vergeten, en in plaats van een vreemdeling lief te hebben als zichzelf, hielden ze hem op afstand.

God gebruikt buitengewone middelen om Petrus te bewegen naar Cornelius te gaan en te verkondigen wat aan de zonen van Israel was gezonden (Hand. 10:36). Maar nadat hij overtuigd was geworden dat God niet gebonden is door de letter van hun wet, kon men hem overreden met Cornelius' boodschappers mee te gaan. Zijn eerste woorden waren in het geheel niet geruststellend: "Jullie hebben ervaren dat het ongepast is voor een Joodse man samen te zijn of samen te komen met een andere stam ..." (Hand. 10:28;SW). Terwijl Petrus hen nog aan vertellen was wat Jezus van Nazareth deed door de kracht van heilige Geest, en van de vergeving van zonden door Zijn naam, gebeurde er iets schitterends! *Heilige Geest viel op alle vreemdelingen die zijn woorden hoorden!* En niet alleen dat, ze spraken in vreemde talen en verhoogden God (Hand. 10:44,46), net zoals de apostelen dat zelf hadden gedaan op de Pinksterdag.

De aanwezigen uit de Besnijdenis waren stomverbaasd. Het was te laat voor dopen of bidden, of voor het opleggen van handen, of voor welke ceremonie dan ook voorafgaand aan de komst van de Geest. Het vlees had bij hen zo'n belangrijke plaats dat Gods genadevolle daad onverklaarbaar leek. Aangezien Cornelius en zijn huishouding de Geest ontvingen, was Petrus gedwongen hen door de doop toe te voegen aan het gereinigde gezelschap in Jeruzalem. Hoewel hij hoofd was van alle apostelen, moest hij toch verantwoording afleggen voor zo'n flagrante overtreding als deze! "Jij ging binnen bij onbesneden mensen en jij at samen met hen" (Hand. 11:3;SW). Er waren heel wat woorden nodig om de monden van deze gelovigen stil te krijgen.

Tot dan toe ontvingen de discipelen, de bekeerden, de gedoopten en de proselieten de gift. Maar nergens beloofde God dit aan Zijn vijanden. Als we Zijn woord goed lezen, zouden ze volkomen uit Zijn volk uitgeroeid moeten worden. De meest kwaadaardige vijand die de Messias ooit onder de mensen had gehad, stond op en bracht een slachting aan onder de ecclesias en vernietigde Zijn heiligen. Op het toppunt van zijn rebellie wordt Saulus van Tarsus tegen de grond geworpen, verblind door de schitterende helderheid van de aanwezigheid van de Messias. Ananias (wat "Yahweh antwoordt" betekent) wordt naar hem toe gezonden om zijn zicht te herstellen en opdat hij met heilige Geest vervuld zou worden. Saulus wordt uiteindelijk een profeet en een leraar in Antiochië (Hand. 11:19-30; 13:1).

Gezonden door heilige Geest.

De eerste missie die ooit door heilige Geest werd opgedragen was die van Barnabas en Saulus. Christus had Zelf, nog vóór Zijn hemelvaart, de twaalf uitgezonden. Deze nieuwe bediening was niet alleen anders dan de hunne, maar ook anders dan de eerdere dienst van Saulus en Barnabas zelf. De *heilige Geest* scheidde hen af. De *heilige Geest* zond hen (Hand. 13:2-4). Het is pas wanneer we dit zien dat we het intens geestelijk karakter bewust worden van het werk dat zij deden.

Het eerste uitgebreide verslag van deze missie gaat over hun bezoek aan een ander Antiochië, in Pisidië (Hand. 13:14-52). Voor de eerste keer horen we van *rechtvaardiging*. Voor de eerste keer lezen we dat de wet overtroffen wordt door geloof. Voor de eerste keer worden de natiën in het licht gebracht en ontvangen ze aionisch leven. Nadat Barnabas en Paulus gedwongen worden te vertrekken, zien we dat de discipelen vervuld zijn met blijdschap en heilige Geest (Hand. 13:52). Wat wordt er in dit alles een nadruk gelegd op de werking van Gods Geest! Zij worden gezonden door heilige Geest. De zegeningen die zij verkondigden waren geestelijk. De discipelen zijn gevuld met heilige Geest.

Toen de opdracht vervuld was, en zij naar Antiochië waren teruggekeerd, waar ze begonnen, kwamen er bepaalde mannen afgedaald van Judea, die aandrongen op de noodzaak voor lichamelijke besnijding ten behoeve van redding. In de daarop volgende discussie was er een punt dat alle andere overtrof en dat uiteindelijk de zaak tegen de Judaïsten besliste, en het werd door Petrus zo gesteld: "God, Kenner van harten, getuigt tot hen, de heilige geest gevend, zoals ook aan ons, en in niets onderscheid makend tussen ons en hen, hun harten reinigend door het geloof" (Hand. 15:1,5,8,9;SW). Zo werd zelfs door hun tegenstanders erkend dat gelovigen uit de natiën door geloof heilige Geest ontvingen, wanneer zij geloofden, buiten bekering, doop of opleggen van handen om.

Dit scheen een afwijking te zijn van de strikte letter van de belofte, want die bevatte geen hint van geestelijke zegeningen voor de andere natiën, totdat de Heer was binnengegaan in Zijn aardse heerlijkheden. Misschien is dit de reden: Hoewel Zijn heerlijke voeten nog niet op de Olijfberg hebben gestaan of op een plek in het land Israel gezet hadden, was Hij gekomen, in zon-overtreffende glans, *buiten dat land*, op de verre Damascusweg, leidend naar een activiteit (wat de betekenis is van de naam van die stad), in harmonie met zulke genade, want Hij eist de aanbidding en trouw van Zijn ergste vijand.

De bediening van Saulus (of beter: Paulus, zijn geestelijke bijnaam) is gebaseerd op en komt voort uit dit heerlijke gezicht. Net zoals Johannes de Doper Elia verwachtte, begiftigd zijnd met zijn geestelijk vermogen, zo verwacht Paulus, door middel van zijn bekleding met de geestelijke kracht van de natie, de missie van Israel in de komende aion. De Messias kan niet in persoon aanwezig zijn te midden van Zijn volk in hun land, maar toch gaat Hij nu, in Geest, buiten het land, waar Hij nooit kon gaan toen Hij nog op Aarde was. In Geest wandelt Hij nu het land van vreemden op en neer, die geen claim op Hem hebben in het vlees.

Het onderpand van de Geest.

Het karakteristieke kenmerk van Paulus' rondreizende bediening was dat *allen* heilige Geest ontvingen zodra ze gingen geloven. Niets meer dan geloof was nodig voor dit geschenk. Het was door geloof opdat het in overeenstemming zou zijn met genade. Dientengevolge, hoewel het strikt gesproken niet de beloofde gift was (want het was zo genadevol dat het naar hen toekwam buiten enige belofte om), is het een geschenk *met* een belofte. Het is een belovend geschenk. God geeft Zijn Geest niet zonder, tegelijkertijd, Zichzelf te binden aan verdere gunsten. Daarom wordt het ook de heilige Geest *van* belofte genoemd (Efe. 1:13).

Een onderpand is niet alleen een belofte van toekomstige betaling, maar is er een deel van. Het is in karakter hetzelfde. Al onze zegeningen zijn geestelijk, en daarom wordt ons de Geest als een onderpand gegeven. Dit is natuurlijk maar tijdelijk, in afwachting van de verlossing van alles wat voor ons weggelegd is. Onze hemelse eren kunnen niet verwezenlijkt worden totdat de overweldigende krachten van duisternis, die nu heersen te midden van de hemelingen, uitgeworpen zijn. In de tussentijd hebben we niet alleen de belofte in de Schrift, maar de belofte in onze harten. We krijgen, op het moment dat we geloven, een kleine voorsmaak van onze geestelijke weelde.

En aangezien we geworteld en gegrondvest zijn in goddelijke liefde, zal het voor ons een alsmaar toenemende genieting zijn van deze geestelijke weelde. Wanneer we ons bewust zijn dat Gods Geest in ons woning maakt, zullen we niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest (Rom. 8:1,9). Laten we daarom niet langer verdriet veroorzaken bij de heilige Geest van God, waardoor wij verzegeld zijn voor de dag van verlossing.

"30 En bedroeft niet de heilige geest van God, in welke jullie verzegeld zijn voor de dag van de verlossing.

31 Laat alle bitterheid en woede en toorn en misbaar en lastering weggenomen worden van jullie, samen met alle kwaad,

32 maar wordt vriendelijk tegen elkaar, zacht medelevend, met elkaar genadevol omgaand, zoals ook God in Christus genadevol met jullie omgaat."

(Efe. 4:30-32;SW)

Deel 20 - De verzegeling door de Geest

In de heilige Schrift is een zegel het symbool voor zekerheid. Achter het zegel van Caesar op de steen die de graftombe van onze Heer verzegelde (Matt. 27:66), zat de volle kracht van Rome's keizerlijke macht. Hij die dat zegel durfde te verbreken moest niet alleen rekening houden met stadhouder Pilatus, maar met de Romeinse Senaat en met de keizer zelf. Tegenover de opgestane Christus stonden de Romeinse wachters en zij konden een menigte aan gewapende mannen in Jeruzalem en in Judea oproepen en, indien noodzakelijk, de hele militaire macht van het keizerrijk. Pilatus' zegel werd ondersteund door de grootste aardse macht. Dat het toch werd verbroken is het bewijs dat Gods zwakte groter is dan de macht van de mens.

Het zesde hoofdstuk van Daniël geeft ons een opmerkelijk voorbeeld van de bespottelijke inspanningen van de mens om de onvermurwbare soliditeit van Gods vastberadenheid te imiteren. "De wet der Meden en Perzen, die niet kan worden herroepen" (Dan. 6:13;NBG), is spreekwoordelijk geworden. Niets op Aarde werd verondersteld meer onbuigzaam of zeker te zijn dan de geboden van deze oude

koningen. Eenmaal uitgevaardigd konden zelfs zij ze niet veranderen of aanpassen. En wanneer het zegel van het koninkrijk er aan is toegevoegd, kunnen we Daniël's verblijf in de leeuwenkuil zien als het meest ongelukkige en hopeloze van die trouwe menigten die hun levens hebben afgelegd voor het geloof van hun vaders. Het zegel op de leeuwenkuil is symbolisch voor de uiterste grens van de mens in het zeker stellen van de doem van zijn slachtoffer. Maar God bespot de majesteit en macht van de mens (Psa. 2:4). Laten ze er desnoods zeven zegels op doen als ze dat willen, Hij zal ze alle doen mislukken! Daniël zal niet sterven! De mens verzegelt om te vernietigen, maar God zal dat omzeilen. God verzegelt om te redden, en de mens is machteloos om dat te voorkomen.

Hoe anders is het wanneer God verzegelt! Wanneer Satan voor duizend jaren zal zijn opgesloten in de afgrond, zet Hij Zijn zegel er op en dan zijn alle tegenstaande machten op Aarde of in de hemel niet in staat hem uit zijn gevangenis te bevrijden (Openb. 20:3). Wanneer God de 144.000 verzegelt (Openb. 7:4) kunnen al Satans aanslagen, en die door zijn onderhorigen, hun aantal niet met 1 verminderen. Ze zijn veilig te midden van de meest vreselijke tijden die de Aarde ooit zal kennen. Zouden er slechts 143.999 gered worden, dan zou God Zijn troon verspelen en de glans van Zijn grote Naam verliezen.

Het zegel op de 144.000 was door een boodschapper van God op hun voorhoofden geplaatst (Openb. 7:2). Het zal hen redden uit de kwelling van de sprinkhanen die uit de afgrond komen (Openb. 9:4). Zeer waarschijnlijk zal het een letterlijk, zichtbaar, teken zijn, het tegendeel van het embleem dat alle aanbidders van het wilde beest moeten dragen op hun rechterhand of op hun voorhoofd (Openb. 13:16).

Het is zeer opmerkelijk dat, bij het omgaan met de Besnijdenis in de verslagen van het leven van onze Heer en in Handelingen, er niets wordt gezegd over een zegen voor de zekerheid van de heiligen. Het is waar dat hun besnijdenis op zich een zegel van rechtvaardigheid van geloof zou moeten zijn, zoals dat het geval was bij Abraham (Rom. 4:11). Maar helaas, het was teruggevallen tot een minimale lichamelijke vorm, zonder enige geestelijke betekenis dan ook. De volgelingen van Christus, of van Zijn twaalf apostelen, waren niet verzegeld. Dat is de reden waarom zovelen wegvielen. De meeste van de Pinksterdaggelovigen vielen weer af.

De zogeheten leer van de "zekerheid van gelovigen" zou veel kracht verwerven als ze op de juiste plaats gehouden werd. Alle pogingen om te bewijzen dat de Pinksterdaggelovigen gered werden, zodat ze onmogelijke verloren konden gaan, zijn op fatale wijze verzwakt door de duidelijke uitspraken in het zesde en tiende hoofdstuk van Hebrëeën dat ze afvielen (Hebr. 6:6) en op de Zoon van God traptten en de geest van genade beledigden (Hebr. 10:29). Op de Pinksterdag werden zij deelgenoten van Gods heilige Geest (Hebr. 6:4), want zij waren gedoopt om gereinigd te worden (Hand. 1:5) en door de heilige Geest, die op hen kwam voor kracht, gevuld om te kunnen spreken (Hand. 2:4). En zij die zich bekeerden en gedoopt werden in water, verkregen Gods heilige Geest, maar het was niet een zegen om hen veilig te stellen voor de dag van verlossing.

De eerste vermelding van de verzegeling door de heilige Geest is te vinden in Paulus' tweede brief aan de Korinthiërs. Na duidelijk gesteld te hebben dat zijn

daden niet door het vlees geregeerd worden, en dat zijn hele onderwijs aan hen gebaseerd was op Gods trouw en dat Christus de Amen voor dit alles was, besluit hij met: "Maar de ons samen met jullie in Christus bevestigende en ons zalvende, is God, Degene ook ons verzegelende en gevende een voorschot van de geest in onze harten" (2Kor. 1:21,22;SW).

Men zal opmerken dat het zegel en het onderpand van de Geest hier en in de volgende passage nauw verbonden zijn in het eerste hoofdstuk van Efeziërs. De twee gedachten hebben veel gemeen. Hoewel het onderpand niet de hoge betekenis van veiligheid heeft die overgebracht wordt door een zegel, houdt het ook een belofte in van die volle maar van Gods Geest die alleen met onze verlossing komt. Misschien zou het goed zijn het onderpand van de Geest te overdenken als het zegel dat onze uiteindelijke verlossing zeker stelt, want wanneer wij de volheid van de Geest hebben, zal zekerheid geen probleem zijn.

Laten we nu kijken naar de tegenstelling tussen dit zegel en dat wat aan een beperkt aantal van de zonen van Israel werd gegeven. Die 144.000 hadden een zichtbaar teken aan hun vlees. Zij waren een uit de natie gekozen gezelschap. In *het lichaam van Christus* is er niet zo'n verschil. Daar zijn *allen* verzegeld. En het zegel is de onzichtbare, ontastbare, levengevende Geest, die het door God gegeven teken is om Zijn eigen groep te onderscheiden van de zonen van de koppigheid, die in beweging gebracht zijn door de geest van het rechtsgebied in de lucht (Efe. 2:2).

Het tijdselement is prominent aanwezig in de twee resterende verwijzing naar het verzegelen door de Geest. In Efeziërs wordt ons verteld dat het gebeurt wanneer we gelovigen worden (1:13) en dat het voortgaat tot de dag van de verlossing (4:30). Dit is belangrijk. Veiligheid hangt af van voortdurende waakzaamheid. Indien de verzegeling een jaar, een dag, of zelfs een seconde zou worden uitgesteld nadat men gaat geloven, welke zekerheid zouden Zijn heiligen dan hebben om te kunnen volharden tot het einde? Onze redding, verleden, heden en toekomst, is geheel van God en door Zijn Geest. De kortste onderbreking in de aanwezigheid van de Geest zou ons blootstellen aan het vreselijke lot van de Besnijdenis, die op een bepaald moment deelnemers waren, maar later wegvielen.

We zouden nooit het op mensen vallen van de Geest in het verleden, moeten verwarren met de huidige weergaloze genade. De Geest maakt nu woning in ons. Toch is het leerzaam het contrast op te merken tussen de dralende ontvangst van de Geest door de Besnijdenis na bekering, doop en vergeving (Hand. 2:38), en de neerslaande uitstorting op de proselieten in het huishouden van Cornelius (Hand. 10:44,45). En in Paulus' brieven wordt de gift van de Geest altijd toegekend aan allen die geloven, buiten welke daad of ceremonie dan ook. Alleen geloof is een vereiste. Het komt met geloven.

In Paulus' vroegste brief vertelt hij de Thessalonicenzen dat God hen Zijn heilige Geest heeft gegeven (1Thess. 4:8). In Romeinen is dit de basis voor gedrag (5:5) en wordt in het achtste hoofdstuk diepgaand besproken. Hij verzekert de Korinthiërs dat wij niet de geest van de wereld hebben ontvangen, maar die welke van God is (1Kor. 2:12). Zoals we gezien hebben, verzekert hij hen in zijn tweede brief dat zij verzegeld zijn door het onderpand van de Geest (2Kor. 1:22). In Galaten herinnert hij hen er aan dat zij waren *begonnen* in Geest (3:3). Efeziërs begint de verzegeling

duidelijk samenvallend met geloof (1:13), en zet dat voort tot onze verlossing (4:30).

We mogen er zeker van zijn dat de God, Wiens zegen volstaat om Satan gedurende 1000 jaren op te sluiten, veilig vertrouwd kan worden er op toe te zien dat niemand Zijn zegel in ons zal verbreken in de korte tijd van ons sterfelijk bestaan. Alle aanvallen van de Tegenstander en zijn menigten kunnen niets doen om het zegel te verbreken; het is onkwetsbaar voor zijn aanvallen. De zwakste gelovige nu is veel zekerder van de uiteindelijke verlossing dan wanneer hij een van de twaalf apostelen was geweest. Een van hen ging verloren, want zij waren niet verzegeld. Alleen zij aan wie Paulus de boodschap van de grenzenloze genade preekte, ontvingen onmiddellijk het zegel van de Geest en de absolute zekerheid van redding.

Voor ons is het karakter van dit zegel het meest kostbare punt. Het zegel van geloof dat aan Abraham werd gegeven, was in zijn vlees, omdat zijn zegeningen het lichamelijke omsloten. Dat is hier niet het geval, het is een puur geestelijke zegen, omdat de zegeningen die het bewaakt, exclusief bovenzinnelijk zijn. *Het valt samen met de belofte die werd gegeven aan hen van de Besnijdenis die met Paulus verbonden waren, van wie het geloof was geplaatst in Christus Jezus, die uitzagen naar Zijn komst in de lucht, en van wie de veranderde bestemming en nieuwe geestelijk lotdeel te midden van de hemelingen afhankelijk was van het bezit daarvan.*

Dit is de sleutel tot de ietwat enigmatische uitspraak in Efeze 1:13. "in Wie ook jullie horen het Woord van de waarheid, het evangelie van jullie redding, in Wie ook, gelovend, jullie verzegeld zijn ..." (Efe. 1:13;SW). De apostel had nooit zijn uiteenzetting beperkt tot de Besnijdenis of tot de natiën, aangezien de gelovigen uit *alle* natiën in de genade kwamen. Nu sluit hij de nieuwe gelovigen uit de heidenen in, omdat zij van de andere natiën hetzelfde geestelijke zegel ontvangen, hetzelfde onderpand. Net als dit speciale overblijfsel van gelovige Israëlieten, hebben zij recht op hetzelfde geestelijk lotdeel te midden van de hemelingen.

Fysieke verschillen kunnen niet overgezet worden in de hemelse, geestelijke sfeer, en daarom verdwijnen ze. Zo komen we op de logische conclusie die samenvalt met het eerste item van het "geheim" - dat *de natiën gezamenlijke genietters zijn van het hemelse lotdeel*. Geliefden, dit is waar wij aan bod komen. Dit is het eerste en uitgelezen deel van het drievoudig geheim. Het onthult onze relatie met God. Het tweede houdt zich bezig met onze relatie met Christus, als leden van Zijn lichaam. Het derde heeft van doen met onze relatie tot elkaar.

Nu kunnen we, als we dat wensen, het voorafgaande deel van Efeziërs lezen met de geruststellende gedachte dat, hoewel het in eerste instantie gaat over Paulus en zij die van Joodsen bloede zijn, de uitgestrekte armen ook ons in hun omarming sluiten! Een paar jaar daarvoor, toen Paulus schreef aan de Galaten en aan de Romeinen (onder wie hij nu is), had hij hen geleerd dat zij zonen van God waren en, als gevolg daarvan, genietters van Christus' lotdeel. Waarin ligt dan het geheim dat hij nu onthult?

Op dat moment waren Christus' hemelse waardigheden nog niet bekend gemaakt. Zijn hoogste plaats was over allen op Aarde. De zegeningen voor Zijn volk waren alle in deze nederige sfeer. Ze waren duidelijk gedefinieerd door de profeten. De hoop die hen werd voorgehouden was niet in de hemel, maar op Aarde. Maar in die sfeer kon er geen gelijkheid in zegen zijn voor de natiën. Israel moet de eerste, de hoogste plaats hebben. Zij moeten heersen. Zelfs in de Pinksterdagen verhieven de apostelen in Jeruzalem zich over de getrouwen van de natiën en legden ze hen geboden op die ze moesten houden. Hoe hoog ook, als zonen van God, hun geestelijke zegeningen waren, of als leden van Christus' lichaam, zij verhieven de natiën nooit tot hetzelfde niveau of in dezelfde rang als Israel.

Het is pas nadat het geheim van de Messias, het geheim van Christus' universele Hoofdschap, is onthuld en de daaruit voortkomende bestemming van hen die de eerdere verwachting hebben veranderd is van de Aarde naar de hemel, en omgezet van een deels materieel naar een puur geestelijk lotdeel, dat gelijkheid mogelijk is. Dit is het geheim: niet dat de heidenen erfgenamen zouden worden, maar dat de natiën met hen uit de Besnijdenis *gezamenlijk* lotdeelgenieters zijn, op basis van absolute gelijkwaardigheid met een overblijfsel van de uitverkoren natie. De natiën zijn de gelijken van Israel geworden! Een bewustwording van wat wij zijn en van de verbondsrelatie die Hij on-onderbroken met hen had, verbonden aan een besef van die laatste, hoogste bestemming, waaraan wij deelhebben, zou ieder oog vochtig moeten maken met tranen van overvloeïende dankbaarheid.

De vulling door de Geest.

Het vullen door de heilige Geest is voor het spreken en het uitdrukken. De twaalf apostelen tijdens de Pinksterdag, Stefanus voor het Sanhedrin, en Paulus voor zijn naamgenoot Sergius, ze werden allen gevuld met heilige Geest om hen voor te bereiden op het overbrengen van wat God dacht. Waar het hart vol van is, loopt de mond van over. Wanneer Gods heilige Geest een menselijk hart op gang brengt, *moet* het wel overvloeien met gejubel, in voordracht, of in melodieuze overdenkingen.

Het vullen van de Geest is een van de werken van God die tot ons komen door Zijn eerdere activiteiten. Het kenmerkt de verkondiging van het Koninkrijk. Johannes de Doper, onze Heer Zelf en Zijn moeder Maria, Petrus en Stefanus, alle belangrijke aankondigers van het komende Koninkrijk werden gevuld met heilige Geest om uiting te geven aan de aankondiging.

Voordat we het gevolg gaan overdenken van het vullen door de Geest in de huidige bedeling, is het van groot belang dat wij de eerdere werkingen er van bekijken. Het eerste voorbeeld is Johannes de Doper (Luc. 1:15). Hij werd al voor zijn geboorte met heilige Geest gevuld. Maar toch wordt ons nadrukkelijk verteld dat *hij geen teken had* (Joh. 10:41). Zijn bediening ging niet gepaard met wonderen. Zijn verkondiging werd niet bevestigd door kracht. Het is duidelijk dat het vullen door de Geest hem toerustte voor een mondeling getuigenis, niet voor bovennatuurlijk vertoon.

Zijn ouders, Zacharia en Elizabeth, werden beide, in verband met zijn geboorte, met heilige Geest gevuld en toonden dat door uit te barsten in geïnspireerde

jubelzangen van zegen (Luc. 1:41,67). De aanwezigheid van de ongeboren Christus riep een uitbarsting op van Elizabeth. De vulling vloeide over in een luide kreet van jubelende lof (Luc. 1:42-45).

Zacharia's ervaring is heel opvallend. Zijn ongeloof maakt hem stom en hij bleef zo tot de Geest hem vulde en zijn tong losmaakte om te profeteren (Luc. 1:18-23). In een geïnspireerd gedicht voorzegt hij de bediening van de Messias en de dienst van zijn zoon. Het was het vullen met Geest dat zijn verstomde lippen opende en hem de spraak terug gaf.

Het hoogste voorbeeld van het Geest-gevulde leven, is te vinden in onze Heer Zelf. Bij Zijn doop in de Jordaan kwam de Geest niet alleen *op* Hem, om daar te blijven, zodat Hij krachten en wonderen en tekenen kon verrichten, maar Hij werd ook *gevuld* met heilige Geest om het Koninkrijk aan te kunnen kondigen (Luc. 4:1). Zijn zalving met de Geest gaf Hem het nodige gezag, maar de *vulling* gaf Hem het spraakvermogen. Maar de *leiding* van de Geest controleerde de tijd en plaats dat het uitgeoefend werd. Hoewel vol van heilige Geest, ging Hij er niet onmiddellijk op uit om Zijn verkondiging te beginnen, maar Hij werd in de wildernis met de wilde beesten geleid.

Er zit een noodzakelijke les in deze daad van onze Heer. Zelfs al zijn we vol spraakvermogen, toch hoeven we niet te denken dat dit ons het recht geeft voor publieke verkondiging. Die komt door de *zalving* van de Geest. Ook vraagt de vulling niet om een onmiddellijke uiting in woorden. De tijd en plaats hangen af van de *leiding* van de Geest. Ongetwijfeld was onze Heer, toen Hij in de wildernis was, vol van wat Hij wilde zeggen. Het kan zijn dat Hij een stem wilde geven aan de drang van de Geest, ook al kon niemand het daar horen. Maar Hij wachtte tot het Gods tijd was voordat Hij de opgehoopte stroom van woorden losliet op het volk. Daarom waren Zijn woorden zelf Geest en leven.

Het was hiermee dat Hij de woorden van de Lasteraar tegen ging. Alleen wanneer we gevuld zijn met heilige Geest kunnen we weigeren de suggesties van een onheilige geest te overwegen. Iemand die niet vol is heeft ruimte voor andere en andersoortige geesten, die de woorden van God gebruiken en misbruiken.

De Geest van Pinksteren.

Het is buitengewoon interessant en leerzaam om de drie verschillende werkingen van de heilige Geest op de Pinksterdag te onderscheiden. Zij werden *gedoopt* in heilige Geest (Hand. 1:5), ter reiniging en voor eenheid. Gods heilige Geest *kwam op* hen voor kracht (Hand. 1:8). Zij werden allen *gevuld* met heilige Geest en begonnen te spreken in verschillende talen, naar mate de Geest hen te spreken gaf (Hand. 2:4). Het falen deze diverse uitingen van de aanwezigheid van de Geest te onderscheiden, heeft geleid tot ernstige misvattingen. Zowel dopen als vullen zijn ingesloten geworden bij de huidige genade, aangepast om te passen bij de latere en hogere onthullingen, maar het op mensen komen van de Geest werd vervangen door het *inwonen*.

Aangezien de geestesdoop de echte was, waarvan de waterdoop het symbool was, staat het voor reiniging van gedrag en de daaruit volgende eenheid van allen die zo gereinigd zijn. Al Gods heiligen hebben hier deel aan. Zij hebben allen hun hart

gereinigd. Op dit moment heeft deze doop de eenheid van het lichaam van Christus ten gevolge; toen was het verbonden met haar symbool, water, bij het voortbrengen van het lichaam dat de bruid wordt genoemd. Laten we vooral niet vervallen in de algemene fout van het verbinden van geestesdoop met *kracht*. Dat is nergens in Gods woord het geval.

De vulling met de Geest wordt op gelijke wijze voortgezet tot op heden. Het verandert ook van karakter. Slechts een paar opmerkelijke gevallen gebeuren vóór de opstanding van onze Heer. Op de Pinksterdag werden alle *apostelen* gevuld. Later, onder Paulus' bediening (Hand. 13:52), werden de *discipelen* gevuld met vreugde en heilige Geest. De tendens is duidelijk. Het is om de Geest te verspreiden. Het gaat van een paar naar velen. En het varieert naar de mate van puurheid van de onthulde genade. Weinig genade vraagt om de vulling van een paar ter correctie en aansporing, zoals dat werd gedaan door Johannes de Doper, en Paulus voor Sergius. Veel genade gaat altijd gepaard met een meer vrije verspreiding van Gods heilige Geest, maar met een verandering van het karakter van de werkingen.

Efeziërs 5:18-21.

Het woord "genade" is in het Grieks slechts een vorm van VREUGDE. Daarom was de vulling van de discipelen een samenstelling van vreugde en heilige Geest. Dit is de vorm waarin het tot op heden voortgaat. Genadevol zijnde, is het vreugdevol. Slechts één maal in Paulus' brieven lezen we van de vulling van de Geest. Maar dan is het ook een positieve opdracht. En het is niet de tijdelijke en ongewone, maar de normale toestand van de geliefde gelovige. De opdracht om gevuld te zijn met Geest wordt vooraf gegaan door een negatieve opdracht, die licht werpt op de vervulling. "En weest niet dronken van wijn, waarin losbandigheid is" (Efe. 5:18;SW), is een direct bevel dat gehoorzaamd moet worden en een illustratie die bestudeert moet worden. Hij die gevuld is met wijn, wordt dronken; zo valt hij die gevuld is met Geest onder diens rijpende invloed. Maar hier dienen we behoedzaam te wandelen, want de vervulling van het beeld is beperkt tot het spreken van de drinkebroer en van hem die mateloos de Geest in zich opneemt.

Iemand heeft de verschillende stadia van dronkenschap op deze wijze gedefinieerd: grappig, breedsprakig, huilerig, oorlogszuchtig, comateus. Er is blijdschap en praatzucht, gevolgd door tranen en twist en ongevoeligheid, om maar niets te zeggen over de volgend morgen. Laten we dit beeld niet tot voorbij zijn grenzen duwen. Laten we de bruisende blijdschap van geestelijke dronkenschap, met het dronkenmansgebabbel en ruzie zoeken, de bedwelming en de hoofdpijn, niet volgen, om maar niet te spreken over de spijt die volgt op het drinkgelag van de drinkebroer.

Het punt van de vergelijking is beperkt tot het gevolg van wijn op de tong. Het maakt dat orgaan los en smeert het totdat het perfect werkt. Ik heb gehoord van zangers die hun rol niet konden spelen zonder onder invloed van drank te zijn. Menig mens kan niet oprecht spreken, tenzij hij gevuld is met zacht makende dranken. In vroeger tijden kon een man die boven zijn theewater was, geacht worden vrij en waar te spreken. Het gaf hem een vrolijke losmaking van zichzelf en een hilarisch en niet te onderdrukken loslaten dat overvloedige in spraak en gezang.

Alles samengenomen zijn er te veel symptomen van de andere stadia van dronkenschap onder de heiligen van vandaag. We hebben de oorlogszuchtigen en de comateuzen aan alle kanten. Maar dezen vallen niet binnen het bereik van deze passage. Zulke toestanden komen niet door het *vullen* met Geest, maar door het *falen* gevuld te worden. En laten we nooit denken dat die groteske lichamelijke capriolen en verdraaiingen, die onze lachlust opwekken in het geval van de dronkaard, ook maar een kleine tegenhanger hebben in de geest-gevulde gelovige. Ons gedrag zou altijd fatsoenlijk en waardig moeten zijn.

En wat is het gevolg van het vullen met de Geest? Spreken, zingen, spelen! Het is de aanleiding voor spreken. Het vult de lucht met de cadans van zoete geluiden. Het verbetert de harmonie van gezang. Het maakt de muziekinstrumenten wakker. We hebben allemaal over de muziek van de hemelse sferen gehoord. En nu we weten dat licht en geluid inwisselbaar zijn, zodat we geluid kunnen oppeppen naar licht en licht naar beneden brengen tot geluid, mogen we er zeker van zijn dat het universum gevuld is met zoete harmonieën. Het is Gods harp die de lofzagen van het hemelse koor begeleidt.

Voor de waarnemers die afgestemd zijn op het hele gebeid van fysieke trillingen, van het laagste geluid, onhoorbaar voor het menselijk oor, tot voorbij de hoogste snelheid van het licht, zal het universum antwoorden door de kracht van deze zelfde Geest, met onuitsprekelijke symfonieën.

De vulling met Geest vindt uitdrukking in harmonie. Het zet onze spraak aan tot dichten. Het maakt onze maten melodieus. Het uit zich in psalmen en gezangen en geestelijke liederen.

Wat is geest?

Geest is een *kracht* die te vergelijken is met de kracht van de wind. Hij wordt toegepast op wezens, goed of slecht, die geen vlees of beenderen hebben, zoals dat wel het geval is bij de mensheid. Wij hebben niet de bijstand van goede geesten nodig, zoals die welke de Besnijdenis dienden. De heilige Geest waarschuwt ons echter nadrukkelijk, dat, in deze afsluitende era, sommigen zich zullen afkeren van het geloof, gehoor gevend aan misleidende geesten en de leer van demonen. Ware geestelijkheid erkent, maar mijdt, geesten die de heilige Geest onder de heiligen na-apen. Niemand zou moeten rusten tot hij er zeker van is dat zulke misleidende krachten niet een factor in de eigen ervaring zijn. Wordt nooit een passief instrument in de handen van een onbekende geest! God vraagt om onze actieve medewerking.

De menselijke geest verschilt van alle andere, omdat ze ondersteund wordt door de adem en het lichaam. Vernietig een daarvan en de geest vertrekt. Zonder het lichaam is er geen actieve geest en zonder de geest is er geen leven.

De heilige Geest is de kracht van God. Het is niet een aparte persoonlijkheid, buiten God Zelf. Christus werd geboren uit zowel God als Zijn heilige Geest - uit één "Persoon."

De *doop* in de heilige Geest is voor reiniging en eenheid, nooit voor kracht.
De *verzegeling* door de heilige Geest is voor veiligheid, en werd niet gegeven aan de Besnijdenis, van wie velen afvielen.
Het *onderpand* van de heilige Geest is de eerste aanbetaling die we ontvangen van de veelheid die de onze zal zijn bij Zijn komst.
De *vulling* door de heilige Geest is voor het spreken.
Het *op mensen komen* door de heilige Geest was voor kracht, maar is in deze bedeling van genade geheel afwezig, want nu wordt Gods kracht volmaakt in zwakte. Het wordt vervangen door het *inwonen* van de Geest, wat de kenmerkende functie is van Gods Geest in deze bedeling. Als nooit tevoren vindt God Zijn huis in de harten van Zijn geheiligden.

Deel 21 - Hemelse soevereiniteit

De gezamenlijke genieting van het lotdeel te midden van de hemelingen is zo 'n geweldig allesoverstijgende waarheid, dat niemand in staat is het te ontvangen zonder een speciale geestelijke gift. De apostel wist dit. We zouden ons dit veel scherper bewust moeten zijn, want er zijn bijna twee millennia voorbij gegaan en praktisch niemand schijnt dit geheim genoten te hebben en vrijwel niemand preekt het vandaag. Er is, voor zover wij weten, zelfs geen hint in ecclesiastale literatuur, dat welke theoloog dan ook, van de vroege vaders tot aan de laatste commentaren, deze grootse fundering van de huidige geheime bedeling van genade heeft begrepen. Het vraagt zeker om gebed! Het roept om gebed, vandaag! Laten we, nu we onze eigen aparte bestemming ontdekt hebben en de ongeëvenaarde gunst die het inhoudt, de apostel bijvallen in zijn gebed voor alle heiligen die tot Zijn lichaam behoren.

Paulus bidt dat wij de verwachting mogen waarnemen van Gods roepen, de rijkdommen van de heerlijkheid van het genieten van Gods lotdeel te midden van de hemelingen, en de allesoverstijgende grootheid van Gods opstandingskracht, werkend in Christus en in ons terwijl we geloven.

God heeft ons een speciale oproep of uitnodiging gegeven. Wat is de verwachting? Hij heeft ons een lotdeel toegewezen. Wat zijn daar de weelderige heerlijkheden van? Hij heeft ons met Christus verhoogd. Wat is de maat van de kracht van deze geweldige transactie?

We hebben gezien dat de hele brief is toegewijd aan drie onderwerpen, de drie artikelen van het geheim. In het algemeen gezegd gaat hier over: onze afzondering naar God, naar Christus en naar elkaar. In een bijkomende betekenis worden deze afdelingen herhaald bij het bespreken van elk onderwerp. Dit is waar voor dit gebed. Als geheel gaat het over ons gezamenlijk lotdeel, dat van God naar ons toe

komt, maar in detail is dit verdeeld in dezelfde drie aspecten. Het is *God* Die ons roept, *de heiligen* die met ons genieten van het lotdeel en *Christus*, in Wie de allesoverstijgende kracht wordt getoond.

Onze hemelse roeping.

Het vooruitzicht dat door deze speciale onthulling wordt gepresenteerd, is afgewaardeerd geworden tot een verward idee dat, wanneer ze sterven, alle goede mensen naar de hemel gaan en engelen worden, of leden van het hemelse koor. Er is niets bekend van Christus' hoofdschap. Gezegend zijn is totaal zelfzuchtig en niet gebaseerd op het zegenen van anderen. Dit is een travestie van de waarheid. Wat durfde een mens te dromen over het verblijven in de hemel, voordat Paulus zijn onthullingen ontving? In oude mythen moest een mens goddelijk worden, voordat hij een hemels huis kon opeisen. Zelfs Elia ging niet naar de hemel, zoals de vertalingen veronderstellen. Hij ging slechts in die richting. Meer wordt er niet van verteld. Alleen onze Heer steeg op in de hemelen. Er is geen aanleiding te geloven dat welke heilige van de Besnijdenis dan ook, ooit naar de hemel ging of daar naar toe zal gaan. Zijn zegeningen komen daar vandaan, maar hij geniet ze op de Aarde (Hand. 2:34).

Wij zien niet uit naar een Mohammedaans paradijs, met alle sensuele geneugten en zelfzuchtige dromen. Onze vreugde zal niet voortkomen uit zielse gevoelens, maar uit geestelijke waardigheden en activiteiten. Wij zullen niet alleen over "engelen" of boodschappers heersen in de hemelse regionen, maar aan hen de zegeningen brengen die alleen via ons kunnen komen, wij die het meest perfecte beeld zijn van Gods genade, en het beste voorbeeld van de kwistigheid van Zijn liefde in heel Zijn schepping. Wij zullen gezegend worden door te zegenen. Dat is het vooruitzicht van de roeping in de huidige geheime bedeling.

Haar meest kostbare fase, alsook een echte index van haar genadevolheid, ligt in het feit van haar vervulling *voordat* Israels hoop wordt gerealiseerd en *voordat* de te vrezen kwellingen van de dag van Yahweh komen. Het is zowel eerste in tijd als in rangorde. Het is een hedendaagse, aanstaande verwachting. Het is een zeer prachtige gedachte dat, op ieder moment van onze levens, we op die drempel staan van onze heerlijke toekomst. We wachten op het openen van de deur. We weten niet wanneer dat zal zijn, maar de voortdurende mogelijkheid zou ons in een permanente toestand van verwachting moeten houden. Er is niets tussen ons en de verwerkelijking er van. Zelfs de dood wordt, *voor zover het ons bewustzijn betreft*, onmiddellijk gevolgd door Zijn heerlijke komst.

Onze hemelse weelde.

Vandaag wordt weelde afgemeten aan wettelijk bezit. In werkelijkheid bezitten we alleen wat we kunnen genieten of kunnen schenken voor het genot van anderen. In beide wegen worden we volledig voorzien. De hoogte van menselijke hebzucht is erop uit de Aarde te bezitten. Maar indien wij er in zouden slagen alles wat hier is het onze te maken, zouden we zeer arm zijn, zeker vergeleken met de onbegrensde bezittingen van de hemelse gebieden. In Christus is dit allemaal van ons. We hebben geen rechtspapieren nodig, want er is niemand die Zijn recht kan betwisten. Het is allemaal voor ons om te gebruiken en van te genieten, in Hem.

Maar dit is maar een klein deel van onze weelde. Alleen materiële bezittingen bevredigen de geest niet. Het is het prestige dat de weelde geeft, en de plaats die het levert in de menselijke gemeenschap, de banden waartoe het leidt, die haar ware heerlijkheid zijn.

Onze heerlijke rijkdommen geven ons niet alleen toegang tot de aanwezigheid van God Zelf, maar tot de hoogste en meest exclusieve sociale groep in het heelal, de groep van Zijn heiligen, die de heersende aristocratie zijn van de aionische tijden. Onze weelde werd niet besmet bij het verkrijgen, noch zal het voor ons een vloek zijn bij het onthouden. Het werd verkregen in heerlijkheid en zal gegeven worden in grotere en grootsere heerlijkheid. We zullen onbegrensde voorraden hebben van het geestelijke soort, dat toeneemt met haar bedeling. Onze weelde zal de schepping niet armer maken. We zullen allen tot wie we gezonden worden rijker maken. De kennis van Gods genade, die onze meest kostbare waarborgsom is, zal aan de weelde van ieder schepsel in het universum toevoegen.

Christus opgewekt uit de doden.

Eens zullen we altijd met de Heer zijn. In de tussentijd kunnen we niet beter doen dan in te spelen op die overvloeiende blijdschap die door de Geest mogelijk wordt gemaakt. Maar laten we, voordat we Hem vinden op Zijn huidige zetel, op het gemak de stappen naspeuren die Hem daar brachten.

Alle krachten van het kwaad, met Satan aan het hoofd, geholpen door Rome, de soeverein van de wereld, en opgehitst door de natie Israel, werden samengebald om de dood van Christus te bewerkstelligen. De Tegenstander wist dat God Zijn Zoon had gezonden om zijn werk teniet te doen en hem te vernietigen. Daarom zet hij alles op alles om Hem ter dood te brengen. Judas verraadde Zijn Heer niet uit eigen kracht, Satan ging bij hem binnen. Zo werd iedere acteur, aan de kant tegenover Christus, in dat vreselijke drama slechts een pop in zijn handen. Hij was de kracht achter dit alles, hij was de geest die de domme aardkluiten aanzette om zijn duistere bevelen uit te voeren.

Onze Heer wist heel goed dat zij niet wisten waar ze mee bezig waren. Alleen Satan had, van al Zijn vijanden, enig begrip wat er aan de hand was. Rome was zich niet bewust dat ze alles op het spel zette. De Messias is de wettige heerser van de Aarde. Zelfs in hun domheid erkenden ze dit in het opschrift dat Pilatus schreef. Satan, hun geestelijke overste, hun ware Caesar, zorgde er voor dat de Romeinse macht ingezet werd tegen Gods Christus. De Hoge priesters, die hem zouden moeten aanbidden, schijnen wel de meest kwaadaardigen van allen te zijn geweest. Hoewel zij zich voordeden als vertegenwoordigers van Yahweh, bespotten zij Hem, aangespoord door Satan, met een proces en eisten hardop Zijn dood. De grote kracht van God, die Hem eens beschermde, lijkt nu aan de kant te staan.

Satans onzichtbare menigten, de Romeinse legioenen, en Israels geestelijke leiders vormen de volledige slagorde van alle vijanden van God. Alle krachten van het kwaad komen samen om Zijn dood voor elkaar te krijgen en zo Zijn God te verslaan. En er waren zeker vele aanwijzingen voor hun succes. Ze hadden Hem in de kettingen van de dood gebonden en ze zouden Hem gebonden houden! Als God Hem in hun handen had gegeven, wie zou Hem daaruit kunnen bevrijden? Maar door

zo te redeneren tonen we onze onwetendheid over dat grote offer en over de grote verandering die het teweeg bracht.

Waarom stond God hen toe Zijn Zoon te kruisigen? Ja, waarom verliet Hij Zijn Geliefde in Diens uur van diepste nood? Voor Zijn vijanden roept Hij uit: "Vader, vergeef hen, want zij zijn zich niet bewust van wat zij doen" (Luc. 23:34;SW). Gods oor is open voor dit gebed. Maar niet lang. Zijn Zoon hangt aan de vervloekte boom. Hij is tot zonde gemaakt. Al spoedig verbergt een dikke en dreigende duisternis het toneel, zwakjes het gezicht van God verbergend. Christus draagt niet alleen het zware offensief van de krachten van het kwaad, maar God Zelf, trouw aan Zijn woord, zendt vuur van boven om het Offer te verteren. De pijlen uit Zijn koker nestelen zich in het hart van de Messias. Zelf zo zondevrij, wordt Hij zonde. Hij is niet alleen buiten gesloten uit van Gods aanwezigheid, maar Hij is het voorwerp van Zijn furieuze verontwaardiging. God Zelf wordt Zijn vijand.

Maar God verwierp Hem niet voor altijd. Net zoals de verduistering van de natuur voorbij ging en de zon opnieuw over dat gezicht glimlachte, zo verheugde Zijn Geest Zich in de straling van Gods gezicht. "Mijn God, Mijn God, waarom heeft U Mij verlaten?" (Mar. 15:34;SW) kon in die drie uren van duisternis, afstand en vervreemding niet uitgesproken worden. God zou niet geluisterd hebben naar welke schreeuw dan ook die Hij had uitgebracht. Als de Lijder denkt aan hoe vreselijk ze waren, wat herinnert Hij Zich? Niet het gehoon van mensen, niet het brullen van Satan, maar de stilte en verlating door Zijn God. Vuur had de zonde verteerd die Hij droeg. Gods glimlach straalt opnieuw op Hem. In Zijn dood draagt Hij Zijn Geest over aan de zorg van Zijn Vader.

Nu het zondoffer aanvaard is, is de triomf van Satan maar van korte duur. De Hogepriesters zien er op toe dat het zegel van Caesar de dode zeker stelt, en Caesars soldaten bewaken het levenloze lichaam, zodat alle krachten van het kwaad aanwezig zijn om de Christus in de klauwen van de dood te houden.

Zijn opstanding.

Christus staat op! De wacht van de Hogepriesters, bang als ze waren, vlucht! Hij verbreekt het zegel van Caesar! Hij ontsnapt aan de dood, het gezagsgebied van Satan! Met overwinnende en majestueuze kalmte stroopt Hij voorzichtig Zijn zwachtels af, de tekenen van hun tijdelijke triomf, en legt ze op hun passende plaats. Hij komt naar buiten als de Overwinnaar over het uitgebreide samenwerkingsverband van de krachten van het kwaad!

Zijn rust.

In het verslag door Mattheüs wordt ons verteld dat alle gezag in hemel en op Aarde aan Hem is gegeven (Matt. 28:18). Toch is dit zo vreemd aan dat verslag om in te gaan op Zijn hemelse heerlijkheden, dat Zijn hemelvaart in het geheel niet wordt genoemd. Zijn aardse verhoging wordt verondersteld door Zijn beklimmen van een hoge berg. De Zoon van Davids Koninkrijk is nog niet gekomen.

Marcus, tot ons sprekend van Zijn dienstbetoon als de Zoon van God, stelt ons een gelopen koers voor ogen, een voltooid werk. Zijn aandeel in deze bediening was

vervuld, en de proclamatie er van was ook bereikt volgens de opdracht voor de schepping, die Hij gaf voordat het evangelie op schrift was gezet (Marc. 16:20). Daarom lezen we dat, bij Zijn hemelvaart, Hij gezeten is aan Gods rechterhand (Marc. 16:19). Deze rust is beperkt tot het dienstbetoon waarvan Marcus' evangelie spreekt.

Lucas presenteert ons een beeld van Adam's grootste Zoon. Alleen al het feit dat Handelingen de niet afgemaakte lijn van Lucas weer oppikt, laat zien dat dit aspect van Zijn werk niet volledig was. In verband hiermee moeten we niet verbaasd zijn wanneer Stefanus Hem ziet *staan*. De Zoon van de Mens zit niet, totdat Hij komt in Zijn heerlijkheid om de natiën van de Aarde te regeren (Matt. 25:31).

Laten we proberen deze verschillende houdingen van Christus te begrijpen. Laten we niet hun ware geestelijk belang missen door een strikt staan op hun letterlijkheid. Een koning kan streven naar een troon of oorlog voeren om die te verdedigen. In beide gevallen zit hij niet. Wanneer al het gezag waarvoor de troon staat werkelijk het zijne is, wanneer alle oppositie gebroken is, wanneer de koninklijke en juridische functies die er mee samenvallen onbetwist worden uitgeoefend, dan zal hij zitten.

Dit wil niet zeggen dat hij voortdurend het meubelstuk bezet dat troon wordt genoemd. Hij zal er ver van verwijderd kunnen zijn, en toch, zo dus afwezig, een voortdurende bevestiging vinden dat hij er op zit. De koningen van de Aarde beelden de Messias zwakjes uit. Maar Christus heeft vele heerlijkheden. Op Aarde wordt Hij nog steeds verworpen. Hij zit zeker niet op haar troon. Alleen in een geestelijke zin, als de Zoon van God en als heersend over de schepping, is Hij gezeten. Ieder aspect van Zijn werk als Zoon van God is voltooid. Ieder aspect van de menselijke kant wacht op de juiste tijd. Dit is de sleutel voor de schijnbaar tegenstrijdige houdingen waarin Hij aan ons wordt gepresenteerd. Marcus zegt dat de Zoon van God zat. Lucas zegt dat de Zoon van de Mens nog steeds staat.

Johannes' evangelie presenteert een apart aspect van Zijn hemelvaart, als de Zoon van God, dat we niet zouden moeten negeren, want het is een voorspel op de huidige genade dat veel passender is dan de daarop volgende scene op de Olijfberg. Net als Hij, als de Zoon van God, gedeeltelijk inspeelde op de Pinksterdag door tevoren de Geest op hen te ademen, zo steeg Hij ook op in de opstandingsdag. Maria werd verboden Hem aan te raken, omdat Hij nog niet was opgevaren (Joh. 20:17). Thomas werd bij een latere gelegenheid gevraagd Hem aan te raken. Het is dan ook niet zo vreemd dat de latere hemelvaart niet werd opgeschreven in het verslag van Johannes. De geestelijke tendens van het verhaal verbiedt dit. De hemelvaart waarvan Hij met Maria sprak is die welke voor ons is, *vóór* de veertig dagen van rondreizen, *vóór* ieder menselijk contact.

Hoe interessant en belangrijk deze verschillende aspecten van Zijn hemelvaart ook zijn, het is van nog groter voordeel op te merken dat deze Efezebrief niet de minste verwijzing naar de veertig dagen bevat, waarin Hij Zichzelf toonde op Aarde, na Zijn opstanding. Er is in het boek Handelingen geen erkenning van de hemelvaartscene. In verband met ons en de geestelijke zegeningen die Hij voor ons had bewerkt en tot ons had gebracht, was Zijn werk volkomen voltooid toen Hij

opstond, en op die dag, zoals Hij aangaf aan Maria, steeg Hij onaangeraakt op naar Gods aanwezigheid, en ging zitten aan Gods rechterhand. Alle tegenwerkende krachten waren verslagen. Zijn werk is voltooid. De Zoon van God zit.

Hemels gezag.

Christus daalde af naar de diepten bij gratie van Satan en Caesar, van Pilatus en de priesters, van de centurion en de soldaten, van de Farizeeërs en het volk, en werd zelfs door de gekruisigde rovers aan Zijn zijde bespot. Er is niemand die zo tekort kwam aan kracht, invloed, gezag, niemand was zo ver van God, zo hulpeloos en zwak, zo arm en zwervend, niemand was zo schuldig als Hij! Maar toen Hij opstond was niet alleen iedere schaduw van zonde voor altijd verdwenen, maar verhoogde God hem boven al Zijn vijanden.

Toen Hij op Aarde was had Hij geen lotdeel voor Zichzelf. Nu, als de Zoon van Abraham, is iedere centimeter van het beloofde land van Hem. De jakhalzen hadden hun burchten, de gevleugelde schepselen hadden hun takken om op te rusten, maar de Zoon van de Mens, hun rechtmatige Hoofd, had nergens een kussen om Zijn hoofd op te leggen. Nu berust al Adam's verloren gezag bij de eerst thuisloze Nazarener. Degene Die Zijn rijkdommen in de heerlijkheid verliet om arm te worden, is teruggekeerd om Eigenaar van het universum te worden. De zwakte die Zijn arrestatie in Gethsemane toestond, heeft plaats gemaakt voor een persoonlijke kracht en aanwezigheid van zulk een ontzagwekkende intensiteit en kracht, dat het Zijn geliefde apostel aan Zijn voeten deed vallen (Openb. 1:17). De Man Die Zich onderschikte aan de minimale macht van Pilatus en aan Satans heerschappij, heeft dat alles, en meer dan dat, gegrepen. Satan bood Hem eens de soevereiniteit over de Aarde aan, als Hij hem maar zou aanbidden (Matt. 4:1-10). Spoedig zal Hij die uit de handen van God ontvangen.

Dit waren slechts aardse waardigheden. Aardse heersers zijn de argeloze instrumenten van hogere geestelijke machten. Satan claimde - en Christus ontkende zijn claim niet - dat de koninkrijken van deze wereld, met al hun pracht en praal, van hem waren en dat het aan hem was ze te geven aan wie hij wil. Soms wordt de sluier opgelicht die deze geestelijke machten voor onze blik verbergt. Er is een duidelijke parallel tussen aardse soevereiniteiten en geestelijke heersers. Een boodschapper die naar Daniël gestuurd werd, werd een-en-twintig dagen gehinderd door "de vorst van het koninkrijk der Perzen" (Dan. 10:13;NBG). Hij wordt in zijn strijd bijgestaan door Michael, een van de voornaamste vorsten, die ook "de grote vorst, die de zonen van uw volk terzijde staat" wordt genoemd (Dan. 12:1;NBG). Net als die op Aarde, wordt de hemelse heerschappij en invloed opgedeeld in verschillende graden. De hoogsten worden "prinsen" of "soevereinen" genoemd. Hun gebieden zijn eerste klasse machten of rijken. De King James vertaling noemt ze "principalities"(prinsdommen), maar deze naam wordt nu gebruikt voor een derde rangs macht, onder de rang van een koninkrijk. Dit is niet de geachte. Zij zijn de hoogsten onder de hemelse menigten.

Net als die op Aarde, echter, zijn zij verdeeld in lagere rechtsgebieden, met gedelegeerde macht of gezag. Pilatus is een goed voorbeeld van dit soort heersen, uitgeoefend namens een superieur. Men vertelde hem dat als hij de Messias liet gaan, hij niet Caesars vriend zou zijn, en zo zijn ambt zou verliezen. Pilatus dacht

ook dat hij zijn uiteindelijk gezag afleidde van Rome, en kon doen zoals hij wilde, zolang het de keizer maar een genoegen deed. Maar onze Heer wees op zijn fout toen Hij zei: "U heeft geen enkel gezag tegen Mij, indien het niet van boven aan u was gegeven" (Joh. 19:11;SW). Pilatus en zijn heer in Rome waren slechts onderhorigen, gehoor gevend aan de wensen van geestelijke krachten die zij niet eens vermoedden.

Israels Messias wacht nog steeds op de feitelijke overdracht van de aardse regering op Zijn schouders. Maar in de hoogste hemelen is Hij al gezeten aan Gods rechterhand, ver boven iedere soevereiniteit en gezag en heerschappij, en boven iedere naam die genoemd wordt, niet alleen in deze aion, maar in die welke nog toekomstig is (Efe. 1:21). God onderschikt heel het universum onder Zijn voeten en geeft Hem Hoofdschap over allen. Petrus, dit bekijkend vanuit het standpunt van het toekomstig koninkrijk op Aarde, zet Hem boven boodschappers, gezaghebbers en krachten (1Pet. 3:22). Hij kan, vanuit zijn standpunt, niet spreken over soevereinen die onderschikt worden, want tot op heden behoudt Satan zijn hemelse plaats en is superieur aan alle aardse machten. Maar we kunnen zien dat zelfs Satan, hoewel hij tegen Christus lijkt op te staan, de door God voorzegde afval aan het voorbereiden is, die de noodzakelijke inleiding is voor het Koninkrijk.

Het Hoofdschap van de Messias over heel de Aarde was een lang bekend geheim en de vreugde van menig ingewijde in Israel. Nu is het ons voorrecht Zijn *hemelse* eren te verwachten en genieten, die pas onthuld werden nadat Zijn aardse Hoofdschap hopeloos uitgesteld was. Het komende Koninkrijk wacht op de bekering van Zijn aardse volk, maar Zijn geestelijk Koninkrijk wacht nergens op. Wij, Zijn hemelse heiligen, zijn ons, door de Geest die Hij ons heeft gegeven, al bewust wat het betekent gered te zijn uit het gezag van de duisternis en om overgezet te zijn in het Koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde (Kol. 1:13).

Deze gedachten, deze koninkrijken, zijn niet strijdig. Het toekomstige rijk dat op Aarde zal worden gevestigd, zal de aardse koninkrijken vervangen. Hij zal Zijn volk regeren als de Zoon van David en alle andere als de Zoon van de Mens (Dan. 2:44). Het koninkrijk dat nu van kracht is, is tegengesteld, niet aan aardse heerschappij (want wij zijn gebonden aan zulke onderschikt te zijn), maar aan de geestelijke opperheerschappij waarvan Satan de soeverein is. Het brengt er ons niet toe Christus te erkennen als Davids of Adam's Zoon (hoewel we met graagte Hem deze titels toekennen), maar als de Zoon van God, de ware Opperheer van het geestelijke gebied. Alle heil aan de Zoon van God, de Soeverein van het universum! Alle heil aan Zijn God en Vader, Wiens kracht Hem aan de top van de schepping heeft geplaatst!

Hoofdschap over de ecclesia.

De zonde is niet beperkt tot de Aarde. Ze bestond al ver voor ze in het Edense paradijs tevoorschijn kwam. De hemelen zijn in de ogen van de Godheid niet schoon. De zonde is heel de kosmos binnengedrongen, en heeft een menigte van Gods hemelse schepselen meegetrokken, weg van de trouw aan Zijn wil. Gods grote doelstelling om het universum met Zich te verzoenen (Kol. 1:20), houdt in dat zij vervreemd zijn geraakt voordat ze terug gebracht kunnen worden. Vijandschap moet altijd aan de verzoening vooraf gaan. Voordat perfecte vriendschap hersteld

kan worden, moet de zonde ingeperkt worden. Er moet onderschikking zijn. De hemelse gebieden moeten, net als die op Aarde, bediend worden.

In het proces van het herstel van de Aarde zijn velen met de Messias verbonden in de bediening daarvan. Alleen de heiligen van de Besnijdenis zullen deelnemen in haar regering. De twaalf apostelen zullen de twaalf stammen regeren, de 144.000 zullen de ijzeren staf hanteren over de andere natiën. De Messias zal Zijn milleniale heerschappij uitvoeren door middel van de priesternatie. Zo zal het ook gaan in Zijn veel grotere hemelse soevereiniteit. Zijn lichaam, samengesteld uit heiligen uit deze geheime bedeling, zullen Zijn onderschikten zijn, de uitvoerders van Zijn troon. Hij is Hoofd over allen van de ecclesia, die Zijn lichaam is (Efe. 1:22,23). Dit lichaam is de hoop van de hemel, en is ook hemels in haar hoop.

Dit is de sleutel voor het herstel van de hoge hemel. Christus' bloed is niet alleen nuttig voor allen, maar vult de troon van het universum met het uitschot van de Aarde. Zij worden de verwondering en verbazing van de hemelse menigte, want zij tonen de onpeilbare diepten van Gods wijsheid, de overvloed van Zijn kracht, de overweldigende overvloedigheid van Zijn genade en liefde. Door hen zal Zijn naam, Zijn faam, het thema vormen van lofprijzing van de Poolster tot het Zuiderkruis.

Hier dan hebben we het uiteindelijke arrangement dat nodig is voor een compleet en voltooid universum. De Aarde is de voetenbank van de Messias, en Hij zal haar terug winnen voor God door middel van Zijn uitverkoren volk. Dan zal ook de hemel onderschikt worden aan Zijn macht. De ecclesia, die Zijn lichaam is, is het middel voor haar regering. Zo wordt dit "het complement van Hem Die het al in allen completeert" (Efe. 1:23;SW). Zo blijft er niets over dat nog aandacht nodig heeft. Het is de "finishing touch" die het zal afronden tot haar voleinding.

Het beeld van een lichaam is niet nieuw. Paulus had het al eerder gebruikt in zijn brieven aan de Korinthiërs en Romeinen. Op dat moment legde hij de nadruk op de wederzijdse relatie en afhankelijkheid van de leden van elkaar. Dit is ook het bovenliggende aspect in Efeziërs, hoewel het nu een *gezamenlijk* lichaam wordt gemaakt. In Kolossenzen is *onze relatie met het Hoofd* het in het oog springend element. Dat is het ook in deze passage in Efeziërs. Het gaat over de allesoverstijgende grootheid van Gods kracht, zoals tentoon gespreid in de verhoging van Zijn Christus naar de hoogste plaats. Dit is de kracht die de onze is in Hem. Ze kent geen gelijke. Het is verschrikkelijk. Maden uit het stof worden gemaakt tot de machtigste monarchen in het hemelse.

Moge deze overdenking ons helpen een klein beetje te begrijpen wat de allesoverstijgende grootheid van de kracht is die voor ons werkt in deze bediening, want het is dezelfde die werkte in Christus, en Hem opwekte uit de doden, en Hem doet zitten te midden van de hemelingen (Efe. 1:19.20).

Deel 22 - Gezeten te midden van de hemelingen - 1

"1 En jullie, dood zijnde voor jullie overtredingen en zonden,
2 waarin jullie eens wandelden overeenkomstig de aion van deze wereld,
overeenkomstig de overste van het gezag van de lucht, van de geest van de nu
werkende in de zonen van de koppigheid,
3 in wie ook wij allen ooit onszelf gedroegen in de lusten van ons vlees, doende de
wil van het vlees en van het verstand. En wij waren van nature kinderen van de
verontwaardiging, zoals ook de rest,
4 maar God, rijk zijnde in mededogen, vanwege Zijn grote liefde, waarmee Hij ons
liefheeft,
5 maakt ook ons, dood zijnde voor de overtredingen, samen levend met
Christus(door genade zijn jullie geredden),
6 en Hij wekt ons tezamen op en zet ons tezamen in Christus Jezus te midden van
de hemelingen,
7 opdat Hij, in de komende aionen, zou tonen de overstijgende rijkdom van de
genade, in Zijn goedheid voor ons in Christus Jezus.
8 Want door de genade zijn jullie geredden, door geloof en dat niet uit jullie zelf;
het is het geschenk van God,
9 niet uit werken, opdat niemand zou roemen.
10 Want wij zijn Zijn prestatie, geschapen zijnde in Christus Jezus voor goede
werken, die God tevoren bereidt, opdat wij in deze zouden wandelen."
(Efe. 2:1-10;SW)

De verhoging van Christus is Gods meest opmerkelijke vertoon van kracht (Efe. 1:19-23). Laten we er aan denken dat we er aan herinnerd worden om ons een aanduiding en een voorbeeld te geven van Gods kracht ten behoeve van hen die geloven. Indien het hoofd van het lichaam verhoogd is, dan moeten de leden dat ook worden. *De kracht die Hem deed opstaan, heeft ook Zijn leden doen opstaan!* Het is dit aspect van de huidige genade dat we nu aan onszelf kunnen richten. Net als in het eerste hoofdstuk van deze brief zijn er hier twee klassen: *jullie*, de Onbesnedenen, en *wij*, de Besnijdenis, die beide Paulus' boodschap geloven en, vanwege de hoogste genade die het tentoonspreidt, verenigd zijn door het ontvangen daarvan.

De lange en ingewikkelde zin (Efe. 2:1-7), die deze waarheid presenteert, is een beproeving geweest voor vertalers. Ze voegen gewoonlijk *heeft Hij levend gemaakt* (KJAV) of *maakte Hij levend* (RV) toe. Dit is op zich correct, maar een juiste weergave van de rest van de zin vereist de herhaling van deze woorden in het vijfde vers. Het is beter het zo te laten als het in de oorspronkelijke tekst staat. Het verbindende "ook" is misleidend. Het is eenvoudig de derde naamval, niet *in* jullie (KJAV) of *door* jullie (RV) overtredingen en zonden, maar *voor* jullie overtredingen en zonden. Zowel *in* als *door* veronderstellen een periode waarin ieder individu echt zondigt, terwijl de passage zich, in verband met zonde in het abstracte (wanneer ook begaan), bezig houdt met twee klassen. In feite waren we dood *voor* de zonde in de dood van Christus, maar niet dood *in* of *door* hen tot na onze geboorte.

Het is waar dat de Vaticanus het voorzetsel *in* toevoegde waar die zich bezig houdt met de Besnijdenis, hen "dood makend *in* de overtredingen en de lusten" (Efe. 2:5). Aangezien deze versie niet goed ondersteund wordt en het gemakkelijk toegevoegd kan zijn nadat de waarheid verloren was gegaan, hebben we besloten dat ook hier *voor* gelezen moet worden. Het *in* zou verwijderd moeten worden. Het is niet een individuele dood die iedere keer gebeurt als een zondaar het evangelie ontvangt, maar een figuur dat allen omarmt die in het lichaam van Christus zijn. Het vond tegelijkertijd plaats met het feit van Christus' dood en Zijn levendmaking en rust aan Gods rechterhand. De dood is een beeld van vergetelheid. We waren vergeten voor onze zonden toen Christus stierf, werd opgewekt, levend gemaakt en ging zitten in de hemelen.

Om de hoofdgedachte van deze passage te pakken te krijgen, moeten we de tussenzinnen weglaten. "En jullie .. ook wij (3) ... God (4)... maakt ook ons ... samen levend met Christus (5) ... en Hij wekt ons tezamen op en zet ons tezamen in Christus Jezus te midden van de hemelingen (6)." Het is feitelijk een uitgebreide verklaring over het tweede onderdeel van het geheim - het gezamenlijke lichaam - en weidt, door de herhaling van het Griekse *sun - samen* of *gezamenlijk*, uit over het feit dat Jood en heiden verenigd zijn in dood en levendmaking, en samen in Christus gezeten zijn te midden van de hemelingen.

In verband met het gezamenlijk lotdeel werden wij vóór de nederwerping van de wereld in Christus gekozen, om heilig en smetteloos te zijn voor Zijn aangezicht (Efe. 1:4). Onze heiligheid was, in Gods doelstelling, al lang voordat we zondigden van ons. Zo gaat het ook met deze genade. Toen Christus stierf, stierven wij met Hem. Toen Hij werd opgewekt en levend gemaakt, waren wij in Hem, en stegen we op en zaten we te midden van de hemelingen, in Christus. Laten we deze schitterende waarheid niet vervagen door te denken dat dit alles voor ieder individu gebeurt *nadat* we dood zijn geworden *door* zonde, of in overtredingen. De dood is vergetelheid. We waren al dood *voor* alles nog voor we geboren werden. Al deze hoge eren waren van ons voordat we ze konden ontvangen of ontsieren. Ze zijn *totaal onafhankelijk* van ons gedrag.

Jood en heiden verbonden in de dood.

"Want de liefde van Christus dringt ons, dit oordelende, dat één ten behoeve van allen stierf, dus zijn zij allen gestorven"
(2Kor. 5:14;SW).

Het is onmogelijk de dood van Christus correct te zien, zonder tot de conclusie te komen dat de Ene, Die de bitterheid er van droeg, niet ontving van Hem toekwam, maar leed ten behoeve van anderen. In de uitwerking er van was Zijn dood niet alleen ten behoeve van hen, maar was het *hun* eigen dood voor de zonde en voor de overtreding. In deze afrekening was er geen onderscheid tussen Jood en heiden, want de dood kent geen gradaties. Dit is de trieste, maar solide basis waarop onze gelijkheid met de Besnijdenis rust. Een dode Jood is niet beter dan een dode heiden! Zijn voordelen verdwijnen in de dood, en nog veel meer in Zijn dood, die iedere belofte of voordeel die ooit aan de Besnijdenis was toegewezen, teruggenomen zou moeten hebben.

De dood is de grote gelijkmaker. De dood van Christus, die de dood van alle anderen inhield, is het ene vlak waarop de Besnijdenis geen vooraanstaande plaats kan opeisen. Toch is het niet de dood in absolute zin die hier in beeld is. Het is de dood die gerelateerd is aan zonde, aan overtredingen, aan lusten. Deze zaken, indien we ze een plaats zouden toestaan, zouden ons uitsluiten van alle zegen. Het is schitterend door geloof in het bloed van Christus aan de gevolgen te mogen ontsnappen. Maar het is onpeilbaar meer kostbaar ons bewust te zijn dat God aan ons dacht *voordat* wij zondaren waren en ons begunstigde met al deze rijke voordelen en hoge eren, nog voordat wij onze volkomen onwaardigheid daar voor bewezen door ons leven. De kracht, de wijsheid en de genade die zo onthuld worden, zijn er op berekend *bij ons meest hartelijke en warme bewondering op te roepen*.

Opnieuw verbergt de gebruikelijke vertaling in vers 2 deze kostbare waarheid, door *pote* te vertalen met *in voorbije tijd*, en *periepateesate*, het onbepaalde *wandelen*, met het in de verleden tijd staande *wandelde*. De herzieners corrigeerden het eerste, maar niet het tweede. Rekenend vanuit de dood waar hier van wordt gesproken, was onze wandel toekomstig en niet verleden tijd. Verwijzend naar het heden, is het verleden tijd. Zo wordt het goed uitgedrukt in de aorist, die we aangeven door een horizontaal streepje te zetten voor de werkwoordvorm "wandelde", aangezien "eens wandelt" ongebruikelijk Engels oplevert. De enig mogelijke manier om de waarheid uit te drukken, is door het weer te geven met "waarin jullie eens wandelden".

Een kleine onnauwkeurigheid in de vertaling heeft ons beroofd van de grootse waarheid van onze dood *voor* zonde in Zijn dood. Men verving het populaire maar verkeerde "dood *door* overtredingen en zonden," en paste het zonder onderscheid te maken toe op alle zondaren, die in hier in het geheel niet in beeld zijn.

We worden nu geroepen het gedrag te overdenken van hen die het lichaam van Christus vormden, voordat ze geloven. Bij het thema blijvend, wordt de wandel van de heidenen afzonderlijk behandeld van die van de Jood. De natiën staan onder invloed van de wereld en de boze geest van de lucht; de Jood werd beïnvloed door het vlees en het verstand. Het bezit van de goddelijke woorden schijnt hen van de wereld afgescheiden te hebben en hen beschermd te hebben voor de geest die werkt in de heidenen. Maar toch waren ze net zo koppig, en gelijkelijk onderworpen aan de goddelijke verontwaardiging. Hun grote voordelen deden eerder hun verantwoordelijkheid toenemen, dan dat het hun overtreding deed afnemen.

De aion van deze wereld.

De huidige aion is een boze aion (Gal. 1:4), omdat ze, wat tijd betreft, samenvalt met een wereld, of *kosmos*, of systeem van dingen, dat tegen God opstaat en toegewijd is aan de vergoddelijking van de mens. Zowel de aion als de wereld begonnen na de Zondvloed en zullen eindigen met de verandering van het samenstel van aardse zaken, teweeggebracht door de komst van de Zoon van de Mens. De twee termen, aion en wereld, zijn niet onderling uitwisselbaar, maar vallen samen. De tijd die door iedere wereld wordt bestreken is zijn aion, en komt in karakter overeen met de *kosmos* waarmee hij is verbonden. Het punt is dat de

leden van het lichaam van Christus alle geboren werden in een tijd dat de wereld vervreemd was van God, en zij werden er een deel van en waren er mee in harmonie. Zij waren, van nature, geïntroduceerd in een gebied dat de goddelijke verontwaardiging verdient en eens zal ontvangen. Dit is in tegenstelling tot Gods eerdere doelstelling met hen in Christus.

Er is een betekenis waarin deze aanklacht niet waar was voor de Jood, want hij bewoog zich in een aangepaste "wereld", of gang van zaken, waarin God op z'n minst oppervlakkig werd (h-)erkend. In plaats daarvan is de aanklacht tegen hem dat hij zichzelf naar het vlees gedroeg (Efe. 2:3). De heiden werd aan alle kanten omringd door dat wat hem tot vijand van God maakte; de Jood vond de vijandschap in zichzelf. Dientengevolge was ook hij "van nature" een kind van de verontwaardiging. Het verschil tussen de twee is er een van uiterlijkheden. Het systeem waarin de Jood door geboorte werd geïntroduceerd, was grotendeels goddelijk, en had zijn vlees er op gereageerd, dan zou hij niet in dezelfde veroordeling zijn binnen gegaan als de natiën.

Laten we de foute gevolgtrekking vermijden dat er iets radicaal verkeerd zou zijn met de menselijke "natuur" of instinct. Als dat de aanklacht zou zijn, dan zou ze zeker net zo waar zijn voor de heiden als voor de Jood. De frase "van nature," in deze passage, beperkt de gedachte tot natuurlijke processen, afgezien van de werking van genade. Het menselijk instinct, of zijn "natuur", is niet verdorven. Ze staat nog steeds tegenover zonde (Rom. 1:26). Door de juistheid van hun instinct is het in feite mogelijk voor de Onbesnedenheid om de Besnijdenis te overtreffen in het vervullen van de eisen van de wet (Rom. 2:27). Het is een wet die geschreven is in hun harten (Rom. 2:14). De Schrift weet niets van een "oude natuur" of van een "nieuwe natuur." Onze naturen maken ons niet tot kinderen van de toorn. De Joden waren wat ze waren, niet vanwege hun instinct of natuur, maar door het natuurlijke proces van geboorte en opvoeding.

Laten we niet denken dat de natiën aan zichzelf zijn overgelaten. Zij zijn, net als de Joden, onder de invloed van ongeziene geestelijke krachten. God maakte Zichzelf bekend aan Israel en gaf ze Zijn Woord om hen te leiden. Hun gebrek was mentaal. Ze begrepen Hem niet. Hun duisternis was in hen zelf. De natiën worden ook geleid, en volgen een pad dat voor hen door een hogere macht werd gekozen. Sinds Eva gehoor gaf aan de slang, tot de draak voor duizend jaren geketend zal zijn in de afgrond, is de overste van het gebied van de lucht, de geest die nu werkzaam is in de zonen van de koppigheid, de werkelijke soeverein van de Aarde (Efe. 2:2). Het is zijn hand die reikt door de duisternis, en de mensen kneedt. Hij die in het begin de mensheid van God vervreemde, heeft ze sindsdien tegen hun Schepper opgezet; hij is de grote misleider van de natiën. Een van de belangrijkste zegeningen van de duizend jaren, is de terugtrekking van zijn misleidende invloed op de mensheid (Openb. 20:3).

De hatelijke geschiedenis van de mensheid kan samengevat worden door die vreemde verklaring: "Satan ging binnen in Judas" (Luc. 22:3;SW). Daarna werd hij het middel van de Tegenstander en verraadde Zijn Heer. Zo gaat het ook met de natiën. Zij zijn onbewust de poppen in de handen van ongeziene geestelijke krachten, die hen dringen op te staan tegen al wat van God is en van Zijn Christus, of dat alles tegenwerken. De laatste tijd zijn ze er in geslaagd de naamskerk te

werven voor de plannen voor de verbetering en het belangrijker maken van de mens, iets wat God van plan is te doen, alleen door Zijn Christus, in de komende aion. De mensheid is opstandig tegen God en Zijn Woord, niet vanwege een defecte of zondige "natuur", maar vanwege de superieure geestelijke krachten die de werken daarvan besturen.

Soms is er een echte "bezetting" door demonen. Deze extreme gevallen dienen er toe om te tonen wat, in mindere mate, waar is van allen. Het slachtoffer volgt niet zijn eigen neiging of wil, maar wordt gedwongen te handelen zoals de demon opdraagt. In oude tijden schijnen de natiën een helderder bewustzijn hiervan gehad te hebben, want zij aanbaden en dienden de demonen als de bepalers van hun lot. De apostel waarschuwde de Korinthiërs dat "dat wat zij offeren, offeren zij aan demonen, en zij offeren niet aan God" (1Kor. 10:20;SW). De Psalmist stemt hiermee in: "zij offerden hun zonen en hun dochters aan de boze geesten" (Psalm 106:37;NBG).

Onze Heer verbindt de demonen met het machtsgebied van Satan (Matt. 12:26). Ze staan mogelijk onder zijn jurisdictie. Er is geen hint dat zij hemelse wezens zijn, want ze lijken altijd verbonden met de Aarde. Hun invloed over en bezitting van de mensheid zal ophouden wanneer het Koninkrijk van God op Aarde zal zijn gevestigd. Wanneer de zesde schaal geleegd zal worden, worden demonische geest uitgezonden om de koningen van de hele bewoonde Aarde te mobiliseren voor de strijd in de grote dag van de Almachtige God (Openb. 16:13,14). Als gevolg daarvan wordt de volgende schaal uitgegoten op de lucht, en wordt het grote Babylon omver geworpen, om de verblijfplaats te worden van demonen en een gevangenis voor iedere onreine geest. Zo wordt de lucht gezuiverd van de onreine geesten, die de mensheid vanaf het begin tegen God hebben gemobiliseerd (Openb. 18:2).

Deel 23 - Gezeten te midden van de hemelingen - 2

De verschillende godheden uit vroegere en moderne tijden worden te vaak afgeserveerd als waren zij verdichtsels van een levendige verbeelding. Toch verzekert Paulus ons dat er *vele* goden zijn, hoewel er voor ons natuurlijk maar *Één* is. De geesten van de lucht zijn echte wezens, aan wie Satan de details van menselijke zaken in handen heeft gegeven. Gods boodschappers zullen nooit goddelijke aanbidding accepteren (Openb. 22:9), maar deze demonen hongeren naar de aanbidding van hun slachtoffers. Zij kunnen echte wonderen verrichten, zoals duidelijk wordt uit de kracht van Jannes en Jambres, die tegenover Mozes stonden. Ons wordt nadrukkelijk verteld dat zij dat ook in de toekomst zullen doen, om de aardse koningen te verleiden zich bij Armageddon te mobiliseren. Voor het merendeel van de mensheid is het bovennatuurlijke een synoniem voor het goddelijke. Tot dusverre is door het overgrote deel van het ras aan deze geesten aanbidding verleend. Het doel waarnaar zij streven is om alle aanbidding te richten op hun leider, de draak.

Het feit dat Joden en ook heidenen de kinderen van verontwaardiging zijn, wordt volledig onderbouwd en aangeduid door de vreselijke oordelen in het boek

Openbaring. De paar die trouw zijn, worden afgeschermd voor Gods toorn, maar de afvalligen van de uitverkoren natie worden getroffen door oordelen die erger zijn dan die welke de natiën zullen raken in verband met Gods ongenoegen. Zo zien we, nogmaals, de Besnijdenis gelijk gesteld worden met de Onbesnedenheid. Zij zijn beiden weggezonden in zonde. Gods doelstelling werkte ten behoeve van hen toen zij dood waren voor hun zonden. Redding is niet zomaar een bijkomende gedachte van God. Hij maakt plannen om te redden en gebruikt zonde om dat mogelijk te maken. Wij waren dood *voor* zonde voordat we er dood *in* of *door* werden. Dit is goddelijk en groots. Het is een passend fundament voor het genadevolle gebouw dat er op gebouwd is.

In een geweldig contrast met het gedrag van de leden van Zijn lichaam, staat de loopbaan van Christus Zelf. Hij kwam in deze zondige aion, maar werd door de stroom er van niet meegesleurd. Hij ontmoette de vorst van het gezagsgebied van de lucht, die een beroep deed op Zijn vlees, maar er niet in slaagde Hem te laten afwijken van Zijn trouw aan God. Nog veel erger: Hij werd op Golgotha tot zonde gemaakt, opdat wij in Hem Gods rechtvaardigheid mogen verkrijgen. Hij bracht God, als het ware, onder zulke zware verplichtingen, dat God bezig is Hem te compenseren voor Zijn werk. Zijn verdiensten zijn hoog, maar niet hoger dan Zijn beloning.

God wekte Hem op uit de doden. Hij gaf Hem onsterfelijkheid. Hij deed Hem zitten aan Zijn rechterhand, te midden van de hemelse menigten. *Het is heerlijk te vertellen dat de Jood of de heiden, van wie het geloof hem met Hem doet neerliggen in de dood, beiden samen met Hem werden opgewekt en levend gemaakt en gezeten zijn. Dit is de meest volledige uitdrukking van Gods rijke genade, de opperste onthulling van Zijn enorme liefde (Efe. 2:4-6)!*

Het is echter niet slechts samen met Christus; het is de gelovige heiden samen, gezamenlijk, met de gelovige Jood. De moeder van Zebedeüs' kinderen kon geen grotere wens formuleren dan dat haar twee zonen in Zijn Koninkrijk één mochten zitten, de een aan Zijn rechterhand en de ander aan Zijn linkerhand. Hij kon dat niet beloven. Maar denk u eens in dat deze hoogste aardse eer aan een heidenhond gegeven zou worden! Wat zou zulk een genade overvloedig zijn! Net zoals de hemelen hoger zijn dan de Aarde, zo hoog is ook Zijn hemelse troon verheven boven Zijn aardse soevereiniteit. En deze, *de hoogste plaats* in heel het universum, is weggelegd voor een uitverkoren deel uit de natiën en voor een overblijfsel uit Israel! Maar dan zullen zij toch wel de eer hebben van aan Zijn rechterhand te mogen zitten, en zullen wij genieten in een onderschikte plaats, aan Zijn linkerhand? *In het geheel niet!* Wij zijn gelijken in deze hemelse waardigheden! Wij zijn niet slechts leden van Zijn lichaam, wij zijn *mede* leden, het is een *gezamenlijk* lichaam. Dat is het geheim! Dit is de waarheid die God voor voorgaande geslachten verborgen hield! *Als leden van het gezamenlijk lichaam van Christus zijn de gelovigen uit de natiën gelijk in rang met hen uit Israel die voor deze hoge eer gekozen zijn.*

Gelijk getrokken in het stof van de dood, verdwijnen de lichamelijke verschillen die ons scheiden. Deze verhoging is een exclusief geestelijke genade. Het vlees heeft er helemaal geen plaats. Wij zijn niet leden van "het lichaam van Jezus." Hij heeft een heerlijk lichamenlijk gestel. Hij heeft vlees en botten die net zo echt zijn

die van ons. Maar we zijn alleen in Hem in Zijn officiële rol, als Gods Gezalfde, Christus, de Messias. Wij zijn leden van het gezamenlijke lichaam van Christus. Wij kunnen niet verwantschap opeisen, zoals Israel. Wij zijn verbonden door de ene Geest, die ons gemeenschappelijk leven is.

Laten we opmerken dat het hier onthulde geheim niet de "Mystieke Christus" betreft, waarmee het figuurlijke lichaam van Christus wordt bedoeld. Dat was al jaren tevoren aan de Korinthiërs (1Kor. 12) en aan de Romeinen (Rom. 12:5) bekend gemaakt. Dit eerdere gebruik van het figuur van een lichaam was zeer zeker niet bedoeld om de hemelse gelijkheid van de natiën naar voren te brengen. Het beeld was beperkt tot de geestelijke relaties van individuele heiligen met elkaar in hun gedrag hier op Aarde. Dat lichaam is geen gezamenlijk lichaam. Christus wordt niet als het Hoofd er van gezien. Dit is hetzelfde beeld - een menselijk lichaam, maar het wordt nu toegepast op de relatie van de twee grote klassen, Jood en heiden, en maakt Christus tot Hoofd. Het is dezelfde Christus, dezelfde apostel, het zijn dezelfde heiligen, maar de relatie van elk wordt opnieuw vorm gegeven om het tot dan toe onbekende geheim te onthullen.

Gered in genade en voor genade.

De tussengevoegde uitroep van de apostel, "in genade zijn jullie gered!", is een van de hoogtepunten van geloof die maar weinigen bereiken. Onze vertalers hebben, door het weer te geven met "door genade," nooit hoger gereikt dan die verhoogde piek in de Romeinenbrief. Zou het in de tekst staan, dan zouden we graag uitweiden over de wonderen van zulk een redding. "Daardoor is het uit geloof, opdat het overeenstemme met de genade," (Rom. 4:16;SW) verdient een preek op zich. Maar we moeten het niet toestaan ons te beroven van deze, veel grotere, genade, die veel meer overeenkomt met de allesoverstijgende aard van de context. Letterlijk lezen we dat het voor genade is. Redding door genade is verleden tijd. Redding in genade is onze huidige en toekomstige positie. Er wachten ons heerlijkheden die, toen we geloofden, net zo vrij en gratis de onze zijn als de gift van leven.

Er zijn velen die willen werken voor hun redding. Zij kunnen het in zulke termen niet hebben. Velen die het door genade hebben, door geloof, denken zich in dat alle verdere zegen verdiend moet worden door hun eigen inspanningen. Er zal zeker een beloning zijn voor trouw dienstbetoon, maar die zou nooit de hemelse heerlijkheden kunnen bevatten die voor ons zijn weggelegd. Deze zijn het gemeenschappelijk deel van allen die leden van Zijn lichaam zijn, niet vanwege hun verdienste, maar omdat Gods liefde het aan hen geeft voordat ze enige verdienste hadden, goed of slecht, en buiten hun trouw of dienstbetoon om.

Het zal ons helpen ons bewust te worden van het genadevolle karakter van Gods omgang met ons, als we onszelf voor even vergeten en een van Zijn motieven overdenken in deze rijkelijke uitstorting van Zijn gunst. *Het einde en doel van alle dingen is de onthulling van God.* Om Zijn attributen tentoon te spreiden staat Hij eerst de mensheid toe haar zwakten en dwaasheid en haat in de voorbije en huidige aionen te ontdekken. Dan komt Hij tussenbeide en in de komende aion brengt Hij Zijn kracht en wijsheid en liefde aan het licht in Zijn genade aan Israel en de natiën. De vruchtbare grond, met de vloek in bedwang gehouden, zal

overvloedig opleveren. Wat een vertoon om te laten zien wat Hij kan doen! Maar wat zal in die dag, en in de nog veel heerlijker aion, wanneer een nieuwe schepping Zijn hart in nog veel voller mate onthult, Zijn meest kostbare juweel van genade zijn? Zal Hij ons op deze dingen wijzen om ons de kracht van Zijn liefde te leren? In het geheel niet. Hij wijst ons niet op hen, Hij wijst hen op ons!

Geloof vindt gunsten.

De komende aionen zullen afgeladen zijn met zegeningen, maar ze zullen naar ons kijken om de allesoverstijgende rijkdommen van Zijn genade te leren. Zo'n overvloedige weelde aan gunst is niet een uitvloeisel van de genade die ons gered heeft. Ze komt niet voort uit onze eigen inspanningen. Het is geen beloning voor onze trouw. Er zit niets van ons bij. Het is Gods geschenk, niet uit werken, opdat niemand zou roemen (Efe. 2:9).

Het is kostbaar om na te denken over hoe genade werkt. Vol troost en bemoediging is het feit dat rechtvaardigheid voorkomt uit geloof, en niet uit werken. Bovendien, waar zonde overvloeit, stijgt genade daar boven uit. Genade heerst! Er is voor ons geen veroordeling. Gerechtigd als we zijn, zullen we gered worden uit toekomstige verontwaardiging. Of we nu waken of dommelen, we zullen samen met Christus leven wanneer Hij komt. Al deze voetafdrukken van genade zijn goed, veel beter dan we weten. Toch zijn zij slechts de symptomen en het begin van de verbazingwekkende genade die in de toekomst onthuld zal worden. Dit alles laat ons niets over om mee te roemen. En zo zal de toekomstige gunst zijn. Het is Gods geschenk. Alleen Hij zal kunnen roemen.

Het gebruik van het woord *dooron*, geschenk-gift-offer, gewoonlijk verward met een simpel geschenk, is een zeer uitgelezen en passende zet van de Goddelijke Auteur. Het is een speciaal geschenk, dat wordt aangeboden om de gunst van een ander te winnen. Het staat gelijk aan het Hebreeuwse *corban* (Marc. 7:11). Dit is het naderingsgeschenk, of naderingsoffer, uit Leviticus 1:2. Het had niets met zonde te maken, maar was bedoeld als een geschenk waarmee zij die de Goddelijke majesteit benaderden Zijn gunst zochten. Dit is de term die toegepast wordt op de geschenken van de wijzen (Matt. 2:11). Is het niet verbazend te ontdekken dat, in plaats van dat Gods gunst afhankelijk is van *onze* offers, Hij de zaak omgedraaid heeft en precies die gunst *Zijn* offer maakt waarmee Hij onze achting wint? Dit, zo geven we toe, is genade die ons bevattingsvermogen te boven gaat.

Wat Hij bereikt heeft.

Voor iedereen die iets weet van de plaag van zijn eigen hart, en een idee heeft van het onvermogen van zijn eigen handen, is er een intense bevrediging en jubel in het overdenken van onszelf als *Zijn* werkstuk. We voelen ons niet waardig om Zijn Naam op onszelf te leggen, en beschouwen onze eigen inspanningen voor zelfverbetering verre van ideaal, zodat hoe minder de aandacht op ons is gericht, des te beter het is. Maar dit is niet onze huidige permanente toestand! Het is de beste voorbereiding voor die toekomstige dag, wanneer God Zelf er trots op zal zijn ons te bezitten als Zijn handwerk, de hoogste voorbeelden van Zijn vakmanschap.

We zijn geschapen geworden voor goede werken, die God tevoren klaar maakt, opdat wij er in zouden wandelen (Efe. 2.10). Ons verlangen om aanvaardbaar dienstbetoon te leveren zal bevredigd worden. Het zal mogelijk niet op Aarde vervuld worden, want dit is niet het normale gebied voor onze activiteiten. Welke goede werken zijn dit waarvoor we geschapen zijn? Welk werk zal het onze zijn als de met heerlijkheid beladen aionen hun schatten aan de voeten van God zullen uitrollen? Wat is het vreemd dat wij, die er naar uitzien de aionen door te brengen met onze Heer, zo weinig kennis zouden hebben over ons toekomstig werk! Al wat we moeten weten is wat *Zijn* werk is. Als we dat leren, dan hebben we kennis die we zoeken. We zijn zo nauw verbonden met Christus, dat Zijn officiële taken ook de onze zijn. Een onzelfzuchtige belangstelling in Zijn werk en verhoging is genoeg om onze harten aan te zetten dit te bestuderen. Maar wanneer zien we dat Hij niet alleen is in al wat Hij doet, dat we deelnemen aan Zijn activiteiten, hoeveel meer zullen we de toekomstige heerlijkheden zoeken die van Hem zijn!

Dit is de alchemie die de taaie en zware pagina van profetie omvormt in een programma van intens genoegen, een bulletin van toekomstige gelukzaligheid. De zegenbrenger wordt meer gezegend dan de zegenontvanger. Als we daarom lezen van zegen die niet voor ons is, delen we het gelukkiger deel van de zegenbrenger. Niet alleen is de toekomst volledig bij God bekend, maar ieder detail werd door Hem voorbereid en samengesteld om de doelstelling van de aionen te vervullen. Elke stap van ons is voor ons gekozen als voor een kind dat in zijn vader's voetstappen loopt over een modderige straat. We hoeven geen plannen te maken om de toestand van de mensheid te verbeteren. Ons Hoofd heeft dat allemaal op Zijn eigen onnavolgbare manier al gedaan, en Hij, anders dan arme schepselen zoals wij, kan Zijn plan uitvoeren. Hij zal Zijn inspanningen *nu* niet verspillen, maar ze op het juiste moment uitvoeren, door de instrumenten die Hij heeft uitgekozen en die passen bij de taak.

We hoeven niet samen te komen en ons eigen werk voor Hem te plannen, alsof wij "werkers zijn die met God samenwerken," zoals enkele (Engelse-) vertalingen het weergeven. Wij zijn in geheel geen mede-werklieden. Hij is onze Meester. Wij werken *voor* Hem. Hij zet de taak uiteen die we moeten doen. Onze wijsheid ligt in het één worden met Zijn plan, in het zoeken van licht van Hem bij iedere stap, om zo de voleinding te verkrijgen van Zijn doel. Laten wij jubelen dat Hij onze goede werken voor ons heeft voorbereid en ons geschapen heeft in Christus Jezus, zodat we geschikt zijn ze uit te voeren.

Zo wordt de goddelijke discussie van het tweede onderwerp van het geheim afgesloten. Joden en heidenen waren al nauw met elkaar verbonden door Paulus' evangelie. Zij waren leden van het lichaam van Christus. Maar nu Israel als natie tijdelijk is afgewezen, wordt alle zegen gebaseerd op geest en overgezet naar hemelse gebieden. Dit verlost de Besnijdenisgelovigen van hun voorrang, gebaseerd op het vlees, en brengt het alle leden van het lichaam op het zelfde vlak van allesoverstijgende genade. Er is geen beeld in de natuur dat dit illustreert. De leden van het menselijk lichaam zijn onderling zeer verschillend. Sommige zijn veel meer eerbaar dan andere, en daarom moet er een nieuw beeld bedacht worden om deze buitengewoon heerlijke genade passend uiteen te zetten. Het wordt een *gezamenlijk* lichaam genoemd, waarin ieder lid gelijkelijk en bij uitstek

verhoogd wordt, om zo de allesoverstijgende rijkdommen van Gods genade tentoon te spreiden.

Deel 24 - De era voorafgaand aan de huidige

"11 Herinnert jullie daarom dat ooit jullie, de natiën in het vlees, de genoemden onbesnijdenis door de genoemden besnijdenis in het vlees, gedaan door handen, 12 dat jullie, voor die era¹⁾, zonder Christus, vervreemd waren van het burgerschap van Israel en gasten van de verbonden van de belofte, geen verwachting hebbende en zonder God in de wereld."

(Efe. 2:11,12;SW)

We hebben nu de twee overheersende aspecten van het geheim overdacht, gezamenlijke genietters van een lotdeel en gezamenlijk leden van Christus' lichaam. In het eerste (Efe. 1:3-14) ontdekten we onze nieuwe band met God. In het tweede overdachten we onze band met Christus. In beide trekken we gelijk op met een uitverkoren deel van Israel. Het past ons nu het derde aspect van het geheim te bestuderen: wat is onze directe relatie met de heiligen in deze en in alle andere goddelijke bedieningen? Hier ligt een rijk veld van waarheid, vrijwel onontgonnen, omdat de sleutel verloren is gegaan (Efe. 2:11,12).

De heiligen uit de natiën die als eersten het geheim ontvingen, waren dezelfde die Paulus had bereikt in zijn voorafgaande bediening. Toen het geheim bekend was gemaakt, kon Paulus het niet naar een geheel nieuw gezelschap van mensen sturen, want zulke heiligen bestonden er niet. Hij zond het naar hen die deel hadden aan de overgangsbedeling die aan de huidige vooraf ging. Die heiligen vormden geen speciaal lichaam, een lichaam zonder ons. Zij zullen niet een lichaam van Christus zijn en wij een ander. Als dat zo zou zijn, dan zou Paulus in beide moeten zijn! Enkele van zijn vrienden zouden op gelijke wijze in verlegenheid gebracht worden. Christus zou dan twee figuurlijke lichamen hebben! Paulus zou twee onderscheiden bestemmingen hebben, als er een bepaalde bestemming gevonden kan worden voor de vroege heiligen, buiten de Efezische onthullingen om. Het geheim werd bekend gemaakt aan en door die heiligen die de waarheid hadden ontvangen die in Paulus' eerdere brieven onderwezen werd. Het is van groot belang dat het niet gezonden werd aan en door de twaalf apostelen of aan hen die zij dienden.

Ten eerste worden we uitgenodigd ons te herinneren welk een lage plaats was toegewezen aan de natiën tijdens de era die vooraf ging aan de onthulling van het geheim (Efe. 2:11,12). Dit is moeilijk te begrijpen, tenzij we gepaste aandacht schenken aan de nadruk die op het woord *vlees* wordt gelegd. Tijdens Paulus' eerdere bedieningen had hij rijke *geestelijke* zegeningen gebracht aan de natiën. We zullen er goed aan doen ze in dit verband even te vergeten. De verschillende punten die God ons hier opdraagt te herinneren zijn *alle afhankelijk van lichamelijke afstamming*. Het ritueel van besnijden plaatste een onoverkomelijke barrière tussen Israel en de natiën. "Herinnert jullie daarom dat ooit jullie, de

natiën *in het vlees*, de genoemden onbesnijdenis door de genoemden besnijdenis *in het vlees, gedaan door handen*." Mis dit en je mist alles.

We moeten de rijke geestelijke zegeningen uit onze gedachten verbannen, zoals rechtvaardiging, verzoening, en zoonschap, die door Paulus' bediening naar de natiën waren gekomen. Hoewel zij een geestelijke besnijdenis hadden die veel meer effect had dan de vleselijke rite, bleven ze nog steeds de "Onbesnedenheid." Hoewel zij een kennis van God genoten die verre superieur was aan die welke de twaalf apostelen en hun volgelingen bezaten, hadden zij geen vlees om op te bouwen. Hoewel *in geest "in Christus"*, waren zij in het vlees zonder Christus (Efe. 2.12). Zij waren vreemdelingen voor het politieke Israel. Hen werd toegestaan alleen als gasten deel te nemen aan haar verbonden. Zij waren geen "vreemdelingen voor", maar "gasten van".

In *geest* hadden de natiën een verwachting, een "gezegende hoop". Op dat moment was die nog niet goed gedefinieerd. Hun bestemming was vaag, maar heerlijk gedekt door de wonderlijke woorden "altijd samen met de Heer" (1Thess. 4.17). Maar ze hadden geen lichamenlijk erfdeel in zicht. "Geen verwachting hebbende" (Efe. 2:12) moet beperkt zijn tot het controlerende thema - *in het vlees* ofwel *lichamenlijk*. Het moet niet toegepast worden op de ongelovige, maar op het gezelschap heiligen dat Paulus' boodschap geloofd had. Zij werden geen proselieten om te kunnen delen in Israels lichamenlijke voordelen. Zij bleven onbesneden en hadden gebrek aan alle vleselijke vereisten.

Hoe vreemd het ook mag lijken, ze waren zonder God in deze wereld (Efe. 2.12). Hoe ver dit van de waarheid was in het geestelijke gebied, laten we aan ieders fantasie over. De geesten van hen die zich van de afgoden tot God hadden gericht (1Thess. 1:9), die genoten van het achtste hoofdstuk van Romeinen, die de geestelijke schenkingen van Korinthiërs hadden, waren zeker niet zonder God in deze wereld. Maar dat is hier niet het punt. In *het vlees* hadden ze geen God die ze de hunne konden noemen. Zelfs de ongelovige Israeliet kon Yahweh opeisen als zijn God, en binnen gaan in Zijn heiligdom om zijn plichten te verrichten. De gelovigen uit de natiën hadden dat voorrecht niet.

Het zou voor de Efeziërs een gemakkelijke taak zijn geweest zich dat te herinneren waar ze zelf bij betrokken waren. Ze konden eenvoudig terug kijken naar hun eigen ervaringen. Maar dat is niet zo bij ons. Wij leefden nooit in een andere bediening dan deze, die de periode besloeg waarmee de laatste helft van Handelingen zich bezig houdt, zolang Paulus het evangelie van God predikte tijdens zijn rondreizende bediening onder de volken. Maar het is van urgentie voor ons verstaan van de huidige genade dat we ook de huidige superlatieve genade kunnen vergelijken met de gunst die eerder aan de natiën werd getoond. Om dit te doen zullen we de persoonlijke ervaring van Trofimus overdenken, in wie een krachtige voorbeeldles werd gegeven over juist dit thema.

De Schrift geeft ons drie typerende mannen die voor ons de verschillende ervaringen kunnen illustreren van de gelovigen onder de natiën ten tijde van de overgang die vooraf ging aan de onthulling van het geheim. Deze drie mannen zijn Trofimus, Tychicus en Onesimus. Alleen al hun namen zijn van belang. Trofimus betekent *Gevoede*. Tychicus kan mogelijk het best vrij weergegeven worden door

Gelukkige. Onesimus betekent *Nuttige*. In de persoonlijke geschiedenissen van deze drie mannen heeft God ons een levend en bewegend panorama gegeven van de inwijding van de huidige gang van zaken. Elke naam, samen met ieder detail dat over hen werd opgeschreven - waar ze zijn, wat ze doen, wat hen overkomt - is vol van betekenis. De geschiedenissen van deze drie mannen vormen een miniatuurbeeld van Gods handelen in hun dagen. Indien we elk verbinden met een kennis van God en Zijn handelen zoals onthuld was geworden, en star alle dingen die niet over hen geschreven zijn uitsluiten en ontkennen, inclusief die onthullingen die nog toekomstig waren, zullen we een betrokkenheid en instructief beeld genieten van het begin van de huidige geheime bediening.

De Gevoede (Trofimius) brengt ons de era voor ogen die we aan het overdenken zijn, die kwam tussen de Pinkster- en de huidige bedieningen - de dingen die we worden opgeroepen te herinneren. Zijn aanwezigheid in Jeruzalem met Paulus is de toetssteen die ons de werkelijke aard van die era laat zien, en zal ons de prominente plaats die gegeven werd aan de fysieke suprematie van Israël doen waarderen. We gaan zo naar hem terug.

De Gelukkige (Tychicus), de drager van deze boodschap aan de Efeziërs, is een echt beeld van hen aan wie hij was gezonden. Terwijl de Gevoede achter gelaten worden (door gebrek aan voeding? - 2Tim. 4:20), is Tychicus inderdaad de "Gelukkige", want hij verlaat het verleden en gaat binnen in het heden. Hij heeft de ervaring van de Gevoede gehad, maar voor hem wordt het, in het licht van de verbazingwekkende genade die hij met zich bracht van Rome naar Efeze, slechts een herinnering.

De Nuttige (Onesimus) was als wij. Hij had niet de persoonlijke ervaring van een eerdere bediening. Hij was de vrucht van Paulus' *ketenen*. Net als de natiën, van wie hij een vertegenwoordiger was, was hij in het verleden nutteloos geweest. De natiën stonden niet op goede voet met God. Ze konden nooit de schuld uitwissen die zij bij Hem hadden, of het feit vernietigen dat zij Zijn eigendom waren. Zij waren Zijn slaven, maar ze waren weggelopen voor Zijn dienst, net als Onesimus. Wat is het vreemd dat *een man in ketenen* de wegloper zou vangen en terugsturen naar zijn Meester! Maar zo gaat God met ons om. Paulus' ketenen, gedragen ten behoeve van de natiën, hebben menige nutteloze vluchteling omgevormd in een vrije, die inderdaad "nuttig" is (Filemon 10-19).

Trofimius, uit Efeze, werd met Paulus in Jeruzalem gezien, tijdens diens laatste bezoek aan de stad (Hand. 21.29). De Joden dachten dat Paulus Trofimius in het heiligdom had gebracht. Dit was de aanleiding voor het gevangen nemen van Paulus. Het is een zeer beeldende illustratie van de waarheid die we aan het overdenken zijn. Trofimius was *geestelijk* veel dichter bij God dan wie dan ook in de bende die Paulus aanviel. Maar alleen al de gedachte dat hij *lichamelijk* had genaderd, riep al op tot een rel. Heel Jeruzalem was in rep en roer! De kapitein van het Romeinse eskader rept zich met centurions en soldaten naar het toneel. Aangekomen in het centrum van de onregelmatigheden treft hij een bende aan die probeert een man te doden, een Jood, nadat zij hem uit het heiligdom hadden gesleept en de poorten hadden gesloten. Nadat hij de man had opgepakt en hem had geketend, vroeg hij wie hij was en wat hij had gedaan.

Zou hij een vreemdeling zijn, dan zou het een duidelijk geval zijn geweest van het passeren van de "soreg", of de "middelste scheidingsmuur" van de omheining waar het voor een heiden niet was toegestaan te passeren. Maar deze man was duidelijk een Jood. De menigte was zo luidruchtig in hun aanklachten, dat hij niet kon vaststellen wat er nu werkelijk aan de hand was, en daarom beval hij hem naar het kasteel te brengen. Bij het binnen gaan krijgt Paulus het recht om tot het volk te spreken. Omdat zijn toespraak in het Aramees was, het Hebreeuwse dialect dat door de Joden werd gebruikt, stilde het tumult en luisterden zij met aandacht. Uiteindelijk, echter, zegt hij iets dat de stilte doet verbreken. En opnieuw roepen ze: "Weg van de Aarde met zo iemand, want het past hem niet levend te zijn!" (Hand. 22:22;SW). Ze nemen hem zijn kleding af, en staan klaar om hem te stenigen en werpen stof in de lucht. Paulus wordt meegenomen, in het kasteel, en verdwijnt uit het zicht.

Aangezien de melding dat Paulus hem in het heilige gebied had gebracht en zo het heiligdom had verontreinigd, de oorzaak van al deze onrust was, moet dit voorval wel grote indruk op Trofimus hebben gemaakt. Zijn naam en fysieke omgeving zijn slechts een gelijkenis van de waarheid. Hoewel niet een Jood, wordt hij in Jeruzalem "gevoed" met Joods voedsel en in gehuisvest in Joodse onderkomens. Een tijdlang verblijft hij er als hun *gast* (Efe. 2:12). Dit is de toestand van de natiën. Zij waren deelnemers aan Israëls geestelijke zegeningen (Rom. 15:27). Nu moet hij leren dat, in het vlees, hij zonder God is in de wereld. Sommige Joden uit Asia hadden hem herkend met Paulus, en waren tot de conclusie gekomen dat Paulus, die de natiën geestelijk dicht bij God had gebracht, nu van plan was hem in het vlees dichtbij te brengen. Waarom zou hij hem anders daar brengen? De vraag werd met overtuiging ontvangen. Er was geen bewijs nodig. Zo begon het. Maar hoe eindigde het? Wat was dat verschrikkelijke woord dat de betovering verbrak die de apostel over de boze bende had geworpen? Het was het gehate "goyim", de naam voor de vreemde *natiën*.

Ze hadden met blijdschap het verhaal over Paulus' bekering aangehoord. Ze maakten geen bezwaar tegen het feit dat Israel Gods genade had verworpen. Maar dat God Paulus naar de andere natiën had gezonden, naar die onbesneden *honden*, dat ging ver uit boven wat ze konden verdragen. En de man die zo'n gedachte durfde uitspreken? "Weg van de Aarde met zo iemand!" Hoe weinig konden deze trouwe Pinkstermensen dromen hoe God eens deze woorden zou gebruiken om Zijn doelstelling voor Paulus en de natiën te beschrijven. Zij waren inderdaad niet geschikt om te leven, dus rekenen zij zichzelf gekruisigd met Christus. Zij hebben geen plaats op Aarde. Ze moeten van de Aarde weggenomen worden, niet in de betekenis die deze profeten bedoelden, maar naar een hogere plaats te midden van de hemelingen.

Hoe moet de arme Trofimus zich gevoeld hebben bij de gedachten die deze scènes deden opborrelen? Hij was niets anders dan een van die verachte "goyim." Als zodanig kende hij zijn plaats, ver, ver weg van de verblijfplaats van Yahweh. Hij kreeg die dag daar een triest bewijs van, toen alleen al het gerucht dat hij had gedurfd zo nabij te komen bij Hem als zij, al dit tumult had veroorzaakt. De grote kloof tussen hem en de minste van de Besnijdenis werd geaccentueerd door zijn aanwezigheid in Jeruzalem, in de buurt van de bekende verblijfplaats van Israëls God. Tijdens zijn reizen met Paulus onder de natiën was er niet zo de nadruk

gelegd op het ritueel dat, naar hij nu merkte, zoveel verschil maakte. Het is waar, Paulus had Timotheüs besneden, maar diens moeder was tenminste een Jodin. Trofimus had geen recht op de rite of de voorrechten die het meebracht.

"Onbesnedenheid" betekende in de meeste landen niets, want dat was de normale toestand van een man. Het is pas wanneer hij in contact kwam met de Besnijdenis, en in neerbuigende minzaamheid tot hen, dat hij moest erkennen dat hij behoorde tot een lagere kaste - de "Onbesnedenheid." Het was niet een zaak van verdienste of van karakter, het vloeide slechts voort uit geboorte. Bovenal was het niet het bezit van Gods genade of een kennis van Hemzelf. Menigten van godvruchtige, toegewijde gelovigen in zijn geboortestad leefden betere levens dan deze besneden Israëlieten. Maar dit had geen nut. Ze kwamen uit de verkeerde afstamming. Het beste was de aartsvaders te mogen rekenen tot jouw voorouders. Als je niet een lichamelijke afstammeling bent van Abraham, heb je niet het recht op het ritueel van de besnijdenis en moet je afstand houden van Gods verblijfplaats.

Buiten Christus om.

"Ik zeg namelijk dat Christus dienaar van besnedenen is geworden, ten behoeve van de waarheid van God, om de beloften van God aan de vaders te bevestigen" (Rom. 15:8;SW)

Tijdens Zijn bediening zette Hij nauwelijks een voet buiten het land Israel. In de ecclesia van Zijn dagen waren er geen *goyim* (natiën, of heidenen). Ja, wanneer Hij hen uitlegt hoe een broeder te mijden die weigert naar de ecclesia te luisteren, gebiedt Hij hem te behandelen zoals zij de tollenaars en vreemdelingen behandelden (Matt. 18:17). Verraders en niet-Joden werden gelijkkelijk buitengesloten en veroordeeld. Hij kwam om het lichamelijke zaad van Abraham aan te pakken (Hebr. 2.16).

De Kanaänitische vrouw moest deze nederig makende les leren. Haar "Heb medelijden met mij, Heer, Zoon van David," slaagde er niet in een gevoelige snaar in Zijn genadevolle hart te strijken. Zijn discipelen horen het, maar voelen ze mee? Wat was hun sympathie vreemd! "Zend haar weg," zeggen ze. Hij schijnt in te stemmen met hun hardvochtige eis, want Hij zegt: "Ik ben niet gezonden dan tot de verloren schapen van het huis van Israel" (Matt. 15:24;SW). Hij was de ware David Die de schapen van Zijn Vader hoedde. Maar de vrouw was niet van deze kudde. Als Zoon van David kon Hij haar niet helpen. Het is alleen als *Heer* dat Hij over *allen* is. Als zij dan uitroept: "*Heer*, help mij!", lijkt Hij wat toe te geven, maar antwoordt: "Het is niet goed het brood van de kinderen te nemen, en het naar de jonge hondjes te werpen". Zij ontving alleen een zegen door de kruimels op te eisen die van de tafel van hun heer vallen. Zij werd gedwongen Israëls eerdere, vrijwel exclusieve plaats te erkennen. Dit was de enige grond waarop zegen werd uitgedeeld aan onbesneden vreemdelingen. Zij waren slaven van de Heer, maar hadden geen Messias. Zij waren zonder Christus (Efe. 2.12).

Gasten van de verbondsbeloften.

Christus is niet slechts de Dienaar van de Besnijdenis, maar geeft ook gelegenheid aan de andere natiën om God te verheerlijken voor Zijn mededogen (Rom. 15:9). Dit mededogen werd door Hem uitgedeeld in de persoon van Hun Heer, of Meester, want *Hij is Heer van allen*. Het was op deze basis dat Petrus voorstelde Cornelius te dopen (Hand. 10:36,48). De verbonden die God met Zijn volk maakte waren niet alleen voor henzelf, want hun grootste voorrecht is een kanaal te zijn voor het zegenen van de andere natiën. God beloofde Abraham dat door hem, en door zijn Zaad, alle geslachten van de Aarde gezegend zouden worden. De normale plaats van de heidenen is om uitgenodigde gasten van Israel te zijn. Dit was hun plaats tijdens de era die vooraf ging aan de huidige geheime bediening.

Vreemdelingen voor Israels burgerschap.

Geen burgerschap op Aarde kan vergeleken worden met dat van Israel. Andere natiën komen op en gaan onder, maar Israel zal ze allen overleven, en aan haar burgers een kracht en prestige overdragen boven dat van alle andere en dat zal blijven tijdens de aionen. Alleen voor Israel is er de heerschappij over de Aarde. Onze stamboom kan zeer glorieus zijn en vol met beroemde namen, maar als die niet terugvoert naar Abrahams kleinzoon, wiens naam werd veranderd in Israel, hebben we tekort aan het ene essentiële dat nodig is voor echte politieke suprematie op Aarde. Tussen Jood en heiden moet altijd het verschil blijven dat bestaat tussen heerser en overheerste, de soeverein en de onderschikte, want dat zal de plaats zijn van de vreemdelingen in het beloofde Koninkrijk op de Aarde.

Geen verwachting.

Als heidenen, in het vlees, hebben we geen nationale verwachtingen. Egypte roemde ooit in wereldheerschappij, en werd gevolgd door Assyrië en Babylon. Nebukadnessar, Alexander en Caesar verhieven hun rijken naar de plaats van superioriteit en hun burgerschap tot de hoogste achting. Paulus eiste de voorrechten op van een Romeins burger. Maar al deze machtige rijken hadden geen toekomst. Ze zijn voorbij gegaan, net zoals zeer velen dat zullen doen die iets van hun verhevenheid en trots hadden geërfd. De pagina's van profetie verzekeren ons dat heidense heerschappij gedoemd is te verdwijnen. Alleen Israel heeft een verwachting. Indien we vreemdelingen zijn, in het vlees, is een aan hen onderschikte plaats het beste waar we *op Aarde* naar kunnen uitkijken.

Veruit het meest interessante en imponerende gezicht in heel Jeruzalem was de tempel op de berg Moria. "De uiterlijke facade, in haar voorgevel, had niets extra's nodig om bewondering of verbazing op te wekken, want ze was helemaal bedekt met zeer zware gouden platen. Bij het opkomen van de zon weerspiegelde het een zeer vurige glans, en deed hen die zich dwongen er naar te kijken hun ogen afwenden zoals ze dat gedaan zouden hebben bij de stralen van de zon. Van een afstand gezien leek het op een grote berg die met sneeuw was bedekt, want de delen die niet verguld waren, waren buitengewoon wit." Dit is de beschrijving die door Josefus werd gegeven.

Zouden we met Paulus en Timotheüs naar de heilige stad zijn gekomen, dan zou het onze grootste wens zijn geweest van nabij een glimp op te vangen van het heilige gebouw. Dus gaan we door de poort van de buitenmuur naar binnen, in het

hof van de natiën (die een ongeoorloofde toevoeging was aan Herodes' tempel) en bewonderen haar kloostergangen, met gepolijste marmeren pilaren en een dak van cederhout. Daar voorbij treden we een open ruimte binnen met gepolijste ingelegde stenen. Terwijl we de tweede hof naderen, met haar hoge muur, zien we dat die omringd is door een lagere, elegant gebouwde, muur. Daarop staan op gelijke afstanden, pilaren, die de wet van de zuiverheid afbeelden, sommige in Griekse, en andere in Romeinse letters, ons waarschuwend dat verdere voortgang met gevaar voor eigen leven is.

Een van deze inscripties werd onlangs opgegraven. In ons Concordant Commentaar op het Nieuwe Testament, pagina 290, hebben we een afschrift van deze inscriptie gepubliceerd, samen met de volgende vertaling:

"Geen vreemde mag komen binnen de balustrade en ommuring rond het heiligdom. Wie gepakt wordt zal verantwoordelijk zijn voor zijn dood, die zal volgen."

Dit is de "soreg" waarvan ze dachten dat Trofimus met Paulus was gepasseerd.

Zeker, Trofimus had nooit deze centrale muur van de tempelomheining overschreden. Maar welke troost zat daar in? Indien Yahweh, de enig ware en levende God, binnen die muren verblijft, waarom wordt ons dan de toegang tot Hem geweigerd? Waarom moeten wij op afstand blijven? Trofimus verbleef, in zijn Efezische huis, in de stad die de koster was van de tempel van de godin Artemis, die de Romeinen Diana noemden, van wie de aanbidding over heel de Aarde was verspreid (Hand. 19:27,35). Misschien had ook hij aanbeden bij haar heiligdom, maar nu had hij zich, weg van alle afgoden, gewend tot God, om de levende en ware God te dienen. En nu is hij, eindelijk, in de stad die Zijn tempel in zich had, en hem wordt de toegang tot God Zelf ontzegd! Echt, hij had geen God die hij echt de zijne kon noemen, aangezien hij, in geest, niets anders kan doen dan Israels God, Yahweh, te erkennen.

Dat is een echt beeld van die era, voorafgaand aan de huidige, die we worden aangespoord te herinneren. De natiën die zich keerden naar God en Zijn Christus, en Zijn Geest ontvingen, en bijstand verleenden aan de heiligen in Jeruzalem, hadden geen positie in het vlees. Ze waren in het geheel niet gelijk aan de Joden die dezelfde redding deelden. Noch is er enige aanwijzing in de voorafgaande Schriftgedeelten dat er voor hen iets beters is weggelegd, tenzij we wachten op de veraf gelegen dag wanneer deze Aarde opgelost wordt en een nieuwe schepping haar plaats inneemt (Openb. 21:3). Dan zal inderdaad God verblijven bij de natiën. Maar zelfs dan zijn zij secundair en onderschikt.

Het lot van Trofimus.

Naar waarheid vond Trofimus (Gevoede), naar mate de tijde vorderde, steeds kariger voeding aan Israels tafel. Jeruzalem zelf werd getroffen door een hongersnood (Hand. 11:27-29). Hij volgt Paulus een tijdje, maar wordt in Milete ziek [door gebrek aan voedsel?] achtergelaten (2Tim. 4:20). Zijn ervaring is een passend beeld van de toenemende zwakte van de bediening, die faalt met Israels falen. Maar Tychicus (Gelukkige) volgt Paulus helemaal naar Rome (Kol. 4.7). Hij

ontving de waarheid van deze brief aan de heiligen en gaf die door. Hij was inderdaad een "Gelukkige!" En dat zijn wij ook!

1) Era: een stuk tijd binnen een aion, met een eigen kenmerk.

Deel 25 - Onze relatie met Christus (1)

"Maar nu, in Christus, jullie die ooit veraf waren, zijn dichtbij gekomen door het bloed van Christus"
(Efe. 2:13;SW)

Onze Here Jezus Christus is in iedere goddelijke bediening de Redder van alle gelovigen, maar in elk daarvan onderhoudt Hij ook de een of andere speciale relatie, die voortkomt uit het bijzondere ontwerp van iedere bediening.

Aangezien de huidige bedeling bedoeld is om het toppunt van Gods genade te onthullen, zijn wij nauwer met Christus verbonden dan de heiligen uit andere era's, en delen wij in Zijn heerlijkheden in een allesoverstijgende mate. Wat kan van groter belang zijn dan enige van deze hoge eren te verkennen en onderscheid maken, niet alleen tussen wat van ons is en wat voor anderen, maar tussen de verschillende fasen van onze eigen relatie met Gods Gezalfde?

Er is in ieder van ons een neiging tot uitersten te gaan. Ooit dachten we dat alle heiligen, in alle tijden, dezelfde zegeningen hadden, in het bijzonder dezelfde bestemming: de hemel. Ooit zou ik gehuiverd hebben als ik was opgehouden te overwegen dat David *niet* was opgestegen naar de hemel (lees Hand. 2:34). Zelfs nu ben ik een beetje traag met er op te staan dat hij nooit naar de hemel zal gaan, om te voorkomen dat mijn lezers gaan denken dat David helemaal niet gered zal worden! Wij weten dat de Besnijdenis haar plaats heeft op Aarde, samen met alle anderen die met hen gezegend zullen worden.

Zij die gezegend worden tijdens hun afval, echter, hebben een hemelse bestemming. Allen zij gaan naar de hemel. Dit is de grote scheidslijn tussen gelovigen.

Laten we niet zo ver gaan dat we zeggen dat we niets gemeen hebben met de heiligen van andere bedelingen. We hebben dezelfde God, dezelfde Christus, dezelfde Heer, dezelfde Redder. *Hetzelfde bloed is voor beide groepen nuttig*. Op veel manieren zijn we één met allen die God geloven. We delen de titel van "heiligen," omdat we geheiligd zijn door contact met Hem. Alle heiligen behoren bij Christus, vandaar dat een uitspraak als "die van Christus zijn" (1Kor. 15:23) speciaal zo verwoord wordt, dat ook de Besnijdenis ingesloten wordt en zij die met hen

verbonden zijn, want ook zij zullen levend gemaakt worden bij de komst van Christus.

"19 Daarom dan zijn jullie niet langer gasten en bijwoners, maar jullie zijn medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God,
20 gebouwd zijnde op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Christus Jezus Zelf de hoeksteen is,
21 in Wie het gehele gebouw, samengevoegd zijnde, groeit tot een heilige tempel in de Heer,
22 in Wie *jullie* ook zijn samen gebouwd tot verblijfplaats van God, in geest."
(Efe. 2.19-22;SW)

Gelukkig is er een deel van de Efezebrief dat gewijd is aan juist dit thema. In een prijzenswaardig vuur om de rijkdommen van de ons getoonde genade te benadrukken, is dit deel van de brief gewoonlijk verkeerd geïnterpreteerd geworden. De afsluiting van het tweede hoofdstuk (Efe. 2:19-22), is niet bedoeld om de verschillen tussen ons en andere heiligen vast te leggen, maar de punten van contact. Het zet onze wederzijdse belangen uiteen via drie beelden: een regering, een gezin, en een tempel. Deze hebben we gemeen met alle heiligen van alle tijden. God regeert allen, Hij is de Vader van allen en Hij verblijft in allen. Ons wordt in deze relaties niet een onderschikte plaats gegeven, zoals het geval is met de natiën die door Israel gezegend worden. Wij zijn *medeburgers*, leden van Gods gezin en een deel van de grote tempel van God, omdat de plaats van onze zegen niet op Aarde is, waar Israel de hoogste is.

Onze bijzondere zegeningen worden alle voor ons gebracht in verband met de titel "Christus," of "Gezalfde". Hij is onze Redder, zoals Zijn persoonlijke naam Jezus (Yahweh-Redder) laat zien. Maar wij delen de redding met alle heiligen. De grootheid van onze redding is niet verbonden met Zijn Hebreeuwse *naam*, maar met Zijn *titel*. Hij is onze Heer, en niet minder de Heer van alle anderen, hoewel zij niet zo levend met Hem verbonden zijn als wij dat zijn. Het feit dat al onze bijzondere eren geconcentreerd zijn in de titel "Christus," zal ons veel helpen bij het ophelderen van onze gedachten, en bij het bepalen van ons speciale deel in Gods programma.

Laten we eerst opmerken dat dit een *officiële titel* is. Zalving is altijd een inwijding in een ambt. Het maakte Aäron tot priester. Het maakte David tot koning. Het gaf Elia de macht om profeet te zijn. Het is een strikt geestelijk ambt. Israel is met Hem verbonden door lichamelijke banden. Zij kennen Hem naar het vlees. Wij hebben geen deel aan "Jezus", behalve waar Hij onze Redder en Heer is, en Gods Christus. Ook anderen werden gezalfd en waren daarom christussen. Ook wij zijn christussen (2Kor. 1:21). Maar Hij is de Christus bij uitstek, van Wie alle anderen slechts flauwe en defecte beelden zijn. Gods Geest is de Zijn is allesoverstijgende mate.

Laten we eens kijken naar een paar van onze banden met Hem en hun belang. Er is een schitterende tegenstelling in het vijfde hoofdstuk van Romeinen die gewoonlijk over het hoofd wordt gezien (Rom. 5:8-11). Daar zien we dat, terwijl we *zondaren* waren, *Christus* ten behoeve van ons stierf, en dat we daarom *gerechtvaardigd* zijn en door Zijn bloed gered voor de verontwaardiging. Dat is een samenvatting van de

leer van Romeinen tot op dat punt. Door het introduceren van een nieuw onderwerp, verklaart de apostel, in gezegend contrast hiermee, dat Dezelfde, als Gods Zoon, toen we vijanden waren, stierf, zodat wij verzoend zouden zijn, en daarom zijn wij gered door Zijn leven. Het gebied van de gevoelens wordt grotendeels overgelaten aan het zoonschap van onze Redder, zoals de apostel schreef aan de Galaten: "... de Zoon van God, Die mij liefheeft en Zichzelf voor mij overgeeft" (Gal. 2.20;SW). Voordat we geroepen werden, hadden we als zondaren Christus nodig, als vijanden hadden we Zijn Zoon nodig. We werden gerechtvaardigd door het bloed van Christus. We werden verzoend door de dood van Gods Geliefde. Met het oog op Gods komende verontwaardiging worden we beschermd door Christus' bloed en zullen we gered worden door het leven van Gods Zoon.

Christus is de Man Die het kan. Hij heeft, vanwege Zijn zalving, macht en gezag om het verlossingswerk uit te voeren. Hij is in staat alles te bereiken waarvoor de mensheid onmachtig is het te doen. Priesters hebben gefaald. In Zijn Melchizedek priesterschap zal Hij op effectieve wijze het ambt vervullen, zodat er geen priesters nodig zullen zijn in de laatste aion, na de duizend jaren. Koningen hebben gefaald. Hij zal op zo'n wijze heersen dat, bij de voleinding, alle heerschappij zal zijn opgeheven, omdat al Gods vijanden onderschikt zullen zijn en aan Hem onderworpen. Profeten, hoewel gezonden toen koningen en priesters hadden gefaald, faalden ook. Alleen Hij brengt perfect Gods gedachten over op de mensheid. Het falen was voor Hem gemaakt, om de achtergrond te vormen voor zijn allesoverstijgende succes.

In de verslagen over het leven van onze Heer wordt de titel *Christus* in strikte overeenstemming gebruikt met het gebruik in het Hebreeuws. Hij kwam naar Israel als hun *mshich* of Messias (Joh. 4:25). Er is niet de minste aanwijzing dat Hij ook maar enige verbinding zou hebben gehad met de andere natiën, anders dan door Zijn eigen volk, Israel. Hij verkeerde nooit onder hen. Het is allemaal heel persoonlijk. Van niemand in die dagen wordt gezegd dat hij of zij in Christus is. Wanneer zulk een nauwe band wordt gepresenteerd, zoals in het verslag door Johannes, zijn de discipelen verbonden met de Zoon (Joh. 17). Wij zouden onszelf nooit op dat moment met Hem moeten associëren. Het eerste voorval, bijvoorbeeld, in Matt. 1:1, spreekt van de afstamming van Jezus Christus. Hier staat Hij alleen. Hij heeft dit ambt persoonlijk, heel anders dan Zijn eenheid met enkele van Zijn heiligen, zoals uiteen gezet in latere onthullingen.

Laten zij die een concordantie hebben alle voorkomende plaatsen van de titel overdenken, die gegeven werden voordat Paulus naar de natiën werd gezonden. Er is zelfs niet de flauwste aanwijzing dat Hij Zijn zalving deelde of wilde delen met anderen. De centrale crisis in de bediening van onze Heer werd bereikt door erkenning van Zijn eigen zalving. Petrus ontving een onthulling en beled, zeggend: "U bent de Christus, de Zoon van de levende God!" (Matt. 16:16;SW). Dit was ook het getuigenis in Handelingen. God maakte Hem Die zij gekruisigd hadden zowel Heer als Christus (Hand. 2:36). Zij verkondigden dat Jezus, de Man van Nazareth en Golgotha, de Christus is (Hand. 17:3; 18:5,28). Zijn relatie met de heiligen van die era was betrekkelijk losjes, omdat zij een zeer beperkte mate van geest hadden. Christus wordt voorgesteld als hun Redder (Luc. 2:11), hun Koning (Matt. 2:2), hun Heer (Hand. 2:36), en hun Eigenaar (Marc. 9:41).

Het is pas wanneer we Paulus' brieven binnengaan, wanneer de heiligen verzegeld worden door de geest, waar het zo nu en dan op mensen komen van de geest vervangen wordt door het permanent inwonen van de geest, waar de heiligen feitelijk gezalfd worden door de geest, dat zij de plaats ontvingen van officiële nabijheid en eenheid. Zoiets was zelfs voor hen onmogelijk zolang Paulus Israels Messias voorstelde naar het vlees. Onze eenheid met Hem is door geest.

In Christus verdwijnen lichamelijke verschillen. Zij die in Christus gedoopt werden, gereinigd en verenigd zijnd, hebben Christus aangedaan, in Wie geen Jood of Griek is, geen slaaf of vrije, geen mannelijk of vrouwelijk. Allen zijn één in Christus Jezus (Gal. 3:27,28). Dit was waar, lang voordat het geheim onthuld werd en is er geen deel van. Laten wij het echter niet het tot het uiterste doordrijven. Het is beperkt tot geest, omdat we "in Christus" zijn. Wij zijn ook "in de Heer," waar het ons gedrag betreft, en daar blijven al deze verschillen bestaan totdat we in Zijn aanwezigheid zijn. "In Christus" houdt zich bezig met onze *positie* in genade, niet met onze *houding*, die in de Heer is.

Zoals we gezien hebben is de uitdrukking "in Christus" niet tot ons beperkt. Petrus eigent het zich toe. Uiteindelijk zal het allen omvatten. "In Christus" "zullen allen levend gemaakt worden" (1Kor. 15:22). Dit is zeer essentieel, want elders is er geen leven. Zoals allen eens in Adam waren, zo zullen allen in Christus zijn. Zij kunnen niet op een andere manier levend gemaakt, of gerechtvaardigd, of verzoend worden. Hoewel ze niet in Hem zijn wanneer Hij "hen die in Christus zijn" levend maakt, zullen ze wel in Hem zijn bij de voleinding. De volgorde van identificatie moet overeenkomen met de feiten. Christus is persoonlijk levend gemaakt. Hij kan niet meer sterven. Tot op heden heeft geen enkele heilige dit. Het wordt niet feitelijk het onze totdat we ook wij onsterfelijk en onvergankelijk veranderd worden (1Kor. 15:50-55). De Besnijdenisheiligen zullen het ook krijgen, later in de periode van Zijn aanwezigheid. De tijdsperiodes zijn als volgt:

In het verleden - Christus persoonlijk.

In de nabije toekomst: "zij die van Hem zijn", wat een speciale uitdrukking is die breed genoeg is om al Zijn heiligen te omvatten.

De rest wacht tot de voleinding, wanneer "in Christus" allen levend gemaakt zullen worden.

In Hem worden wij geheiligd (1Kor. 1:2). Hij wordt voor ons Wijsheid van God, en ook Rechtvaardigheid en Heiligheid en Verlossing (1Kor. 1:30). Wij hebben niets hiervan in onszelf. Wij verheerlijken alleen in Him.

Het kan, in het voorbijgaan, heel goed zijn op te merken dat er in de Schrift niet een beeld is als "de bruid van Christus." Er is de vrouw van Yahweh en de bruid van het Lammetje, maar nooit een bruid van Christus. Zij die zo'n uitdrukking gebruiken, laten zo hun onwetendheid over de Schrift zien en over het belang van deze titel. Hij is een Beambte. Als zodanig heeft Hij geen lichamelijke banden. De bruid van het Lammetje bestaat alleen uit die trouwe heiligen in Israel die met Hem verbonden zijn door vleselijke banden en door geest. De huwelijksband is in essentie een lichamelijke. Vandaar ook haar geschiktheid in het geval van het verlostte, of uitverkoren, volk, waar Hij naar het vlees toe behoort.

We naderen nu de kern van het onderwerp: de verschillende speciale relaties die door ons met Christus worden onderhouden. Er wordt door de Besnijdenis zo zelden over "in Christus zijn" gesproken (1Pet. 3:16; 5:14), dat wij er vrijwel het monopolie op hebben. Het is in ieder geval zo karakteristiek voor de huidige genade, dat wij al onze zegeningen kunnen samenballen in één zinsnede: "in Christus Jezus." Door Zijn eigen naam toe te voegen, verbinden wij de titel met Zijn huidige heerlijkheid en zo wordt ze op een bijzondere wijze van ons. Alles wat we hebben is in Christus Jezus (Rom. 3:24). We hebben aionisch leven in Christus Jezus, onze Heer (Rom. 6:23). Er is geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn (Rom. 8:1). Niets is in staat ons te scheiden van de liefde van God in Christus Jezus, onze Heer (Rom. 8:39). Deze zinsneden vatten de leerstellige afdelingen van de Romeinenbrief samen.

Het ene lichaam.

"16 en beiden in één lichaam zou verzoenen met God door het kruis, de vijandschap daarin dodend.

17 En komende evangeliseert Hij vrede aan jullie, de veraf zijnden, en vrede aan de dichtbij zijnden,

18 want door Hem hebben wij beiden toegang in één geest tot de Vader."
(Efe. 2:16-18;SW)

De houding die deze gezegende eenheid zou moeten begeleiden, wordt voorgesteld in een opmerkelijke spraakfiguur. Wij, die met velen zijn, zijn één lichaam in Christus (Rom. 12:5). Spraakfiguren zijn spreekwoordelijk moeilijk. Weinig elementen van de opvoeding van heiligen zijn zo verwaarloosd als deze tak van letterkundige wetenschap. Er zijn in de Schrift meer dan twee honderd onderscheiden spraakfiguren gebruikt, maar toch is maar een enkeling in staat er meer dan een dozijn te onderkennen. Zelfs de discipelen van onze Heer begrepen Zijn figuurlijke verwijzing naar valsheid in het beeld van de zuurdesem niet (Matt. 16:11,12).

De relatie die we al hebben overdacht is een figuur. Wij zijn niet in enige letterlijke betekenis *in* Christus Jezus. Geen discipel zou in zijn stoutste verbeelding in de Messias kunnen zijn. Het houdt een beperkte identificatie in. Kijk naar mij. In mijzelf ben ik een zondaar, zonder enige verdiensten of waardigheden. Kijk opnieuw. Ik ben verdwenen. In geest ben ik binnen gegaan in Christus. Alleen Hij is te zien. Ik ben *in* Hem. Wat Hij is, ben ik. Wat Hij heeft, is van mij. Zijn verlossing, Zijn leven, Zijn vrijheid van veroordeling, Zijn verdiensten bij de Vader zijn van mij, *in* Hem. Maar, net als bij alle spraakfiguren, is het bereik er van beperkt. Ik ben niet alles dat Hij persoonlijk is. Ik ben niet Jezus de Redder. Ik ben niet de Heer van allen. Ik ben niet het Hoofd van allen. Laten we niet onwetend Zijn genade veronderstellen. Wij zijn in *Christus*, maar we zijn niet identiek aan de Here Jezus Christus in al Zijn heerlijkheden.

Deel 26 - Onze relatie met Christus (2)

Deze relatie, die we al overdacht hebben, moet niet letterlijk genomen worden. Wij zijn *in Christus* in een figuurlijke betekenis, maar we zijn *niet identiek aan Hem in al Zijn heerlijkheden*.

Zo is het ook met het beeld van het lichaam. Onze Redder heeft een onvergankelijk lichaam van vlees en botten, geheel anders dan dat van ons. Ook wij zullen zulke lichamen hebben. Om het letterlijk te stellen: de heiligen van deze bediening zijn *als* Zijn lichaam. Niet ieder van ons, maar gezamenlijk. Het samenstel van gelovigen onder Paulus' bediening vormt het lichaam van Christus, niet van Jezus. Ieder van ons is als een lid van Zijn feitelijke lichaam. In geest zijn we één organisme, levend gemaakt door Zijn leven, en het heeft verscheidene functies, door welke Hij officieel zal handelen. Wij zijn niet het lichaam van de *Zoon van God*. Dat is een persoonlijke benaming. Wij zijn niet het lichaam van *de Heer*. Het is alleen in Zijn officiële capaciteit als Gods Uitvoerende, dat wij met Hem verenigd zijn. Christus werd niet met olie gezalfd, maar met geest. Onze geesten gaan binnen in Zijn officiële plaats. Dit is het lichaam van Christus. Misleid door de gebruikte beelden, is er veel verwarring geweest over de relatie van het Hoofd met het lichaam. Door het misverstaan van het beeld van het hoofdschap, wordt van het Hoofd gedacht dat Hij alle functies in Zich heeft die in het fysieke orgaan zijn, zoals zicht en reuk. Als gevolg daarvan hebben enkelen gezegd dat het lichaam in Korinthiërs Christus niet als Hoofd heeft! Er wordt gezegd dat, omdat het oog een lid is en de neus een ander (1Kor. 12:16-23), het hoofd samengesteld is uit leden! Wij weten dat het hoofd zelf weergegeven wordt als een lid, wat niet van de voeten gezegd kan worden. "of ook het hoofd tegen de voeten: ik heb jullie niet nodig" (1Kor. 12:21;SW). Letterlijk genomen is dit totaal ongerijmd! Het hoofd een lid! Het oog een ander! De neus een ander! Dat maakt dat Christus volkomen afwezig zou zijn van Zijn eigen lichaam!

Dat is de verwarring waarin we vervallen wanneer we spraakfiguren letterlijk gaan nemen. Maar indien we ieder figuur op z'n plaats laten, zal dat heel verlichtend zijn! Het hoogst mogelijke lid wordt weergegeven door het hoofd. Zo iemand kan zich niet bezig houden met de taken van laagste. Laten we hier niet meer in zien dan er is. Het heeft geen verwijzing naar Christus. Het houdt zich alleen bezig met Zijn leden. Kan iemand menen dat het hoofdschap, het leiderschap, de controle over het lichaam in Korinthiërs, gegeven werd aan iemand van de leden? Zeker, de Paus zou blij zijn deze interpretatie te horen! Maar wij weten dat, in dit lichaam, het geheel staat onder het hoofdschap van dezelfde Heer (1Kor. 12:5). Christus' hoofdschap wordt niet uitgebeeld door een deel van het lichaam.

Geregeld ontvang ik vragen die spreken van "het lichaam, Hoofd en leden." Dit laat zien dat de student in verwarring is gebracht, en dat het nodig is dat hij op zijn schreden terugkeert. In dit beeld is het hoofd een van de leden. Het oog, het oor, de neus, elk is een lid. Het "lichaam", zonder Christus, is niet een onthoofd lijk. Hij wordt in dit beeld niet weergegeven door het fysieke hoofd, hier niet en ook in latere manifestaties niet. Als een letterlijk feit controleert Hij het. Indien we Hem

in het beeld zouden dwingen, zouden we Hem moeten vergelijken met de hersenen. Hoofdschap betekent leiderschap, niet zien, horen, ruiken, proeven of voelen.

Het beeld van het lichaam moet niet letterlijk genomen worden. Het is niet samengesteld uit botten, kraakbeen en spieren, maar uit bepaalde heiligen, die een nauwere eenheid met Christus vormen dan Israel ooit had. Israel was met Yahweh getrouwd, maar was gescheiden en is nu *lo ammi*. Onze eenheid is veel meer levend en intiem. Zoals in dit beeld geïllustreerd: wij kunnen ons eigen vlees niet haten, noch kunnen we het afwerpen. Zo is het ook in onze relatie met Christus. Hij houdt van ons zoals Hij van Zichzelf houdt (Efe. 5:25-31). Laten we er aan denken dat onze Heer een letterlijk, materieel lichaam heeft, en daarnaast ook deze geestelijke tegenhanger. Verwar deze twee nooit.

Met betrekking tot het geslacht van het lichaam, het is altijd onzijdig, want *soma* is een onzijdig zelfstandig naamwoord. Het idee aan een geslacht is aan dit beeld geheel vreemd en kan, als het wordt ingebracht, alleen maar verwarring veroorzaken. Een van de meest noodzakelijke lessen die door de student geleerd moeten worden, is ieder figuur te beperken tot de punten van contact. Bijvoorbeeld. Indien we het beeld van de leeuw ontwikkelden op de manier waarop sommigen dat met het lichaam doen, zouden we gemakkelijk kunnen "bewijzen" dat Christus en de Lasteraar een en dezelfde zijn, want beiden worden gezien onder het figuur van de leeuw! Maar in één geval is het beeld beperkt tot een brullende, opslokkende leeuw (1Petr. 5:8). In het andere hebben we de Leeuw van de stam Juda, krachtig om de wilde beesten op de Aarde te controleren (Openb. 5:5).

Een andere oorzaak van verwarring is het vermengen van dit figuur met andere, die heel anders zijn. De nieuwe mensheid (nieuwe mens) is een geheel ander idee. Het is raciaal. De nieuwe mensheid is geschapen door de scheidingsmuur tussen Jood en heiden op te heffen. Daarin neemt Christus de plaats van Adam in als het hoofd van het nieuwe ras. Wij worden aangemoedigd de oude mensheid af te leggen en de nieuwe aan te doen (Efe. 4:22-24). Dit is volkomen onmogelijk als het betrekking zou hebben op het "lichaam." Wij kunnen dat niet aan doen.

Laat bovenal niemand dit figuur gebruiken om te "bewijzen" dat het lichaam mannelijk is. De man in dit beeld is grammatisch mannelijk, maar de uitdrukking heeft betrekking op de mensheid, of die nu mannelijk of vrouwelijk is.

Nog een ander figuur moet gescheiden gehouden worden van dat van het lichaam. Het is dat van volwassenheid (gewoonlijk vertaald met perfectie) of volwassen gestalte ("een maat van gestalte" - Efe., 4:13;SW). Dit is een individuele verworvenheid, open voor ieder van ons. Tenzij we volwassenheid bereiken in ons geestelijk leven, zullen we minderjarigen blijven, heen en weer geslingerd en rondgeblazen door iedere wind van leer (Efe. 4:14). Het punt in dit figuur is de *individuele* volwassenheid. Het lichaam spreekt altijd van gezamenlijke eenheid. Als het zou gaan over de leden van het lichaam die als *eenheid* volwassen zouden worden, dan zou er geen hoop zijn! De meest vooruitstrevende zou meegetrokken worden naar de massa van de minderjarigen. Deze volwassenheid komt alleen tot hen die afgedankt hebben wat bij de minderjarigheid hoort (1Kor. 13:11). Sommigen waren op dat moment niet volwassen (Fil. 3:15). De apostel bemoedigde

en onderwees ieder mens in alle wijsheid, opdat hij ieder mens (niet het lichaam) volwassen zou voortstellen in Christus Jezus (Kol. 1:28).

Het hoofdschap van Christus.

Hoe is Christus het Hoofd van de ecclesia die Zijn lichaam is? Moet de romp met armen en benen het lichaam voorstellen en een hoofd de Christus? Dit schijnt verondersteld te worden in sommige moderne uitingen betreffend "Christus, Hoofd en lichaam." Dat dit niet juist is wordt duidelijk uit de goddelijke vergelijking die ons in Efeziërs wordt gegeven. De echtgenoot is het hoofd van de vrouw, *net zoals* Christus het Hoofd van de ecclesia is (Efe. 5:23). We hoeven toch niet te zeggen dat de vrouw een eigen hoofd heeft, net zoals de ecclesia leden heeft die ogen en oren en neus zijn? De man en vrouw zijn geen fragmenten die samengevoegd moeten worden om een lichaam te maken. Het hoofdschap van de man wordt in het geheel niet door het lichaam uitgebeeld. Het is een vervaagde metafoor. In sommige talen kan dit verschil worden uitgedrukt. In het Duits zouden we kunnen zeggen dat de man het hoofd (haupt) van de vrouw is, alhoewel zij haar eigen hoofd (kopf) heeft.

Misschien is dit wel de sleutel voor vele verwarrende ideeën die in verband met het lichaam van Christus aanwezig zijn. In de Schrift wordt het altijd als een compleet lichaam voorgesteld, met de functies van zien, horen, ruiken, die behoren tot het hoofd. Het hoofdschap van Christus over dit lichaam is een verdere figuur, er van onderscheiden, die er nooit mee verward mag worden.

Sommigen hebben gedacht dat het lichaam in Efeziërs er een is zonder hoofd, in tegenstelling tot in Korinthiërs. Dat is verre van waar, want in Efeziërs wordt hoofdschap nooit door deze figuur voorgesteld. Christus is Hoofd over *allen* voor de ecclesia, die Zijn lichaam is (Efe. 1:22,23). Hier is het onmogelijk zulk een grotesk idee in te denken als het hoofd van een lichaam dat samengesteld is uit alle dingen! Hij controleert allen met verwijzing naar Zijn lichaam, de ecclesia. Dit lichaam is alleen één onderdeel van het universum waarvan Hij het Hoofd is.

Hetzelfde kan gezegd worden van Kolossenzen. Daar wordt Hij voorgesteld als het Hoofd van alle soevereiniteit en autoriteit (Kol. 1:20). Hoofdschap houdt niet noodzakelijk het beeld van een menselijk lichaam in. *Dat doet het in de Schrift nooit*. Wij hebben dit er in gedwongen door de twee figuren te verwarren. Wanneer we in dezelfde brief lezen dat Hij het Hoofd van het lichaam is, zouden ons bewust moeten zijn dat de figuur vereist dat er vele van haar leden in het hoofd moeten zijn. Het is niet een onthoofd lichaam. Het is, zoals Efeziërs het stelt, een "geheel lichaam" (Efe. 4:16). Dit is een speciaal sterk idioom in het Grieks - *alles het lichaam* - waarin het lidwoord voor het zelfstandig naamwoord wordt geplaatst om niet alleen heel het lichaam aan te geven, maar het lichaam in haar geheel. We herhalen: Christus' hoofdschap wordt nooit afgebeeld door het hoofd van een lichaam. Het is in de Efezebrief een totaal andere zaak, afgebeeld door het hoofdschap van een man over zijn vrouw.

Het lichaam in Korinthiërs.

Het is opmerkelijk dat we de sterkste uitspraak over onze geestelijke eenheid hebben in Korinthiërs, en niet in Efeziërs. In de Griekse Schrift is niemand gezalft dan Christus (Luc. 4:18; Hand. 4:27; 10:38; Hebr. 1:9) en de Korinthiërs (2Kor. 1:21). Natuurlijk was dit waar voor allen aan wie Paulus schreef, maar het is van belang dat het werd *geschreven* aan dezelfde heiligen aan wie het beeld van het ene lichaam van Christus uitgebreid werd uitgelegd. Aangezien de Geest van God hen allen zalfde en het element was waarin zij gedoopt waren, en ook dat waarin zij ondergedompeld waren (1Kor. 12:13), zijn we voorbereid voor de uitspraak dat zij één zijn, zoals het menselijk lichaam één is, en "de Christus" vormen.

Deze spraakfiguur is in sommige talen zeer algemeen. In het Engels spreken we vaak over een persoon als over een "lichaam". Het wordt stilzwijgend verstaan dat we de betekenis niet beperken tot het lichamelijk gestel. In deze betekenis wordt over "het lichaam van Christus" gesproken als "de Christus." Het gevaar in onze dagen is dat de uitdrukking tot basis van redeneren gemaakt kan worden als ware die letterlijk. We zouden bijvoorbeeld kunnen beweren: "wij zijn de Christus, en daarom zijn wij het hoofd van alle dingen." Maar we worden er onmiddellijk aan herinnerd dat Hij *voor ons* het Hoofd van allen is (Efe. 1:22). *Wij hebben geen hoofdschap*. Sommigen hebben gezegd dat, omdat we de Christus zijn, wij de Echtgenoot zijn en niet de bruid. *Maar Christus heeft geen bruid*.

Ontelbare redeneringen en conclusies, alle buiten het juiste bereik en de grenzen van de figuur, worden gedaan en getrokken door de heiligen die dronken zijn van de wijn van Gods genade. Het gevaar bestaat dat wij geneigd zijn onszelf te verhogen, zelfs als het Hem verlaagt Die ons heeft doen opstaan. Wanneer we zien dat wij onszelf de plaats toe-eigenen die voor Hem is gereserveerd, laten we dan oppassen! Laten we geen ruimte laten voor trots. Het lichaam van Christus zal zeker niet Zijn plaats innemen! Het moet altijd onderschikt zijn aan Christus, zelfs wanneer onze lichamen onder onze controle zijn. Het moet altijd baden in een *gereflecteerde* heerlijkheid. Het heeft geen licht van zichzelf. Het moet nooit inbreuk maken op die functies die buiten het eigen gebied liggen, die alleen de Zijne zijn, die Hij nooit kan delen met Zijn nauwste metgezellen.

Hoe zullen we die vergissingen voorkomen? Door de juiste plaats te geven aan alles wat onthuld is geworden. Onze kennis van spraakfiguren zou mogelijk niet voldoende kunnen zijn om te voorkomen dat we de bocht uit vliegen. Dan zouden we onze toevlucht moeten nemen tot een goed ontwikkelde kennis van de waarheid. Om een welbekend voorbeeld te citeren: Velen redeneren dat een vrouw zich hetzelfde zou moeten gedragen als een man, omdat de sexen in Christus weggedaan zijn. Het is duidelijk dat ze zo weinig weten van het belang van deze titel, dat zij niet kunnen zien hoe fout deze redenering is. Maar zij kunnen zich keren naar het geïnspireerde woord van God en ontdekken dat, in de allerhoogste onthulling, gedrag wordt geregeld door onze plaats *in de Heer*. Mannen en vrouwen, net als meesters en slaven, worden niet alleen erkend, maar opgedragen zich zo te gedragen dat het God een genoegen doet.

De remedie tegen het verkeerd gebruik van de Schrift is het hanteren van meer Schrift. Sommigen menen dat, omdat we zelf "de Christus" zijn, wij niet langer deze zinsnede kunnen gebruiken, zonder de leden van het lichaam in te sluiten. Er zijn talrijke passages waar dit onmogelijk is. "De Christus" is het *Hoofd* van de

ecclesia (Efe. 5:23). Het lichaam is toch zeker niet haar eigen hoofd? Hij is de *Redder* van het lichaam (Efe. 5.23). Zijn wij onze eigen Redders? De Christus heeft ons lief (Efe. 5:2). Betekent dit dat wij onszelf liefhebben? Hij is in feite in de hemelen. Hij zal voor ons afdalen. Wij zullen naar Hem opstijgen. Hij zal nooit lid van het lichaam zijn. Laten we nooit toestaan dat deze schitterende genade ons er toe brengt Hem van Zijn allerhoogste plaats te beroven!

Het gezamenlijk lichaam.

Tenslotte, hoe verschilt het lichaam in de Efezebrief van het lichaam in Korinthiërs? Sommigen zijn zo ver gegaan dat ze zeggen dat ze totaal verschillend zijn, en dat we in het geheel geen leden van "de Christus" zijn, maar van een ander lichaam. Anderen hebben gezegd dat, aangezien de Korinthiërs werden afgebeeld als een "kuise maagd," het lichaam in Korinthiërs vrouwelijk was! Weer anderen zeggen dat Efeziërs spreekt van een nieuwe mensheid, zodat het lichaam hier mannelijk was! Dat zijn de grillen van menselijk redeneren. We kunnen net zo gemakkelijk "bewijzen" dat er in Korinthe niet anders dan mannen waren. Hoe zou de apostel hen anders kunnen oproepen om mannelijk te zijn (1Kor. 16:13)? Dit "bewijst" ook dat het lichaam mannelijk moet zijn. Dit is allemaal nutteloos geredeneer. Het lichaam is altijd neutraal. *En omdat het alle verschillen in geslacht negeert, kan het zeker niet de een of de ander zijn!*

Het lichaam van Korinthiërs was een spraakfiguur, niet een gestel van vlees en botten. Het werd gevormd door die heiligen die Paulus' boodschap ontvingen. Het verenigt dezelfde heiligen en is onderschikt aan hetzelfde Hoofd. Indien het een letterlijk lichaam zou zijn, zou het moeilijk zijn haar toestand te veranderen. Niets zou eenvoudiger kunnen zijn dan de eenheid om te vormen en te verheerlijken waarvoor het staat. In feite verandert het in een "on-menselijk" lichaam, als ons wordt toegestaan een vreemd woord te gebruiken waar de Geest van God gedwongen werd een nieuw woord samen te stellen. Letterlijk bestaat er in de natuur niet zo'n organisme. De ons getoonde genade is bovenmenselijk, en kan daarom niet eens afgebeeld worden door een gewoon menselijk lichaam.

De verandering tussen Korinthiërs en Efeziërs zit in de rang van de leden. Zoals in Paulus' vroege bediening de Besnijdenis in feite superieur was aan de Onbesnedenheid, zo waren, in de figuur, enkele van de leden van het lichaam verheven boven de rest. Het hoofd was boven de voeten verheven. Het oog keek neer op de hand. Maar sinds het "geheim" was onthuld staan de voeten op gelijke hoogte met het hoofd, en is de hand zo hoog als het oog. De Besnijdenis heeft geen voorrang meer boven de Onbesnedenheid. We zijn nog steeds als het menselijk lichaam, maar alle leden zijn aan elkaar gelijk. Er is een gezamenlijk lichaam. Bovendien is er maar één lichaam (Efe. 4:4). Er kan geen grotere inbreuk zijn op de eenheid van de geest dan de vorming van een andere, of de leer dat er meerdere zijn.

Wij zouden niet onderscheid moeten maken tussen het hoofd en de leden, want wij hebben gezien dat het hoofd een van de leden is en andere illustreert door haar functies. Het "lichaam" is compleet in de figuur. Alles er van is "de Christus" (1Kor. 12.12). Let er op dat dit gebeurt in dezelfde passage die het hoofd tot lid maakt. We kunnen niet zeggen dat alleen het hoofd "de Christus" is. De voeten, die ons

kunnen voorstellen, zijn ook delen van "de Christus," net zo goed als het hoofd. Nu het een gezamenlijk lichaam is, zijn de voeten *gelijkelijk* deel van "de Christus." Maar geen er van heeft het hoofdschap over het lichaam. Dat is een apart beeld, dat we niet moeten verwarren met het lichaamsdeel dat dezelfde naam heeft. De beste manier om de zaak helder te krijgen is door het hoofdschap van Christus te illustreren door de in Efeziërs gegeven figuur. Christus is niet Hoofd van een onthoofd menselijk torso, maar van een compleet lichaam, precies zoals de man het hoofd is van de vrouw (Efe. 5:23). Deze illustratie werd ons ongetwijfeld gegeven opdat wij niet misleid worden door het feit dat het woord "hoofd" in twee verschillende figuren wordt gebruikt. Net zoals een vrouw een compleet lichaam heeft, met een hoofd, naast haar geestelijk hoofd (haar echtgenoot), zo heeft ook het lichaam van Christus haar hoofd, naast het hebben van Christus als haar Hoofd (met verwijzing naar Zijn heerschappij en onze onderschikking). Deze gedachten hebben geen plaats in de figuur van het "ene lichaam," en daarom kan haar hoofd hen niet vertegenwoordigen.

Deze feiten zijn zeker toepasbaar op het twaalfde hoofdstuk van 1 Korinthiërs, waar het lichaam "de Christus" wordt genoemd, want in dezelfde context worden meer leden in het hoofd gevonden dan elders.

Dat zijn zo een paar van onze banden met onze Heer Jezus Christus. Alle zijn onderscheiden en overstijgend. Genade wordt verbonden met Zijn ambt als Christus. De figuur van een compleet lichaam, inclusief het hoofd, zet onze speciale gezegendheid uiteen. Hij is niet een lid van dit lichaam, ook al is Hij haar "Hoofd". Dit wordt niet uitgebeeld door dat lid van het lichaam. Hij is er Hoofd van zoals de man hoofd is van zijn vrouw. De hoofdleden van het lichaam - de ogen en de oren - hebben niet de leiding. Zij zijn aan Hem onderschikt. Onze hoogste genade wordt uitgebeeld door dezelfde figuur, kunstmatig aangepast om te passen bij de waarheid dat alle leden van het lichaam van gelijke rang zijn. Laten we er voor zorgen dat, bij het pogen onze hoge plaats te realiseren, wij Hem niet van de Zijn beroven!

Deel 27 - Enkele redeneringen ontmaskerd

De heerlijke waarheid van het "geheim" wordt uiteen gezet in Paulus' brief aan de Efeziërs. Deze brief is een ordelijke bespreking van de nieuwe onthulling en haar relatie met eerder onthulde waarheid. De enig veilige manier om kennis van de huidige waarheid te verwerven is het bewijs te volgen en te berusten in wat er uit voortkomt. Maar dit is niet de gebruikelijke methode. Het schijnt ons beter te passen om zelf te gaan redeneren. Zo vinden we dat de meeste uiteenzettingen over deze geheime bediening een serie van beweringen is die gebaseerd zijn op het wazige idee dat het geheim een absoluut nieuwe leer is, zonder enige band met

wat er aan vooraf ging. Het derde item van het geheim (Efe. 3:6) stelt beslist dat Paulus' eerdere evangelie er bij betrokken is. Maar de gebruikelijke gevolgtrekking uit het woord "geheim" is dat heel het verleden vrijwel uitgewist wordt.

"De grens van de bedeling."

De periode van Handelingen was een *overgangperiode*. Op hetzelfde moment liepen twee bewegingen met elkaar op. Niet alleen hebben we het verslag in Handeling, dat de verwerping van het Koninkrijk noteert, maar we hebben, tijdens de tweede helft, ook Paulus' brieven, die voorbereiden op de huidige genade. Indien iemand een "bedelingsgrens" wenst, zal hij die vinden in Paulus' eerdere brieven en aangepast zien worden in zijn latere brieven. God begon Zich niet naar de heiden te keren nadat Paulus in Rome was aangekomen. Hij was, door Paulus, al lang tevoren met hen bezig. Deze vroege brieven zijn niet slechts aanvullingen op Handelingen, ze gaan vrijwel exclusief over waarheid die buiten het bereik valt van Handelingen. Zij geven ons Paulus' evangelie, dat de Efeziërs inlijft in het geheim.

Plaatsen van woorden.

Op dit moment willen wij ons absoluut gebrek aan vertrouwen vastleggen in een methode van Bijbelstudie waar men vaak een beroep op doet bij het vergelijken van Paulus' brieven met die van de Besnijdenis en ook bij het tegenstellen van zijn laatste brieven met de voorbereidende brieven. Ons wordt gevraagd te geloven dat Paulus' vroege brieven "Joods" zijn, omdat Abrahams naam negentien maal in hen voorkomt en nooit in Efeziërs, Filippenzen en Kolossenzen. Zo'n bewering is buitengewoon onredelijk. Het bewijst ook dat geen van de Besnijdenisbrieven Joods zijn, behalve Hebreëën, Jacobus en Twee Petrus, want in deze ontbreekt ook de naam!

Trouwens, *Abraham was geen Jood! Hij was geen Israëliet*. Het veelvuldig voorkomen van zijn naam in de vroege Paulinische brieven is grotendeels te danken aan het feit dat zegenen niet Joods is, maar terug gaat naar het geloof van Abraham, *voordat* hij besneden werd, en geheel buiten zijn vleselijke zaad om. Hoe irrationeel is de redenering die uit de aanwezigheid er van in deze brieven een totaal tegengestelde conclusie afleidt dan die waarvoor ze werd geïntroduceerd! In plaats van te leren dat de heidenen op Joodse gronden gezegend worden, bewijst het dat de Joden terug moeten gaan naar heidense gronden

Verwerp alle beweringen die gebaseerd zijn op aanwezigheid of afwezigheid van woorden. Paulus gebruikt het woord "wet" meer dan honderd maal. Petrus en Johannes noemen het in hun brieven nooit. Zullen we dan concluderen dat Paulus en de natiën (inclusief de Efeziërs en de Filippenzen) onder de wet waren, en dat de Besnijdenisapostelen dat niet waren? Hoe verkeerd zou dat zijn! Gezond redeneren zou doen denken dat Petrus en Johannes zo grondig onder de wet waren dat zij het zelfs niet nodig achten dit feit te melden, terwijl Paulus het nodig vindt zijn vrijheid van wettelijke banden te benadrukken.

We roepen allen die proberen diep in Gods woord en de waarheid voor vandaag te graven, nederig maar dringend op dit misleidende middel te verwerpen. Het is totaal onnodig. Het verduistert raadgeving. Indien iemand volhardt in zulk een

bewering, laat hem dan in zijn gevolgtrekkingen alle andere geschriften insluiten die dezelfde kenmerken hebben. In vrijwel ieder geval zal hun resultaat gereduceerd worden tot een absurditeit. Er zijn voorvallen waar de aanwezigheid of afwezigheid van een woord of naam suggestief is, zoals bijvoorbeeld de afwezigheid van *Yahweh* in het boek Ester en haar aanwezigheid in een de vorm van een naamdicht. In andere gevallen is het altijd noodzakelijk te weten *waarom* een woord voorkomt, voordat we in desastreuze gevolgtrekkingen vervallen.

De verbonden.

Het is van belang op te merken dat God een nieuw verbond met *Israel* zal maken (Jer. 31:31). Hij maakt het niet met de andere natiën. Het is niet minder van belang op te merken dat de zegeningen van het nieuwe verbond niet tot hen beperkt zullen zijn. Zelfs het land zal niet van vreemden verschoond zijn. Het zal door het lot ook onder de vreemden verdeeld worden die onder hen zullen verblijven, die voor hen zullen zijn als waren zij in het land geboren. Zij zullen een lotdeel hebben met de stammen van *Israel* (Eze. 47:22). Tijdens de overgangperiode van het boek Handelingen hadden zij uit de natiën die geloofden, een soortgelijke positie als deze. *Zij waren gasten van de verbondsbeloften* (Efe. 2.12). *Zij die het geheim ontvangen hadden, waren nauw met de verbonden van Israel verbonden geweest.*

Laten we niet losjes beweren dat, omdat de verbonden met *Israel* gesloten waren en niet deel uitmaakten van "het geheim," zij die het geheim ontvingen daarom nooit enige band met hen gehad kunnen hebben. Deze veronderstellingen zijn halve waarheden. Zij leiden ons naar een rechtstreeks conflict met de duidelijke uitspraken van de Schrift. Efeziërs, dat ons de meest volledige onthulling van deze geheime bediening geeft, staat er absoluut op dat haar lezers, die de eersten waren om het geheim te horen en aanvaarden, gasten waren van de verbonden. Dit wordt bevestigd door de voorbereidende brieven. Paulus verbindt de Korinthiërs met het nieuwe verbond in zijn speciale presentatie van de maaltijd van de Heer (1Kor. 11:25). Hij zegt niet dat het *met* hen werd gemaakt. Hij stelt eenvoudig dat het bloed dat het bekrachtigt, voor hen was vergoten.

Laten we opmerken dat deze verwijzing naar het nieuwe verbond nauw verbonden is met de leer over de "gemeente die Zijn lichaam is." Het een is in het elfde en het ander in het twaalfde hoofdstuk van 1 Korinthiërs. Er kan geen twijfel over bestaan dat deze gelovigen, tegelijkertijd, gasten van Israels verbond waren én leden van Christus' lichaam. De waarheid van het lichaam is aangepast geworden door de latere onthullingen. Nu is het een gezamenlijk lichaam. Toen deze heiligen de Efeze-onthulling ontvingen, verbraken zijn hun band met de verbonden, en nu komt zegen rechtstreeks naar ons. Zij waren niet langer gast (Efe. 2.19). Maar laten we niet vergeten dat zijn dat wel geweest waren!

Er is in Korinthiërs niets om aan te tonen dat zij een verbond gesloten hadden. Zij werden eenvoudig met *Israel* gezegend, wat tijdens de aionen de normale plaats is van heidenen in het vlees. De zinsnede "bloed van het nieuwe verbond" is zeer kenmerkend voor hun zegen. *Israel* had het nieuwe verbond niet ontvangen, maar de heidenen waren al bezig de voordelen er van te oogsten. En we moeten ons bewust zijn dat ditzelfde bloed de basis is van al onze zegen, ook al komt het tot

ons zonder de tussenkomst van een verbond. Laten we nauwkeurig noteren wat er precies in Efeziërs wordt gezegd over onze band met Israëls verbonden. Dit is beter dan een rits van losse beweringen op te zetten die ons er toe leiden te verwerpen wat we in de voorbereidende brieven vinden, in plaats van het aan te passen om overeen te stemmen met de latere onthullingen.

Bewust als men is dat zeer veel in Paulus' voorbereidende brieven de basis vormt voor de gevangenisbrieven, is er wel verondersteld dat zijn *leer* en *evangelie* wel behouden moeten worden, maar de "bedelings"kenmerken moeten worden afgewezen. Dit is een menselijke regel, uitgedrukt in menselijke woorden, die zo onbepaald zijn dat zij de hele zaak over laten aan onze vooroordelen. Wat is volgens de bedeling? Wat niet? Wat er echt bedoeld wordt is dat er speciale kenmerken van *de bediening* zijn die vooraf gingen aan het heden en niet waar zijn voor vandaag. "Eerst de Jood" (Rom. 1:16; 2:9,10), "de heidenen deelnemen aan hun geestelijke goederen" (Rom. 15:27;SW), etc, zijn tegengesteld aan het derde item van het geheim, dat de natiën nu *gezamenlijk* deelnemers zijn, en moeten daarom worden aangepast.

De onthulling van het "geheim" bracht de Onbesnedenheid op een gelijk niveau met de Besnijdenis. Paulus staat niet toe dat zij aan wie hij had geschreven deelnamen aan het falen van het Koninkrijk. Al dezen, de Thessalonicenzen, de Romeinen, de Korinthiërs en de Galaten, ontvangen deze toegevoegde genade. Een kleine aanpassing (Efe. 4:12) in eerdere leer is nodig er mee overeen te stemmen. Dit kan alleen gedaan worden door een nauwkeurige overweging van de volledige bespreking van het geheim zoals dat in Efeziërs wordt ontvouwd. Ons punt is dat we niet langer gasten van Israëls verbonden zijn. Opdat wij niet ten onrechte redeneren dat de uitdrukking "bloed van het nieuwe verbond" de herinnering (1Kor. 11:25) krachteloos maakt, heeft de Geest van God zorgvuldig het punt bewaakt door daar achter te schrijven "totdat Hij komt".

Deel 28 - Van vijandschap naar vrede

"13 Maar nu, in Christus, jullie die ooit veraf waren, zijn dichtbij gekomen door het bloed van Christus,

14 want Deze is onze vrede, de makende de beide één en de centrale muur van de scheiding afbreekt,

15 (de vijandschap in Zijn vlees), de wet van de geboden in inzetten opheffend, opdat Hij de twee in Hem zou scheppen in één nieuwe mens, vrede makend" (Efe. 2:13-15;SW)

De Pinksterperiode werd gekenmerkt door toenemende vijandschap tussen de heiligen van de Besnijdenis en Onbesnedenheid. In de huidige bediening van Gods genade is alle strijd verdwenen. Er is niet de minste grond voor verdere

verdeeldheid. De verandering is gebaseerd op de verhevenheid die toegewezen is aan vlees of geest. Toen stond vlees op de voorgrond en leidde tot vechten. Nu is geest de hoogste en leidt naar vrede. Dit wordt ons figuurlijk voor ogen gebracht door het neerhalen van de "soreg," de muur die de nadering van heidenen tot het heiligdom verhinderde. Dit is het godsdienstige aspect. Dit wordt bekrachtigd door de afschaffing van de geboden die Jacobus de natiën had opgelegd. Dit is het politieke aspect. Het werd bereikt door het scheppen van een nieuwe mensheid, waarin niet zulke verdeeldheden zijn als Besnijdenis en Onbesnedenheid. Dit is de sociale kant (Efe. 1:13-18).

De sleutel voor de grote verandering is de titel Christus Jezus. Had de natie Israel hun Messias ontvangen aan het einde van de Handelingenperiode, dan zou het aardse Koninkrijk zijn gekomen en zou Hij hun Christus op Aarde zijn geweest, en de natiën zouden in hun onderschikte plaats zijn gebleven. Hij werd op Aarde verworpen. Hier is Hij eenvoudig Jezus Christus, Die Zijn rechten ontzegd werden en aan Wie trouw werd geweigerd. Maar Hij is verhoogd in de hemelen. Israel is verbonden met de verworpen Jezus Christus, wij zijn in de uitverkoren Christus Jezus, in de hemelen. In Hem, in geest, verdwijnen alle lichamelijke banden. De Besnijdenis, die nu gelooft, wint niets door het ritueel. De Onbesnedenheid verliest niets anders dan haar gebrek.

Aangezien de zonde de mensheid heeft afgescheiden van God, is de enige manier om te naderen die van bloed. Letterlijk bloed kan niet zo'n wonderlijke werkzaamheid hebben, daarom moeten we onder de figuur kijken naar de werkelijkheid. Dit is te vinden in het feit dat de ziel van het vlees in het bloed is (Lev. 17:11). De ziel is de zetel van het voelen. Het vergieten van bloed is een beeld van lijden. Zonde brengt van nature en terecht lijden met zich mee, maar dit is niet het paspoort naar de goddelijke aanwezigheid. Het is offerend lijden dat Gods hoofd en hart bevredigd en tot vrede leidt. Het bloed van dieren stond een lichamelijke nabijheid toe, een beeld van het ware. Het bloed van Christus bracht feitelijke toegang van geest tot God, Die Geest is.

De vijandschap.

Omdat de literaire structuur ons zal helpen te zien dat de centrale gedachte van Efeze 2:13-15 de verwijdering van vijandschap is, presenteren we ze hier:

Hij is onze Vrede,
Die beiden één maakt,
en de centrale muur van de scheiding afbreekt,
(de vijandschap in Zijn vlees)
de wet van de geboden in inzettingen opheffend
opdat Hij de twee in Hem zou scheppen in één nieuwe mens,
vrede makend

Deze rangschikking toont met één blik dat vrede de vervreemding heeft vervangen in relatie met de drie grote gebieden van menselijke ervaring: regering, aanbidding en maatschappij. De vleeswording van Christus overbrugde de kloof tussen Israel en de natiën niet, zoals sommigen ons willen doen geloven. Ze accentueerde ze veeleer. De vijandschap tussen de gelovige Jood en heiden was niet slechts

gebaseerd op hun eigen vlees, maar op het Zijne. Het feit dat de Messias van het zaad van David was, gaf de Israëlieten een groot voordeel. Het gaf hen gezag over de natiën. Het maakte hen tot priesters en bemiddelaars tussen de natiën en God. Het gaf hen, als bloedverwanten van de Messias, een sociaal prestige. Dit alles zal in een mildere vorm nog gezien worden in de milleniale heerschappij, wanneer Israel een koninklijk priesterschap zal zijn.

Het proces van vrede maken wordt geïllustreerd door drie specifieke daden, waarvan er twee destructief waren en één creatief. Hij schaft de inzettingen af, haalt de "soreg" neer, en schept een nieuwe mensheid. De heerschappij van Jacobus en de twaalf apostelen over de heiligen van de Onbesnedenheid wordt ontkend. Het ritueel van de afvallige leiders van de natie wordt verworpen. De natie zelf wordt praktisch verloochend door de schepping van een nieuwe mensheid, waarin het geen plaats heeft.

De inzettingen afgeschaft.

De ongelukkige en inconsistente weergave "ordinances"(voorschriften) in zowel de King James als de Herziene vertalingen heeft voor de heiligen een van de meest verlichtende waarheden verborgen die met deze geheime bedeling verbonden zijn. De vertalers hadden het woord "ordinance" al voor verscheidene andere Griekse woorden gebruikt. De wetten van de taal zijn zodanig dat het voor de verstandige student onmogelijk is deze passage met andere te verbinden, waarmee het geen band heeft. Tegelijkertijd voorkomt het dat hij het verbindt met de transactie waarnaar het werkelijk verwijst. Zij hadden *dogma* twee maal weergegeven met "inzetting", gebruikt voor Caesars daad (Luc. 2:1; Hand. 17:7) alsook voor de inzettingen (of aanwijzingen) voor de natiën die Jacobus gaf (Hand. 16:4). Waarom geeft men het dan niet op dezelfde wijze weer in de overige passages (Efe. 2:15; Kol. 2.14, zie 2:20), die rechtstreeks naar hetzelfde document verwijzen?

De inzettingen waren een viervoudige, verbiedende bepaling, die alleen verband hield met het vlees. De gelovigen uit de natiën moesten niet gedwongen worden besneden te worden en de wet te houden, iets waarop de meeste van de Joodse heiligen stonden, maar hen werd opgedragen af te zien van het eten van afgodenoffers, en van bloed, en van wat verstikt was en van prostitutie (Hand. 15:29). Zonder twijfel leken dit zeer wijze hulpmiddelen, bedoeld om de wrijving tussen Joodse gelovigen te verminderen, die nog steeds strikte ritualisten waren, probeerden de wet te houden, en tussen de gelovigen uit de natiën, die niet onder de wet waren. Zonder dit soort instructies zou er maar weinig sociale gemeenschap mogelijk zijn. Het enig echte doel dat zij dienden was om een concrete uitdrukking te geven aan de houding van de Joden tegenover de heidenen, en om later, bij de intrekking er van, de verandering te laten zien die ingebracht werd door de onthulling van het geheim.

Zonder ook maar van plan te zijn dit te doen, beschuldigden de samenstellers van deze inzettingen zichzelf door de woorden van hun bepaling. Ze hielden ze lichamelijk, maar geestelijk was de natie waartoe zij behoorden schuldig aan het breken van alle. Hoewel ze de natiën niet wilden toestaan vlees te eten dat aan afgoden was geofferd, verafgoden zij zelf de uiterlijke vormen en ceremonieën die de geestelijke aanbidding van Yahweh hadden vervangen. Ze aten niet alleen geen

bloed, ze weigerden ook het bloed van Christus, dat vergoten was geworden voor hun zielen. Zij wurgden het geestelijk leven uit het goddelijk ritueel. Zij zullen nog, als natie, ontrouw zijn aan Yahweh en een verbond vormen met Zijn vijanden. Het zou voor Jacobus beter zijn geweest als hij zijn eigen natie wetten had opgelegd, in plaats van de heidenen in te perken in mens-gemaakte beperkingen.

Op het gebied van de geest zijn al deze verboden onnodig, en daarom worden ze herroepen. Ze komen overeen met een ritueel, een religie, die slechts een schaduw was. Wij hebben de substantie in Christus. In Israel was de vorm van aanbidding van goddelijke afkomst, maar zit er voordeel aan als de betekenis niet begrepen wordt? God is Geest en moet in geest en waarheid aanbeden worden (Joh. 4:24). Het goddelijk ritueel symboliseerde Christus en Zijn heerlijkheden. In plaats van hen naar Christus te leiden, stonden deze ceremonieën in feite in de weg. Zo hielden zij het bloed van dieren als te heilig voor gebruik, maar achtten ze het bloed van Christus als iets gewoons en weigerden ze Gods inschatting van de waarde er van. Zij weigeren het vlees van een verstikt dier te eten, maar proberen wel hun geesten te onderhouden door het verstikte lijk van het formalisme.

De gelovigen uit de natiën hadden de geest van deze geboden al vervuld. Zij hadden gebroken met afgoden, zij hadden op perfecte wijze de ongeëvenaarde kracht van Christus' kostbare bloed bevestigd, zij stonden niet op levensloze vormen, zij waren intens waar voor God. Aangezien zij dan de werkelijkheid hadden, waarom teruggekeerd naar de schaduw, alsof die meer levend was dan de substantie? Dit is het waar Paulus ons voor waarschuwt in zijn Kolossenzenbrief.

"20 Indien jullie afstierven, samen met Christus, van de beginselen van de wereld, waarom worden jullie onderworpen aan inzetten alsof levend in de wereld?

21 Jullie zouden niet aan moeten raken, jullie zouden niet moeten proeven, jullie zouden niet in contact moeten komen,

22 wat allemaal in verderving gaat door het gebruik, naar de voorschriften en leringen van de mensen,

23 wat is (inderdaad een roep van wijsheid hebbend in gewilde verering en nederigheid en niet-sparen van het lichaam) niet van enige waarde tot het oververzadigen van het vlees."

(Kol. 2:20-23;SW)

Het neerhalen van de scheidingsmuur.

Het gordijn, de deuren en de hoven van de tempel waren allemaal aanwijzingen voor de afstand tot Yahweh. De nabijheid van de Besnijdenis was er slechts een van vergelijking. De hogepriester was het meest nabij, want hij ging een maal per jaar binnen in het Heilige der Heiligen. De priesters waren meer nabij dan de mannen van Israel, die niet mochten binnen gaan in de binnenste hoven. Toch waren al deze zeer nabij, zeker vergeleken met de heidenen, die geheel uit het heiligdom waren buiten gesloten. In Herodes' tempel waren schitterende kloostergangen gebouwd, speciaal voor de natiën, maar deze waren er niet in het goddelijke plan voor de heilige plaatsen. Ze hoorden niet rechtmatig tot het heiligdom.

We hebben al de "soreg" beschreven, de "middelste scheidingsmuur," waarachter de heiden zich niet mocht begeven. Men kon geen beter teken van de oplossing van de

tegenstelling tussen Jood en heiden indenken dan het neerhalen van deze muur. In feite stond de muur er nog toen deze brief door Paulus werd geschreven. Hij was alleen *in geest* verdwenen. Maar een paar jaren later was men er getuige van dat deze woorden feitelijk vervuld werden. Hoewel, bij de belegering van Jeruzalem namen zowel de Joden als Titus iedere mogelijke voorzorgsmaatregel om de tempel te beschermen, maar een ongeziene Hand leek er op te staan dat hij vernield zou worden. Voordat het heilige gebouw geheel door de vlammen verteerd werd, ging Titus, een vreemdeling, maar een overwinnaar, het Heilige der Heiligen binnen. Nadat het beleg voorbij was had hij alle muren met de grond gelijk gemaakt.

Voor de meesten onder ons is dit toneel een van de meest trieste in de geschiedenis van de mensheid. Maar het gezalfde oog kan onder de berg puin de meest blijde waarheid zien die de natiën ooit zullen kennen. De toegang tot de tempel was niet langer geblokkeerd door muren of een ander tussenbeide komend obstakel. Nu mogen Jood en *goyim* rechtstreeks, door Zijn Geest, binnen gaan in de goddelijke aanwezigheid. De weg is open voor mensen van ieder ras, volk en natie! In deze bedeling zal Paulus geen problemen krijgen als hij Tychicus brengt voorbij de plaats waar de "soreg" was, want die bestaat niet meer. Hij werd gevangen gezet omdat men meende dat hij dit deed. In een heel andere betekenis werd hij gevangen gezet om [opdat hij het zou kunnen] het te doen. Hij kon Tychicus niet nabij brengen in het vlees, maar hij kan Tychicus zeer nabij brengen in geest (Hand. 20:4; 21:29; Efe. 6:21).

De nieuwe mensheid.

Ons wordt nu de reden gegeven voor het neerhalen van de "soreg," en voor de afschaffing van de inzetten. Deze waren gebaseerd op de scheuringen in de oude, Adamische, mensheid, de oude schepping, waarin vele verschillen zijn, in het bijzonder tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. Nu is er een nieuw ras, "waarin geen Griek en Jood is, besneden en onbesneden, barbaar, Scyth, slaaf, vrije, maar de allen en in allen is Christus" (Kol. 3:11;SW). Wij zijn niet langer in Adam, maar in Christus.

De leer van de nieuwe mensheid is in deze bediening van groot belang, maar is voor ons verloren gegaan in de verwarring van vertalingen en interpretaties. De nieuwe "mens" wordt over het algemeen uitgelegd als een nieuwe "natuur" of anders verward met het "lichaam" van Christus. Het Engels kent niet een constant gelijkwaardig woord voor het Griekse *anthroopos*, mens. Het wordt gewoonlijk weergegeven met "man", hetzelfde als *aneer*, man, niet een vrouw. Het beste wat op dit moment mogelijk is, is waar mogelijk *mensheid* te gebruiken en, waar geschikt, "mens" te introduceren. Laten we in de tussentijd opmerken dat Christus niet vrede maakt met de Besnijdenis door ons een "nieuwe natuur" te geven of ons in het lichaam te stoppen. Hij doet dit door een nieuwe mensheid te scheppen, waarin oude wrok afwezig is.

Er is een dubbele betekenis waarin deze mensheid nieuw is. Het is *neos*, JONG, fris en levenskrachtig (Kol. 3.10; Joh. 21.18). Het is *kainos*, NIEUW, in de zin van anders (Efe. 2:15; 4:24). Het is een voortdurende tegenstelling met de oude mensheid, in Adam. De oude mensheid werd onschuldig geschapen, maar raakte al

snel verdorven, in overeenstemming met haar verleidende verlangens (Efe. 4:22). De nieuwe mensheid is geschapen in rechtvaardigheid en goedaardigheid van de waarheid (Efe. 4:24). Meer dan zeven duizend jaren geschiedenis hebben de onverbeterlijkheid van het Adamitische ras aangetoond. Tussen haar tegengestelde elementen is vrede onmogelijk. Hoe meer het voorgesteld wordt, des te minder wordt het in praktijk gebracht. Er is geen hoop dat de uiteenlopende fragmenten ooit bijeen gebracht zullen worden in een verenigd en vredelievend volk.

De oude mensheid is in vele, oorlogvoerende, fragmenten uiteen gespat. Rationalisme en religie, verbondsvoorrechten, de plaats van wonen en de toevalligheid van ras, vrijheid en dienstbaarheid - deze verdelen het in onverzoeerbare partijenschappen. De nieuwe mensheid is één. Ze is niet verdeeld. De Griek had zijn filosofie, de Jood zijn godsdienst. Maar Christus is *onze* wijsheid. In Hem overstijgen we de hoogste idealen van het Griekse intellect. En Christus is *onze* godsdienst. Iedere schaduw van hun ceremonieën werd door Hem geworpen. Wij zijn compleet in Hem (Kol. 2:10). De Besnijdenis had een verbond met Yahweh. *Wij* hebben veel meer *in Christus*. De Onbesnedenheid was van hem afgesloten. Maar nu zijn wij de ware Besnijdenis, door Zijn kruis (Filip. 3:3).

Taal en ras, in de oude mensheid de krachtige bronnen van vooroordeel en oorlogvoering, verliezen in Christus hun giftige invloed. Het is alleen wanneer we er niet in slagen de nieuwe mensheid aan te doen dat deze verschillen onze gemeenschap met andere heiligen verstoren.

Wanneer we door de doorkijkjes van de aardse geschiedenis kijken, kunnen we het binnentreden van deze vijf verstorende zaken en de reden voor hun verschijnen opmerken. Elk daarvan is de uitkomst van de een of andere vorm van zonde. De vervloeking van Kanaän, Noach's zoon, bracht slavernij (Gen. 9:25). In Babel verschenen talen, werd de mensheid gescheiden en weggezonden naar verschillende delen van de Aarde (Gen. 10:25). Om de wereld van zonde te redden, werd Abraham geroepen en Israel afgezonderd (Gen. 17:9-14; Exo. 19:5,6). De een werd het teken van de besnijdenis gegeven, de ander ontving een goddelijk ritueel. Zo viel, geleidelijk, de "oude mensheid" uiteen. Er zijn voortdurend inspanningen om het ras te verenigen, maar zij leiden alleen maar naar meer verschillen. Maar in Christus is dat niet het geval. In Hem zijn allen één. Al deze verschillen zijn gebaseerd op het vlees. De nieuwe mensheid is een geestelijke eenheid, die nooit in verwarring gebracht kan worden.

Opdat wij niet de speciale zegen zouden verliezen die hier ontvouwd wordt door het samen te voegen met die van onze band met Christus als Zijn geestelijk *lichaam*, willen we het verschil in de twee beelden benadrukken, de plaats waar het voorkomt en de praktische toepassing. In het ene is het een beeld van een enkel menselijk lichaam. In het ander is het dat van een ras wezens, inclusief vele individuen. In Efeziërs is het beeld van het lichaam beperkt tot die delen van de brief die uitweiden over onze speciale band met Christus als Zijn gezamenlijk lichaam. De nieuwe mensheid, echter, wordt alleen gevonden in die delen die zich bezig houden met onze gezamenlijke deelname met de heiligen. Wij zijn leden van het lichaam, wat ook ons gedrag is. Het gedrag dat past bij de mensheden wordt vergeleken met kleding, die aan- of uitgetrokken kan worden. Wij worden

aangemoedigd onszelf te ontdoen van de oude mensheid en de nieuwe aan te doen. Dit kan niet gezegd worden van het beeld van het lichaam.

Deel 29 - Van vijandschap naar vrede (2)

"13 Maar nu, in Christus, jullie die ooit veraf waren, zijn dichtbij gekomen door het bloed van Christus,

14 want Deze is onze vrede, de makende de beide één en de centrale muur van de scheiding afbreekt,

15 (de vijandschap in Zijn vlees), de wet van de geboden in inzettingen opheffend, opdat Hij de twee in Hem zou scheppen in één nieuwe mens, vrede makend," (Efe. 2:13-15;SW)

In de passage die voor ons ligt worden we in het bijzonder bepaald bij de oude mensheid, zoals die verdeeld is in twee delen: de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. De andere verdelingen worden genegeerd. Het zijn deze twee die geschapen worden tot één nieuwe mensheid. Beiden zijn met God verzoend door het kruis (Efe. 2:15). Beide hebben nu in één geest toegang tot de Vader. In dit deel van het betoog is er een terugkeer naar het offersysteem, uitgebeeld door het bloed. In de oude mensheid was er voor de Onbesnedenheid geen offer. Israël had wel het vrede-offer, maar er was er geen voor de natiën. Het is ook gezegd waar dat Israels offersysteem geen plaats had voor het kruis. Er was bloed en dood, maar het diepere lijden aan de vervloekte boom werd gereserveerd voor het grotere Antitype.

Wie kon denken dat de zegeningen, aangekondigd door de offers in Israël, tot hen zouden komen door de vreselijke moord op hun eigen Messias? Het waren de leiders van de Besnijdenis die in het bijzonder schuldig waren aan deze verschrikkelijke misdaad. Berooft dit hen niet van alle rechten op de voordelen er van? Verlaagt dit hen niet tot beneden het niveau van de rest van de mensheid? Niet tevreden met alleen Zijn dood, roepen zij: "*Kruisig Hem, kruisig Hem!*", heel goed wetend dat, volgens de wet, de vloek van God was op degene die aan een boom hing. Moreel bracht deze ene daad ieder voordeel dat zij opeisten, elke belofte die zij bezaten, tot nul terug en gaf het God de vrije hand te doen wat Hij dacht dat goed was.

De natiën hadden geen offer, en, zo scheen het, zij hadden geen deel aan het grote Offer, het lichaam dat was aangepast voor Christus. Dat Christus voor allen stierf was een onbekende waarheid en weerzinwekkend voor het ritueel van Israël. Dit was een van de storende verschillen tussen de Besnijdenis en de Onbesnedenheid. God had zonder twijfel in een wat minder offer kunnen voorzien voor de vreemdelingen, maar het deed Hem genoeg ze met Zichzelf te verzoenen door hetzelfde lichaam als dat wat de Besnijdenis dichtbij bracht. Er waren niet twee lichamen, een voor de natiën en een voor Israël. Er is één Christus, en Zijn lichaam is er voor allen. *Er is hier geen verwijzing naar het figuurlijke lichaam waarvan wij leden zijn. Wij zijn geen verzoeningsmiddel.*

Aangezien dezelfde Christus, hetzelfde Offer, het ene lichaam, voldoende was voor ons en voor hen, hebben we gelijkelijk vrede met God en met elkaar. Toen zij Christus doodden, doodden zij ook de vijandschap tussen hen zelf en de Onbesnedenheid (Efe. 2.16).

Het geheim van het evangelie is verzoening of vrede van de kant van God naar heel de mensheid. Dat is het evangelie van vrede, uitgebeeld door de sandalen in wapenrusting in het laatste deel van Efeziërs (6:15). Hier echter werpt de context een bijzondere kleuring over de zinsnede. Het is niet Gods houding van vrede naar de wereld, maar vrede tussen hen die, in geest, toegang hebben tot Gods aanwezigheid. Ooit waren wij ver weg en was de Besnijdenis nabij. Nu worden beiden nabij gebracht door het bloed van Christus, en, als gevolg daarvan, is er voor beiden een evangelie van vrede, dat verklaart dat de vijandschap tussen beide groepen beëindigd is. Fysiek is er geen verandering, maar het vlees wordt buiten spel gezet. In geest, door Christus, mogen Jood en heiden wandelen, hand in hand, niet alleen voorbij de "soreg", niet alleen in de hof van de priesters, maar in de tempel zelf, ja, tot in het Heilige der Heiligen, tot in de aanwezigheid van de Vader.

Hindernissen afgebroken.

Nu, in geest, de hindernissen verwijderd zijn die de natiën scheidde, niet alleen van Gods aanwezigheid, maar van die voordelen die alleen de Besnijdenis kon opeisen, wat is dan onze relatie met de heiligen van andere era's en bedelingen? We hebben een uitverkoren groep bekeken uit Israel, verbonden met gelovigen uit de natiën, om een apart en tot dan toe niet-onthuld gezelschap te vormen. Maar omdat er maar één God is, Die Heer van allen is, moet daaruit voortkomen dat uit de relaties van heiligen met Hem wederzijdse relaties met elkaar zullen ontstaan. De term "heiligen" is niet beperkt tot een bepaald gezelschap of een speciale bediening. Het is universeel in bereik, allen insluitend die geheiligd zijn door de band met God, allen die Hij voor Zichzelf apart heeft gezet. Het zou nooit in een beperkende zin gebruikt mogen worden. Allen die apart gezet worden zijn heiligen.

Dit aspect van het geheim wordt gepresenteerd via drie beelden: een regering, een familie en een tempel (Efe. 2:19). Alle heiligen, van alle tijden, wat ook hun bijzondere zegeningen zijn, wat ook hun aionische voorrechten en bestemming mogen zijn, staan in de een of andere relatie met Gods Koninkrijk, Zijn familie en Zijn verblijfplaats. Deze figuren zijn zeer zeker niet beperkt tot de bediening van het geheim. Ze zijn er in het geheel niet kenmerkend voor. In feite zijn het Koninkrijk en de tempel veel meer prominent aanwezig in relatie met de aardse zegeningen van de Besnijdenis. Net zoals het punt van het geheim niet ligt in het beeld van het lichaam, maar in het voorgevoegde "gezamenlijk", zo zijn de beelden hier niet nieuw, maar is onze veranderde relatie met hen de last van de passage.

Er is, bij het bestuderen van het geheim, de neiging om alle voorgaande onthulling en alle andere heiligen los te laten. Maar een beetje nadenken zal aantonen dat wij enige relatie moeten hebben met anderen, ondanks de verhoogde aard van onze eigen bestemming. Deze uiteenzetting zou nauwelijks compleet zijn zonder de punten van contact uiteen te zetten die we hebben met anderen die de voorwerpen zijn van Gods verlossende liefde. Zij behoren bij Gods Koninkrijk. En

dat doen wij ook. Zij behoren bij Gods familie. Dat doen wij ook. Zij wonen bij Hem in. Ook wij zijn Gods tempel. In deze dingen zijn wij niet van hen gescheiden, maar met hen verbonden. Het is niet te tolereren dat we denken dat het lichaam van Christus geïsoleerd is in eenzame en kille pracht, te exclusief om de geheiligden van andere tijden te erkennen, alle banden met hen ontkennend. We worden allen omringd door één grote liefde. Één Christus stierf voor allen. Één geest bezielt allen.

Dit zijn geestelijke werkelijkheden. In Israel werden ze als schaduwen gezien door middel van fysieke feiten. Hun burgerschap, hun familie, hun tempel waren slechts gelijkenissen van het ware. Zij waren aardse modellen van hemelse werkelijkheden. Gods echte tempel is in de geesten van Zijn volk. Zijn familie is beperkt tot Zijn gelovige heiligen. Zijn Koninkrijk omvat allen die Hem gehoorzamen. Wij werden buiten gesloten van banden met de fysieke tegenhangers van het ware. Wij zijn besloten in de geestelijke werkelijkheden. Wij waren vreemdelingen, gasten, bijwoners. Nu zijn we niet alleen burgers, maar mede- (of gezamenlijke) burgers. Wij hadden geen toegang tot de tempel op de berg Moria. Nu zijn wij een van de tempelgebouwen. Toen konden de natiën niet de hoven van het heiligdom binnengaan. Nu kunnen zij de tempel niet verlaten. De tegenstelling is tussen de lichamelijke onvermogens van de era die aan de huidige vooraf ging (Efe. 2:11,12) en de geestelijke voorrechten die door Christus als onze Vrede tot stand werden gebracht.

Mede burgers.

Om wille van de tijd wordt de term "koninkrijk" vaak gebruikt in een beperkte betekenis van de milleniale heerschappij van Christus, of het kan ook de opvolgende heerschappij in de aion van de aionen omvatten. Maar het Koninkrijk van God is echt een veel bredere gedachte. In de Efezebrief aarzelt Paulus niet bepaalde zondaren te waarschuwen dat zulken niet een lotdeel hebben in "het Koninkrijk van Christus en van God" (Efe. 5:5). De drie gebruikte beelden verdelen slechts Gods band met Zijn heiligen in politieke, sociale en godsdienstige aspecten. Alle heiligen zijn aan God onderschikt, zijn van Hem afhankelijk en aanbidden Hem. Zelfs nu zijn we in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde (Kol. 1:13). Niet allen die onderschikt zijn aan een soeverein, zijn ook burgers. Zij kunnen slaven zijn. Zij kunnen tijdelijke inwoners zijn uit andere gebieden. Dit was in de voorafgaande era het geval met de natiën. Zij waren bijwoners.

Maar het punt is hier niet slechts dat wij burgers zijn geworden. Dezen kunnen verschillende graden en voorrechten hebben. Een kind is een burger, maar functioneert niet als zodanig, noch bezit het de voorrechten die met de volwassenheid verbonden zijn. In oude landen werd het burgerschap gewoonlijk opgebouwd in verschillende rangen, zodat er geen gezamenlijke burgers waren. Dit houdt in dat alle voorrechten gelijkelijk gedeeld worden, dat niet niemand rechten of eren heeft die hoger zijn dan die van anderen. Indien, bijvoorbeeld, een natie uitgenodigd zou worden in het millennium het burgerschap van Israel te delen, zou dat in de een of andere onderschikt betekenis moeten zijn, zonder de volle kracht van het heilige volk. De vraag is, nu we één zijn met een uitverkoren deel van Israel in de hemelse gebieden: moeten wij, als heidenen, minder zijn dan zij, of van gelijke rang? Het antwoord is: wij zijn *medeburgers*.

Alleen in ons geval komen heidenen tot volle politieke voorrechten in het Koninkrijk van God. Een weinig nadenken zal aantonen hoe onmogelijk dit zou zijn in het millennium. De natiën worden daar geregeerd door Israel. Hen de politieke macht van die natie te geven zou praktisch alle heerschappij uit Israels handen nemen en volkomen het hele karakter en doel van die bediening vernielen. De heiligen uit de natiën kunnen in het millennium nooit mede-burgers zijn. Wij ontvangen een veel hogere plaats dan zij. In ons geval is er niet zo'n onvermogen werkzaam. De Israelieten in het lichaam van Christus heersen niet over de heidenen. Maar samen heersen ze over het universum, onder het hoofdschap van Christus. Daarom hebben beiden politieke voorrechten. De natiën zijn *medeburgers*.

Er was een tijd dat de Besnijdenis probeerde hun politieke prestige over de gelovigen te doen gelden. Jacobus, die het leiderschap had verworven omdat hij bloedverwant was van onze Heer, stelde een inzetting samen, zogenaamd om te voorkomen dat de Besnijdenisaanhangers de besnijdenis opdrongen aan de natiën, maar in werkelijkheid hen de wet opleggend als hadden zij gezag over hen (Hand. 15:1-29). Een van de tekenen van onze huidige positie is de verwerping van deze inzettingen. De Besnijdenis, als een klasse, heeft niet meer recht om inzettingen samen te stellen dan wij hebben over hun gedrag te oordelen. Wij zijn nu medeburgers.

Leden van Gods familie.

In de oude geïnspireerde taal waren de woorden *gast* en *vreemdeling* vrijwel synoniem. Omdat er maar weinig herbergen waren, was een vreemdeling, waar hij ook ging, gedwongen gast te zijn van een familie. Trofimus was, in Jeruzalem, een vreemde en een gast. Dit beeldt de relatie uit van de natiën met de belofteverbonden en met de familie van Israel. Nu zijn we verbonden met een nieuw verbond, niet dat van de letter, maar van de geest (2Kor. 3:6), en met een nieuwe familie, niet lichamelijk, maar geestelijk, waarin wij alle voorrechten van lidmaatschap mogen opeisen. De Syrofenisische vrouw werd niet toegestaan aan de tafel te zitten. Ze was maar een hondje. Zou ze in deze bedeling geleefd hebben, dan zou ze niet om de kruimels hoeven vragen. Hoewel ze heidense was, zou ze alles kunnen vragen wat tot de familiekring behoort.

God is Geest. Zij die met Hem verbonden zijn, zijn één geest. Hij is de Vader van geesten. Zijn familie is een geestelijke familie. Toen Israel Zijn geest verwierp en de natiën naar Zijn woorden luisterden, ontvingen zij toen een andere of lagere geest dan de uitverkorenen in Israel? Zij ontvingen dezelfde geest. Dit bracht hen in dezelfde geestelijke relatie met God als zij. Fysieke hindernissen verhinderden tot dan toe de bevestiging van deze grote waarheid. Nu die fysieke verschillen verdwenen zijn, straalt het in al haar schittering. God is onze Vader, net zoals Hij de hunne is!

Eden kende geen tempel. Adam kende geen heiligdom. God wandelde en sprak met hem in de tuin waarin hij woonde. Zo ook in de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem. Er zal daar geen tempel zijn (Openb. 21:22). Maar in de tussentijd, tijdens de heerschappij van de zonde, trekt God Zich terug in een eigen gebouw, waar de bezoedeling van de zonde niet kan komen, dat afgeschermd wordt door het bloed.

Geen van de letterlijke tempels was toegankelijk voor de heidenen. Zij waren buiten gesloten. Nu echter, omdat er in Jeruzalem geen tempel is, verblijft God in Zijn heiligen, zowel als individu en als klasse. Opnieuw rijst de vraag: hebben wij, in deze figuurlijke tempel, net zo'n nabije plaats als de Besnijdenis, of zijn zij het tempelgebouw en wij de buitenste hof? Het antwoord is te vinden in de zinsnedes "samengevoegd zijnde" en "samen gebouwd" (Efe. 2:21,22;SW).

Het woord "samen" is in deze twee zinsnedes hetzelfde als het woord "gezamenlijk" of "mede" in de verklaring over dit geheim. Ze zijn uitwerkingen van het derde item, dat we *mede-lotdelers* zijn. Zij verwijzen in het bijzonder naar het feit dat we gelijk in rang zijn met de uitverkorenen van Israel die geloven tijdens deze huidige geheime bediening. De plaats die hen in de eerste tempel werd toegewezen is de onze, net zoals het lotdeel dat in de eerste twaalf verzen van hoofdstuk 1 wordt beschreven, hoewel hoofdzakelijk het hunne, het onze is. De reden is dezelfde. We hebben dezelfde geest ontvangen.

Bovendien is het Griekse woord dat wordt weergegeven met "samengevoegd zijnde", hetzelfde als dat wat later voor het lichaam wordt gebruikt - "bijeengehouden" (Efe. 4:16;SW). Dit zijn de enige voorvallen. De beelden zijn heel verschillend, en zouden niet verward mogen worden. Een menselijk lichaam is heel anders van structuur en samenstelling dan een tempel. Op deze plaats wordt het lichaam gebruikt om onze groei in verband met het Hoofd te illustreren en onze eenheid. De tempel presenteert een totaal ander aspect. Die ziet ons als Gods verblijfplaats, maar benadrukt ook de gedachte aan eenheid. Zowel lichaam als tempel zijn samengesteld uit twee tot dan toe botsende elementen, de Besnijdenis en de Onbesnedenheid, en dezen zijn SAMEN VERBONDEN-GELEGD, zoals het Grieks het heeft.

Maar er is een groot verschil waar te nemen tussen deze twee beelden. Het lichaam wordt alleen en exclusief gebruikt voor het hemelse lotdeel, terwijl de tempel ook gebruikt wordt het aardse. Petrus verzekert de verstrooiing dat zij "worden gebouwd tot een geestelijk huis" (1Petr. 2:5;SW). God verblijft in al Zijn heiligen, niet slechts in zij die het lichaam van Christus vormen. Het beeld is hier alomvattend en sluit alle heiligen in, precies zoals het beeld van de familie en het koninkrijk allen insluit. Wij hebben dezelfde Sluitsteen als de Besnijdenis op de Aarde, Christus Jezus. In gewone woorden: Gods Geest woont bij ons in door Christus. Hoe verschillend onze bestemming en onze taak ook mogen zijn, dit verbindt ons met elkaar. Er is hier een dubbele eenheid. Eerst met de uitverkorenen van de Besnijdenis die in het lichaam zijn, en ook met hen die er geen deel van uitmaken. We vormen deze tempel niet alleen.

In de loffelijke poging om alles in de Efezebrief tot iets nieuws en tevoren onbekends te maken, zonder verwijzing naar betoog en context, wordt er vaak gesteld dat deze apostelen en profeten beperkt moeten worden tot "nieuwe testamentprofeten" en Paulinische apostelen, want alleen deze zijn in het fundament van "de kerk." De losheid van onze manier van uitdrukken kost ons veel kostbare waarheid. Deze passage gaat niet over de kerk, wat, tussen twee haakjes, zeer zeker geen goddelijke titel is voor de huidige genade. Het houdt zich niet bezig met het "lichaam." Het gaat over ons als *gezamenlijke lotdeelgenieters* met anderen. Het illustreert onze relatie met heiligen van andere tijden door het beeld

van een *tempel*. Deze tempel, die ons insluit, is gefundeerd op *alle* apostelen en op *alle* profeten. In deze zin, als deel van de verblijfplaats van God, kunnen we goed de profeten van weleer en de apostelen van onze Heer bevestigen, alsook zij die met onze eigen bijzondere genade verbonden zijn.

Gezamenlijke deelnemers.

Dit sluit de bespreking af van het derde item van het geheim. Dat we gezamenlijke lotdeelgenieters zijn werd eerst uiteen gezet. Daarna werden we tot leden van het gezamenlijk lichaam gemaakt. Nu zijn we gezamenlijke deelnemers. Na herinnerd te zijn aan de vleeselijke onvermogens van de Onbesnedenheid, politiek, sociaal en godsdienstig minderwaardig in de goddelijke bediening die volgde op Pinksteren, is, ondanks onze geestelijke zegeningen, onze hele verwantschap met de andere heiligen omver geworpen en verhoogd naar een volkomen gelijkheid door de introductie van een nieuwe bedeling, waarin *geest*, en niet vlees, overheersend is. Christus Jezus breekt de barrières af, schaft de inzetten af, scheidt een nieuwe mensheid. We worden de gelijken van de Besnijdenis in het Koninkrijk - medeburgers. Wij zijn leden van Gods familie. Wij zijn een integraal deel van de heilige tempel waarin God woont. In dit alles zijn wij *gezamenlijke deelnemers*.

Deel 30 - Het geheim van Christus en de afmetingen van Zijn liefde

Paulus staat op het punt om te gaan bidden. Hij stelt voor een verzoek voor kracht op te stellen om de *allesoverstijgende afmetingen van de liefde van Christus* te verstaan (Efe. 3:18,19). Maar hij kan niet verder gaan met zijn gebed totdat hij in een ademloze, gehaaste stijl, de grond heeft aangegeven waarop zijn gebed is gebaseerd. Twaalf verzen van het derde hoofdstuk van Efeziërs - van het tweede tot en met het dertiende - zijn een tussengevoegde inleiding tot het gebed van de apostel. Daarin geeft hij een *samenvatting van de genade* die al is uiteengezet. Dit is, voor ons, een van de meest levende en verlichtende paragrafen in heel het Woord van God. Het is een kort uittreksel van het Efeze geheim, en bevat ook een beknopte verklaring van het geheim van Christus, wat het onderwerp is van onze huidige overdenking (Efe. 3:3-5:8).

Het is onmogelijk een helder begrip te hebben van de huidige geheime bediening, zonder een bijzondere kennis te hebben van het geheim van Christus. Dit is waarom, voordat de apostel het onderwerp dat op zijn hart ligt definieert, hij een andere tussenzin invoegt om ons met dit aparte, maar toch verbonden, geheim bekend te maken. Het geheim van Christus is nauwe overeenstemming met de nieuwe onthulling, maar moet er niet mee worden verward. Misschien heeft niets meer gedaan om de ontvangst van de huidige waarheid te verhinderen dan de toepassing van de zinsnede "*zoals het nu werd geopenbaard*" (3:5) op de huidige *genade*, die een absoluut geheim was (3:2,9). Hoevelen hebben op het punt

gestaan de waarheid over de exclusiviteit van Paulus' bediening te ontvangen en werden terzijde gesteld door het kleine woordje "zoals", denkend dat het verwees naar de geheime bediening van de genade van God! Enkele van de beste uitleggers zijn niet in staat geweest de kennelijke tegenspraak te verklaren.

Laten we ten eerste dat deel van deze passage citeren dat het geheim van Christus presenteert, om het zo goed in beeld te houden. In het derde vers zegt de apostel dat aan hem door onthulling een geheim bekend werd gemaakt.

"3 die naar openbaring aan mij is bekend gemaakt, het geheim waarvan ik eerder in het kort schreef,
4 waartoe jullie, lezende, kunt begrijpen mijn inzicht in het geheim van de Christus,
5 dat tijdens verschillende generaties niet bekend is gemaakt aan de zonen van de mensen, zoals het nu werd geopenbaard aan de heiligen, Zijn apostelen en profeten, in geest"
(Efe. 3:3-5;SW)

Hier hebben we een aantal feiten die laten zien dat hij niet verwijst naar het hoofdonderwerp, de geheime bediening. Het is er mee *in overeenstemming* en daarom er van onderscheiden. Er was *kort* naar verwezen in 1:9,10, terwijl het Efezegeheim, zoals we zagen, *uitgebreid* uiteen werd gezet. Het geheim van Christus houdt zich bezig met Christus Zelf, niet met Zijn volk. Het werd tot op zekere hoogte aan andere geslachten bekend gemaakt, maar niet zoals het nu onthuld wordt. Het was kennelijk aan alle apostelen en profeten bekend gemaakt. Het Efezegeheim kwam alleen via Paulus.

Elk van deze vijf punten is voldoende om te laten zien dat we in dit hoofdstuk twee aparte geheimen hebben. De harmonie tussen beide, uitgedrukt door "zoals", is een bewijs van hun onderscheid, niet van hun identiteit. Het feit dat het geheim van Christus verbreed werd in bereik, om zo zowel de hemelen als de Aarde te omvatten, brengt het in volkomen overeenstemming met de huidige genade, waarin de zegen hemels is.

Het grootste deel van de eerste twee hoofdstukken van Efeziërs wordt in beslag genomen door een uitwijding over het geheim dat in hoofdstuk drie wordt samengevat, in vers 6. In tegenstelling hiermee wordt het geheim van Christus kort, binnen het bereik van twee verzen, als volgt vermeld: "aan ons bekend makend het geheim van Zijn wil, naar het welbehagen van Hem, dat Hij in Hem had voorgenomen, in de bediening van de volheid van de era's, om het al in de Christus samen te vatten, al dat is in de hemelen en dat op de Aarde" (Efe. 1:9,10;SW). Twee *verzen* voor het geheim van Christus, twee *hoofdstukken* voor het Efezegeheim. Paulus schreef zeker niet in het kort over de geheime bediening, maar gaf wel een zeer beknopt verslag van het geheim van Christus, "om het al in de Christus samen te vatten."

Dit geheim, zo in het kort uiteen gezet, houdt zich bezig met het hoofdschap van Christus, niet met de zegeningen van Zijn heiligen. Te midden van de hemelingen zullen wij met Hem verbonden zijn in Zijn bedieningen. Maar op Aarde hebben wij niet zo'n plaats. Alleen Hij is Hoofd. Ja, Hij is ook Hoofd over ons. De geheime

bediening verhoogt ons naar een plaats van *gelijkheid* met een uitverkoren deel van de Besnijdenis. Maar dit geheim verhoogt Christus naar een plaats *boven* alle anderen. Het is niet het geheim van het lichaam van Christus, maar van onze Heer Zelf.

Lang voordat er een lichaam van Christus was, begon God glimpjes te geven van het hoofdschap van de Messias op Aarde. Van de eerste belofte van Een Die het hoofd van de slang zou vermorzelen, tot de heerlijke visioenen van de profeten, die de heerschappij van de Koning der koningen voorzagen, was er een voortdurende ontwikkeling in de onthulling van dit geheim. Van de mist van de vroege aanduidingen komt Gods beloofde Messias naar voren, Adam's grotere Zoon en Davids Heer, Die de teugels ter hand zal nemen die door de vader van het ras neergelegd zijn en die verspeeld werden door de koningen van Israel. Zo werd dit geheim aan de vroege geslachten bekend gemaakt. Nu heeft God de hemelen aan Zijn gebied toegevoegd en heeft Hij Christus' hemelse hoofdschap onthuld aan Zijn apostelen en profeten, in het bijzonder aan Paulus.

Paulus is niet de enige ontvanger van de hemelse kant van het hoofdschap van de Messias. Onze Heer verborg Zijn hemelse karakter niet voor Zijn aardse discipelen. Hij riep hen naar de Olijfberg om getuige te zijn van Zijn hemelvaart. De Besnijdenis is geïnformeerd dat Hij is gaan zitten aan de rechterhand van de Majesteit in de hemelen (Hebr. 1:3), en dat boodschappers en autoriteiten en krachten aan Hem ondergeschikt werden gemaakt (1Petrus 3:22). Paulus eist geen monopolie op voor deze kennis of de verspreiding er van. In tegendeel, hij informeert ons zorgvuldig dat het bekend was gemaakt aan apostelen en profeten, waarvan hij er slechts één was.

Volgend op zijn korte toespeling op het geheim van Christus, geeft de apostel ons die korte samenvatting van de huidige geheime bediening waarop we ons zo vaak beroepen hebben bij het pogen onze gedachten over dit onderwerp op te helderen. Omdat dit al zo volledig behandeld is in een eerder artikel, zullen we nu niet veel meer doen dan het opnieuw citeren, alleen maar om het feit te benadrukken dat het *niet* het geheim is van de voorafgaande tussenzin. De ontvouwingen van de voorafgaande hoofdstukken samenpersend in een korte verklaring, komt het allemaal hier op neer, dat *in geest, de natiën mede-genieters zijn van een lotdeel, en een gezamenlijk lichaam en mede-deelnemers aan de belofte in Christus Jezus, door het evangelie waarvan Paulus de verkondiger werd* (zie ook 3:6,7).

Tegengesteld hieraan is het geheim van Christus. Het punt van het Efezegeheim zit in het woord *gezamenlijk*. Zegen voor de natiën is altijd in beeld geweest, zelfs bij het kiezen van Israel als kanaal. Maar zegen buiten Israel om, op een voet van gelijkheid met de leden van de gekozen natie, was absoluut onbekend en onkenbaar. Geen enkele profeet gaf ook maar een hint over zo'n mogelijkheid. Geen apostel veronderstelde het. Het was op geen enkele wijze bekend gemaakt aan apostelen en profeten. Zelfs Paulus' eerdere bediening aan de natiën gaf de heidenen niet deze rang. Daarom was het Efezegeheim absoluut, niet relatief. Het werd alleen door Paulus bekend gemaakt.

Het kanaal waardoor het tot ons komt is het evangelie dat Paulus tevoren had verkondigd (zie 3:7). Het overstijgt of vervangt dit evangelie niet, maar omsluit

het. Rechtvaardiging en verzoening zijn de poorten naar deze hogere genade. Het is alleen voor hen die rechtvaardig zijn gemaakt en verzoend zijn. Paulus werd, toen de tijd was gekomen voor de onthulling er van, geroepen en afgescheiden om een volk voor te bereiden voor de ontvangst van dit geheim. Het kon niet ontvangen worden door iemand anders dan zij die er voor klaar gemaakt waren door middel van de waarheid die was gekomen via de apostel van de natiën.

Paulus noemt zichzelf minder dan de minste van alle heiligen (3:8). Laten we dit niet reduceren tot slechts een retorisch gebaar. Zijn actieve oppositie tegen Christus maakte hem tot de meest onverdienende voor gunsten. Hij geeft dit aan om een passende achtergrond te hebben voor de genade die hij ontvangen had. Niemand zal betwisten dat hij de grootste van alle werd, afgemeten aan de gunst die hij mocht ontvangen. Hij ontvangt twee giften die geen gelijke kennen in de annalen van Gods heiligen. Hij mag de onnaspeurbare rijkdommen van Christus bekend maken aan de natiën. Hij mag allen opheldering geven over deze geheime bediening van de genade van God (3:2,8,9).

De onnaspeurbare rijkdommen.

De onnaspeurbare rijkdommen van Christus verwijzen naar Zijn hemelse hoofdschap. Zijn naspeurbare rijkdommen zijn die welke opgeschreven zijn in de geschriften van de profeten over de heerschappij over de Aarde. Er is in deze geen spoor te vinden over Zijn regeren in de hemelen. Deze rijkdommen zijn niet "onnaspeurbaar" in een absolute zin. Zij kunnen nu nagetrokken worden. Maar zij werden *geheim* gehouden totdat God Zijn plannen voor de hemelingen zou onthullen, en het universele bereik van Zijn doelstelling bekend zou maken. Andere apostelen maakten dit aan de Joden bekend. Paulus werd geëerd met de opdracht het aan de heidenen bekend te maken. Dit heeft hij voor ons gedaan in het eerste hoofdstuk van deze brief (1:10-11).

De geheime bediening.

Paulus' verklaring van zijn beheer van het Efezegeheim is zwaar van kostbare waarheid. Hij moet alles ophelderen waar de bediening van het geheim over gaat, wat tijdens de aionen verborgen was geweest in God (3:9). Waar deze woorden gehoord en gehoorzaamd worden, brengen ze een ommekeer teweeg in het leven en verstaan van de gelovige. Omdat ze praktisch uit de Bijbel van het Christendom zijn uitgewist, is het verloren gegaan in een verwarrende doolhof van leerstellingen. De grote massa van religieïsten probeert Petrus te volgen naar het Koninkrijk, of Johannes naar zijn aardse lotdeel. Hoe weinig zijn er die gehoor hebben gegeven aan deze eenvoudige bekendmaking, *dat alleen Paulus licht kan geven*, die de huidige waarheid verlicht!

Laten we letten op ieder gewichtig woord. Paulus moet licht brengen. Het omgekeerde hiervan moet ook waar zijn, dat allen die Paulus niet kennen als middel van hun verlichting, in duisternis zijn over deze bediening van de genade van God. Verklaart dit niet de diepe onwetendheid die zo overheersend is dat slechts weinigen zich zelfs maar bewust zijn van de diepe duisterheid? We spreken veel over verlichting, maar we leven, beoordeeld naar deze standaard, zeer zeker in duistere eeuwen. Alleen zij zijn echt verlicht die Paulus erkennen als het kanaal

van huidige waarheid en in het licht verblijven dat hij op Gods huidige werkzaamheden heeft laten schijnen.

Hij moet *allen* verlichten. Paulus maakt het geheim van Christus niet aan allen bekend. Daar is hij beperkt tot de natiën, want de Joden ontvangen dat geheim door hun eigen apostelen. Maar de huidige geheime bediening is *zijn* exclusieve onthulling. *Geen andere apostel maakte het bekend*, tenzij hij het eerst van de apostel van de heidenen had gehoord. Dit wordt bevestigd door het feit dat het in de Schrift geheel ontbreekt, uitgezonderd in Paulus' brieven die geschreven werden tijdens of na de tijd van deze verklaring. *Zij die niet door Paulus verlicht willen worden, zullen in het geheel niet verlicht worden!*

We kunnen niet genoeg de nadruk leggen op het woord *geheim*. Dit is de enige bediening die zo wordt genoemd. God heeft op z'n minst drie bedieningen bekend gemaakt naast de huidige, met verschillende graden van detail. De era van Zijn verontwaardiging, die op de huidige volgt, werd nooit voor de mensheid verborgen gehouden. De zegeningen die volgen in de dag van de Heer waren vaak het onderwerp van profetische ontvouwing. Zelfs de daarop volgende dag van God was al vaag voorzien. Maar dat gold niet voor de huidige geheime bediening van de genade van God. Het was niet alleen ongekend, het was onkenbaar. Het werd achtergehouden.

Het is een bediening. Dit is het zelfde woord als beheren, wanneer het toegepast wordt op huishoudelijke zaken. Het wordt in de huidige theologische taal vaak een "dispensatie" genoemd. Dit is een ander aspect er van. Wanneer we spreken van Gods geschenken, zouden dit een *dispensatie van genade* moeten noemen. Maar wanneer we verwijzen naar de bijzondere kenmerken die het onderscheidt van andere bedieningen, is het goed het dictaat van de inspiratie te volgen en het een *geheime* bediening noemen, vanwege de interne opstelling van zaken, en de voorwerpen van haar werkingen zijn in het geheel niet zoals bevestigd in eerdere Schriftgedeelten.

Laten we letten op de herhaalde nadruk op de woorden *geheim* en *verborgen*. Voor de betekenis is het woord geheim niet noodzakelijk. Lees het zonder dit woord. Het voegt niets toe aan de betekenis. Met het oog op het feit dat vrijwel alle heiligen en geleerden er niet in slagen enige betekenis uit één of beide te halen, bewonderen wij de vooruitziende blik die de gedachte opdringt aan onze aandacht. Het is precies dit punt dat aan vrijwel alle uitleggers ontgaan is, en het is dit wat door vrijwel alle theologieën wordt ontkend. Zij volharden in het inbrengen van waarheid uit andere bedieningen, die, door zo'n misplaatsing, een kwaadaardige vergissing worden.

Dit belangrijke punt wordt nog verder versterkt door ons te vertellen *waar* het verborgen is en *voor wie* het verborgen wordt gehouden. Het wordt algemeen aangenomen dat het in het Oude Testament staat, zoals een puzzelplaatje verborgen zaken in zich heeft. Men meent dat er types en schaduwen van deze era zijn doorheen de oude rollen en dat vrijwel alle aan Israel beloofde zegeningen naar ons toe geleid worden. Maar dit is allemaal onjuist. Het geheim werd niet in de Schrift verborgen, maar *in God*. Het was verborgen voor de aionen, en werd niet aan hen onthuld. Het lijkt onmogelijk een meer nadrukkelijke uitspraak voor te

stellen die er op neerkomt dat de huidige bediening van de genade van God *een absoluut geheim* was.

Het geheim van Christus, Zijn universele hoofdschap, is het doel van de aionen dat God maakt in Christus Jezus, onze Heer (Efe. 3:11; 1:9,10). Onze roeping is in overeenstemming met dit doel (Rom. 8:28). God doet het universum werken naar dit doel. De huidige geheime bediening is er mee in harmonie, in het bijzonder de hemelse kant er van. Daarom lezen we dat God, Die het universum schept, nu, door de ecclesia van deze bediening, Zijn veelkleurige wijsheid bekend maakt aan de soevereiniteiten en gezaghebbers te midden van de hemelingen (Efe. 3:10). Het doel omsluit de onthulling van Gods eigenschappen aan heel de schepping.

Er zijn maar weinig overwegingen heerlijker dan een bewustwording dat God ons gebruikt om Zichzelf bekend te maken. Hij onthult Zichzelf niet alleen *aan* ons, maar *door* ons. Wanneer we dit zien houdt onze redding op een zelfzuchtige eigen zaak te zijn. Onze verzekering van "veiligheid, zekerheid en bevrediging" wordt verankerd in Gods doel, wat essentieel is voor Zijn heerlijkheid en die van al Zijn schepselen, alsook als de basis voor onze zegen. Het is een zegen meer te geven dan te ontvangen. Slechts weinigen van Zijn heiligen realiseren zich, dat, zelfs nu, wij hemelse wezens de les van Gods wijsheid leren die maar weinigen van ons zelf verstaan!

Afgezien van een volwassen begrip van de twee geheimen die uiteen zijn gezet, kan niemand meer dan een vaag en onbevredigend idee hebben van de wijsheid die gepaard gaat met Gods huidige werk. Hijzelf beschrijft het als "veelkleurig" (Efe. 3:10), vanwege de verscheidenheid. Het houdt zich bezig met problemen die zich nooit tevoren hadden voorgedaan, die onoplosbaar en onvoorzien schenen. Het moeilijkste van alle dilemma's was de afvalligheid van Israel, zoals te zien is in Handelingen. Zij waren het enige kanaal van zegen. God kon hun plaats niet aan de heidenen geven, zoals de kerk, dwaas als ze is, dacht, want Zijn woord kan niet verbroken worden door hun trouweloosheid. Er schijnt geen middel of plaats voor zegen te zijn voor de heidenen die zich naar God gewend hadden. Dan doet Hij het gordijn open en onthult het feit dat alles verwacht en voorzien was voordat de aionen hun loopbaan begonnen. Dan opent Hij ook Zijn verborgen hemelse doel en onthult de hemelse bestemming van Christus' lichaam. Wat een onoverkomelijk probleem scheen te zijn, werd omgevormd tot een nauwkeurig voorbereid programma. Menselijk gesproken ging Israel voort met het verwerpen van Yahweh, en van de vleesgeworden Christus, en van het getuigenis van Gods Geest, vernielde het totaal Zijn onthulde zegenplan, niet alleen voor hen, maar ook voor de andere natiën. Vanuit het oogpunt van de goddelijke wijsheid was dit alles deel van Zijn plan, en bereidde dit het toneel voor op de huidige genade. Ja, zulke diepten en hoogten van genade zouden, zoals we nu weten, niet in staat zijn te onthullen, zonder juist dat falen dat het een plaats scheen te ontkennen.

Op dit moment schijnt deze tentoonspreiding van veelkleurige wijsheid grotendeels aan de heiligen verspild te zijn. Triest als het lijkt schijnt onder hen de indruk te overheersen dat Gods wijsheid Hem in de steek heeft gelaten, dat Hij dringend onze hulp nodig heeft om een enkeling te redden van dit wrak dat Zijn universum heet, en dat het onze grootste zorg zou zijn Hem te helpen bij het herstellen van het dilemma waarin Zijn vijanden Hem gebracht hebben. Zij begrijpen niet de

verscheidenheid van wijsheid die *tijdelijk* kwaad gebruikt om het *blijvende* goede voort te brengen. Zij zijn zich er niet van bewust dat Israels tegenstand nodig was om een achtergrond te leveren voor de allesoverstijgende genade die tot ons is gekomen. Zij zijn zich niet bewust dat de hemelse menigten via ons Gods grenzenloze bronnen van wijsheid leren.

Het huidige praktische gevolg van dit inzicht in Gods wijsheid is dat we bewaard worden voor moedeloosheid te midden van aanvechtingen en tegenstand. Doorheen deze bediening zijn de krachten van het kwaad bovenliggend geweest. Paulus zelf was gevangene vanwege Christus. *Heel Asia keerde zich voor zijn dood van hem af* (2Tim. 1.15). De wereld is altijd tegen de kerk geweest. En nu heeft de kerk zoveel van de wereld binnen gehaald, dat God er uit gewerkt wordt. Zaken zijn in deze bediening van kwaad naar erger gegaan. Is dit falen? Of ... is het een andere tentoonspreiding van Gods wijsheid, Die Zijn wil uitwerkt door de tegenstand en afvalligheid van Zijn schepselen? Laten we niet moedeloos worden. In Gods ontwerp zit geen enkele losse draad! Alles, zowel kwaad als goed, zal Zijn heerlijkheid en ons goed bewerken.

Laten we er aan denken dat deze waarheden tot ons komen door een *gevangene!* Paulus benadrukt zijn karakter bij deze zware crisis in zijn leven. Menselijke wijsheid zou hem hoger en krachtiger gemaakt hebben dan de paus van Rome ooit is geweest. Is dat niet de manier om indruk te maken op mensen met de boodschap die hij meedraagt van het hoge hof in de hemelen? Geef hem zijn vrijheid. Geef hem middelen. Geef hem invloed bij de keizerlijke macht. Zo zouden wij deze zaak behandeld hebben. Zo doen we vandaag dit soort dingen. Maar nee! De omstandigheden van de nieuwe boodschapper moeten in harmonie zijn met zijn boodschap. De mensheid staat vijandig tegenover God. Hij heeft vrede met hen. Wat kan dit beter uitbeelden dan de gevangenschap van Zijn ambassadeur? De grote waarheid van de verzoening, zoals uiteengezet in Romeinen 5, blijft de onderstroom van de huidige genade.

God onthult nu Zijn wijsheid, en daarmee is Zijn zwakte krachtiger dan de macht van de mens. De gevangene Paulus bereikt, door het schrijven van één enkele brief, meer voor God dan welke van de grote theologen na hem. God werkt nu door zwakte om het wonder van Zijn wijsheid tentoon te kunnen spreiden. Moeiten zoals die van Paulus zijn onze heerlijkheid. Banden als de zijne zouden ons moeten laten juichen, omdat het de hemelingen doet verbazen. Het was geen vergissing. Het was geen ongelukje. Het was Gods opzettelijke ontwerp, om Zijn kracht te laten zien in menselijke zwakte en Zijn overmacht over menselijke macht.

Deel 31 - Allesoverstijgende liefde

Nadat hij de drie delen van het geheim had uiteengezet (Efe. 1:3-2:22), begon Paulus een gebed voor de waardering van de peilloze gunsten die hij had ontvangen, maar brak het af bij het eerste begin om een samenvatting van deze genade te geven die nu aan de natiën getoond wordt. Hij zegt: "Door dit ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus voor jullie, de natiën" (Efe. 3:1;SW), en dan introduceert hij de tussengevoegde uitweiding die we zojuist overdacht hebben. Hij wilde dat zij een helder beeld zouden hebben over de twee geheimen, het geheim van Christus en het Efezegeheim, anders zou zijn voorgestelde gebed onpraktisch zijn. Deze kennis is essentieel voor de vervulling er van. Laat niemand het gebed, of de uitleg er over, lezen zonder eerst de voorafgaande beker van zegen tot op de bodem leeg te drinken. Paulus zou deze tussenzin niet hebben toegevoegd als ze niet absoluut noodzakelijk zou zijn voor zijn verzoek. Nu echter vervolgt hij: "Voor deze genade buig ik mijn knieën voor de Vader" (Efe. 3.14;SW).

Er is uit deze tussenzinprocedure een praktische les te leren. Een gebed van zulk een intensiteit als dat van de apostel, zou nooit gemakkelijk omgezet mogen worden in een uiteenzetting. Als iemand anders hem zou hebben onderbroken, zou dat een zeer beledigende zaak zijn geweest. Er moet een zeer krachtige reden zijn geweest waarom we kennis voor kracht zouden moeten hebben. We moeten Gods genade verstaan en grijpen voordat we ons Zijn liefde bewust kunnen worden. Het is nutteloos om over de allesoverstijgende liefde van God uit te weiden in gloeiende, maar abstracte, termen. We moeten die liefde zien in haar uitwerking. We moeten haar werkzaamheid zien. We moeten ons verwonderen over wat ze bereikt. We moeten ons verbazen over haar rijkdom. Het bereik moet ons verbazen. Haar rijkdommen moeten ons verrukken. Indien een hemelse boodschapper in het midden van de hemel zou vliegen met de uitspraak: "God is liefde," zou dat wel hun oren kunnen bereiken, maar het zou geen haven vinden in de harten van de mensen.

Paulus' ingevoegde pauze in het derde hoofdstuk van Efeziërs is de goddelijke samenvatting van de huidige waarheid. Het is de sleutel tot het correct verstaan van Gods huidige werkzaamheden. Alle wijsheid van de wereld kan er niet tegenop. Veel van Gods woord kan zonder dit niet begrepen worden. Geen ander deel van de Schrift heeft zoveel waarde voor de gelovige van deze era. Laten wij het dan de plaats in onze harten en gedachten geven die het verdient. Moge het net zo verlichtend blijken voor iedere lezer als het is voor de schrijver! Moge dit het "Sesam open u" zijn voor de weelde en heerlijkheid en liefde die God heeft weggelegd voor allen die Hem liefhebben in deze dag van Christus' verwerping door Israel en de wereld.

Laten we in onze preken er niet bij mensen op aandringen te geloven, zonder hen een boodschap voor hun geloof te geven. Het evangelie bestaat niet uit een oproep om te geloven. De inhoud kan aangegeven worden met de simpele zin: "Geloof God!" Maar het evangelie zelf bestaat uit Gods woorden over Christus. Het zou goed zijn als veel van onze gebeden dat zondaren met God verzoend zullen worden, onderbroken zouden worden, net als dat van Paulus, om zo Gods houding en de basis voor onze oproep uit te leggen. Datzelfde geldt ook bij het dienen aan de heiligen. Liefde kan niet opgepompt worden uit een droge put. Vul eerst de put met de overvloed van Gods liefde, voordat we een antwoord gaan zoeken in de harten van Zijn heiligen. Deze overdenking is dan ook volkomen afhankelijk van

hen voorgingen. Het heeft weinig kracht voor hen die niet de genadevolle heerlijkheden hebben begrepen die God in de huidige geheime bediening aan de natiën heeft geschonken.

Een maal eerder had Paulus een gebed voor ons opgezonden. De last van dat verzoek was dat we een geest zouden ontvangen, een geest van wijsheid en onthulling, opdat wij het drievoudige geheim zouden kunnen waarnemen (Efe. 1:15-19). Nu is zijn verzoek voor geestelijke kracht dat wij ons de liefde bewust worden die ten grondslag ligt aan de nieuwe onthulling (Efe. 3:14-22). Wat een contrast met de goedgekeurde gebeden van vandaag! Wij bidden om kracht, maar het is voor dienstbetoon. Onze god is een kleine godheid die onze hulp nodig heeft, niet een grote God Die onze harten en onze hoofden wil hebben. Laten we niet de ijver afbreken bij het doen van Zijn wil, maar laten we nooit het betere deel vergeten dat door Maria werd gekozen, en het feit dat zij, hoewel door haar zus veroordeeld, geprezen werd door haar Heer. En wie zal zeggen dat Maria niet net zoveel kracht in haar lessen deed als Martha deed in haar huishoudelijke taken? Indien we 10 procent van de energie zouden stoppen in het graven in de diepten van onthulling, die we stoppen in de taken van ons levensonderhoud, hoe groot zou dan onze waardering zijn van Gods genade?

Het is gebruikelijk om hen die afstammen van een gezamenlijke tak, te vernoemen naar de vader van wie zij afstammen. Zo vinden wij de zonen van Israel verdeeld in twaalf stammen, naar de aartsvaders. Zij zijn bekend door de namen van hun voorouders. In de wereld van geest is er maar één Vader, en allen die van Hem zijn, hebben Hem als de hunne. Ze kunnen in het vlees vele families zijn, maar in geest zijn zij één. Israel zal op Aarde haar schatten ontvangen uit dezelfde Hand als de heiligen te midden van de hemelingen.

Sterk met kracht, door Zijn Geest, in de innerlijke mens.

Het eerdere gebed was tot God; dit is tot de Vader. We verbinden kracht terecht met God, en genegenheid met de Vader. Waarom bidden we dan in deze passage tot de *Vader* om *kracht*? Omdat het grootste vertoon van kracht niet verbonden is met God als Schepper, of met de verzoening van de zondaar, of zelfs met grote bovennatuurlijke uitingen. Er is veel meer nodig om de heiligen een begrip te geven van de liefde die ten grondslag ligt aan deze laatste overvloeiing van Gods afhankelijkheid, zoals uitgedrukt in het Efezegeheim. Indien de lezer van deze zinnen in staat werd gesteld de waarheid van deze brief op dit punt te begrijpen en door gaat met beslag te leggen op de liefde die ze onthult, mag hij er zeker van zijn dat het de vrucht is van een *geestelijke kracht* die ver uit gaat boven elke andere in deze bediening van Gods genade.

Van alle kanten zoeken heiligen naar kracht - kracht voor dienstbetoon, kracht voor wonderen, kracht voor genezing, kracht voor alles, behalve voor het ene essentiële ding: kracht om de waarheid van het Efezegeheim te ontvangen en er op te antwoorden. Het is dit antwoord waarvoor de apostel zijn knieën buigt. En waarom zouden wij niet het allerhoogste vertoon van Gods genade en wijsheid ons laten leiden naar het grootste verstaan van Zijn afhankelijkheid? Hoe kon dit anders onthuld worden? Maar zelfs nadat wij begenadigd zijn met de geest van wijsheid en onthulling, om zo ons denken geschikt te maken om Gods geheime genade te

verstaan, zullen wij nog niet in staat zijn de liefde te peilen waaruit alles voortkomt en waarvoor alles werkt.

Gods heerlijkheid is het universele doel. Van het kleinste insect, dat er schijnbaar niet toe doet, tot de meest soevereine zonnester in haar parabolische baan, alle hebben ze een gezamenlijk doel, een pure taak te verrichten. Mensen kunnen het een dwaze, vruchteloze rondwandeling vinden; zij kunnen het doel van de ster niet zien; maar God heeft beide aan Zijn erewagen gebonden. De Aarde is Zijn zeer vruchtbare veld. De mens is het schepsel dat het beste geschikt is om Zijn verscheidenheid aan uitmuntendheid ten toon te spreiden. De voetstappen van God naspeuren op de Aarde, dat is de ware geschiedenis van de mensheid. En zo'n verhaal zal eens deze duistere Aarde omvormen in een helderheid van de hemelse lichtgevers, waarvan de schitterende stralen de uiterste grenzen van het universum zullen bereiken en de diepste diepten van Gods liefde uitstralen.

Gods doel wordt niet bereikt voordat Hij de hartelijke aanbidding van al Zijn schepselen ontvangt. Hoe groot Zijn inspanningen voor ons ook zijn, ze zijn slechts de middelen om Hem bekend te maken. Efeziërs vindt haar climax niet in het geheim zelf, maar in een gebed voor de waardering er van. Alleen een kennis van het geheim is niet voldoende of bevredigend voor God, tenzij het een hartenhongerige bezitting en genieting insluit van de allesoverstijgende liefde van Christus. Zelfs voordat het geheim bekend werd gemaakt kon de apostel zeggen: "En indien ik een profetie zou hebben, en alle geheimen waar zou nemen ... maar ik de liefde niet zou hebben, ik ben niets" (1Kor. 13:2;SW). *Niets heeft enige blijvende waarde als het niet tot liefde leidt.* Het is de heerlijkheid van Gods wijsheid dat alle dingen in het universum, inclusief zonde en haat, gelokt zullen worden in de stal van de liefde.

Op dit moment zijn de meeste van Gods schepselen niet in harmonie met Hem. Hij is of onbekend, wordt genegeerd of uitgedaagd. De ideale relatie met God wordt goed uitgedrukt door het woord "complement." Zijn schepselen zouden een met Hem moeten worden om een harmonieus geheel te vormen. Alles wat in Hem is zou in hen een antwoord moeten vinden. Er zou zo'n wederzijdse uitwisseling moeten zijn in iedere band van leven dat die zeer aangenaam zal zijn voor beiden. Hij is de Schepper en wij zouden onze plaats moeten innemen als Zijn schepselen. Hij is de Vader, wij Zijn geliefde zonen. Hij is de Verzoener, wij de verzoenden. Hij is de Verlosser, wij de verlost. Maar meer dan dit, wij hebben met Christus een plaats toegewezen gekregen in Zijn werk van het Hem onthullen aan de hemelse menigten. Het is alleen wanneer wij zelf gevuld zijn met Zijn aanhankelijkheid, dat het naar anderen kan overvloeien.

Zijn heerlijke rijkdommen.

Geen brief in de Schrift is zo vol van harmonieën als Efeziërs. Er is een voortdurende verzekering dat elke fase van onze zegen in overeenstemming is met heel de rest. Ons zoonschap past bij het genoeg van Zijn wil (1:5). De "vergeving" van onze overtredingen wordt in de schaal gelegd om in harmonie te zijn met de rijkdommen van Zijn genade (1:7). Het geheim van Zijn wil is gelijkkluidend aan Zijn genoeg (1:9). Onze voorbestemming is gelijkgestemd met Zijn doelstelling (1:11). Paulus' dispensatie stemt in met Gods genade, die op haar beurt afgestemd

is op Zijn krachtige werking (3:7). Paulus bidt voor een kracht die zal overeenstemmen met de weelde van heerlijkheid die door deze nieuwe onthulling de onze is geworden.

Gods rijkdommen zijn heerlijk. In deze laatste dagen zijn de rijkdommen toegenomen. Er zijn veel mensen met enorme rijkdommen, en fortuinen zijn bijeen vergaard die ons doen verstommen. Veel van onze onrechtvaardigheid en misdaad is verbonden met geld. Het brengt meer ellende voort dan dat het oplost. Over het algemeen is rijkdom een plaag voor de gemeenschap. Toch zullen allen bevestigen dat weelde macht heeft. Het is snel de overheersende kracht aan het worden in menselijke zaken. Het overtreft menselijk prestige en politieke invloed. Wat zouden we niet kunnen bereiken met onbeperkte middelen! Toch kan met alle weelde van de wereld dat ene ding niet gekocht worden. Dat is liefde. Gods weelde heeft de morele heerlijkheid die de genegenheid beïnvloedt.

Uiterlijk kunnen we zo zwak zijn als Timotheüs, met zijn veelvuldige zwakheden. We kunnen gekleed gaan in vossen en leven in de minste van onderkomens. Er kan niets zijn dat aangeeft dat wij ons wentelen in de echte rijkdommen. Deze weelde is op dit moment niet voor de uiterlijke mens. Ze is geestelijk, en voor de geest. Het is voor de innerlijke mens. Mensen zien het uiterlijke voorkomen, maar God kijkt naar het hart. Door Zijn Geest worden onze harten de verblijfplaats van Christus. Dit is het fundament voor onze kracht. Het minste menselijk hart heeft, als Christus er in woont, een heerlijkheid die de tempel van Salomo overtreft. Al haar morele waarden wonen in hem.

Gegrondest in liefde.

Onze vitaliteit en stabiliteit hangen af van het verstaan van Gods liefde. Zoals een plant zijn voedsel en kracht zoekt in de grond, zo zouden wij voor ons onderhoud en kracht moeten zoeken in de ondergrond van al Gods activiteiten, het feit van Zijn aanhankelijkheid. Wij kunnen in geen andere bodem opbloeien. Alleen hier kunnen onze wortels voedsel en onze stam kracht vinden. Beide zijn nodig voor het geven van vrucht. De mooiste boom in heel mijn tuin viel op de grond. Hij had goede wortels, maar was niet goed geplant. Hij kon de wind niet weerstaan. Hoe velen van ons slaagden er niet in krachtig de allesoverstijgende liefde vast te grijpen? Alleen daarin kunnen we staan en vrucht voortbrengen voor Gods genoegen. Niets anders zal Hem een genoegen doen. Geen vervangmiddel zal ons bevredigen. Laten we daarom dit gebed voor onszelf bidden. Laten we het tot een verzoek maken voor alle heiligen. Alleen zo kunnen we deze onmetelijke afmetingen begrijpen.

De allesoverstijgende dimensies van de liefde van Christus.

De allesoverstijgende liefde van Christus en de dimensies van het geheim worden gewoonlijk samengevoegd tot één. Maar laten we ons herinneren dat de apostel zijn gebed heeft onderbroken om het geheim uit te leggen, en dit is, als hij weer verder gaat, het onderwerp dat op zijn hart ligt. Hij weidt uit over het enorme bereik, met als bedoeling dit tot een opstap te maken voor wat er verderop ligt. Niemand kan de allesoverstijgende dimensies van de liefde van Christus begrijpen,

zonder een verbaasde blik te werpen op de morele breedte en lengte en diepte en hoogte die hier mee te maken hebben, Gods laatste en hoogste onthulling.

De breedte.

Een karakteristiek kenmerk van de tabernakel in de wildernis was de breedte van de poort die toegang gaf aan de hof. Het gaf, in de era waarin het als type werd gegeven, iets aan van de breedte van het evangelie. Hoewel de Israëlieten konden binnengaan, werden toch alle vreemdelingen buiten gesloten. Zo was het ook bij de verkondiging in het vroege deel van Handelingen. Zij spraken alleen tot de Joden. Heidenen konden niet binnengaan zonder eerst proseliet van het Judaïsme te worden. Nu is het evangelie er voor iedereen. Feitelijk is de poort van de tabernakel slechts een hindernis, want de hele muur die de tabernakel omringde is nu neergehaald. Toegang tot God is ongehinderd. Het evangelie zou niet breder kunnen zijn. Overeenkomend hiermee is de centrale muur van de tempel afgeschaft. Hierin is de huidige genade onbeperkt in breedte.

Niet alleen is het geheime evangelie nu alomvattend, de toekomstige dienst van de heiligen is alles insluitend. Israël zal uitwaaiëren om de hele Aarde te evangeliseren in de dag van hun heerlijkheid. Wanneer wij binnen zullen gaan in ons eigen lotdeel, zullen we reizen naar de uiterste grenzen van het universum. Onze gemeente zal alle hemelse menigten bevatten. Vertel mij de breedte van het universum, en ik zal u een van de dimensies van dit geheim geven. De fysieke maat is een index voor haar morele omvang. Het is een aanwijzing voor de uitgebreidheid van Christus' liefde.

De lengte.

Wat ruimte betreft kunnen we nauwelijks een onderscheid maken tussen haar lengte en breedte, want beide vallen buiten ons begripsvermogen. Misschien zouden we aan tijd moeten denken, wanneer we over haar lengte nadenken. Ze gaat terug vóór de eonen, lang voordat de zonde haar intrede deed. Ze ging vooraf aan de nederwerping in Gods doelstelling. Het is de vroegste aanwijzing van Gods liefde voor Zijn schepselen. Wij waren bij God niet een nakomende gedachte. Laten we genieten van de bewustwording van het feit dat Hij aan ons dacht, lang voordat Hij begon met Zijn aardse volk Israël. Zijn zorg voor ons is niet te danken aan de tegenslag die voortkomt uit Israëls verwerping van Zijn gunst. Wij zijn Zijn eerste liefde, de eersten die Zijn genegenheid opriepen.

De diepte.

Het Efezegeheim heeft niet alleen het grootste bereik van welk van Gods bedieningen dan ook, maar het graaft diep tot op de bodem van menselijke verdorvenheid en vliegt naar de hoogste hemelen. Israël had beloften en voorrechten die hen boven de gemiddelde mens deden uit steken. De heidenen stonden onder hen, ver van God, verzonken in zonde, onwetend en vervreemd, alleen de dood verdienend. De genade van God reikt, voor de trofeeën van haar overwinning, tot in de diepste diepten van ontarding.

Nooit in het verhaal van deze sombere scene was er een tijd gekomen die zo donker en treurig was als de dagen die volgden op Paulus' laatste bezoek aan Jeruzalem en zijn gevangenneming in Rome. De Joden willen hun Messias niet hebben, noch willen zij de andere natiën enige ruimte geven. Paulus is een gevangene. Iedere weg van zegen schijnt effectief afgesneden te zijn. Alles is rijp voor oordeel. *Zo scheen het.* Dan, met een geestelijke schok die zo groot is als de materiële ramp die Yahwehs dag beëindigt, wordt er een plaats voorbereid voor een nieuwe schepping. God scheidt een nieuwe, een geestelijke sfeer, waarvan men nooit had gehoord en die men niet had gekend. Hij onthult de huidige geheime bedeling, die de menigten in de hemelen vult met bewonderende verbazing en de harten van Zijn geheiligden met hartstochtelijke lofprijzing.

De hoogte.

Israël zal de hoogste plaats op Aarde hebben. Wij zullen de allerhoogste positie hebben in de hemelen. Wat kan er hoger zijn dan dat? Geen hemels schepsel zal boven ons staan. Allen zullen onder ons zijn. Zouden wij verheven zijn voor een plaats van zegen onder Israël, zoals dat in de komende aionen het deel zal zijn van de natiën, dan zou dat een onverdiende en ongedroomde verhoging zijn. Zouden wij op gelijke hoogte met hen zijn geplaatst, dan zou dat een vrijwel ondenkbare verhoging zijn. Om de nederigste te zijn in de hemel, hoe ver is dat verwijderd van onze hoogste hoop! Gelijk te zijn aan de hemelingen zou de grens zijn van menselijke verwachting. Echt, het is nooit in het menselijk hart opgekomen wat God heeft voor hen die Hem liefhebben! Hoogsten van de hogen, wij zullen boven alle hemelse menigten zijn!

Allesoverstijgende liefde.

Al deze dimensies zijn tekens van liefde. Elk daarvan voegt toe aan onze zekerheid en waardering van Zijn genegenheid. Elk is een stap die ons opheft naar de tempel van Christus' liefde. Wij kunnen deze dimensies nu niet berekenen. Wij hebben niet de middelen om hun onmetelijkheid te meten. Ze gaan onze krachten te boven. Zo is de liefde waartoe ze leiden. Het is als het universum zelf, dat lijkt uit te breiden naar de mate waarin het onderzocht wordt. De meest krachtige telescoop, met fotografische platen die beelden van sterren geven die mensen nooit hebben gezien, kan de grens van Gods materiële schepping niet vinden. Haar allesoverstijgende maat is een gelijkenis van de onmetelijkheid van de liefde die het deed ontstaan, die belichaamd is in Zijn Christus, en die onthuld is geworden in de morele dimensies van het Efezegeheim.

De aionen van de aionen.

De komende aion is in het bijzonder betrokken bij Gods heerlijkheid in Israël. Ze bevat de dag van Yahweh. De daarop volgende aion benadert onze huidige status. Het zal de dag van God zijn. Dan zal Gods heerlijkheid publiekelijk tentoon gespreid worden in overeenstemming met de huidige geestelijke bekendmaking. Israëls geestelijke suprematie zal in die afsluitende aion voorbij zijn. Nu is ze slechts tijdelijk verduisterd. Dan zal God als God bij de mensen wonen. Geen tempel, geen priesterschap zal hun toenadering tot Hem in de weg staan. Het is kalmerend bevredigend te zien dat de enige plaats waar "de aion van de aionen"

voorkomt in Efeziërs is, want deze brief zet de geestelijke zegeningen uiteen van de natiën die parallel lopen aan die van die dag. Het is waar dat de Zoon nog steeds heerst en dat de heiligen nog steeds heersen, maar hun gezag zal, wegens gebrek aan tegenstand, op punt staan te verdwijnen. Zij die dicht bij God zijn, hebben weinig beperkingen nodig.

Maar die aion zal niet alleen getuigen van de nabijheid van de natiën op Aarde, ze zal het toneel zijn van hemelse schittering in het met sterren bezaaide hemelse. God zal meer dan in alle voorgaande bedieningen op Aarde verheerlijkt worden. Maar Zijn grootste heerlijkheid zal stralen door de hemelse heiligen, de ecclesia die Christus' lichaam is. Nadat zij de les van Christus' overstijgende liefde geleerd hebben, zal het hun deel zijn het ruim te verkondigen onder de hemelse menigten, van de Poolster tot het Zuiderkruis. Dan zullen wij het grootste voorrecht hebben dat aan enig persoon gegeven kan worden. Wij zullen heerlijkheid brengen aan God en het goede aan Zijn schepselen. Wij zijn vaten van genade, niet alleen om te hebben en te houden, maar om te geven en te schenken. Ons geluk zal niet op onszelf gebaseerd zijn, maar op het zegenen van God en het voordeel brengen aan het werk van Zijn handen.

Dit is de toon waarmee onze blijdschap begon. Onze redding, onze rechtvaardiging, onze verzoening, onze verheerlijking zijn slechts de middelen voor het verheerlijken van God. Deze gedachte, als die eenmaal in ons hart binnen komt, zal ons rust geven en verlossing van onszelf, en vredige rust voor de dreiging van de toekomst. Onze persoonlijke bestemming is, wanneer we het op de keper beschouwen, zo meelijwekkend onbelangrijk in dit grote universum. Maar wanneer we zien dat het deel uitmaakt van Gods eigen heerlijkheid, houdt het op onbelangrijk te zijn. Het is niet langer onsamenhangend. Het moet veilig en zeker zijn. Het kan niet mislukken of vallen. Het is niet de beloning voor onze verdiensten, want die hebben we niet. Het is gebouwd op onze *on*verdiensten, waaraan we geen gebrek hebben. Laten we slechts zien dat wij de instrumenten zijn voor het onthullen van Gods genade, essentieel voor Zijn doel, dan hebben we de beste basis voor een aionische gelukzaligheid die de mens ooit heeft kunnen indenken.

Daarom buigen ook wij onze knieën voor de Vader van onze Heer Jezus Christus, opdat Christus door geloof mag wonen in onze harten, en dat wij, geworteld en gegrondvest zijnde in liefde, krachtig zouden zijn om te breedte, lengte en hoogte te begrijpen, om zo de allesoverstijgende dimensies te kennen van de liefde van Christus.

Deel 32 - De eenheid van de geest (1)

God begint met Zichzelf en eindigt met Zichzelf. Vóór de aionen zit God in Zijn eenzame majesteit. Met de aionen komt de onthulling van Zijn Christus. Dan worden we opgeroepen Zijn handelen met schepselen te overdenken. Zodra het

toppunt van de aionen is bereikt, zal de geschiedenis terugkomen naar zichzelf. Iedere eerdere fase zal op een steeds grotere schaal herhaald en geoefend worden, totdat we opnieuw alles onder de heerschappij van Christus zullen vinden, het vroegste Hoofd. Dan komt de voleinding en wordt God opnieuw Alles in allen. Dan, echter, wordt Hij niet Alles in Zichzelf, maar Alles in al Zijn schepselen.

Dezelfde gang van zaken wordt gevolgd bij het onthullen van de structuur van de tabernakel in de wildernis. Eerst beschrijft Hij Zijn eigen troon, dan onthult Hij de verschillende voortreffelijkheden van Christus, zoals getoond binnen de heilige plaatsen, en later leidt Hij ons naar buiten, naar de vaten in de hof, en naar de buitenste poort. In de praktijk keerden de priesters deze volgorde om. Zij begonnen buiten de omheining en passeerden het altaar en het wasvat, voordat zij in de heilige plaats komen.

Onze overdenkingen lijken hier wel wat op. Beginnend bij God in Zijn meest geheime genegenheden, bedacht vóór de schepping, hebben wij, als Zijn leden, onze relatie met Christus nagespeurd, en hebben we de wederzijdse relaties van Zijn heiligen overdacht. De rest van de brief keert deze volgorde om. Wij zullen nu onze stappen terug volgen en de huidige praktische gevolgen van deze schitterende ontvouwingen overwegen. Eerst zullen wij het gedrag ter hand nemen dat volgt uit onze relatie met elkaar; als tweede onze verantwoordelijkheden als leden van het lichaam van Christus; als derde de strijd die wacht op hen die, in afwachting van die dag, door geloof binnen gaan in ons hemels lotdeel.

We willen onze lezers imponeren met de bruikbaarheid van de literaire structuur van deze brief. De oproepen die volgen zijn niet alleen gebaseerd op de eerste helft in het algemeen, maar passen bij bijzondere delen. Onze houding heeft dezelfde drie aspecten als de Efezwaarheid. Wat we geloven van God en van Christus en van de heiligen, moet geleefd worden voor de heiligen en voor Christus en voor God. Het is leerzaam de brief als tussenzin te lezen. Na het overdenken van ons lotdeel te midden van de hemelingen (Efe. 1:3-19), kunnen we overstappen naar onze hemelse strijd (Efe. 6:10-20). Van het eerste deel, dat zich bezig houdt met het lichaam van Christus (Efe. 1:20-2:10), kunnen we ons nu keren naar het tweede (Efe. 5:21-6:9). Kijk, om de nieuwe mens (Efe. 2:11-22) te kunnen verstaan, naar wat er gezegd wordt over de nieuwe mensheid (Efe. 4:17-5:20). Deze ver uit elkaar liggende contexten zijn verbeterende boeksteunen op onze interpretatie, die gemakkelijk ondergewaardeerd kunnen worden.

De eerste helft sloot af met een samenvatting en een verzoek. Voordat begonnen wordt met de drie hoofdthema's van de brief, wordt ons een oproep en een andere samenvatting gegeven, beide verband houdend met gedrag. De eerste zes verzen van hoofdstuk vier presenteren een pleidooi dat van het grootste belang is voor allen die God in deze bediening een genoegen willen doen. Laten we opmerken dat dit de eerste woorden zijn die God geeft om ons gedrag te regelen, nadat de rijkdommen van Zijn genade bekend zijn gemaakt. Tegelijkertijd zijn ze een test. Als we echt de grote onthulling hebben ontvangen die vooraf ging, zou dit de vrucht moeten zijn. Als, bijvoorbeeld, wij een broeder vinden die zich inspant de eenheid van geest te bewaren, mogen we er zeker van zijn dat hij leeft in de kracht van de voorafgaande ontvouwingen.

We moeten er niet aan voorbij gaan Paulus' nieuwe titel op te merken: de gevangene in de *Heer*. Om de huidige waarheid te presenteren is hij de gevangene van *Christus Jezus* (Efe. 3:1). Om het kracht bij te zetten is hij de gevangene in de *Heer* (Efe. 4:1). We hebben al Christus Jezus en onze plaats *in* Hem overdacht. Nu worden we opgeroepen Hem als onze Heer te erkennen en te overwegen welk gedrag Hem een genoegen doet. *Christus* deelt onze zegen uit, de *Heer* zoekt gehoorzaamheid. De sleutel tot alle goed gedrag kan samengeperst worden in een enkele zin: "Christus, mijn Heer!"

Alle echte gehoorzaamheid moet de niet afgedwongen vrucht zijn uit het eerdere deel van de brief. Het is volkomen nutteloos Efeziërs via de achterdeur binnen te gaan. Niemand kan welk van deze oproepen dan ook uitvoeren, op de wijze waarop ze gehoorzaamd moeten worden, anders dan door de kracht die opgewekt wordt door de heerlijke genade. Iedereen die probeert de oproepen in Efeziërs af te dwingen zonder de kracht gevende gunst waarop zij zijn gefundeerd, vernedert ze tot het niveau van de wet. Ja, ze zijn zelfs meer veroordelend dan de wet, want zij eisen veel meer dan Mozes ooit deed. Laten we niet een gedwongen, onwillige gehoorzaamheid opbrengen, maar laat ieder werk het gevolg zijn van Gods meest heerlijke genade.

Wie kan waardig wandelen naar een roeping die hij niet begrijpt? Laten we niet proberen te zijn wat we niet zijn. Al wat God van ons vraagt is te leven naar wat Hij ons heeft gemaakt. De voorbereiding voor zo'n wandel, de kracht van zulk een houding, ligt in een bewust zijn van onze hoge sociale rang te midden van Gods adel. Te midden van mensen herkennen we al snel iemand van adel door de oppervlakkige finesses van zijn gedrag. Wij zouden echte adel moeten zijn, gekend door de diepere en meer blijvende waardigheden die de waarheid versieren die wij beweren te bezitten.

Het zeldzaamste en kostbaarste juweel dat te vinden is in het veld van menselijk gedrag, is ware nederigheid. In deze dagen wordt het bespot en veroordeeld. Het wordt als zwakte beschouwd, soms zelfs als een ziekte. Zelfs in de religieuze kringen, is nederigheid in het geheel niet in tel. Agressieve zelf-bevestiging schijnt nodig te zijn voor promotie. Hoe ver zijn we gevallen van het grote ideaal! Hoe weinig zien we de echte mildheid, die voortkomt uit een grondige bewustwording van de waarheid! Het zonlicht van Gods gunst heeft niet alleen onze verhoging in Christus onthuld, maar ook onze vernedering in onszelf. Hoewel perfect rechtvaardig in Hem, hebben we alle zelf-rechtvaardiging verloren. We kunnen ons verheerlijken in God en in Zijn Christus, maar dit houdt wel de uiterste verwerping in van al onze eigen verdiensten.

Alleen iemand die een laag beeld van zichzelf heeft, is in een positie om het falen en tekortschieten van anderen te verdragen. Geduld is de zeldzame en kostbare eigenschap die nederigheid en mildheid navolgt. Wij moeten elkaar verdragen in liefde (Efe. 4.2). Dit alles is gebaseerd op de onpeilbare genegenheid die God over ons, en over allen die van Hem zijn, uitstort. Wij kunnen geen antwoord geven op Zijn liefde, zonder tegelijkertijd hen in te sluiten die er door omarmd worden. We kunnen het in de praktijk het best laten zien door een gepast gedrag ten opzichte van Zijn heiligen. Toen de apostel ons voor het eerst een glimpje liet zien van het overstijgende pad dat we nu betreden, vatte hij het allemaal samen in één woord:

liefde (1Kor. 12:31-14:1). Hij begint zijn lofrede met te zeggen: "Liefde is geduldig" en hij eindigt met te bevestigen dat ze alles verdraagt (1Kor. 13:4,7). Dit is de grootste van de blijvende drie-eenheid: geloof, verwachting, liefde, en de liefde dwaalt nooit af.

Nu hebben we een fundament voor vrede. De strijdende partijen van het Christendom zoeken vrede door middel van compromissen. Echte vrede tussen Gods heiligen is gebaseerd op nederigheid en mildheid, geduld en verdragen, en een erkenning van de eenheid van de geesten. Zonder dit kan er geen echte verzoening zijn. De vrede en eenwording die vandaag wordt voorgesteld, is grotendeels gebaseerd op onverschilligheid voor de vitale waarden van Gods onthulling. Ze is menselijk in haar methoden en doel. We kunnen alleen echt een zijn met allen die geheiligd zijn, door de sekten en partijen en schisma's te negeren waartoe zijn behoren. Laten we gemeenschap hebben met allen, ongeacht hun kerkelijke verbanden. Behoren zij tot het lichaam van Christus? Dan behoren ze bij ons en wij bij hen.

Deel 33 - De eenheid van de geest (2)

De dagen waarin we leven zijn dagen van verdeeldheid en tweedracht en opdeling. Er is een voortdurende en volhardende inspanning voor eenheid, maar die draagt zelden een andere vrucht dan schisma. Een van de meest trieste kenmerken is het feit dat waarheid zelf tot excuus wordt gemaakt voor verdere verdeling. Iedere "beweging" vervalt snel tot een sekte. En de zaden van schisma's zijn zo vruchtbaar, dat er maar een korte tijd nodig is voordat de verdeeldheid zelf verdeeld wordt in dozijnen fragmenten.

De enige *menselijke* methode van het stoppen van dit uiteenvallen, is het aanstellen van een menselijk hoofd, zoals de patriarchen van de oosterse kerken, de paus van Rome, of de bisschoppen en raden van de westelijke kerken. Er moet de een of andere menselijke autoriteit zijn. Leaders menen dat zij hun volgelingen niet tezamen kunnen houden, tenzij zij gezag hebben over hun geloof en voor hen kunnen beslissen wat zij moeten geloven.

Er rijst uit dit punt een zeer praktische en dringende vraag op. We hebben een paar grote en kostbare waarheden, met name die van de verzoening van het universum. Zullen wij toestaan dat deze waarheid scheiding brengt tussen ons en onze mede-gelovigen? Zullen wij het de kern van een sekte laten worden? Zullen wij onze gemeenschap beperken tot hen die zien wat wij zien op dit belangrijke punt? Zal het een scheiding teweeg brengen, een andere scheur in de eenheid die God bedoeld heeft als kenmerkend voor Zijn heiligen in deze bedeling?

Dat dit de natuurlijke neiging is zal niemand ontkennen. En niemand kan er wat aan doen dat hij meer intieme gemeenschap heeft met iemand met een gelijk geloof dan met hen die anders gezind zijn. Voor menselijke wijsheid zou een krachtige, afgescheiden organisatie de zekerste methode zijn van het bevorderen van een succesvolle propaganda. Het antwoord op al deze vragen is te vinden in de openingssmeekbede van de Efezebrief (Efe. 4:1-6). Daar hebben we een eenheid, de eenheid van de geest. We worden niet alleen opgeroepen deze eenheid te maken, maar ze te behouden.

Dit is van groot belang. Alle inspanningen voor christelijke eenheid zijn vandaag als het samenplakken van gebroken fragmenten. Ze zijn alle gericht op het herstellen van een uiterlijk voorkomen. De echte eenheid is een geestelijke en bestaat nog steeds, ondanks alle schijnbare verdeeldheid. *Al wat nodig is, is deze eenheid te erkennen* en de andere zogenaamde eenheden en verbanden te negeren die proberen een oppervlakkige eenheid te scheppen, maar die in werkelijkheid de grootste hindernissen zijn voor het tentoonspreiden van de door God gemaakte eenheid die al de Zijnen omarmt.

De eenheid die we met ijver moeten houden, is gebaseerd op zeven fundamentele waarheden. Het sleutelwoord is *één*.

Er is *één* lichaam en *slechts één*,
één geest,
één verwachting,
één Heer,
één geloof,
één doop,
één God en Vader.

De apostel onthult niet aan de Efeziërs dat er een God *is*, of dat er een lichaam *is*. Hij staat er op dat er *slechts één* is. De kerk van vandaag verwerpt elk van deze goddelijke eenheden.

Wanneer we lezen over "de protestante *lichamen*" wat is dat anders dan een ontkenning dat er *één* lichaam is? Maar is het niet nog triester te horen van hen die elkaar ontmoeten "op basis van het ene lichaam," maar allen uitsluiten die niet op deze grond bij elkaar komen? Het lichaam van Christus is niet een organisatie die wij zelf gemaakt hebben. Het is een organisme waarvan de leden in het lichaam geplaatst zijn zoals *Hem* dat uitkomt. Het heeft maar *één* Hoofd, Christus. Het is onze taak en voorrecht ten eerste Zijn hoofdschap te erkennen en, dit doende, moeten wij ook ieder lid erkennen dat Hij heeft. Wij zijn allen leden van hetzelfde lichaam. We zijn niet verdeeld. We zijn *één*.

Het gebrek aan eenheid onder Gods heiligen is een bron van de hoogste schande en verwarring voor hen die pogen Hem te dienen. Te rouwen over de vele organisaties die de bekendmaking van deze eenheid aan de wereld tegenwerken, is de constante oefening voor allen die de waarheid kennen. Niet alleen zijn de kasten van Israel opnieuw tot leven gebracht, zodat we geestelijken en leken hebben, maar we hebben honderd sekten voor elk van de hunne. Er is slechts *één* lichaam in Christus, maar er zijn er duizenden in de wereld. Er is slechts *één* geloof, maar de belijdenissen zijn ontelbaar. Er is slechts *één* Heer, maar hoe divers zijn die orden die Hem hebben vervangen!

Er zijn vele pogingen gedaan om "terug te keren naar de basis van het *ene lichaam*," maar elk daarvan had een andere organisatie tot gevolg, een andere verdeeldheid. Iedere inspanning die gedaan werd om Gods volk te verenigen, schijnt niets anders te zijn dan een middel tot een verder schisma. Een nieuwe waarheid wordt verkondigd. Sommige geloven, sommigen niet. Een groep gaat weg, en er ontstaat een ander "lichaam." Ongeloof sluipt binnen, en een beweging als het "modernisme" dringt een gemeente of een kansel binnen. Zij die trouw willen blijven staan er tegen op en er is weer een ander lichaam. De tragische waarheid is dat het een onverschilligheid en compromis is die er toe neigen het Christendom te organiseren in een groot dood lichaam, en het zijn de oprechte en trouwe geesten (die de eenheid van de geest zouden moeten bewaren) die voortdurend een verder uiteenvallen veroorzaken. Wat moeten we doen? We kunnen geen compromis sluiten, noch zouden we durven verdelen.

Het probleem is dat mensen hun eigen eenheid maken, terwijl ze de eenheid van de geest negeren. Op het moment dat wij die maken, mogen we er zeker van zijn dat we ze breken. *Het is niet nodig ze te maken, we moeten ze nemen.* Negatief gesproken is al wat nodig is het negeren van alle eenheden, hoe fraai ze ook lijken, hoe goddelijk de heiligen ook zijn die er toe behoren, hoe onmisbaar ze ook schijnen te zijn. Laten we, positief gesproken, allen erkennen die verzegeld zijn door de geest, allen die God kennen en leden zijn van het lichaam van Christus. Laten we alleen één lichaam erkennen, één geest, één verwachting, één Heer, één geloof, één doop en één God.

Eenheid is een van de overheersende gedachten in Efeziërs. Het is niet beperkt tot deze oproep. Ieder onderdeel van het geheim bestaat uit het bijeen brengen van hen die ver verwijderd waren. Het eerste hoofdstuk geeft de natiën hetzelfde lotdeel als een uitverkoren deel van de Besnijdenis, omdat zij dezelfde geest verkregen hebben. In het tweede hoofdstuk worden Jood en heiden opgewekt en *tezamen* gezeten, en later worden de twee tot één gemaakt en schept Hij de twee tot één nieuwe mensheid. Fysieke verschillen worden alle ingetrokken. De benauwende verdelingen van het verleden worden weggedaan. Een van de hoofddoelen van ons leven zou de bewaring van de eenheid moeten zijn, die feitelijk bestaat tussen ons en alle andere heiligen van deze era. Laten we iedere poging weerstaan die wil scheiden wat God bijeen heeft gebracht.

Één lichaam.

In Israel waren er, afgezien van de verschillende sekten, meerdere "lichamen" van goddelijke aanstelling. De zalvende olie was beperkt tot een bevoorrechte klasse mannen, het priesterschap. Zij vormden een bepaald lichaam, gescheiden van de Levieten, hun broeders, en de rest van Israel. De priesters waren, op een bijzondere wijze, Gods christussen, of gezalfden, in Israel. Zij hadden de olie, een teken van de geest. Allen in deze bedeling hebben de zalving van de geest zelf en alle hebben vandaag toegang tot de aanwezigheid van de Vader. Niemand in het lichaam van Christus is als een gewone Leviet, of als een gewone Israëliet van een andere stam. Er waren op z'n minst drie onderscheiden lichamen in Israel, bepaald door hun afstand tot de Godheid. Buiten deze waren er bepaalde "lichamen", zelfs onder de natiën. Er waren de proselieten en anderen die geloofden, twee of drie

"lichamen" vormend onder de heidenen, hoewel elk daarvan maar weinig voorrechten had, van welk soort dan ook.

In tegenstelling hiermee is er vandaag slechts één lichaam. Het is een gezamenlijk lichaam, waarin alle leden gelijk van rang zijn. Niet alleen zijn zij uit de Besnijdenis, priesters, Leviëten, en anderen, op gelijk niveau, maar de proselieten en devote gelovigen uit de natiën worden niet van elkaar onderscheiden of van de drie lichamen in Israel. De meest zonderlinge en ongeleerde heilige in het ver gelegen Thessalonica was in het lichaam van Christus van dezelfde rang als Barnabas, de Leviet. Er is geen tempelgordijn, dat de priesters buiten hield, geen heilige plaats waar de Leviëten niet konden komen, geen hof waar een Israeliet geen toegang had, geen muur die de natiën buiten sloot, geen ceremonieën die de proselieten afscheidden van de mindere rangen van heidense gelovigen. Allen zijn één lichaam, want allen zijn in Christus, zo nabij en geliefd door God dat onderscheid onmogelijk is.

Laten we er op staan dat de karakteristieke waarheid voor vandaag niet slechts is dat we het lichaam van Christus zijn, maar dat dit een *gezamenlijk* lichaam is en *dat er slechts één is*. Er zijn verschillen tussen heiligen. Er zijn graden van kennis en onwetendheid. Er is variëteit in dienstbetoon en de beloningen waartoe dit leidt. Maar laten we niet vergeten dat we niet in het lichaam van de *Heer* zijn, maar in het lichaam van *Christus*. Talenten en dienstbetoon zijn niet noodzakelijk voor het lidmaatschap. De meest onwetende heilige heeft recht op een plaats in het gezamenlijk lichaam. Er is in het geheel geen dienstbetoon nodig om lid te worden. Alleen geloof is wat vereist is. Alleen zo kan er maar één lichaam zijn.

Het Christendom heeft vandaag vele organisaties. Toch zijn er in al deze, en ook buiten deze, zij die levende leden zijn van dat grote geestelijke organisme waar Christus het Hoofd van is. Dit is de ware "katholieke" of universele, kerk. Het is de enige die onze gedachten of serieuze overdenking waard is. Het lidmaatschap er van is alleen gebaseerd op het bezitten van Gods Geest, niet op welke mens-gemaakte banden dan ook. Alleen God kan mensen er in plaatsen en niemand kan een mens er uit halen. Het is goddelijk. Het is het werk van Gods Geest. Laten we het werk van Zijn handen erkennen en Zijn resultaat bevestigen. Vele heiligen staan versteld door de religieuze atmosfeer in de een of andere grote kathedraal, maar zijn zich niet de plechtige heiligheid bewust van Gods echte verblijfplaats, de kerk van Christus. Alleen zij is geheiligd. Laten we er veel belang aan hechten.

Één geest.

We zijn er al zo lang aan gewend "geest" te lezen met de hoofdletter S en het exclusief te laten verwijzen naar Gods Geest, dat voor velen de kleine s beledigend en neerbuigend schijnt te zijn. Maar het woord geest is zeer zeker niet beperkt tot Gods heilige Geest. Het zou afgezaagd zijn er op te staan dat Gods Geest de enige zou zijn. Wij hebben een geest. Iedere daad in ons leven wordt gekenmerkt door een geest. Elke bediening heeft haar eigen bijzondere geest. De geest van de Mozaïsche bedeling was wettelijk. Ze heeft vandaag geen plaats. Toen de discipelen verlangden vuur naar beneden te laten komen op hun vijanden, werd hen verteld dat zij niet wisten welke geest bij hen hoorde. De geest van Elia's

bediening was heel anders dan die van onze Heer, hoewel beiden door dezelfde heilige Geest werden gedreven.

De "geest" spreekt van het temperament van het denken, de sleutel waarmee de activiteiten van het leven worden afgestemd. In elke goddelijke bediening is dit afhankelijk van Gods aanvaarding en de aard van het werk waar Hij mee bezig is. Elia's houding naar zijn vijanden kon niet door onze Heer gekopieerd worden, noch kunnen wij de geest van de dag van onze Heer kopiëren. Heidenen werden behandeld als buitenstaanders, die vrijwel geen aandacht verdienden. Dezelfde geest werd niet getoond aan hen die in de kerken van Israel verkregen werd. Alleen wanneer een Jood koppig was en niet voor de beslissing van de vergadering wilde buigen, moest hij als een man van een andere natie behandeld worden. Vandaag mogen zulke onderscheiden niet gehanteerd worden. Joden en heidenen staan op gezamenlijke bodem en die is geestelijk. We gaan met elkaar om op het ene hoge plateau van Zijn verhoogde gunst.

Zij van de Besnijdenis die in hun geloof stierven, zijn nooit binnen gegaan in deze waarheid. Zelfs nadat deze brief was verzonden, schreef Petrus aan de verstrooiing, hen mededelend zich goed te gedragen "te midden van de natiën" (1Petr. 2:12), waar zij zich bevonden. Dit is niet een op zich staande uitspraak, maar een van vele die de dubbele geest laat zien die hij en de overlevende Besnedenen aan het eind van hun dagen toonden. Nergens in zijn brieven, of in welke brief dan ook, uitgezonderd Paulus' laatste, ontvangt de waarheid van de *ene* geest bevestiging.

Het Christendom heeft vrijwel volkomen de geest gemist die het zou moeten onderscheiden van alle voorgaande bedieningen. Ze heeft geleefd in de atmosfeer van de Sinai of Jeruzalem, in plaats van in het gevangenhuis van Paulus in Rome. In de slavernij van de wet, of pogend te passen in het aardse Koninkrijk, heeft ze een geest ingezogen en getoond die vreemd is aan de waarheid. Ze zou zo'n grenzenloze genade en liefde moeten tonen, in overeenstemming met Gods eigen houding, dat alle mensen overal elke daad van haar zouden moeten herkennen door haar christelijke geest. In plaats daarvan is ze het tegendeel geworden, en wordt ze door God Zelf beschreven als een ontaard monster, verscheurender dan de beesten van de Aarde.

Één verwachting.

Het vroegste geschreven verslag dat we van Paulus' bijzondere bediening hebben, luidt als volgt: "want zij berichten over ons wat voor soort intrede wij bij jullie hebben gehad en hoe jullie terugkeren tot God, weg van de afgoden, om te slaven voor de levende en ware God, en te wachten op Zijn Zoon uit de hemelen, Die Hij opwekt uit de doden, Jezus, De ons reddende uit de komende verontwaardiging." (1Thess. 1:9,10;SW). De toorn die over Israel en de Aarde komt, waarvan Petrus sprak op de Pinksterdag, die weergegeven is in Openbaringen, zal doorstaan worden door de heiligen die overleven voor deelname aan het Koninkrijk. Indien onze plaats zou zijn in dat Koninkrijk en wij zouden hopen levend binnen te gaan, zou ons uitzicht op de toekomst er een van vrees en dreiging zijn. Elk moment zouden de poorten van Yahwehs macht open kunnen gaan en zouden wij in kunnen

gaan in de vreselijke beproevingen, en lijden onder de verschrikkelijke oordelen. Alleen zij die volharden tot het einde zullen verlost worden.

Dit is de sleutel tot Paulus' brieven aan de Thessalonicenzen. Dit is wat zij vreesden en dit is de toestand waarin zij meenden vervallen te zijn. Het scheen hen allemaal heel erg echt. Paulus, een voorgevoel hebbend van hun vergissing, drukt de zaak uit in een zeer realistisch beeld. Hij stelt alles in het heden, ondanks het feit dat "wachten op" de toekomstige tijd vereist. Onze Heer wordt voorgesteld als de Ene die hen verlost - niet als Degene Die hen verlossen *zal*. In overeenkomst hiermee zijn ze verlost *voor* de verontwaardiging, niet *uit*, alsof ze er al in waren. Paulus gebruikt hetzelfde beeld voor zichzelf, als hij spreekt over gered zijn *uit* de muil van de leeuw (2Tim. 4:17). Hij was er nooit in. Maar zulke gevaren maken een diepe indruk op het denken en het is meer passend het gevoel te stellen dan het feit.

Tot slot is hier een waarschuwend woord voor de studenten van de Schrift op z'n plaats. Het is goed, waar mogelijk, precies te zijn en te staan op de letterlijke betekenis. Ik heb grote sympathie voor hen die wijzen naar het verbindende *uit* om te bewijzen dat de Thessalonicenzen in de komende verontwaardiging zullen zijn, want, zo zeggen zij: "Hoe kunnen ze er *uit* komen als ze er nooit *in* waren?" Maar er is een hogere logica dan deze. Ze kan als volgt uitgedrukt worden: *Ieder woord, in de Schrift, moet geïnterpreteerd worden in overeenstemming met de context en het hele product waarvan het een deel is.* Nu is het de hoofdtaak van de brieven aan de Thessalonicenzen om te bewijzen dat zij *niet* bestemd waren voor verontwaardiging, maar voor het verkrijgen van redding (1Thess. 5:9,10). Geen enkel woord in de brief moet geforceerd worden om iets anders te leren, zeker niet wanneer het figuurlijke gebruik leven en kracht geeft en elders in dezelfde betekenis wordt gevonden. Laten we *voelen* dat de Zoon van God ons verlost uit de komende verontwaardiging, die elk moment kan losbarsten over onze hulpeloze hoofden.

Israels verwachting vindt in het Koninkrijk geen vervulling tot *na* de tijd van verdrukking. Daarom gaf Paulus de Thessalonicenzen en de Korinthiërs een *eerdere verwachting*. Dit is wat in het bijzonder hen van de Besnijdenis die Paulus' onderwijs volgden, onderscheidde van de rest. Petrus' woorden bleven bij de laatsten nog in zwang. De hemelen moeten Christus ontvangen tot het herstel van alle dingen, zoals gesproken door de profeten (Hand. 3:21). Zij wisten niets van Zijn eerdere afdaling naar de lucht. Als Paulus probeert hen van de Besnijdenis te identificeren die zijn onthullingen ontvangen hadden, valt hij terug op dit feit. Zij keken uit naar Christus' komst vóór de benauwdheid. Zij hadden een *eerdere verwachting*. Het hemelse lotdeel van Efeziërs is voor hen (Efe. 1:12). Het is het teken dat Paulinische gelovigen onder de Besnijdenis identificeert. Daarom is de Efeze-onthulling beperkt tot hen.

in tegenstelling tot de Koninkrijksverwachtingen, is ons uitzicht hetzelfde voor allen. Allen zullen een hemels lotdeel hebben, allen zullen met Christus zijn, allen zullen tegelijkertijd gaan. Er is maar één verwachting! Dit is de vrucht van allesoverstijgende genade. Ze gaat voorbij aan de onderscheiden van het vlees en maakt allen tot favorieten. In het Koninkrijk zijn vrijwel alle beloften en voorrechten voor Israel. De natiën hebben geen verwachting die de naam waard is.

Indien de heidenen van deze era met hen zouden zijn in het Koninkrijk, zouden we spoedig ontdekken dat er meer dan één verwachting is. Ons uitzicht zou niet lijken op dat van een Jood, wat onze geestelijke verworvenheden ook zouden zijn.

Deze heerlijke waarheid wordt van alle kanten aangevallen. Het lijkt niet mogelijk om genade onvervalst te laten. Sommigen denken dat onze verwachting er alleen voor de wakenden is, terwijl de apostel duidelijk verklaart dat ze ook voor de dommelenden is (1Thess. 5.10). Anderen denken dat Hij alleen komt voor hen die naar Hem uitzien (Hebr. 9:28), en beperken het zo tot hen die in Zijn komst geloven. Hebreëen spreekt van Zijn komst voor Israel, niet voor ons. Voor hen die ten ruste zijn gegaan is deze verwachting noodzakelijkerwijze een eclecticische, of uit-, opstanding, want ze gebeurt voordat de heiligen van Israel worden opgewekt en laat hen in hun graven. Het verlangen van de apostel om zijn ervaring er mee in overeenstemming te brengen, heeft geleid tot de gedachte dat hij hoopte onmiddellijk bij zijn overlijden op te staan en zo andere heilige voor te gaan naar het aanwezig zijn bij Christus. Al dit soort afwijkingen ontkennen deze eenheid. Er is één, en slechts één, verwachting die geldt voor alle heiligen van deze zeer genadevolle bedeling.

Deel 34 - De eenheid van de geest (3)

Er is *één* Meester, of Heer. Dit legt de bijl aan de wortels van het ecclesiasticisme van vandaag! Bij de Efeziërs zou de tegenstelling bestaan uit de verwerping van de inzettingen die vanuit Jeruzalem waren gegeven, die het teken waren van hun onderschikking aan de twaalf. Maar nu worden inzettingen uitgevaardigd door duizend raden en conferenties en synodes, en ze zijn zo volumineus, dat ze hele boeken vullen met regels voor het in toom houden van de heiligen. En tegelijkertijd worden de geïnspireerde oproepen van de gevangenisbrieven, die de echte regel voor hedendaags gedrag zijn, vergeten of genegeerd.

Het Koninkrijk zal bediend worden door vele heren. De hele natie Israel zal een koninklijke natie zijn, met de rest van de wereld als hun onderschikten. De twaalf apostelen zullen zitten op twaalf tronen, heersend over de twaalf stammen van Israel. Indien er nu zo'n bediening zou zijn, zouden we Paulus en Timotheüs hebben, en alle andere apostelen, of hun opvolgers, die vandaag over ons zouden heersen. Het is maar goed dat de Romeinse opperpriester niet opeist Paulus' opvolger te zijn, want Paulus zelf zou geweigerd hebben de plaats in te nemen die hij nu bezet. Zulk een afgevaardigd gezag is nodig in het Koninkrijk. Christus zal heersen door Zijn vertegenwoordigers en de mensen moeten aan hen onderschikt zijn.

Maar voor ons is er slechts *één Heer*! Wanneer mensen het overnemen en ons opleggen wat we moeten geloven, hoe we ons moeten gedragen, en ons taken opdragen, dan nemen ze Zijn plaats over, ontkennen ze Zijn hoofdschap, en onderschatten ze Zijn capaciteiten.

Voordat de huidige status van de heiligen bekend was gemaakt, en van de natiën nog gedacht werd dat ze onderschikt waren aan Jeruzalem, kon een vergadering bijeen geroepen worden om inzettingen te maken, en Jacobus legde de zaak vast door te zeggen: "Ik beslis." Nu is dat niet het geval. God heeft niet de afgezette Besnijdenis vervangen door andere heren, genomen uit het midden van de heidenen. Zij die opgestaan zijn om te heersen over de heiligen, hebben de plaats van Christus ingenomen. Hij heeft geen aardse plaatsvervanger nodig, katholiek of protestant. Noch Jeruzalem, noch Rome, noch raad, noch synode, noch ene Diotrefes (3Joh. 9) heeft enig recht te staan tussen ons en onze Heer!

Het is hard nodig dat het volk van God zich van het feit bewust wordt dat zij niet alleen heiligen zijn die door Christus zijn gered, maar slaven die hun Heer dienen. Er is vandaag veel religieus werk, maar hoe weinig daarvan staat onder Zijn beheer! Hoeveel daarvan zal Zijn goedkeuring wegdragen? Wat doet men weinig moeite om Zijn wil te ontdekken! In de meeste gevallen heeft de een of andere mens zichzelf tot heer verklaard, en is de heerschappij van Christus verloren gegaan.

Één geloof.

Het lijkt bijna ironisch te zeggen dat er *één geloof* is. Waarom zijn er dan de duizenden "geloven" die ons uitdagen met de verzekering dat zij alle uit de Bijbel genomen zijn? En vele van hen kunnen voor hun doctrines wijzen naar bewijsteksten en zo alles funderen, aangezien zij met liefde geloven "in de Bijbel." Sommigen gaan terug naar de wet, ondanks het feit dat de natiën nooit onder de wet waren. Sommigen verwijzen ons naar de "evangeliën", vergetend dat Jezus Christus slechts was gezonden naar de verloren schapen van het huis Israel. Sommigen baseren alles op Johannes' of Petrus' bedieningen, geen gehoor gevend aan hun eigen woorden, namelijk dat het evangelie van de Besnijdenis aan hen was toevertrouwd en dat van de Onbesnedenheid aan Paulus.

Er is vandaag maar één ware belijdenis. De vele belijdenissen en verklaringen van geloof zijn alle fragmentarisch en gebrekkig. Ze verdelen meer dan ze verenigen. Het Christendom bevat duizenden geloven. Elk wordt dapper verdedigd als het enig ware! Ze worden alle ondersteund door "de Bijbel." Hebben wij niet de sleutel ontdekt voor deze verwarring? Zodra de waarheid correct is ingedeeld, zodra de laatste grote onthulling - de geheime bedeling - haar terechte plaats heeft ontvangen, alleen dan is één geloof mogelijk. Alle eerdere onthulling wordt verheerlijkt door haar overstijgende waarheden. Praktisch alle belijdenissen gaan er aan voorbij. Hun dogma's zijn afgeleid van eerdere bedieningen. Zij baseren hun geloven op passages die geen hedendaagse toepassing hebben.

We moeten er aan denken dat, vóór de huidige bediening, er meer dan één lichaam van waarheid was. Wat waar was voor de Jood, hoefde helemaal niet waar te zijn voor de heiden. Dit was in het bijzonder het geval in de overgangperiode tussen Pinksteren en het heden. Dit is de achtergrond voor de uitspraak dat er nu maar één geloof is. Het is niet selectief, toekennend aan de ene klasse wat niet waar is voor een andere. Toen zij van de Besnijdenis die met Paulus waren, een hemels lotdeel ontvingen, hadden zij er geen monopolie op. Het was ook voor de heidenen. Toen een nieuwe mensheid werd geschapen, verdween de superioriteit

van de Besnijdenis. Zolang de kerken proberen zichzelf te vestigen op de veranderende tonelen van Handelingen, zullen er vele tegengestelde geloven zijn.

Één doop.

De zogeheten "grote opdracht", aan het einde van Mattheüs, moet kort voor Pinksteren gegeven zijn. Toch is er geen verslag van dat het ook maar één enkele keer werd gehoorzaamd tijdens de periode die door het boek Handelingen wordt verslagen. Dit laat de grote verwarring zien waarin de waarheid over de doop is vervallen. Terwijl men de ondersteuning claimt van primitieve praktijken, wordt een poging gedaan de Mattheüs-opdracht te vervullen, dopend in de naam van de zogeheten "drie-eenheid," *iets wat de discipelen nooit deden!* Die opdracht wacht op de dag dat alle aardse macht in de handen zal zijn van de grote Koning. Het is niet de ene doop voor deze era.

Petrus stelt, op de Pinksterdag, voor het ontvangen van de geest de voorwaarde van de doop in water (Hand. 2:38). Omgekeerd stelt hij in het geval van Cornelius het ontvangen van de geest als voorwaarde voor de waterdoop (Hand. 10:47,48). De tendens was weg van het water naar de geest, zeker waar het de heidenen betreft. Onder Paulus' bediening werd dit veel verder doorgevoerd. Van de waterdoop zegt hij: "want Christus zendt mij niet om te dopen, maar om te evangeliseren, ..." (1Kor. 1:17;SW). Hoewel zo onstuimig de praktijk van het dopen *in water* uitstellend, staat hij er, in dezelfde brief, op dat "*ook in één geest* zijn wij allen tot één lichaam gedoopt" (1Kor. 12:13;SW).

De geestesdoop is essentieel voor het lidmaatschap van het lichaam van Christus. De waterdoop is dat niet. Tijdens het leven van onze Heer was de waterdoop de enige. Tijdens de Pinksterperiode werd geestesdoop toegevoegd en zo waren er twee. Nu is er een terugkeer naar één. Of de waterdoop, of de geestesdoop is niet langer van kracht. Wie kan er aarzelen welke te laten vallen? De geestesdoop is van levensbelang. Zonder deze hebben we niets. We worden niet gereinigd. We worden niet verenigd in één lichaam. De waterdoop is niet essentieel. Paulus had die in de praktijk al lang laten vallen. Het was niet meer dan een ceremonie, van zichzelf van geen nut, een type van de geestesdoop. De een was de schaduw, de andere de werkelijkheid. De geestesdoop is de enige doop voor vandaag.

Misschien hadden enkelen van hen die als eersten deze brief ontvingen twee dopen gekend. Sommigen in Korinthe waren in water ondergedompeld. Sinds die tijd is er een voortgaande verandering geweest van het fysieke naar het geestelijke. Deze brief zet tenslotte alle vleeselijke voorrechten opzij. Niets hangt af van het fysieke en alles is gebaseerd op het geestelijke. De eenheid waar dit een deel van is, wordt gemaakt door *geest*. Hoe zou zo'n eenheid kunnen komen van het oppervlakkige contact van water met vlees? In een catalogus van geestelijke eenheden zou het niet noodzakelijk moeten zijn er op te staan dat de ene doop die is van Gods Geest. Allen aan wie dit werd geschreven waren in geest gedoopt. Het is de levende basis voor eenheid.

Het populaire beeld van de doop van de geest is ver van de waarheid afgedwaald. Net als het type, de waterdoop, reinigt en verenigt ze. Maar ze geeft geen kracht! Dit wordt gedaan door het *op* de gelovige komen van de geest, een uiting die er

niet mee verward moet worden. Na de Pinksterperiode, die de krachten van de komende aion liet zien, hield dit *op* mensen komen van de geest op. In plaats daarvan hebben we het *woning maken* van de geest. Ons wordt geen kracht beloofd, maar zwakte, zodat die gebruikt kan worden als achtergrond voor Gods kracht. De uitingen die gewoonlijk met geestesdoop verbonden worden, zijn gewoonlijk het werk van misleidende geesten, die krachten beloven die in deze bedeling geen plaats hebben.

Één God.

De "bewijzen" voor de leer van de drie-eenheid komen alle voort uit foutieve beweringen, die zijn gebaseerd op passages die niets met het onderwerp te maken hebben. De teksten die feitelijk en afdoende de vraag beslissen, worden of genegeerd of "verklaard", ondanks de hevige nadruk die op het woord *één* wordt gelegd en de ontkenning van meer dan één. De Schrift leert eenvoudig dat er één God is, de Vader, maar het orthodoxe Christendom houdt een vorm van apologetisch meergodendom in stand, waarin Satan en de zogenaamde personen van de godheid bekleed worden met de eigenschappen van godheid.

Als we aannemen dat er een goede en weldadige God is, is eeuwige kwelling onredelijk en dwaas. Door een omkering van het logische proces, vereist het een monsterlijke godheid, die partijdig, wreed en wrekend is.

De leer dat het goede voortkomt uit God en het kwade uit een andere bron, is de basis voor een oude Perzische religie, gegrondvest door Zoroaster. Ze werd later omarmd door de gnostische filosofie, waartegen Kolossenzen waarschuwt. Het is onmogelijk te leren dat, onafhankelijk van God, het kwaad in een of ander wezen ontsprong, zonder de basiswaarheid van de Schrift te vernietigen, nl. dat er slechts één God is. Het monotheïsme wordt een mantel die de leer van het dualisme moet verbergen. God wordt getart en Satan vergoddelijkt.

Het zijn deze fouten en heidense filosofie van het ontstaan van het kwaad, die vrucht dragen in de verdere valsheid dat het kwaad altijd heeft bestaan en altijd zal bestaan. Niemand, die niet gelijk in macht en goddelijk is, zou het kwaad tegen de wil van God in tot stand kunnen brengen, daarom moet de god van het kwaad net zo groot, of zelfs groter, zijn dan de god van het goede. Daarom is deze kwade god een echte godheid met goddelijke eigenschappen. Hij kan begin noch eind hebben, en zijn werk is net zo eeuwig als hijzelf is.

Maar dit is niet alles. Indien er meer dan één god is, en deze twee komen niet met elkaar overeen, dan is er, als een onontkoombaar gevolg, in het geheel geen echte God met welke theologische "eigenschappen" dan ook. Een goede god zou een kwade god niet een plaats of kracht toestaan als hij daar wat aan zou kunnen doen. Hij zou niet "almachtig" kunnen zijn. Hij zou de aanwezigheid van zijn rivaal niet kunnen verdragen, en daarom zou hij niet "alom aanwezig" kunnen zijn. Kort gezegd: twee goden kunnen niet God zijn. Er is er Één of er is er geen.

Het christelijke pantheon bestaat uit vier onderscheiden goden. Geen enkel wezen dat met succes de kracht van de goddelijke Schepper bestrijdt kan almacht ontzegd worden. Dat is de Satan van het Christendom. Hij bezet in de praktijk

dezelfde plaats die Zeus, of Jupiter, bezette in de Griekse mythologie. Eerst was Saturnus de hoogste en Zeus slaagde er in hem te overwinnen. Dezelfde fabel is bij ons binnen gesmokkeld door de orthodoxe theologie. God is overweldigd geworden en kan het kwaad in de wereld niet voorkomen, anders zou Hij dat wel doen. Satan heeft de overhand!

Een paar feiten zullen aantonen hoe ongegrond deze uitleg van de "drie-eenheid is, drie personen in één "godheid." Deze uitdrukkingen zijn niet op de Schrift gebaseerd. Is het niet opvallend dat wij buiten Gods woord moeten gaan om haar meest belangrijke waarheid te verklaren? De heilige Geest is niet een aparte "persoon," buiten God Zelf. Beiden worden gegeven als de Vader van onze Heer, Jezus Christus. Hij werd voorgebracht door de heilige Geest. Zijn Vader was God. Natuurlijk hebben we hier één "persoon"! Christus had niet twee vaders! De ene Geest is Gods Geest, en dat is zeker geen aparte persoonlijkheid.

Christus, als de Zoon van God, is goddelijk naar Zijn Geest en menselijk naar Zijn lichaam. Hij is het Beeld van God en het Woord van God, door Wie wij de onzichtbare godheid horen en zien. Als zodanig wordt Hij God genoemd. Maar Zijn hele werk is om Een Ander bekend te maken. Hij heeft een wil, maar geeft de voorkeur aan die van Zijn Vader. Hij heeft alle macht, maar die is Hem gegeven door Zijn Vader. Hij werkt Gods doelstelling uit, niet de Zijne. Hij heerst als Gods Uitvoerende. En wanneer Zijn werk voltooid zal zijn en Hij een verzoend universum overdraagt aan God, wordt Hijzelf onderschikt. Niets hiervan past bij absolute godheid. Hij is de ene *Heer*, niet de ene God en Vader, van deze passage.

Maar de speciale gedachte die door de context wordt aangedragen, heeft te maken met de huidige genade. Nu, als nooit tevoren, is de ene God ook de ene Vader. In voorafgaande era's had Israel vrijwel een monopolie op Zijn verbondszorg. Voor hen nam Hij een speciale titel aan. Yahweh was hun speciale godheid. Hij hoorde niet bij de andere natiën. Zij waren buitengesloten van Zijn tempel, en hielden zich op een afstand van Zijn verblijfplaats. Dit is allemaal verleden tijd. Wij kennen Hem nu als onze God, in het meest intieme en gezegend van al Zijn eigenschappen. Hij is onze Vader.

In dit opzicht komen we heel dicht bij Gods uiteindelijke doel. We verwachten de tijd wanneer Hij Alles in allen zal worden in al Zijn schepselen. Hij, als de Vader van allen die geloven, is over allen en door allen en in allen. Voor ons neemt Hij niet de houding aan van een afstandelijke godheid, die alleen door middel van een afstotend ceremonieel benaderd kan worden via Zijn benoemde volk. Hij vraagt ons zeer nabij te komen naar een aanhankelijke Vader, Die betrokken is bij alles wat we doen en zijn. Nogmaals: Hij is dit voor allen, niet voor een bijzondere klasse. Mogen onze harten verlicht worden om dit hoogtepunt van genade te waarderen! Moge de zegen er van altijd fris zijn en moge ze genoten worden met een toenemend begrip van haar kostbaarheid!

Misschien is er geen betere test van onze interpretatie van Efeziërs, of van ons verstaan van de waarheid voor vandaag, te vinden dan deze zevenvoudige geestelijke eenheid. Gelukkig is hij die met een waar hart kan zeggen dat hij slechts één lichaam kent, één geest, één verwachting, één Heer, één geloof, één doop, en één God! Wie kan niet terug kijken naar de tijd toen hij ten minste twee

van elk erkende? Het Christendom, met haar drie-eenheid, haar verschillende dopen, haar veelvoud aan geloven, haar vele heren, haar vage verwachtingen, haar elkaar tegensprekende geesten, en haar georganiseerde lichamen, presenteert een spektakel dat engelen doet huilen en iedere heilige verdrietig maakt die een glimpje opvangt van Gods ideaal. De mens heeft iedere eenheid die God heeft gemaakt vermenigvuldigd.

Het punt in alles dat we hebben overdacht ligt in het woord "één. Niemand twijfelt er aan dat er een lichaam is, een geest, een verwachting, een heer, een geloof, een doop, een God. Het *zou* de betekenis overgebracht hebben te zeggen dat er één lichaam, geest, verwachting, Heer, geloof, doop, God en Vader is, maar de auteur van deze brief was op dit punt bezorgd. Daarom herhaalt hij het woord "één" vóór ieder onderdeel om het een buitengewone nadruk te geven. We drukten het ooit in de Concordant Version cursief af. Met het oog op de heersende weigering deze eenheid te geloven en te houden, denken we dat het het beste is het in cursieve hoofdletters te drukken, met alle kracht die dat type kan overbrengen. Er is slechts **ÉÉN** lichaam, **ÉÉN** geest, **ÉÉN** verwachting, **ÉÉN** Heer, **ÉÉN** geloof, **ÉÉN** doop, **ÉÉN** God en Vader!

Natuurlijk zijn er vele goden (1Kor. 8:5), twee dopen met vele vormen, vele geloven (de meeste fout), vele heren, een veelvoud aan waanbeelden naast de ene verwachting, vele geesten (want we worden tegen hen gewaarschuwd), en er zijn te veel lichamen om op te noemen. Maar voor ons is er slechts **ÉÉN** van elk van deze. Door dit te bevestigen houden wij de eenheid van de geest.

Welke nauwere banden dan deze kunnen er zijn om ons met elkaar te verbinden? Wij zijn leden van een gezamenlijk lichaam. De geest die het doet leven is onverdeeld. Wij kijken uit naar dezelfde heerlijke toekomst. We gehoorzamen de aanwijzingen van één enkele Meester. We geloven dezelfde waarheid. Wij worden gereinigd door een doop die past bij een gezamenlijk lidmaatschap van Gods grote familie, en we kennen Hem als onze Vader. Zelfs in dit aardse toneel kennen wij de verenigende kracht van familiebanden, de zuiverheid van priesters die in het wasvat gereinigd zijn, de ecclesiastale band van een gemeenschappelijke belijdenis, de eenheid van belangen die voortvloeien uit het werken onder dezelfde meester, de banden van wederzijdse verwachting, de gemeenschap van geestelijke verwantschappen en de schitterende eenheid van het menselijk gestel. Er is eenheid van leven, eenheid van geest, eenheid van hoop, eenheid van werk, eenheid van geloof, eenheid van aanbidding, eenheid van genegenheid!

Wij zijn één in geest! O, dat een ieder zijn uiterste best zou doen om deze eenheid te bewaren. Tweedracht heeft de uiting er van doen exploderen in miljoenen fragmenten. We smeken u, beste lezer, nee *God* smeekt u, dit kostbare ideaal te bewaken. De breuk tussen Jood en heiden slijt de heiligen niet langer in twee groepen. Maar in de plaats daarvan vinden we duizend partijschappen, die alle aan deze grote oproep voorbij gaan. Maar de eenheid is er nog steeds. We hoeven ze niet te maken. Laten we ze houden! Moge het, wanneer we voor Zijn dais staan, Zijn en onze vreugde zijn dat we altijd gestreefd hebben, in woord en daad, met de band van de vrede de eenheid van de geest te bewaren!

Deel 35 - Het aanpassen van de heiligen (1)

De alles te boven gaande aard van de hedendaagse uitstorting van Gods gunst komt overeen met de verhoging van Christus te midden van de hemelingen. Omdat hij "boven allen van de hemelen" is (Efe. 4:10;SW), worden wij tot de allerhoogste hoogsten verheven. Het is zeker niet, zoals het Engels zou doen denken, dat Hij zit op een punt ergens in de ruimte, buiten en voorbij het universum, want dat is een tastbare absurditeit. Wat de ruimte betreft: het universum is samengesteld uit de Aarde en de hemelen. Het meer exacte Grieks maakt er *van* de hemelen van, want Hij is de hoogste *van* de hemelse menigten, niet wat de ruimte betreft, maar wat waardigheid en heerlijkheid betreft. Er kan geen hogere verhoging zijn. Hij completeert het universum (Efe. 4:10).

Hij die afdaalde naar de lagere delen van de Aarde, is nu opgestegen naar de hoogste hemelen. Net zoals het hemelse aspect van het geheim van Christus de basis is voor de geheime bedeling, zo is ook de compleetheid van Christus' bijeenbrengen van heel de schepping de basis voor onze volwassenheid. Een complete onthulling verheft ons naar het niveau van volwassenen. Verbonden met Christus in Zijn hoofdschap van het hele universum, hebben de gelovigen nu hun meerderjarigheid verkregen.

De inwijding van de huidige bediening van Gods genade bracht vele veranderingen met zich mee. Dit vroeg, in de taal van de inspiratie, om een aanpassing van de heiligen (Efe. 4:12). Het wordt figuurlijk voorgesteld als de verandering van minderjarigheid naar de volgroeide man (Efe. 4:13; 1Kor. 13:10). De nieuwe hemelse bestemming scheidde de heiligen van aardse, lichamelijke zegen, die zij als gasten van Israëls verbonden hadden genoten. De nieuwe status van de natiën vereiste dat hun geestelijke groei voltooid zal worden, zodat zij echt de complementen van Christus kunnen zijn te midden van de hemelingen.

De geestelijke uitingen van de zogeheten "gaven" geven ons een beeldende illustratie van de betrokken veranderingen. Het twaalfde hoofdstuk van 1 Korinthiërs laat zien wat de natiën hadden voordat het geheim werd onthuld. Het vierde hoofdstuk van Efeziërs vertelt ons welke gaven vandaag de onze zijn. Er zijn grote veranderingen. De meeste van de vroege gaven vielen in deze aanpassing weg. Ze zijn niet langer nodig. Twee nieuwe werden toegevoegd. Drie worden er meegenomen. Van de gaven die deze bediening binnen gaan, waren apostelen, profeten en leraren al eerder bekend. Zij verbinden ons met het verleden. Evangelisten en pastores zijn uniek, want zij waren tevoren niet als gaven bekend.

Geestelijke uitingen.

1Kor.12:7-10
(Door de geest

1Kor. 12:28,29
(Door God

1Kor. 13:8
(Opgeheven

Efe. 4:11
(Gegeven door de

voor het aangepaste)	in de ecclesia)	door meerderjarigheid)	Heer voor aanpassing)
wijsheid	1. apostelen	profetieën	apostelen
kennis	2. profeten	talen	profeten
geloof	3. leraren	kennis	evangelisten
krachtige daden	krachten		pastores
profetie	genezing		leraren
onderscheiding van	ondersteuning		+ Efe. 2:20
geesten	bestuur, talen		<i>In de aanvang</i>
talen	(toekomstige		apostelen
vertaling	overstijging)		profeten

De bijgaande lijsten van de geestelijke geschenken die tijdens Paulus bediening werden gegeven, zullen ons helpen deze "gaven" te vergelijken en bestuderen. Eerst hebben we negen gaven die tijdelijke hulpmiddelen waren gedurende de overgangperiode tussen de Pinksterbediening en de huidige. Dit zijn individuele uitingen van de geest. Vervolgens hebben we acht gedeelde geschenken, verbonden aan het lidmaatschap van het lichaam van Christus. Ze worden weergegeven in de volgorde van hun rang. Let er in het bijzonder op dat de eerste drie - apostelen, profeten en leraren - opnieuw worden gevonden in Efeziërs. Dan hebben we een speciale lijst van die welke afgeschaft werden door het binnentreden van volwassenheid. De laatste kolom geeft ons de feiten van Efeziërs. Eerst hebben we de lijst van de gaven welke gegeven werden voor de aanpassing van de heiligen, daarna zien we dat twee er van beperkt zijn tot het begin. Dit laat ons voor vandaag drie geestelijke gaven: evangelisten, pastores en leraren.

Het is alle moeite waard om de relatie tussen de gaven in 1 Korinthe en Efeziërs op te helderen. Twee extreme en tegengestelde posities worden gebaseerd op onhoudbare inzichten over deze band. Een groot aantal vurige gelovigen meent dat alle gaven nog steeds door geloof toegeëigend kunnen worden en dat vele er van vandaag nog gepraktiseerd kunnen worden. Zoals in Korinthe leggen zij de nadruk op de gave van "tongen." Ook genezing wordt benadrukt. Aan de andere kant kappen sommigen Korinthiërs helemaal af, stellend dat we er absoluut geen band meer mee hebben. Ons wordt verteld dat de dispensatie van het geheim uniek is, en noch een vermenging noch een ontwikkeling van Korinthiërs is, maar een nieuw "geschapen" iets, ver boven alles verheven. In tegenstelling tot deze beide posities, illustreert de Schrift, zowel in Korinthiërs als in Efeziërs, de relatie tussen de twee door de beelden van "minderjarigheid" en "volwassenheid." Dit is de sleutel voor dit onderwerp.

Dit beeld vermijdt beide uitersten. Het is in harmonie met het feit dat *enkele* van de gaven die in het verleden aanwezig waren, vandaag de onze zijn. Het stemt in met het terzijde stellen van de mindere gaven en het vasthouden aan de grotere. Het komt overeen met het karakter van de gaven die behouden en die welke afgedankt werden. Paulus en anderen waren apostelen en leraren in Korinthiërs en bleven dat in Efeziërs. Ze werden niet opnieuw benoemd, ook al werden hun eerdere diensten niet erkend. Het beeld van een nieuwe schepping is hier niet aan de orde. Een man wordt niet herschapen wanneer hij de volwassenheid bereikt.

Sommige dingen blijven als ze waren, andere laat men vallen, omdat ze alleen bij de minderjarigheid behoren.

De gelovigen uit de natiën hadden, als gasten van Israëls belofteverbonden, al een paar dingen genoten die geen passende plaats vinden te midden van de geestelijke, hemelse zegeningen, die de huidige genade karakteriseren. Misschien dat als in onze dagen zo'n verandering teweeg gebracht zou worden, wij het een reorganisatie zouden noemen. Indien een grote onderneming het werkgebied zou verleggen en het karakter van haar producten zou wijzigen, zou een deel van haar machinepark nutteloos worden en afgedankt. Haar manier van zaken doen zou herzien moeten worden om te passen bij de nieuwe omstandigheden. Zo was het toen dit handvest van ons geloof voor het eerst werd gegeven. Enkele dingen vervielen helemaal, andere werden aangepast. Lichamelijke voordelen en aardse vermogens verdwenen. In Paulus' voorbereidende brieven zijn de gelovigen te zien in de periode van adolescentie. Ze staan op punt volwassen te worden. Sommige van de gaven die hen op dat moment werden gegeven, waren de relikwieën van de kindertijd. Andere gaven waren bedoeld om ze tot volwassenheid te brengen. De jeugd leert te spreken en te zorgen voor hun lichamelijk gestel. Deze worden vertegenwoordigd door de gaven van "tongen" en genezing. De voornaamste taak van de adolescentie is de scholing en training voor de taken van het leven. Ze houdt zich bezig met zelf-ontwikkeling, niet met de zorg voor anderen of de taken van de volwassene.

Gaven voor geschiktheid.

De uitingen van de geest, gegeven aan de Korinthiërs, waren *hulpmiddelen* (1Kor. 12:7). Laten we deze geïnspireerde karakterisering niet over het hoofd zien, die ons verzekert dat dit niet ideale, permanente geschenken waren, maar slechts tijdelijke maatregelen om een tekort op te vullen dat sindsdien aangevuld werd. "Maar aan een ieder wordt de uiting van de geest gegeven, tot het gepaste." De weergave in de King James vertaling met "profit/winst" is misleidend, hoewel het natuurlijk niet onjuist is. Men gebruikt hulpmiddelen omdat zij voor een korte tijd nuttig of behulpzaam zijn. Dit woord, *sumpheroo*, vertalen zij zeven maal met "winst." Maar het verliezen van een oog of een hand kan nauwelijks "winstgevend" genoemd worden, hoewel het nuttig kan zijn (Matt. 5:29,30). Het was nuttig voor de Heer om weg te gaan (Joh. 16:7). Afwezigheid is niet Zijn blijvende toestand. Alles is ons toegestaan, maar niet alles is nuttig (1Kor. 6:12). Waar het voorkomt wordt er door geschiktmaking niet anders dan een allesoverstijgend voordeel verkregen.

Dit wordt bevestigd door het feit dat geen van deze hulpmiddelen herbevestigd wordt in Efeziërs. Zij waren passend voor de overgangstijd, terwijl tegelijkertijd pure genade werd geïntroduceerd. Het wordt boven alle twijfel verheven door het verdere feit dat alle drie hulpmiddelen die beslist afgeschafte worden, te vinden zijn in deze lijst van behulpzame, geestelijke gaven (1Kor. 12:7-10). Dit zijn: profetie, tongen en kennis (13:8). Zij waren op dat moment nodig, maar zulke hulpmiddelen zijn niet langer nodig, omdat de huidige bediening volkomen gegrondvest is geworden. In plaats van een paar individuen hemelse informatiefragmenten te geven, heeft God in Zijn laatste onthulling de *hele* cirkel

van kennis gegeven. Dit is voor allen beschikbaar. Nu heeft iedere gelovige in Christus toegang tot alle schatten van wijsheid en kennis.

Hoe meer we weten over de overgang die Paulus' vroege bedieningen begeleidde, des te meer gaan we de noodzaak zien voor de *tijdelijke* geestelijke uitingen die de gelovigen over moesten zetten naar de huidige genade. Hoewel we nu in Paulus' vroege brieven een verslag hebben over deze periode, en ook de volle onthulling die ze afsloot, hebben maar weinig gelovigen er een helder zicht op! Sinds vroege tijden heeft deze periode een vruchtbare verwarring teweeg gebracht in de kerk, want maar weinigen begrepen dat het *niet* een blijvend deel voor het heden was. Als dit zo is, hoe moeilijk moet het dan geweest zijn voor hen die leefden in die veranderende tijden, om bij te blijven met Gods werkingen. Er was geen voltooid geformuleerd systeem van waarheid, zoals we dat nu in Efeziërs hebben. God was nog steeds bezig met Israël. Hadden wij in een era geleefd waarin God bezig was met het oprollen van het ene systeem van waarheid, terwijl Hij een ander aan het uitrollen was, dan zou er meer excuus zijn voor verwarring dan er is. Zij hadden een *tijdelijke* hulp nodig om hen over de overgangstijd heen te tillen.

Er zijn twee verschillende soorten hulpmiddelen. Sommigen verbonden hen met het Koninkrijk en de krachten van de komende aion. Dit waren *krachtige daden, genezing, talen en vertaling*. Deze zullen hun volledige vervulling vinden in het millennium. Menselijk gesproken: als Israël in Handelingen hun Messias niet had verworpen, zouden deze gaven in toenemende mate gefloreerd hebben, maar alleen in onderschikking aan Israël. Ze konden niet voortgaan toen Israël terzijde was gezet. De andere gaven verbonden hen met de naderende verandering, toen Israël verworpen werd. Zonder te weten wat er voor hen in het vat zat, zouden ze uiteraard vervallen in dwaasheid en onwetendheid. Daarom werden enkelen speciaal begiftigd met kennis en wijsheid. Hun geloof zou anders falen, net zoals dat bij velen in Israël het geval was, omdat het Koninkrijk zich terugtrok. Er was de gave van profetie nodig om een rechtstreeks woord van God te ontvangen. Er moest onderscheid gemaakt worden tussen geesten, opdat zij niet tegengesteld aan Gods bedoeling gingen handelen. Al deze geschenken worden getoond in Paulus' brieven aan hen. Alle van de andere groep werden toegelicht in het verhaal van Handelingen, dat begint met een speciaal vertoon van "tongen" en eindigt met een opmerkelijk voorbeeld van genezing (28:8).

Maar hebben we al deze zaken vandaag niet nodig? Omdat onze zegeningen geestelijk zijn, te midden van de hemelingen, kunnen we de fysieke gaven van de komende aion niet opeisen. In plaats van genezing wordt ons nu genade gegeven voor onze zwakheden. In plaats van kracht wordt ons zwakte beloofd (2Kor. 12:9). Talen worden direct onthouden aan een era van volwassenheid (1Kor. 13:8). Wijsheid en kennis, geloof en profetie en de onderscheiding van geesten kan vandaag wel hard nodig zijn, maar ze zijn niet langer individuele giften. Alle wijsheid en kennis die we nodig hebben is te vinden in het nu onthulde geheim. Dat is Gods laatste woord voor ons. De gave van profetie is niet meer nodig (1Kor. 13:8). En door deze gecompliceerde onthulling kunnen we alle geesten testen. De dispensatie waarin we nu leven schaft alle geestelijke uitingen af die de apostel zo zorgvuldig *hulpmiddelen* noemde.

Wij zijn ons niet bewust dat dit punt al eerder benadrukt werd. Daarom willen wij het allen die God geloven op het hart drukken. Er kunnen redeneringen ontwikkeld worden om aan te tonen dat deze gaven niet langer bij ons zijn, maar geen daarvan zou de mens van God zo moeten aankleven als het woord dat hier door de heilige Geest wordt gebruikt. Voordat ook maar verteld wordt dat deze gaven bestonden, wordt hun tijdelijke karakter vastgesteld. Dit zal voldoende zijn voor een ieder die wenst God te geloven. We twijfelen er niet aan dat er vandaag geestelijke uitingen zijn die overeen lijken te komen met de mindere gaven. Zulke waren er zelfs in die dagen. Er was een speciale gift nodig om de geesten te onderscheiden. Indien deze gave vandaag zou bestaan, zou ze ongetwijfeld al deze klasseren als het werk van misleidende geesten. Het is een poging om de gelovigen zich te laten verdiepen in zaken van de minderjarigheid, om ze zo weg te houden van het verkrijgen van volwassenheid, die het hoofddoel is van de echte gaven die we vandaag hebben.

Laten we zorgvuldig het tegengestelde effect opmerken, het directe contrast tussen de "moderne gaven" - genezing en tongen - en die welke ons door God werden gegeven. Het eerdere trok ons terug naar de kindertijd; het latere brengt ons naar de volwassenheid. Pastores, evangelisten en leraren werden gegeven "tot aanpassing van de heiligen in het werk van bediening, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij zouden verkrijgen het al in de eenheid van het geloof en van de bovenkennis van de Zoon van God, tot een volgroeide man, tot een maat van gestalte van het complement van de Christus, opdat wij niet meer minderjarigen zouden zijn, heen en weer slingerend en rondgedragen op iedere wind van leer, in de grilligheid van de mensen in hun sluwheid, tot de methodisering van de misleiding" (Efe. 4:12-14;SW). Talen staan in Gods lijstje als de minste van alle gaven van de minderjarigheid. *Echte* pastores, evangelisten en leraren leiden de gelovigen in de andere richting, naar volwassenheid. Dat is, als ze trouw zijn, hun speciale taak.

Er zijn vandaag vele methoden voor het testen van Gods dienaren, die niet in het Woord te vinden zijn. Succes geeft soms in Gods ogen falen aan. Hier echter hebben we Gods standaard. Hier vertelt Hij wat Hij verwacht. De test die wij zouden moeten toepassen is in deze passage te vinden. Delen zij datgene uit wat het lichaam van Christus opbouwt, zodat allen één geloof hebben en zich bewust zijn van hun zoonschap en volwassenheid in Christus? Helaas! Alleen al de gedachte aan volwassenheid is bij velen onbekend, en hun bediening is er meer op berekend om kinderen te maken van volgroeide heiligen, dan volwassen heiligen te maken uit minderjarigen. Laten we opmerken dat *het hoofddoel van de gaven die we nu bezitten is de heiligen te leiden voorbij de mindere gaven die de minderjarigheid karakteriseren*. Wij zijn volwassen in Christus! Laten we niet terugvallen in kinderlijkheid!

Deel 36 - Het aanpassen van de heiligen (2)

De acht geestelijke geschenken die God in de ecclesia plaatste, worden niet als hulpmiddelen gepresenteerd, vandaar dat we zien dat drie er van de huidige bediening binnentreden. Het op te merken punt is dat deze drie expres aan het hoofd van de lijst wordt geplaatst en genummerd, opdat ze niet verkeerd geplaatst worden. "En wie God inderdaad plaatste in de ecclesia: eerst apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraren, daarna krachten, daarna genadegaven van genezing, helpers, bestuurders, soorten talen" (1Kor. 12:28). Bovendien worden de andere gaven afgedaan door de oproep: "Weest dan vurig naar de genadegaven" (1Kor. 12:28;SW). Dit wordt gevolgd door een uitspraak die de mindere gaven praktisch afwijst. Als bevestiging hiervan lezen we dat de laatste en minste - de talen/tongen - zullen ophouden (1Kor. 13:8). De vijf niet genummerde gaven, krachten, genezing, helpers, bestuurders, talen, zijn niet geschikt voor de huidige era van allesoverstijging (1Kor. 12:31).

Afgeschaft door volwassenheid.

Profetieën, talen en kennis zijn de gaven die nadrukkelijk in het dertiende hoofdstuk van Korinthiërs worden afgeschaft. Alle drie zijn te vinden in de eerste serie die nuttig zijn, en één - talen (of tongen) - is ook de laatste van de tweede groep, die gerangschikt wordt naar rang. De gift van "tongen" is daarom de minste van alle gaven. Maar het pad van allesoverstijging, dat we nu betreden, schaft de tekenen van de komende aion, zoals talen en krachten en genezing, niet alleen af, maar het schaft ook profetieën en de gift van kennis af. De reden die gegeven wordt is dat deze slechts aanbatalingen waren, en in de ophanden zijnde era (waarin wij nu verblijven) zouden zulke fragmentarische onthullingen onnodig zijn, omdat God een volledige profetie gegeven zal hebben, die alle kennis zal omvatten. Die hebben we nu in deze Efezebrief.

Het feit dat de gave van profetie afgeschaft is, wordt duidelijk uit de vele hedendaagse pogingen om Gods onthulling aan te vullen. Allen die gepoogd hebben iets aan Gods Woord toe te voegen, hebben alleen hun eigen onwetendheid getoond over wat Hij al heeft onthuld. Ik zou hen die denken dat zij een rechtstreekse boodschap van God hebben, willen adviseren een begrip te krijgen van de Efezebrief. Zij zullen Zijn Woord voltooid en compleet vinden. Het is afdoende voor iedere hedendaagse nood. De gave van profetie of de kracht om te spreken als mond van God, werd afgeschaft. De enige profeten in deze bedeling zijn te vinden in het fundament, en al wat zij zouden kunnen onthullen is al voor ons uitgespreid in de brieven van Paulus, de grootste profeet van allen.

Er zou een onderscheid gehandhaafd moeten worden tussen de *gave* van profetie, als een van de geestesuitingen die gegeven werden voor individuele oefening in de ecclesia, en het *ambt* van profeet, zoals gegeven aan de ecclesia *om het woord van God te completeren*. Paulus was de grootste apostel en profeet door wie de waarheid in blijvende vorm werd gegeven en opgenomen in de Schrift. De fragmentarische profetieën waren tijdelijke hulpmiddelen, maar de gave van profetie blijft bij ons, in geestelijke vorm, in de heilige rollen. De profeet wordt gevonden in het fundament. Zijn profetieën, anders dan de vroegere uitingen waarvan we geen verslag hebben, zijn opgeschreven, zodat allen ze kunnen lezen.

In de Korinthebrief valt ons op dat sommige gaven afgeschaft worden, maar niet verboden. De gave van talen of "tongen", samen met vertalingen, is de laatste op de lijst en wordt ontmoedigd. De apostel verklaart dat hij liever vijf woorden met zijn verstand wil spreken, dan tienduizend in een taal die niemand zou kunnen verstaan (1Kor. 14:19). Hij laat weten dat in de laatste lijst, gegeven in Efeziërs, dit slechts een tijdelijk hulpmiddel is, want het zou ophouden (1Kor. 13:8). Het is niet te vinden in de laatste lijst, gegeven in Efeziërs (Efe. 4:1). Er valt niet aan te twifelen dat de "gave van tongen" de minst geschikte is voor volwassenheid.

Het getuigenis van de Schrift is afdoende, en ik voeg wat nu volgt niet toe om het te bevestigen. Het kan echter behulpzaam zijn voor hen die niet duidelijk zien dat deze gave is opgehouden, en die als een feit wijzen naar de aanwezigheid. Ik heb zo'n twaalf jaren middenin de tongenbeweging geleefd en had meer dan voldoende gelegenheid om te horen hoe het werd beoefend. Ik heb, telkens als ik het hoorde, zeer aandachtig geluisterd, om vast te stellen of de uitspraak de kenmerken van taal had. Dat was nooit het geval. Er is gewoonlijk een verradende herhaling van klanken, zoals iemand die een vreemde taal nadoet zou gebruiken, nadat hij er een beetje bekend mee is geworden. Niemand die kennis heeft van meerdere talen, heeft enige reden te veronderstellen dat de "gave van tongen" vandaag een echte taal voortbrengt.

We hoeven niet naar Efeziërs te keren om te bewijzen dat de meeste van de gaven tijdelijk waren en niet passen bij de huidige bedeling. Dat is de taak van 1 Korinthe. Niet alleen noemt het dertiende hoofdstuk beslist enige die afgeschaft moesten worden, of ophouden, maar het twaalfde hoofdstuk, waarin ze gecatalogiseerd werden, waardeert ze net zo beslist als hulpmiddelen, of keert ons van enkele er van weg naar een pad dat past bij allesoverstijging (1Kor. 12:31). Is het niet opmerkelijk dat deze twee waarschuwingen, één vóór en één onmiddellijk volgend op de lijst van de gaven, zo aanhoudend genegeerd worden of vernietigd door verkeerd vertalen en verkeerd interpreteren, dat het doel van Gods geestelijke geschenken in feite omgekeerd is geworden? Vrijwel overal worden de gelovigen verleid terug te gaan naar de babytijd, in plaats van opgebouwd te worden in Christus.

Het wordt algemeen verondersteld dat het dertiende hoofdstuk van 1 Korinthe onze huidige ervaring tegenstelt aan onze toekomstige heerlijkheid in de opstanding. Nu worden we verondersteld in een duistere spiegel te zien, maar dan van aangezicht tot aangezicht (1Kor. 13:12). Dan zullen we kennen omdat we gekend zijn.

Deze populaire en verkeerde interpretatie heeft ons praktisch beroofd van de ware leer van het hoofdstuk. De apostel vergelijkt onze ervaring in dit leven niet met die in het volgende. Hij vergelijkt de eerdere dispensatie met de huidige. Dat was minderjarigheid. Dit is volwassenheid. Toen werden zaken duister gezien die nu helder en simpel zijn. Nu wordt kennis niet uitgedeeld in aanbetalingsen. We hebben volle onthulling omdat het geheim onthuld is geworden.

Het vierde hoofdstuk van Efeziërs geeft ons de gaven voor het heden. Alleen het feit dat de meeste van de geschenken die genoemd worden in Korinthiërs hier niet herhaald worden, bewijst niet dat ze afgeschaft werden. Dat zou niet voldoende grond zijn om er van af te zien. We moeten verstandig overwegen wat er over deze

in Korinthiërs wordt gezegd. We moeten het feit erkennen dat de tijd voor volwassenheid was gekomen. Dan zullen we zien waarom het is dat de mindere gaven deze era van overstijging niet binnen kunnen gaan. Dan zullen we jubelen over hun verdwijning. We zullen dankbaar onze plaats innemen als volwassen mensen, en zelfs de schijn van onvolwassenheid weigeren.

Apostelen en profeten.

Van de vijf gaven die bij deze bediening horen, zijn er drie door gegaan en twee zijn er in het fundament. Apostelen en profeten waren verplichte noden voor de inwijding er van. Gods denken moet door Zijn woordvoerder bekend gemaakt worden, en het moet gepaard gaan met gezag van Gods gevolmachtigde. Omdat Paulus, de grootste van alle profeten en apostelen in deze bediening, in zijn brieven een blijvend verslag van de nieuwe onthulling geeft, hebben deze het doel gediend van profeten en apostelen. *Zij blijven, in geest, bij ons in deze geschriften.* Het bewijs voor hun afwezigheid onder ons is niet slechts het gebrek aan daarvoor bestemde mensen, maar de verklaring dat deze gaven beperkt zijn tot het fundament (Efe. 2:20). Een profeet die niets aan Paulus' brieven kan toevoegen, zou nutteloos zijn. Allen die het geprobeerd hebben, hebben bewezen vals te zijn.

Evangelisten, pastores, leraren.

Gods gaven voor vandaag zijn drie in getal: de evangelist voor het verkondigen aan de wereld, de pastor die zorgt voor de heiligen, en de leraar voor het opbouwen van het lichaam van Christus. De grote zwakte van het Christendom vandaag zit in de poging alle drie te combineren in één enkele beambte, die zich met zowel de heilige als de zondaar moet bezighouden en hem helpen, iemand die maar zelden meer dan één gave heeft, en vaak zelfs geen enkele. Met een rijzend getij van geestelijkheid kwam er gewoonlijk een scheiding van deze bedieningen. Evangelisten verlaten alles voor hun boodschap aan de ongelovige, leraren rijzen op, en bijeenkomsten worden gehouden voor het ene doel van het opbouwen van de heiligen. In tijden van geestelijke verfrissing komen deze goddelijke uitingen naar voren.

In deze laatste dagen is er een speciale noodzaak voor leraren die zelf volwassen zijn en die de heiligen kunnen vestigen door de genade uit te delen die tot hen is gekomen door de onthulling van het geheim. Helaas! De meeste van hen die vandaag religieus onderwijs geven, brengen hun toehoorders in de slavernij van de wet en ceremonie, of laten hen bezig zijn met de zaken van de minderjarigheid, en slepen zo de gelovigen naar beneden, terwijl zij ze toch willen opbouwen. Hier hebben we de goddelijke test van de ware leraar. Komt hij overeen met Efeze 4:12-14? Past hij aan, deelt hij uit, bouwt hij op, verenigt hij, geeft hij een bewustwording van zoonschap, volwassenheid, en meerderjarigheid? Dit zijn de zeven tekenen van de ideale leraar.

De meeste gelovigen van vandaag hebben net zo goed aanpassing nodig als zij aan wie de Efezebrief werd gericht. Hun leer en ervaring is beperkt tot de leer van onze Heer toen Die nog op Aarde was, of tot Zijn apostelen in het boek Handelingen. Onder de foute indruk dat "de kerk begon op de Pinksterdag," proberen zij de verschillende presentaties te gebruiken die er op volgden om hun

belijdenis en praktijken vast te leggen. Anderen gaan verder en vergeten het onderwijs van Paulus' eerdere brieven er bij te betrekken, ondanks de grote verschillen tussen de twee. Hoe weinigen gaan naar Paulus' laatste presentaties en passen zijn eerdere bedieningen aan, die nodig waren voor deze allesoverstijgende waarheden! Dit is de taak van de echte leraar vandaag. Hij moet boven alles een aanpasser zijn.

Hij moet ook een uitdeler zijn. Veel van de leer die we horen slaagt er niet in de genade van God en het kostenloze karakter van Zijn gaven te benadrukken. Hij baat niet een koopjeswinkel uit of een commerciële onderneming, maar Hij heeft een gratis uitdeling. Slechts weinig gelovigen weten wat Hij voor hen heeft. Het is de plicht van de leraar hen in het bezit te brengen van hun rijkdommen in Christus Jezus.

Hij moet het lichaam van Christus toerusten of opbouwen. Dit is een totaal andere zaak dan het bezig houden van de leden van een kerk of de aanhangers van een denominatie. De leraar die alleen het feit erkent dat er een geestelijk organisme is waartoe alle gelovigen behoren, ongeacht belijdenis of lidmaatschap, voedt of bouwt het lichaam van Christus op. De leraar die dit negeert of vervangt door menselijke organisaties, vernietigt het ene lichaam. Hij die afziet van menselijke verbanden en de nadruk legt op de plaats van de gelovigen in dat schitterende organisme waarvan alleen Christus het Hoofd is, is een God-gegeven geschenk, het werk vervullend van het opbouwen van het lichaam.

Er zijn vele pogingen gedaan om de heiligen te verenigen. De ware basis van zulk een eenheid is het ene geloof dat we vandaag hebben, dat in deze brief uiteen wordt gezet. De oorzaak van de verdeeldheid is de veelvoud aan geloven die voortkomen uit de onwetendheid van deze voleindende onthulling. Als het Gods bedoeling zou zijn ons allemaal één te maken voordat Christus terugkomt, zou Hij waarschijnlijk leraren oproepen om de waarheden van deze bedeling bekend te maken. Dit is de test voor de ideale leraar. Leidt deze boodschap tot de eenheid van allen in Christus? Of verdeelt ze de gelovigen in klassen? En in het bijzonder: vormt ze een speciale, superieure klik van allen die aan deze leer gehoor geven? Laten we niet vergeten dat, als we allen God geloofden, we in feite net zo één zouden zijn als we zijn in de waarheid.

Zoonschap is een veel hogere gedachte dan die welke overgebracht wordt door het beeld van een nieuwe *geboorte*. Ja, Paulus laat die illustratie over aan de koninkrijksverkondiging. Hij maakt van ons een nieuwe *schepping*, niet een wedergeboorte. Zoonschap hoeft niet noodzakelijkerwijs op geboorte gebaseerd te zijn, het kan verkregen worden door adoptie. Het beeldt niet slechts verwantschap uit, maar de eren die alleen aan de erfgenaam gegeven worden wanneer die de leeftijd heeft gekregen en bekleed wordt met de hoogste waardigheden die zijn vader hem kan schenken. Het is oneindig veel meer om een zoon van God te zijn dan een kind. Een leraar in deze bedeling zou op dit punt de nadruk moeten leggen, zodat de heiligen zich van hun zoonschap bewust worden (Efe. 4:13).

Het bekronende gevolg van echt onderwijs is al uitgebreid besproken. Het brengt de gelovigen tot volwassenheid, tot de volgroeide gestalte van Christus' complement (Efe. 4:13). Dit kan alleen bereikt worden door hen het onvolwassen

karakter te laten zien van eerdere bedelingen, en de volheid die van hen is in Christus in deze allesoverstijgende bediening. Het is alleen wanneer zij zich bewust zijn dat zij ontgroeid zijn wat God eens gaf, en dat, in Christus, zij hun volle gestalte hebben verkregen, dat zij geschikt zijn om stevig te staan te midden van al het gewoel waarin zij zich bevinden. Fout onderwijs slingert hen heen en weer (Efe. 4:14), het echte vestigt hen in genade.

De zinsnede "tot de methodisering van de misleiding" (Efe. 4:14;SW) is een zeer passende beschrijving van moderne methoden van gehandhaafde fouten. Op zich staande afwijkingen van de waarheid zijn moeilijk openbaar te maken. Ze moeten ingevoerd worden in een filosofisch systeem om populair te worden. De grote theologiën zijn gesystematiseerd om overeen te komen met hun belangrijkste positie, die een halve waarheid kan zijn. Veel van de bewegingen van vandaag, die voor steun een beroep doen op de Bijbel, hebben hun misleidingen zo gesystematiseerd, dat het *lijkt* alsof ze rusten op goddelijke onthulling. Ze *schijnen* genoeg contacten in de Schrift te hebben om ze een geur van waarheid te geven. De volwassen gelovige, echter, zal door hen niet misleid worden.

Het pad van allesoverschrijding is de weg van de liefde, zoals de apostel laat zien in het dertiende hoofdstuk van 1 Korinthe. Zo is het ook in Efeziërs (4:15,16). Het wordt verder uitgebeeld door het menselijk gestel, waarvan alle delen, door het hoofd, in liefdevolle sympathie zijn met heel de rest. Christus is nu het Hoofd van het lichaam en de gelovigen zijn er de leden van. Er is een levende eenheid, die ons één maakt met Hem en met elk ander lid. Alle echte groei en dienstbetoon in de kerk van vandaag heeft dit als basis. Het motief er van is liefde. De impuls komt van het Hoofd. Het doel is de opbouw van het lichaam.

In deze overdenking hebben we gevonden dat de onthulling van het Efezegeheim begeleid werd door de komst van de volwassenheid. Minderjarigheid was eerst aan de orde, zelfs onder de Paulinische ecclesias. Daarom worden vele van de gaven afgedankt en alleen een paar gaan deze bedeling binnen. Leraren zijn speciaal gegeven om de gelovigen te leiden naar de bewustwording van het feit dat zij de onvolwassenheden van voorbije era's zijn ontgroeid, en dat ze nu volwassen zijn in Christus. Het is ons voorrecht de paden te treden van het overstijgende. Moge God geven dat velen die deze regels lezen op dat pad zullen gaan lopen, in een bewuste waardering van de voorrechten van hun volwassenheid.

Deel 37 - De nieuwe mensheid (1)

De heiligen van deze geheime bedeling zijn in drie richtingen verbonden: naar God, naar Christus, en naar de mensen. Indien deze uit elkaar gehouden worden zal er veel toegevoegd aan de helderheid van ons begrip over deze bediening. We staan

nu op het punt de overdenking van deze drie aspecten te hervatten, maar dan in omgekeerde volgorde. Een blik op de structuur van de Efezebrief liet zien dat we te maken hebben met de drie items van het geheim: eerst ons lotdeel in de hemel, vervolgens het lichaam van Christus, dan onze deelname met andere gelovigen. Volgend op deze was er een tussengevoegde pauze, bestaande uit twee samenvattingen en twee verzoeken. Nu staan we op het punt de drie aspecten van het geheim opnieuw ter hand te nemen: eerst "de nieuwe mensheid", of niet-deelname met ongelovigen, dan "het lichaam van de Heer" en tenslotte "de hemelse strijd." Zoals we in de structuur kunnen zien, keren we de onderwerpen van het eerste deel van de brief om.

Omdat deze brief de hoogste onthulling in de Schrift is, de meest moeilijke voor ons vermoeide verstand om te vatten, zouden we iedere hulp moeten verwelkomen die ons helpt ze te verstaan. Naast een concordante weergave is de literaire structuur er op berekend ons weg te houden van de verwarring die zo algemeen is onder verklaarders. Sommigen injecteren overal de gedachte aan het ene lichaam, terwijl het beperkt is tot twee overeenkomende delen (Efe. 1:20-2:10 en 5:21-6:9). Het is in het bijzonder verbijsterend wanneer het geperst wordt in het deel dat zich bezig houdt met de nieuwe mensheid. Velen verwarren de beelden volkomen, en nemen de "nieuwe mens" als slechts een andere naam voor het lichaam van Christus, en daarbij verliest men veel waarheid. Het maakt de taal heel onlogisch, want het lichaam kan niet aangedaan of afgelegd worden, zoals het geval is met de twee mensheden. Het berooft Christus van een van Zijn waardigheden, want Hij is niet alleen het Hoofd van het lichaam, maar Hij is ook het Hoofd van een nieuw ras en vervangt Adam in de nieuwe schepping.

We smeken onze lezers nauwkeurig te letten op de twee verschillen in deze beelden. Om te beginnen overheerst elk twee totaal verschillende delen van deze brief. Zij zijn niet vermengd. Het *lichaam* is in die twee delen die zich bezig houden met onze relatie met *Christus* (1:20-2:10 en 5:21-6:9). De *nieuwe mensheid* wordt alleen gevonden in die delen die onze relatie bespreken met de *mensheid*, met heiligen (2:11-22) en met ongelovigen (4:17-5:20). In de een worden we vergeleken met de leden van het menselijk lichaam, in de ander worden we vergeleken met de individuen van een ras. Een menselijk lichaam en het menselijk ras zijn twee heel verschillende symbolen. Er is een oude en er is een nieuwe, jonge mensheid. Er is niet een oud lichaam of een nieuw, of jong lichaam. Deze gedachten zijn zeer verwarrend wanneer ze verkeerd toegepast worden. Het Griekse woord *anthroopos* kan, in het enkelvoud, menselijk wezen of geslacht betekenen, of het kan de mensheid als geheel uitbeelden. Dat is hier het geval.

In een eerder hoofdstuk over de era die vooraf ging aan de huidige, hielden we ons met dit onderwerp bezig vanuit het leerstellige standpunt (Efe. 2:11-22). We vonden dat de lichamelijke verschillen van de oude mensheid, in het bijzonder de besnijdenis, in deze nieuwe era geen plaats hebben. Wij die ooit veraf stonden, zijn nu dichtbij gekomen door het bloed van Christus. De barrière die ons weghield van Gods aanwezigheid, verbeeld door de "soreg" of de "middelste scheidingsmuur," de centrale muur van de tempelomheining, is neergehaald. De inzettingen die door de raad in Jeruzalem geformuleerd werden, waarin de Besnijdenis de wet neerlegde voor de Onbesnedenheid, zijn nu afgeschaft. Joodse en heidense gelovigen zijn nu geschapen in één nieuwe mensheid. Dit neemt de eerdere

vijandschap tussen hen weg. Christus is onze Vrede. Door Hem hebben we beiden toegang, in één geest, tot de Vader. Dit is de basis van het deel dat nu voor ons ligt. Ons thema is: het gedrag dat past bij dit nieuwe ras.

De oude mensheid.

De oude mensheid is zo verrot geworden dat we gewaarschuwd worden ze niet langer te dragen. Dit is de goddelijke gedachte met betrekking tot deze twee delen van de mensheid. Ze zijn als twee kostuums die, wanneer men maar wil, aangetrokken kunnen worden. De "oude mensheid" is zo versleten, schandelijk, en vuil, dat we opgeroepen worden ze uit te doen en de nieuwe aan te doen (Efe. 4:22,24). De enige manier om van de "oude mens" af te komen is door ieder item van gedrag dat het kenmerkt af te leggen. In de Heer worden we opgeroepen onszelf overeenkomstig te gedragen. De verjonging is in de geest van ons denken.

De oude mensheid wordt voor ons beschreven opdat we er niet aan conformeren in ons gedrag. Ons wordt verteld dat de natiën wandelen in de ijdelheid van hun denken, hun begripsvermogen verduisterd, vervreemd van het leven van God vanwege de onwetendheid die in hen is, vanwege de hardheid van hun harten, leidend naar dartelheid en onreinheid (Efe. 4:17-19). Het is het oude liedje, dat meer uitvoerig uiteen gezet wordt in de openingshoofdstukken van de Romeinenbrief. De mensheid wilde God niet vasthouden in hun kennis en het onontkoombare gevolg is dat hun hart verduisterd is. De mensen worden ijdel in hun redeneren en zij zinken weg in oneerbare en vernielende zonden.

De eerste opdracht is dat hun denken niet ijdel wordt. Velen zullen opstaan om hiertegen te protesteren in hun trots van menselijk wetenschappelijke prestaties. Maar indien we de verstandelijke vooruitgang van de mens beoordelen op feitelijke resultaten, zullen we moeten erkennen dat hij eigenlijk niets bevredigends bereikt heeft. Hij heeft volkomen gefaald de grote elementaire vragen van het menselijk bestaan op te lossen. Men is omringd door ondoordringbare sluiers. Geen enkele ongelovige, hoe geleerd ook, kan de eenvoudige vraag beantwoorden over zijn eigen bestaan. Hij weet niet waarom hij er is of waarheen hij gaat. Hij redeneert in een kringetje, niet in staat enig doel te vinden. Met al zijn intellectuele glans komt hij nergens. Alle mentaliteit die niet op God is gericht, is nutteloos en in wezen vernederend, hoe fijn haar wijze van uitdrukken of hoe diepzinnig haar filosofie ook mag zijn.

Onwetend over God, zijn zij vervreemd geraakt van het leven van God. Er is een levende Kracht in het universum die mensen eeuwige jeugd kan geven en alle verwachtingen kan vervullen die in hun borsten rondgaat. Ze tasten voortdurend in die richting. Hoe hard proberen ze bevrediging te verkrijgen uit de lege doppen die ze hebben! Hoe tevergeefs proberen ze van de wereld en van het huidige leven iets te maken dat de moeite waard is. Maar ze willen niet de tussenkomst van de Godheid verdragen. Ze zijn vervreemd en in strijd met iedere kracht die rechtstreeks van Hem komt. Ze zijn onwetend van Zijn plannen en van Zijn doel, en proberen hun eigen plannen tot stand te brengen, die tegengesteld zijn aan de Zijne. Er is geen onwetendheid zo fataal als onwetendheid over God, geen leven zo ijdel als dat wat niet in harmonie is met Zijn hart.

Zoals een mens in z'n hart denkt, zo is hij (of zij). Het denken is de sleutel tot gedrag. Het zijn niet de directe ingevingen van Satan die mensen leiden tot beschadigende uitspattingen en liederlijkheid. Het is eerder te wijten aan zijn indirecte invloed bij het hen weg leiden van God. Uit het menselijk hart, vervreemd van God, rijst de ziekmakende en stinkende geur op van een verrottend ras.

Hoe doen we de nieuwe mens aan?

Hoe scharen we ons onder de nieuwe mensheid? Het zal niet helpen als we de oproep van Efeze (4:17-5:20) tot een wet maken. We kunnen onszelf niet de nieuwe mensheid binnenwerken. De kracht ligt in het genadevolle feit dat wij nieuw geschapen zijn. Dit moet de geest van ons denken verlevendigen, voordat dit het gedrag van onze leden kan aangrijpen. De kracht om de oude mensheid af te leggen en de nieuwe aan te doen, hangt af van ons begrip van de waarheid dat Adam's overtreding en de fysieke verschillen en onvermogens, die onze band met hem meebrachten, in Christus verdwenen zijn. Adam is niet langer het hoofd van ons ras. Zijn plaats is overgenomen door de laatste Adam, onze Heer Jezus Christus.

Laten wij dan vernieuwd worden in de geest van ons denken. Ons wordt niet gevraagd te conformeren aan de eerdere ethische standaard van de wet. Dat is ver beneden deze nieuwe sfeer van gedrag en in een lagere toonsoort. Boosheid leidt gewoonlijk tot zonde. Toch zijn er tijden wanneer het verkeerdt zou zijn niet toornig te zijn. Zulke gelegenheden vragen om speciale zorg, want rechtvaardige toorn vervalt al snel in verkeerde boosheid en smeulende wrok, die de nieuwe mensheid zou doen uiteenspatten in vijandige fragmenten zoals die van de oude (Efe. 4:26,27). Er zouden geen wrok, geen steeds doorgaande veten, geen volgehouden kwellingen, geen uitgebreide laster mogen zijn. Laat geen opflikkering van toorn een conflict beginnen dat zichzelf moet uitbranden.

Vergoeding, enkel-, dubbel-, vier- of vijfvoudig, is het rechtvaardig vereiste van de Sinaï (Ex. 22:1-15). Dit is veel rechtvaardiger dan de wetten van de natiën, want zij leggen vrijwel alle nadruk op de straf van de dief, en maar heel weinig op het rechtzetten van wat het slachtoffer werd aangedaan. Maar genade gaat ver uit boven recht of vergoeding. Het is niet genoeg dat een dief ophoudt met stelen en vergoedt wat hij heeft gestolen. Dat is slechts corrigerend. In deze nieuwe mensheid moet zonde voorkomen worden. Voor hen die gebrek lijden moet gezorgd worden, zodat ze niet gaan stelen. Hoe ideaal zou het zijn de vroegere dief de taak te geven van het delen van de vruchten van zijn werk met de armlastige! Hij die eens een dief was voorkomt nu stelen.

Op een dag zullen we in staat zijn het verval van de mensheid terug te vinden in de degeneratie van de menselijke taal. Woorden, net als hun gebruikers, neigen er naar af te glijden op de morele schaal. Het lijkt onredelijk te menen dat er, zonder de aanwezigheid van zonde, besmette taal zou zijn. Hier worden we, opnieuw, niet slechts opgeroepen het kwade te mijden, maar het goede te cultiveren. Geen besmet woord zou uit onze monden mogen komen, maar er zouden genadevolle, opbouwende woorden moeten zijn (Efe. 4:29).

De kracht die deze vrucht voortbrengt in de nieuwe mensheid, is de Geest van God. Het is voor ons heel goed denkbaar er niet in te slagen de nieuwe mens aan te doen en dat te doen wat God geen genoegen doet. We kunnen er de oorzaak van zijn dat God, door Zijn Geest, verdriet krijgt. Dit zal in ons een reactie teweeg brengen en twijfel en benauwdheid veroorzaken. De vraag zal opkomen: "Heeft Zijn heilige Geest mij verlaten?" Het antwoord wordt geleverd door het vergelijken van de Geest met een zegel (Efe. 4.30). Het is een blijvende belofte van uiteindelijke verlossing. Het is een absolute verzekering dat we er in die toekomstige dag van verlossing klaar mee zullen zijn.

Deel 38 - De nieuwe mensheid (2)

De oude mensheid draagt bittere vrucht. Haar solidariteit is versplinterd door strijd in al haar delen. Tussen natiën en volkeren is dit het meest duidelijk in tijden van oorlog. Wat een dwaze bitterheid en furie en boosheid en misbaar en laster en boosaardigheid beroert de harten van oorlogvoerenden! Dit alles is afwezig in de nieuwe mensheid. Deze destructieve gebreken worden vervangen door constructieve genades. In de nieuwe mensheid zou zacht mededogen en genadevol handelen onze houding moeten kenmerken. Gods behandeling van ons, in Christus, is de standaard die ons voor ogen wordt gesteld (Efe. 4:32).

God Zelf is het Voorbeeld voor onze navolging (Efe. 5:1). Toen we zondaren waren gaf Hij Christus voor ons. Toen we vijanden waren verzoende Hij ons met Zichzelf door de dood van Zijn Zoon. Zoals een klein kind de manieren van zijn vader nadoet, zo zouden wij in ons contact met anderen de liefdevolle daden van onze God moeten nadoen. Hoeveel hoger is dit dan de wet! Hoe ver is dit voorbij de worsteling voor onze eigen redding! Het is ook niet alleen betrokken bij de blijdschap van anderen. Het introduceert ons in de normale sfeer van de hoogste van Gods schepselen, die zich zouden moeten verblijden in Hem en Zijn blijdschap zouden moeten zijn, die de diepten van Zijn genegenheid zouden moeten uiten en vergroten.

Het offer van Christus heeft vele aspecten. De openingshoofdstukken van Leviticus gaan over vijf van deze. Zij vallen uiteen in twee klassen: die welke betrokken is met zonde en die welke zich bezig houdt met de nobeler kanten van Zijn offerwerk. De laatste is er in drie soorten: het opstijgende offer, ook wel het "brandoffer" genoemd, het naderingsoffer, ook wel het "spijsoffer" genoemd (Lev. 2:1), en het vrede-offer (Lev. 3.1). Deze zijn alle "gaven" die de aanbidding en eerbetoon van Gods schepselen uitdrukken, ook als zonde hen niet van Hem scheidt. Christus werd ten behoeve van ons op Golgotha tot zonde gemaakt. Als zodanig onderging Hij Gods toorn. Maar Hij was ook een geur van rust, een zoete geur, een heerlijke bevrediging. Hij gaf Zichzelf, niet alleen voor onze zonden, maar als een geschenk, om Gods gunst en genoegen te winnen (Efe. 5:2).

Misschien is er niet een krachtiger afschrikking tegen de zonde dan een kennis van dit aspect van Christus' offer. Als het zonde- en overtredingsoffer leed Hij voor onze zonden, zo de eisen van het recht vervullend. Maar we zijn niet slechts neutralen, gered van verontwaardiging. Hij was ons naderingsoffer of -geschenk, dat ons toegang geeft tot de goddelijke Aanwezigheid. Hij was ons geschenk, dat voor ons Gods gunst zeker stelt wanneer zonde niet langer onze intrede blokkeert. Net als bij een aardse potentaat, moeten we onze weg plaveien met kostelijke geschenken. Christus, als ons Geschenk, deed dit voor ons. Daarom zou in onze wandel niet alleen moeten ontbreken, maar zou die doorgeurd moeten met daden die de rechtvaardigheid overstijgen.

De bevrediging van het vlees, de smerigheid van het vlees, en de zelfzuchtigheid, staan in een opmerkelijke antithese tot de verhoogde dienst en aanbidding die door Christus in Zijn offer aan God werd aangeboden. Ons gedrag is niet een imitatie van Zijn gedrag tijdens de jaren van Zijn bediening aan Israel. De *Besnijdenis* wordt opgeroepen in Zijn voetsporen te volgen. Wij moeten Gods genade imiteren in ons omgaan met anderen, en wandelen in liefde. Het hoogste voorbeeld van een koers die God genoeg doet, is dat aspect van Christus offer dat werd uitgebeeld door het "brand- of spijsoffer". Het was geheel voor God, afgezien van alle voordelen voor Zijn schepselen. Vandaag wordt dit als volkomen nutteloos geacht. Al het werk voor moet, bovenal, filantropisch zijn. Het moet de mens voordeel brengen. Maar dat was niet het eerste doel van onze Heer. De daad die het grootste goed aan de mensheid brengt, was, hoofdzakelijk, alleen voor God.

Geen overweging kan mij overtuigen dat er grenzen zijn aan Gods genade. Zonde is er niet superieur aan. Waar zonde toeneemt, overstijgt genade. Maar ik veracht de perversiteit die dit tot een excuus voor zonde maakt. Genade is niet een theologische theorie, het is een levende kracht. Het is niet alleen in woorden, maar in daden. Laat niemand zich misleiden te geloven dat het een vrijbrief is om te zondigen. Het deelt kracht uit om te overwinnen. Ik kan van niemand bevestigen dat hij van Hem is die spreekt van genade, maar leeft in zonde. God, echter, kent de Zijnen. Gods toorn is onthuld geworden tegen hen die volharden in het Hem beledigen. Met genade komt licht. Eens waren we duisternis, en konden we niet behoed worden voor struikelen. Nu zijn we licht en hoeven we niet te verdwalen. Zonder in het minst de heerlijkheid van genade te bezoedelen, moeten we er op staan dat het vrucht voortbrengt naar zijn aard, anders zal het vervallen in sentimentele mildheid.

God is net zo goed licht als liefde. Wij zijn het nageslacht van Licht. In de natuur kan er zonder licht geen vrucht zijn. In de regionen waar het voor de helft van het jaar aan daglicht ontbreekt, houdt de vegetatie op te groeien en is er maar weinig ander leven. In regionen waar de zon altijd aan de hemel staat, zijn er weelderige planten, dichte oerwouden, en een overvloed aan dieren. Duisternis brengt geen vrucht voort. Ze verwekt ziekte. Ze verbergt het kwaad. Ze beveelt dood. Wij behoren tot het gebied van de dag; waarom zouden we dan wandelen in de schaduw van de nacht?

De era terugwinnen.

Het is voor allen duidelijk dat dit een era van beuzelachtigheid is. Een schijnbare winst in de ene richting, wordt in evenwicht gebracht door een verlies in de andere. Mensen tolleren rond in een draaimolen. Ze komen nergens. Dezelfde fata morgana doemt voor hen op als in alle eerdere era's, maar ze verschuift als ze benaderd wordt. Sommigen zijn er niet zeker van dat de mensheid achteruit beweegt. Wij weten dat ze op een val afstevent. De era van Gods verontwaardiging komt er aan. Zullen we dan deelnemen aan deze beuzelarij? Dat zou zeer onverstandig zijn. We worden oproepen de era terug te winnen (Efe. 5:16). Gods doel wordt in deze era uitgewerkt, net als in alle andere. Voor ons is het wijsheid gelijk te lopen aan Zijn plannen, en ijdele menselijke middelen voor de verbetering van de mens, buiten God om, te ontwijken. De dagen zijn boos. Wij kunnen dat niet veranderen. Het zal nog erger worden, totdat Christus komt. Maar juist deze toestand is de vruchtbare grond voor Gods genadevolle activiteiten. Zakelijke depressie kan geestelijke welvaart veroorzaken. Menselijke extremiteit is onze gelegenheid.

Het verstaan van de wil van de Heer.

De wil van de Heer is de sleutel voor gedrag. Indien we vooruitlopen op de bema van Christus, en het gebrek aan echte efficiëntie in de zogeheten christelijke dienst onderzoeken, zouden we verbaasd zijn te ontdekken hoe weinig er van in overeenstemming is met de wil van de Heer. Een groot deel van de inspanningen van Gods dienaren is gebaseerd op onwetendheid over Zijn bedoeling, en is een totale veronachtzaming van Zijn bedieningen. Laten niemand denken dat zulke dienst Zijn goedkeuring zal wegdragen of dat het in die dag zal tellen. Het onderliggende motief zal erkend en beloond worden, maar het is beter een uur te slaven in overeenstemming met Zijn orders, dan een heel leven te dienen met veronachtzaming van Zijn aanwijzingen. Onwetend als we zijn van het proces waardoor Gods doel zal worden bereikt, is het uiterst onvoorzichtig Zijn denken te negeren bij het proberen Hem te dienen.

Dit deel, betrokken bij onze contacten met de mensheid en het falen van de mensheid, sluit af met een blik op Utopia. De heiligen zingen tot zichzelf, geven God dank voor alles door Christus, en zijn aan elkaar onderschikt. Wat zou er meer nodig zijn voor een ideaal bestaan? Wij zouden moeten overlopen van blijdschap, God verheerlijkend, en onze medemensen dienend. Indien alle mensen dit deden, zouden alle problemen van deze era opgelost worden. Maar, helaas, alleen de Geest van God kan zulk een toestand veroorzaken. Laten wij daarom gevuld zijn met die Geest, door Gods Woord, dan zullen wij, op z'n minst een klein beetje, het ideaal realiseren waarvan de mensen dromen.

Sommigen hebben gemeend dat instrumentele muziek niet geestelijk of Schriftuurlijk zou zijn. Sommigen gaan zelfs zo ver wanklanken boven harmonie te prefereren. Maar dat is niet in overeenstemming met deze passage. Psalmen zijn geen proza. Gezangen zijn de hoogste uitdrukking van formele poëzie. Liederen moeten gemeten worden en in de maat zijn, anders zijn ze niet zingbaar. Ellende kan een wanklank vereisen, maar blijdschap moet harmonie hebben. Indien de instrumenten die God ons geeft niet gekwalificeerd of ongetraind zijn, kunnen we onze bevrediging doen toenemen door kunstmatige middelen. Alleen, het moet uit het hart komen. We kunnen heel goed bezwaren maken tegen het misbruik van

instrumentele muziek. Wanneer het denken en het hart koud zijn, is het nutteloos ze door een machine te vervangen. God zal er niet naar luisteren. Maar laten we er niet op staan onze dissonantie op te leggen aan onze medeheiligen. Dat zou, helaas, de Geest doven. Laten we er naar streven onze hartelijke blijdschap te uiten in woorden en noten die harmonieus zijn voor de zintuigen.

De werking van de Geest bij het vullen van de gelovige, kan zeer wel nagespeurd worden wanneer God genadig vers licht gunt uit Zijn Woord, zoals ontvouwd wordt in deze overdenkingen. Het hart vloeit over van blijdschap en zoekt een uitdrukking voor het nieuw gevonden genoegen. De oude liederen slagen er niet in volledige bevrediging te geven. Nieuwe wijn moet nieuwe zakken hebben. Een nieuw thema stelt zich voor, dat uiting geeft aan een bepaalde fase van de waarheid. Het ontwikkelt zich in verzen en arrangeert zichzelf in rijmen. Maar het zou gezongen moeten worden! Het moet muziek zijn! Daarom worden er een paar noten aan de gedachte toegevoegd, een beweging begint, de melodie wordt gemaakt, en al snel gaat er een lied uit om anderen te helpen uitdrukking te geven aan hun gevoelens en aan de golf van de geest in hen. Sommige van de nummers in "Scriptural Songs" zijn de vrucht geweest van dit onderzoek van Efeziërs.

Dankt voor *alles*.

De ongelovige dankt nergens voor. De jeugdige heilige is dankbaar voor het goede. De volwassen man van God dankt voor *alle* dingen, kwaad én goed, want hij is zich er van bewust dat alles uit God is, en bestemd is om bij te dragen aan Zijn weldadige einddoel, hoe rampzalig het huidige aspect er van ook mag lijken. Een overtuiging van Gods godheid, van Zijn kracht om het doel te bereiken dat Hij voor ogen heeft, van Zijn vermogen om het kwaad en ook het goed te gebruiken in Zijn ontwerpen, van de grote waarheid dat Hij het universum laat werken in overeenstemming met de raad van Zijn wil (Efe. 1:11), is van grote waarde bij het bepalen van gedrag en in het herbergen van geluk. De heilige die niet met dankbaarheid de ongemakken van het leven uit Gods hand kan aanvaarden, is nog maar net begonnen het leven van geloof te leven. Job had dit al verkregen voordat hij getest werd door zijn lijden. Niemand die begrijpt dat de huidige genade het gevolg is van de grootste rampspoed die deze wereld ooit heeft gezien, de verwerping van de Messias door Zijn volk Israel, zal er niet in slagen in ieder falen een gelegenheid te zien om God te danken en te loven.

Deel 39 - Het gezamenlijk lichaam - in de Heer

We gaan nu de meer intieme relaties van het leven overdenken, man en vrouw, ouder en kind, meester en slaaf. Het beeld van een nieuwe mensheid is in deze contacten niet een passende basis voor gedrag. Indien de kerk vandaag de bruid

van Christus zou zijn, zoals men wel denkt, dan zou dit een uitstekende grond leveren voor een oproep om een huwelijk te sluiten. Maar als Christus, in Zijn officiële capaciteit, heeft onze Heer bruid noch vrouw, en de bruid van het Lammetje is Israel, de Besnijdenis. Daarom zou niets passender kunnen zijn dan dat die nauwe verbinding van deze relaties beheerst zou worden door de meest intieme en kostbare van alle geestelijke banden: het gezamenlijk lichaam van Christus. Lidmaatschap van dat lichaam is de sleutel voor gedrag tegenover hen die ons nabij en dierbaar zijn (Efe. 5:21-6:9).

"In Christus" zijn er geen lichamelijke banden. "In de Heer" worden deze erkend en gecontroleerd. In Christus verdwijnen de meester en de slaaf, de volwassene en de minderjarige, het mannelijke en het vrouwelijke. De meester is onderschikt aan de Heer, de slaaf is vrij in geest. De bejaarde vader is op zijn best en de jeugdige is volledig volgroeid. De sexe wordt niet herkend. Geen van deze lichamelijke verschillen verstoren de absolute gelijkheid van iedere deelnemer in de geestelijke eenheid. Maar laten we deze kostbare waarheid niet misbruiken door ze toe te passen buiten de geestelijke sfeer. Laten we niet beweren dat wanneer een slaaf geloofde, hij een vrije werd. Dat zou ongekende problemen oproepen hebben. Een gelovig kind is niet bevrijd van het gezag van zijn ouders. In tegendeel, het wordt meer verplicht te gehoorzamen. Het feit van geloof maakt een vrouw niet mannelijk en geeft haar niet de plaats van een man of echtgenoot. Zij moet zich nog steeds onderschikken. Onze plaats in Christus neemt de onderschikking in de Heer niet weg.

Deze simpele feiten zijn van groot belang in een dag waarin alle onderschikking belachelijk gemaakt wordt en waarin geloof in Gods feitelijke uitspraken grotendeels vervangen worden door gevolgtrekkingen uit Zijn woorden over een ander onderwerp. Zowel sociaal als theologisch is er de neiging weg te trekken van de heilzame uitdrukkelijke bevelen die ons in Paulus' laatste brieven als leiding worden gegeven. Onafhankelijkheid, en niet onderschikking, wordt ons als ideaal voorgesteld. Als gevolg zien we overal verzet. De werknemer probeert controle te krijgen over de zaken van zijn werkgever, en het doen van zaken wordt gedwarsboemd. Het kind spot met de ouderlijke vermaningen, is zonder gewetensbezwaar ongehoorzaam, en haalt een oogst binnen van verkwisting en misdaad. Het huwelijk is niet langer een band, maar een experiment, dat de vloek brengt van scheiding, ouderloze kinderen, en moreel verval. Dit ene zinnetje zou de meeste van onze sociale kwade oplossingen: "Wees onderschikt!"

Wij zijn niet slechts "in Christus," maar ook "in de Heer." Wij zijn niet in staat vanuit onze positie in Christus ons gedrag te beredeneren dat past een heilige. Dit wordt voor ons gedaan door ons met Hem te verbinden als onze Heer, en door ons specifieke leiding te geven die past bij iedere sfeer waarin wij gevonden kunnen worden. Laten we er op letten dat wij niet naar de wet verwezen worden, die werd gegeven om eerder het vlees te regeren. Onze fysieke zaken moeten niet geregeld worden in overeenkomst met die bediening. Ze moeten overeenkomen met de allesoverstijgende waarheden van onze geestelijke staat. De belangrijkste ingrediënten van die onthulling - liefde, genade, geest - moeten vermengd worden met ons gedrag ten opzichte van onze verwanten, en zou de wederzijdse houding van meester en slaaf moeten controleren. Laten wij het Heer zijn van Christus

bevestigen. Het zal in bijzonder genoeg doen in deze dagen, waarin onderschikking bespot wordt als zwakte, en veracht als ware het een misdaad.

Omdat Christus onze Heer is, is er een heldere parallel om gehoorzaamheid af te dwingen aan meesters in het vlees. Aangezien slavernij nog nauwelijks bestaat, kunnen, op z'n minst in mate, deze oproepen bestemd worden voor hen die dienen, hoewel ze niet gebonden zijn. Hoezeer we slavernij verafschuwen, het eigendom zijn van de ene mens door de ander, is er in feite niet zo'n grote kloof tussen deze en andere vormen van dienen. Nu kopen onze werkgevers onze tijd en inspanning. Ze betalen voor een deel van ons leven. Het is een vorm van beperkt knechtschap, die zeer zeker onderschikking vraagt, niet minder dan bij slavernij. Daarom moeten we de kwaliteit van deze onderschikking conformeren aan die welke we geven aan onze geestelijke Heer.

"Slaven, weest gehoorzaam aan de heren naar het vlees, met vrees en beven, in eenvoud van jullie harten, als aan Christus,
6 niet naar ogen slavernij, als mensenbehagers, maar als slaven van Christus, doende de wil van God vanuit de ziel,
7 met goed gemoed slavend als voor de Heer en niet voor mensen,
8 waargenomen hebbend dat al wat een ieder goed zou doen, dit zal hij terugontvangen van de Heer, hetzij slaaf, hetzij vrije."
(Efe. 6:5-8;SW)

Met hoeveel blijdschap zullen werkgevers zulk dienen aanvaarden! Hoe goed zou het zijn als dienaren ze zouden geven! Er zou geen verlies van zelfrespect zijn, zoals mensen ten onrechte denken.

Hij die in dienst is moet dienen. Niet alleen om zijn positie te handhaven of om zijn inkomen te verhogen, maar vanwege zijn soortgelijke relatie met Christus zou hij moeten gehoorzamen met vrees en beven. Dat is de normale, de passende houding van het schepsel. God is de enige Die niet zou moeten gehoorzamen. Christus gehoorzamt Hem. Wij gehoorzamen onze Heer. Onze gehoorzaamheid aan onze meesters in het vlees is slechts een miniatuur van deze hogere relaties, en is bedoeld om ons de absolute soevereiniteit van de Godheid te leren. Het is geen schande. Laten we er, bij het dienen van anderen, altijd aan denken dat we de Here Christus dienen, dan zal de kwaliteit van ons dienstbetoon rijzen tot hoogten die geen sterfelijk mens kan geven. Laten we Zijn kledij dragen en de minste taak zal een mantel van koninklijke waardigheid krijgen.

In deze democratische dagen werken we voor loon en meten we ons verhuren af aan de hoeveelheid materiële zaken die we er voor in ruil kunnen krijgen. Slechts weinigen voelen dat zij op juiste wijze beloond worden. Hoevelen weigeren een verhoging van het salaris? Gelukkig zijn zij die voorbij hun loonstrookje kijken naar de Heer die zij dienen, met de zekere verwachting dat hun inspanning beloond zal worden! Ze kunnen nu mogelijk niet op prijs gesteld worden. Ze zullen mogelijk beter dienen dan hun loon van hen verlangt. Laten ze er perfect zeker van zijn dat alles wat ze doen de juiste genoegdoening zal krijgen, misschien niet van hun aardse meester in deze era, maar van hun hemelse Heer, wanneer Hij de levens van al Zijn slaven bekijkt en aan ieder van hen de juiste verdiensten zal toekennen.

Dan zullen allen lof van God ontvangen, want dit alles zal, in de een of andere mate, Zijn goedkeuring wegdragen.

Meesters moeten ook hun hemelse Meester tot patroon van hun rol maken. Hoewel zij een hoge plaats lijken te hebben, zijn zij zelf ook maar ondergeschikten. De onderschikking die zij vragen van hen die onder hen staan, is te danken aan Hem Die hun Heer is. Laten zij geen moment denken dat zij oppermachtig zijn. Laten zij niet de macht misbruiken die in hun handen is gelegd. Laten zij genadevol zijn, zoals zij zelf de gunst verlangen van hun hoogste Heer. Één ding wordt speciaal uitgesloten en dat is dreigen. Dat is helemaal tegengesteld aan de geest van deze bedeling. God bidt en pleit, maar Hij dreigt niet. Dit is waar de zwakkeling toe neigt, die niet met macht vertrouwd kan worden. Ook onze Heer dreigt ons niet. Er is beloning voor een goede slaaf, maar er is geen dreiging voor een slechte (Efe. 6:9).

Er wordt soms wel gedacht dat deze laatste dagen de enige zijn waarin kinderen zich niets van hun ouders aantrekken. Er is geen twijfel aan dat het tot extremen is gekomen die niet eerder voorkwamen, maar het blote feit dat de Geest van God het nodig vond een oproep hierover op te laten schrijven, laat de universaliteit van de zonde zien. Geheel afgezien van het geestelijk beroep dat de apostel doet, is het duidelijk dat onderschikking de plaats van een onvolwassene is. Leeftijd zou wijsheid moeten leren en ervaring begrip. Deze zijn hard nodig in een wereld die vol valkuilen zit en van wandelen in duisternis. Maar de grootste les die zij zouden moeten leren, de belangrijkste die ouders zouden moeten overbrengen, is dat gehoorzaamheid *in de Heer* is. Een vader heeft het recht het te eisen, want hij heeft gezag van de Heer. Indien hijzelf niet gehoorzaam is aan de Meester, wordt dat gezag verzwakt en ongeldig gemaakt.

De wet stond vol met verboden. Een welkome tegenstelling is de belofte van het vijfde gebod (Ex. 20:12). Het eerste tot het derde zijn negatief. "Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben. ... Gij zult u geen gesneden beeld maken ... Gij zult de naam van de Here, uw God, niet ijdel gebruiken" Het vierde is zowel positief als negatief. "Gedenk de sabbatdag, dat gij die heiligt ... zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen ... dan zult gij geen werk doen". Het vijfde is het eerste en enige zonder verbod en met een belofte: "Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal." Gij zult niet ... Gij zult niet ... Gij zult niet ... Gij zult niet ... Gij zult niet.

Wij zijn niet onder de wet, maar onder genade. Betekent dit dat we vrij zijn om te moorden? Zeer zeker niet! Betekent dit dat de voordelen die voortspruiten uit gehoorzaamheid aan haar geboden van ons weggehouden zullen worden? Nee. Zij die onder de wet waren, waren in een staat van minderjarigheid en betutteling, zeer nauw overeenkomend met de toestand van onze kinderen naar het vlees. De regels en regelingen voor zulk een staat worden in de wet gegeven en kunnen niet verbeterd worden. Indien gehoorzaamheid aan ouders onder de wet een lichamelijke beloning verkreeg, zal het precies zo werken onder genade. Ja, deze inzetting komt dichterbij de bediening van genade dan welke andere dan ook, zoals het ook zou moeten zijn. Indien het huidige getij van ongehoorzaamheid gestopt zou kunnen worden, dan is er geen sterkere kracht om er gevolg aan te

geven dat dit eenvoudige woord: *"Eer uw vader en moeder, opdat het u wel zal gaan!"*

Dit lijkt een zelfzuchtige oproep te zijn. Maar welk sterker motief bestaat er in de borst van de onvolwassene? Nu vindt zelfzuchtigheid een uitlaatklep in een koortsachtige jacht op huidig genot of een dwaas zoeken naar gierig gewin.

Nogmaals worden, net als bij de meesters, de vaders op het hart gedrukt geen ongepast voordeel te nemen uit de positie die de hunne is in de Heer. Een weinig gezag is voor de meeste mensen een verleiding. Het gebruik van kracht in matiging, het temperend met vriendelijkheid, is het kenmerk van ware adel. Ouderlijk gezag zou altijd rechtvaardig moeten zijn, nooit duidelijk eigenmachtig, nooit wraakzuchtig, nooit het gevolg van grillige tirannie, maar eerder wijze mildheid. In deze passage wordt de ware plaats van een vader aangewezen. De opvoeding en vermaning van zijn kinderen is in zijn handen. God zal hem aansprakelijk houden, ook al ontwijkt hij zijn taken.

De onderschikking van de vrouw.

Het feit dat Gods Geest twee inzettingen opgeschreven heeft voor het reguleren van de gehuwde staat van Zijn heiligen, is voldoende om ons de sleutel te geven voor de huidige erbarmelijke toestand. Het gezin schijnt uit te sterven. De hele sociale structuur lijkt gedoemd te zijn vernietigd te worden. De kruistocht voor vrouwenrechten schijnt een oogst aan vrouwelijk onrecht veroorzaakt te hebben. Mannen en vrouwen jagen naar geluk langs onwettige lijnen. Ze weigeren openlijk een huwelijksplechtigheid te gebruiken die Gods uitspraken belichaamt voor de relaties tussen de man en zijn vrouw. Vrouwen willen hun mannen niet gehoorzamen. Alleen al het noemen van zoiets wordt als een belediging van het geslacht gezien. Van het verhaal van Eden wordt gezegd dat het een mythe is; geen verstandig persoon durft het vandaag nog te aanvaarden. Maar het feit blijft dat de wet diep in de mens is gekerfd en de overtreding er van heeft verwoesting gebracht. De emancipatie van de vrouw heeft haar tot een ellendige slaaf gemaakt. Haar ware geluk ligt in onderschikking, niet alleen aan haar echtgenoot, maar aan God, Die haar deze plaats heeft gegeven, niet uit boosheid, maar uit wijsheid en liefde.

In de tuin van Eden nam Eva het initiatief, en zonder Adam een plaats te geven in haar beraadslagingen, nam ze van de verboden vrucht en gaf die aan hem. In het oordeelstoneel dat volgt is iedere zin precies in overeenstemming met de aard van de zonde. Zij was opstandig geweest. Zij had het gebod van God, "Gij zult niet eten"(Gen. 2.17) veracht. Zij was door de boze weggelokt en zij had Adam bij haar overtreding betrokken. Hij overtrad niet uit zichzelf. Hij werd niet verleid. Alleen zijn liefde voor Eva betrok hem bij de overtreding. Vandaar de zin: "Hij zal over u heersen" (Gen. 3:16). Eva's dochters kunnen doen zoals Eva deed en luisteren naar de verlokking van het kwaad, en weigeren de straf uit te dienen die God heeft opgelegd. Maar net als bij al Gods wetten, is de overtreding er van beladen met onontkoombare vergelding.

Iedere toestand heeft zijn compensaties. Veel geëmancipeerde slaven hebben verlangd naar de goed oude dagen, toen hij geen zorgen had, geen

verantwoordelijkheden. Zijn voedsel en onderdak waren zeker. De toekomst bracht hem geen zorgen. Zijn meesters zorgden voor hem. Onderschikking is niet een onvervalst kwaad. Ideaal gesproken levert het een veilig, beschermt bestaan, dat hem vrijwaart van veel van de wrangheden van het leven. Feitelijk is onderschikking de normale houding van het schepsel. Indien hij niet verstandelijk gehoorzaam is aan de Schepper, moet hij door zijn omgeving onderschikt worden, door de lichamelijke elementen of door sociale instituten. Wetteloosheid is altijd dwaas en pijnlijk. Er kan geen troost of blijdschap zijn zonder de een of andere vorm van onderschikking. Gods wetten zijn onveranderlijk. Hij heeft geboden dat onderschikking de ene zijde van het huwelijksband moet zijn. En wie zal twijfelen aan de wijsheid en het voordeel van Zijn schikkingen?

In dit verband krijgen we een aanwijzing die veel verwarring uit de weg ruimt. Het is gebruikelijk het hoofdschap van Christus te verbinden met het beeld van het ene lichaam. Ons wordt gevraagd te geloven dat niemand van de heiligen, als leden van dit lichaam, in het hoofd zijn, want dat is gereserveerd voor Christus. De taken die uitgebeeld worden door de ogen, de oren en de neus, behoren alleen bij Hem. Aangezien deze door de apostel in zijn brief aan de Korinthiërs duidelijk toegekend worden aan de leden, denkt men dat Christus twee lichamen heeft, ondanks de nadrukkelijke bewering dat dit niet waar is. Dat Christus niet een apart lid van het lichaam is, of zelfs het hoofd, zou duidelijk moeten zijn, want het geheel is Zijn lichaam. Zijn hoofdschap is een duidelijk beeld. Het is over heel het lichaam, inclusief het hoofd. Alles wordt helder wanneer we lezen "want de man is hoofd van de vrouw, zoals ook Christus het hoofd is van de ecclesia". De vrouw, hoewel onderschikt, is niet zonder haar eigen hoofd. De man is niet haar fysieke hoofd. Er is slechts één lichaam van Christus, waarin enkele van de leden in het hoofd zijn en andere in de voeten. Maar nu, in het gezamenlijk lichaam, zijn alle van gelijk in rang.

Liefde is de grootste zaak in het universum, en het zou de meest volle uitdrukking moeten krijgen in de genegenheid van de man voor zijn vrouw. Een man wordt niet opgedragen haar hoofd te zijn, maar om zijn hart te oefenen omwille van haar (Efe. 5:25-31).

"28 Zo moeten ook de mannen hun vrouwen liefhebben als hun eigen lichaam. De liefhebbende de eigen vrouw heeft zichzelf lief.

29 Want niemand haat ooit het eigen vlees, maar hij voedt en koestert het, zoals ook Christus de ecclesia,

30 omdat wij leden van Zijn lichaam zijn."

(Efe. 5:28-30;SW)

Het geheim van het huwelijk.

Indien we "de bruid van Christus" zouden zijn, zou het niet nodig zijn het geheim van het huwelijk in te brengen, om zo te bewijzen dat de twee één vlees zijn, en zo is in zekere zin de vrouw het eigen lichaam van de man, zo een parallel vormend met de relatie van Christus met de ecclesia. Alle leden van Zijn lichaam zijn één *geest* in Christus. De man en de vrouw zijn één *vlees*. Zoals Christus de ecclesia liefheeft, Zijn eigen lichaam, zo zou de man zijn vrouw lief moeten hebben, niet als zodanig, maar als *zijn eigen* vlees. Dit is gebaseerd op de feiten van de

schepping, zoals opgetekend in de openingshoofdstukken van Genesis. Adam en Eva waren in het begin feitelijk één vlees.

"Mannelijk en vrouwelijk scheidt Hij hen" (Gen. 1:27), is de korte verklaring van het eerste verslag van de schepping van de mens. In het vollere verslag dat volgt, zien we dat Adam tweeslachtig werd geschapen. God bouwde Eva niet uit een "rib". Van de meer dan veertig Schriftplaatsen waar *tzlo* voorkomt, wordt het nergens anders met *rib* vertaald. Het wordt een balk, een plank, een kamer, een hoek, een blad, een zijde, en een zijkamer genoemd. Wanneer we zien dat de leidende gedachte een *kluis* of *cel* is, kan de schepping van Eva verstandelijk verstaan worden. Het vrouwelijke "hoekige orgaan" (Gen. 2:22) werd uit hem genomen, als de basis voor een ander individu. De man komt geen rib tekort, maar hem ontbreken de vrouwelijke functies die inbegrepen waren in het lichaam van Adam voordat de afscheiding van Eva een feit werd. Er zijn nu twee individuen nodig om een compleet menselijk wezen te maken, zoals God hem schiep. Daarom zijn in een huwelijk, voor wat het vlees betreft, beide leden deel van een mens, en samen zijn zij één. Dit is het geheim waarop Paulus zijn oproep baseert.

We mogen, met een voortreffelijk genoegen, blijven hangen bij het feit dat geen man ooit zijn eigen vlees heeft gehaat. Er is hier geen oproep nodig. Het is instinctief, onontkoombaar. *Zo is Christus' liefde voor ons!* Wij zijn verbonden door onbreekbare banden. Door ons lief te hebben, heeft Hij Zichzelf lief. Wij hoeven hem niet te smeken om ons een gunst te verlenen, noch hoeven wij Zijn genegenheid te verdienen. In onze borsten hebben wij een voortdurende herinnering aan de liefde van Gods Gezalfde voor de leden van Zijn lichaam. Wij vragen niet onze leden onze achting te verdienen. Als onze arm beschadigd raakt, geven we er extra aandacht aan. Indien een voet lam is, schaffen we die niet af, maar schenken we er des te meer aandacht aan. Zo is de liefde van Christus. Laten we niet denken dat onze zwakte, onze onwaardigheid, Hem zal afmatten. Dat kan nooit het geval zijn. Een man kan moe worden van zijn vrouw, een vrouw van het kind dat ze draagt, maar Christus zal nooit ophouden het meest onwaardige lid van dat hemelse gezelschap lief te hebben dat naar Hem komt in de dag van Zijn verwerping, vóór de tijd van Zijn terugkomst.

Deel 40 - Het hemels conflict

"Staat!" Dit is het drie maal herhaalde wachtwoord voor hen die het hemelse lotdeel bezitten dat het onze is in Christus Jezus (Efe. 6:10-14; 1:3-14). In het geval van een aanval door de cohorten van de hemelse menigten is het "weerstaan!" (Efe. 6:13). God heeft ons een lotdeel te midden van de hemelingen geschonken. Het is alleen wanneer we het lotdeel bewonen dat aan ons is toevertrouwd dat we een plaats hebben om te staan. Het is alleen wanneer we op deze grond staan dat de vijand zal pogen ons er uit te zetten. Alleen dan zal er strijd zijn. Dit is niet de rust die we hebben aan Gods rechterhand, noch is het een aanvallende oorlog. Zij die het geloof van Efeziërs vinden, zullen moeten vechten

om de grond vast te houden die ze verkregen hebben. Er zijn ongeziene strategen die zullen proberen hen uit hun bezit te stoten. Er zijn krachten van de duisternis die hun positie zullen aanvallen en hen er van verdrijven.

Toen Israel in de wildernis was, was het wachtwoord: "Voorwaarts!" De strijd in de wildernis was echter in een bepaalde zin onnodig. Het was het gevolg van hun weigering te luisteren naar Yahweh. Toen het land veroverd was, nadat ze het in bezit hadden genomen, was hun aanvallende strijd voorbij. Toen was het hun taak het in bezit te houden en de aanslagen van allen die poogden hen er uit te verdrijven te weerstaan. Wanneer hun geloof laag en hun moed ver te zoeken was, vluchtte het volk en lieten ze hun lotdeel over aan hun vijanden. Bij gelegenheden als deze verkregen de machtige mannen van David hun faam door hun velden tegen de Filistijnen te verdedigen. Wij hebben geen aards lotdeel om te behouden, maar wij hebben een hemels erfdeel. Er is nu geen voorwaartse beweging nodig, want de velden zijn van ons door geloof. Maar er is een grote noodzaak om stevig te staan op de grond die wij verkregen hebben en iedere poging om ons van ons lotdeel los te maken te weerstaan.

Voor hen die contexten verwarren, staat Gods Woord vol met tegenstellingen. Een van de grote waarheden van een eerder deel van Efeze, is dat wij samen *gezeten* zijn te midden van de hemelingen (Efe. 2:6). Er is ontspanning en rust. Nu lijkt dit ontkend te worden, want we worden opgeroepen te *staan*, bekleed met alle uitrusting voor een strijd. Er is waakzaamheid en strijd. Beide zijn waar, *binnen hun contexten*. Beide zijn onjuist, *buiten hun contexten*. Als verbonden met Christus Jezus, als leden van Zijn lichaam, hoeven we geen werk te doen, want Hij completeerde alles in Zichzelf. Maar als verbonden met *God*, en een *lotdeel genieten* te midden van de hemelingen, moeten we bekrachtigd worden met Gods machtige kracht, en staan in Zijn beschermende wapenrusting. Het lotdeel is van ons. We zullen feitelijk bewoner worden wanneer we naar boven geroepen worden. Maar nu moeten we het behouden door geloof. Daar ligt het gevaar. Hun falen kan gevonden worden. Daar hebben de heiligen praktisch het genieten van hun hemelse zegeningen verspeeld.

Deze strijd is in het hedendaagse Christendom vrijwel onbekend om de eenvoudige reden dat weinigen gehoord hebben van het terrein waarop zij verondersteld worden te staan. De krijgslisten van de Lasteraar zijn zo succesvol geweest, de soevereiniteiten en gezaghebbers, de wereldmachten van deze duisternis, de geestelijke krachten van boosaardigheid te midden van de hemelingen, hebben de heiligen zo bewerkt dat ze in kringetjes rondrennen op grond die niet aan hen toebehoort, en niet stevig staan op hun eigen erfdeel. Onze vijanden hoeven nauwelijks te vechten. Ze zijn ons veel te slim af. Hoeveel heiligen genieten van hun hemels lotdeel? Hoevelen hebben zich door geloof het terrein toegeëigend dat in deze bediening van hen is? Een van de grote Christelijke lichamen heeft territoriaal gezag op Aarde. De meesten van hen bezitten hier beneden stukken land. Slechts weinigen staan inderdaad op hemelse grond en verdedigen het tegen geestelijke vijanden.

We spreken van afvallig Israel, maar in al hun afvalligheid hebben zij hun oriëntatie niet verloren. Zij weten waar hun lotdeel is. Het is waar, ze zijn zo dwaas te vechten voor land dat Yahweh hen te Zijner tijd zal geven, maar hun dwaasheid

laat zien dat zij in detail Zijn denken over hen kennen. Ze zijn er klaar voor iedere inspanning die hun rechten aantast tegen te gaan. Wee de natie die het niet zal inwilligen! O, hadden de gezamenlijke lotdeelgenieters van de hemelse gebieden maar een tiende van hun verstand en een fractie van hun vurigheid. Want zij zullen niet met de Arabieren in conflict komen, zoals de Joden in Palestina, maar met veel kundiger vijanden in het hemelse gebied.

Israels strijd gaat gepaard met bloed en vlees. Hun lotdeel is het land. Onze plaats is in de hemel. Onze strijd is met boze geesten. Een van de hardste lessen die wij moeten leren is het feit dat wij *niet* met onze medemensen vechten. Er moeten een conflict zijn, geen zich meten met mensen, geen worstelen met hen die binnen ons bereik zijn. Aan geen negatief gebod is zo hartgrondig voorbij gegaan. Zelfs protestantse prinses hebben niet gearzeld de arm van het vlees te gebruiken om het geloofsgevecht te beslissen. Heiligen hebben maar zelden de sandalen van het evangelie van de vrede gedragen in hun aardse contacten. De grote waarheid van de verzoening van de mensheid werd bij de Reformatie niet teruggewonnen. Er was alleen een vaag zicht op Romeinen 3 en 4, en een weigering om het vijfde hoofdstuk binnen te gaan.

Ook is er de strijd met ons eigen vlees. Het is een fatale vergissing te proberen het vlees te onderschikken. Het is nutteloos te strijden tegen onze lichamelijke neigingen. De houding van het vlees is de dood, laten we het daarom voor dood houden. Het kan niet onderschikt worden, laten we daarom ophouden er iets van te verwachten of te proberen het te verbeteren. Het vlees gaat in tegen de geest en de geest tegen het vlees. De enige succesvolle oplossing is het vlees te verhongeren, om het in de plaats van de dood te stellen, het aan het kruis te nagelen. Zij die van Christus zijn kruisigen het vlees met haar passies en lusten. Het vlees staat niet op gelijke hoogte met de geest. Wij hebben kracht en gezag over het vlees, zodat we ons nooit moeten verwaardigen als gelijken te strijden. We moeten het veroordelen tot de schandelijke paal.

Hetzelfde is waar voor de oude mensheid, die we van Adam ontvangen. Indien we ons de grote waarheid bewust worden dat wij in Christus een nieuwe mensheid zijn, en dat de oude met hem gekruisigd werd, zullen we onszelf niet onteren door in te gaan op de listen tegen de verdervende en vervallen mensheid, waartoe onze lichamen nog steeds behoren, maar die we af zouden moeten leggen, door de kracht van de geest, net zoals we kledingstukken afschaffen die te versleten en vuil zijn voor verder gebruik. Laat er geen conflict zijn met de oude mensheid. Met mensen hebben we vrede, net zoals God met hen verzoend is. Voor hen dragen we de sandalen met de bereidwilligheid van het evangelie van vrede, want onze voeten staan in contact met de Aarde. Onze wapenrusting voorziet in een wapenstilstand met de mensheid (Efe. 6:15). Alleen wanneer we, in geloof, opstijgen naar ons hemelse lotdeel, zullen we oorlog voeren.

Onze hemelse strijd.

Zodra we proberen door geloof te genieten van ons lotdeel te midden van de hemelingen, gaan we een toneel binnen van niet ophoudende strijd, uitgevoerd met kundige strategie en geestelijke kracht. Als de schitterende onthullingen van het eerdere deel van deze brief begrepen zijn, zijn er twee zaken van veel belang

naar voren gekomen. Op Aarde hebben we geen belangen die in strijd zijn met welk mens dan ook. We hebben hier geen lotdeel dat de aanleiding kan vormen voor verschil van mening. Palestina is er niet voor ons, daarom hebben wij ook niet te vechten met de Arabieren die het opeisen. Maar net zoals de onteigende Palestijnse Arabieren de aanwezigheid van Joden, aan wie God het land van Palestina beloofde, verachten en weerstaan, zo stellen de hemelse machten zich op tegen ons verschijnen op hun bezittingen. Bovendien is er geen wereldmacht die een mandaat heeft gekregen over het hemelse gebied om ons te helpen onze rechten te verkrijgen. Ieder moet, eigenhandig en alleen, zijn eigen grond behouden, en het stuk verdedigen dat hem is toegewezen.

In de komende bediening van Gods toorn zal de Tegenstander op Aarde komen om een brullende leeuw te zijn voor het overschot van Israel. Waarom kiest hij *hen* uit als zijn prooi? Omdat hij zich heel goed bewust is dat het aardse gezag, dat hij meer dan zes millennia heeft gehad, aan Gods Gezalfde is gegeven en dat Zijn volk Israel Zijn regering zal gaan uitvoeren wanneer Hij de troon bestijgt. Hetzelfde motief zet nu de geestelijke krachten van boosaardigheid te midden van de hemelingen aan in hun oppositie tegen de ecclesia, die, op een dag, hen zal vervangen in hun hemelse soevereiniteit. Zij weten veel beter dan de heiligen wat onze aanwezigheid betekent. Het is een duidelijke aanwijzing dat hun gezag bezwijkt onder de aanvallen van Christus. Het verkondigt het uur waarin hun greep op de hemelen zal ophouden. Zij zullen hun uiterste best doen om ons weg te houden van het genieten van ons lotdeel.

Hoe goed schijnen ze geslaagd te zijn! Slechts weinige van de heiligen weten dat zij een hemels lotdeel te verdedigen hebben. Zij zijn als een Jood die nooit van Palestina heeft gehoord. Sommigen ontkennen zelfs het recht op enig hemels lotdeel. Zij zijn als die Joden die liever aan Argentinië de voorkeur geven, of aan een andere plaats, dan aan het erfdeel van hun vaders. Een paar, een enkeling, houdt in de geest vast aan het hemels eigendom. Zelfs dezen zijn niet goed uitgerust en hebben een wapenrusting nodig die past bij het conflict. Het is aan hen tot wie wij ons richten. Indien zij door geloof de hemelse hofstede hebben verkregen die in het eerste hoofdstuk van deze brief (3-19) wordt gepresenteerd, dan zijn zij ook terecht gekomen in een vete die hen veel nederlagen zal bezorgen als zij niet op de verdediging er tegen op zijn voorbereid. Laten de kriegslisten van de Lasteraar niet uw houding op Aarde verschuiven. Sta niet toe dat zijn vurige pijlen langs het schild van het geloof slippen. Denk er aan: hoewel u gered bent van uw zonden, en gered wordt van zonde, heeft u nog steeds redding nodig in de hemelse gebieden.

De Tegenstander.

Een goede generaal stuurt verkenners uit om alle mogelijke informatie te verzamelen over zijn vijand. Het is verstandig dat wij goed bekend zijn met onze tegenstanders. Het is essentieel dat wij onze belangrijkste tegenstander herkennen. In de toekomst, op Aarde, zal hij lijken op een brullende leeuw. Hij zal openlijk de heiligen aanvallen. Niemand zal hem dan voor iemand anders aanzien. Nu is dat niet zo. Hij lijkt nu veel meer op "een engel des lichts". Zijn dienaren zijn omgevormd tot uitdelers van rechtvaardigheid. Laten we eens denken dat de een of andere stralende, engelachtige boodschapper de Aarde vereerde met zijn

aanwezigheid, de mensen lerend het verkeerde te verlaten en het goede aan te hangen, schitterende geheimen aan de wetenschap onthullend voor het verbeteren van de mensheid, toevoegend aan de voorraadkast van kennis, de krachten van de natuur bedwingend, zodat wij die zouden kunnen gebruiken, de beschermer van onderwijs, filantropie en religie. Stel dat hij een beweging op poten zou zetten voor de vereniging van de mensheid, een samenwerkingsverband van de natiën, de broederschap van de mensen. Stel dat hij in staat zou zijn de kwaden te onderdrukken die de plannen van de mensen dwarsbomen, en ze tot vrucht te laten komen. Laat hem hun bewaarengel zijn, hun leidende ster. Laat hem geen loon vragen voor zijn pijnen, behalve de waardering en de aanbidding die zijn werk inspireert. Oppervlakkig gezien schijnt hij geen fout te hebben, anders dan deze: het aanvaarden van goddelijke aanbidding, die alleen God toebehoort, of Zijn Gezalfde. Dit is een waar beeld van Satan, de Lasteraar, de tegenstander van God en Zijn Christus en van allen die Hem aanbidden. Hij is het is die, buiten de aanwezigheid van de Messias om, de dodelijke wond van de mens probeert te genezen.

Vandaag is hij de grote misleider. Hij heeft een satyr met horens en hoeven in dienst, die er een genoeg in schept mensen te martelen en hen in de goot te drukken, om zijn echte bezigheid te maskeren. De meeste mensen denken dat hij de monarch van de onderwereld is, dat hij op de troon in "de hel" is geplaatst. Maar uit Gods Woord weten we dat hij nooit daar was, is, of zal zijn. Wanneer dood en "hel" in de Poel des Vuurs geworpen worden, is hij al in die vreselijke plaats, niet als haar monarch, maar als haar meest miserabele slachtoffer. Op die dag zal alleen Christus heersen doorheen heel het universum. Maar in deze era voert Satan in het geheim de scepter op Aarde.

Het is alleen door onzichtbaarheid en misleiding dat hij de eer van de mensheid in zijn greep houdt. Indien mensen zouden weten dat de slang van Eden omgevormd is geworden in een boodschapper van licht, om zo beter zijn vroege werk van het losweken van mensenharten van God te kunnen uitvoeren, zouden ze dan nog zijn bevelen opvolgen? Zijn aanbidding wordt overal gevonden, behalve onder het kleine aantal dat trouw is aan Christus. Het is hij die het denken van ongelovigen verblindt, zodat de verlichting door het evangelie van de heerlijkheid van Christus, Die het Beeld is van de onzichtbare God, hen niet bestraalt (2Kor. 4:4).

De krijgslisten van de Lasteraar.

Satan zou nooit mensen kunnen verblinden voor het evangelie door hen met ellende te martelen. Dat zou ze naar Christus drijven als een toevlucht uit zijn handen. Hij heeft iets veel beters dan dat geleerd. Hij kan hen weg leiden door hun harten te vullen met een belofte van welvaart. Hij wint niet hun trouw door aan de kant van het verkeerde te gaan staan. Door propaganda voor recht en vrede vindt hij menigten die zijn maatregelen toejuichen en zijn aanmatigheden steunen.

Dat is de koers met de ongelovigen, in het bijzonder met de zelf-rechtvaardige, kerk-gaande religionist. En hoe gedraagt hij zich ten opzichte van de heiligen? Ook hier ligt het gevaar in zijn strategie. Ons hart krimpt ineen als we menigten van Christus' leden nijvere instrumenten van Satan zien worden voor de hervorming en morele verheffing van de mensheid. Niet alleen zijn zij betrokken bij

gezondheidspolitiek en vleeselijke filantropie, maar juist het "evangelie" dat wordt gepreekt glijdt over het bloed van Christus af naar een belofte van brood en boter, betere kleding, een mooiere en welvarender loopbaan, en een respectabele positie in de gemeenschap, zaken die Satan allemaal graag zal geven aan hen die hem willen aanbidden. Christus' evangelie heeft voor de dag van vandaag geen belofte in zich voor tijdelijk voordeel. In plaats daarvan kan het naaktheid en armoede en smaad betekenen. Het bracht al deze aan de grote apostel die het voorbeeld is van haar kracht.

Maar nog veel subtieler zijn Satans plannetjes om de heiligen te misleiden. Met ingenieuze kunst misplaatst hij waarheid en drukt hij de meest kostbare delen van de Schrift buiten hun juiste gebied. Deze passage zal een goed voorbeeld leveren. Alle heiligen bevestigen de kracht van het bloed van Christus. In *Gods* aanwezigheid is het bloed alles. Maar heeft het een plaats in dit conflict? Heeft het nut met het oog op de Lasteraar? Is het bloed de schuilplaats tegen zijn pijlen, onze verlossing van zijn middelen? Voor onze bescherming in deze strijd heeft God ons een geestelijke wapenrusting gegeven. Ze bestaat uit waarheid, rechtvaardigheid, vrede, geloof. Dit is geen plaats voor het bloed. Indien deze ontbreken zal de diepste waardering van de potentie van Christus' offerbloed ons niet verlossen van de aanslagen van de krachten van de duisternis.

Deze illustratie zal helpen uit te leggen waarom sommigen, die het bloed een plaats schijnen te geven die nu niet past, overeenkomen met het programma van de Lasteraar en misleid worden door zijn perfecte imitaties van lichamelijke en geestelijke gaven. Deze zijn alle zeker latent aanwezig in het offer van Christus, maar de tijd voor hun verwezenlijking is nog niet aangebroken. Deze genades zijn met een aards lotdeel verbonden, niet met de hemelse hoeve die ons toebehoort. Zij zijn de krijgslisten van de Lasteraar, bedoeld om de heiligen weg te lokken van hun hemels lotdeel.

Onze verdedigende wapenrusting.

Om overeen te stemmen met onze zwakte, is onze wapenrusting samengesteld uit vijf delen: waarheid, rechtvaardigheid, vrede, geloof en redding. Deze worden uitgebeeld door een gordel, een harnas, sandalen, een schild, en een helm. Laten we niet vergeten dat dit alles "in de Heer" is, niet "in Christus." Onze bestemming is niet aan een paal. Alles tezamen genomen is het een zaak van gedrag en het huidige leven. We hebben alle geestelijke gaven die deze wapenrusting vormen in Christus. In Hem zijn we rechtvaardig en gerechtvaardigd. In Hem hebben we vrede met God. Maar dit is hier niet in beeld. Om in deze verdediging te kunnen winnen moeten we de waarheid kennen, we moeten rechtvaardig handelen, we moeten vrede betrachten met onze medemens, we moeten geloof oefenen, en dan zullen we een huidige redding genieten uit de aanslagen van de krachten van de duisternis.

Omgord met waarheid.

We hoeven maar weinig waarheid te weten om gered te zijn van zonde. We hebben een grondige bewustwording nodig van Gods onthulling om *tijdens ons huidige leven* gered te worden van Satan. Waarheid is de eerste in deze strijd. In deze

dagen wordt waarheid niet alleen genegeerd, maar gekleineerd. Satans dienaren zijn omgevormd tot uitdelers van rechtvaardigheid, maar ze staan op tegen de waarheid. Zonder een zekere mate van waarheid zullen we zelfs niet weten van ons hemels lotdeel. Een volwassen begrip van Gods huidige plannen zal kracht geven en bereidheid voor actie. Het zal ons zekerheid en standvastigheid geven. Alleen dit zal ons beschermen tegen weggedrukt te worden van onze positie. Het is dit gebrek aan waarheid dat het hemels lotdeel vrijwel verlaten heeft gelaten. De heiligen stelen Israels fysieke en geestelijke eigendommen, in plaats dat ze die van hen zelf verdedigen. Vandaar dat ze de helm van redding missen.

Het harnas van rechtvaardigheid.

Rechtvaardigheid in woord en daad is onze belangrijkste bescherming tegen de aanvallen van de geestelijke krachten van boosaardigheid. Het wordt uitgebeeld door een complete bedekking van de thorax, niet alleen door een borstplaat, maar ook door een plaat voor de rug, zodat de vitale organen goed omgeven zijn door een metalen mantel. Verkeerd doen roept niet alleen de veroordeling van mensen op, maar ook de aanklacht van de geestenwereld, om maar niet te spreken over het verlies bij de dais van Christus. Het hemels lotdeel kan niet genoten worden door hen die onrechtvaardig handelen, en zo dit harnas uit laten en zichzelf open laten voor de aanvallen van hun kwaadaardige geestelijke vijanden. Het is pas wanneer we dit harnas aantrekken, dat we de helm van redding uit hun aanvallen kunnen ontvangen.

De sandalen van vrede.

Dit is het meest opmerkelijke deel van onze wapenrusting. Vrede is gewoonlijk niet een deel van een conflict. Sandalen zijn geen verdedigingsmiddel. Maar zelfs onder mensen werden vele oorlogen beslist door vrede. In Wereldoorlog 1 werd het resultaat grotendeels beïnvloed door het feit dat Duitsland niet de vrede bewaarde met de Verenigde Staten. Een land dat al volledig betrokken is in een strijd, is niet geschikt om het ook nog tegen een andere vijand op te nemen. Indien we de strijd aangaan met de mensheid, zullen we ongeschikt zijn voor het gevecht met onze echte vijanden. Sandalen beelden ons contact uit met de Aarde, met de mensheid. Om in deze strijd gered te worden, is het van de allergrootste waarde de waarheid van de verzoening te kennen, en God na te doen in Zijn houding tot het ras.

De sandalen van de bereidheid van het evangelie van vrede geven ons de positieve kant van de waarschuwing dat het niet aan ons is te worstelen tegen vlees en bloed. Dit is een heel moeilijke les om te leren. Er is zoveel wrijving met onze medemens, ze zijn zo schreeuwerig in hun vijandschap tegen God, dat het moeilijk is zelf Zijn houding ten opzichte van hen te handhaven, en te weigeren de ongelovige te prikkelen. Toch is dit essentieel voor onze geestelijke strijd. Wanneer deze bedeling eindigt en de volgende begint, zullen de tonelen veranderen. Dan zullen onze hemelse vijanden uit hun woning gezet worden en zal God Zijn handelen met mensen veranderen. Vrede zal vervangen worden door toorn. Laten wij tot dan onze strijd niet in gevaar brengen door hen te prikkelen met wie Hij vrede heeft.

Het schild van het geloof.

In oude oorlogen werden twee soorten schilden gebruikt. Een klein schild pareerde de slagen in een hand-in-hand gevecht. Een groot schild weerde de vliegende projectielen van de vijand af. Dat is ons schild, dat ons beschermt tegen de pijlen van onze vijanden. Een van de middelen uit de oude oorlogen was het gebruik van olifanten, om de vijand te ontmoedigen bij hun aanval. Hier tegen werd een tegenmaatregel uitgevonden. Pijlen werden uitgerust met explosieven, aangestoken en tegen de dikke huid van de dieren geschoten, die door de vurige pijlen zo bang werden en gek van de brandende wonden, dat ze op hol sloegen, zo meer schade aanbrengend aan hun eigen kant dan aan die van de vijand. Onze geestelijke tegenstanders gebruiken zulke vurige pijlen om ons te verwonden en te kwellen. Alleen geloof kan ons tegen hen verdedigen. Zij die zich lang met deze strijd bezig houden, zullen hun schilden bezaaid vinden met de verkoolde stompjes van pijlen die in hun vlees aan het zweren zouden zijn als geloof hun kracht niet had opgevangen en hun vuur had geblust.

Zo op het oog schijnen mensen onze vijanden te zijn, die bij ons ongekend lijden en geestelijke kwelling veroorzaken. Dit is niet het geval. Geloof staat er op dat mensen slechts instrumenten zijn van ongeziene geestelijke krachten die hen aanzetten tot wat ze zich niet bewust zijn. Geloof weigert te vechten met mensen omdat het de verzoening gelooft en ontvangt. Geen deel van ons geloof is meer behulpzaam bij het verslaan van de vurige pijlen van onze tegenstanders dan deze grote waarheid.

We hebben er op gestaan, en terecht, dat deze passage onze positie in Christus niet aantast, maar zich bezig houdt met ons gedrag in de Heer. Ons gedrag echter, is altijd afhankelijk van wat van ons is door geloof. Indien we geen hemels lotdeel zouden hebben, zouden we geen hemels conflict hebben. Met het grote schild van het geloof schuilen we achter dat wat van ons is in Christus, buiten wat wij doen om. Zo'n vurige pijl kan de zekerheid zijn dat onze zonden en overtredingen zodanig zijn dat wij geen recht of aanspraak hebben op welk lotdeel dan ook, op Aarde of in de hemelen. Alleen geloof in Gods uitspraken kan deze knagende aantijging blussen.

Het ontvangen van de helm van redding.

Neem de helm van redding niet! Wij zouden de wapenrusting en het schild moeten nemen, maar het is pas nadat we de rest genomen hebben, dat wij de helm mogen dragen. De gordel en het harnas moeten aangetrokken worden. Het schild moet hoog gehouden worden. Alleen dan, en pas dan, mogen we de helm *ontvangen* die redding is. Het is Gods beloning voor hen die omgord zijn met waarheid en beschermd door rechtvaardigheid en geschoeid met vrede en beschut door geloof. Zonder deze moeten onze hoofden de aanslagen van onze tegenstanders verdragen. Met deze dragen we de helm die ons onkwetsbaar verklaart.

Deze helm is niet redding van onze zonden of van onszelf, maar van de geestelijke krachten van kwaadaardigheid onder de hemelingen. Indien dit alles nodig zou zijn om ons te redden van zonde, zou er dan iemand gered worden? De redding is beperkt tot onze contacten met ongeziene geestelijke krachten. Ze is beperkt tot de verdediging van ons hemels lotdeel. Het is verlossing uit de machtige krachten van duisternis, die proberen ons te beroven van het genieten van ons lotdeel te

midden van de hemelingen. Laten we er aan denken dat dit het op God gerichte aspect is van het geheim. Het houdt zich niet bezig met onze relatie met Christus als leden van Zijn lichaam, of met onze plaats in de nieuwe mensheid. Dat zijn de op Christus en de mens gerichte aspecten van het geheim. Hier hebben we een speciale redding uit de kwade wereld van hemelse geesten.

Ons aanvallende wapen.

Alleen zo uitgerust zijn we er klaar voor een aanvallende strijd te voeren. Het zwaard, net als de helm, moet *ontvangen* worden, niet genomen. Alleen zij zouden het moeten hanteren die er voor gekwalificeerd zijn. Met Gods uitspraken kunnen we al onze vijanden op de vlucht drijven die zich op ons lotdeel bevinden. Israel veroverde, zelfs onder Salomo, niet al het land dat God aan Abraham gaf. De heiligen bezitten vandaag nauwelijks iets van de grond die volgens Gods Woord van hen is. Er is geen ander middel om ons verloren erfdeel terug te winnen. Het eerste hoofdstuk van Efeziërs is het ongebroken zwaard dat ons lotdeel zal vrijmaken van alle indringers.

Dit zwaard is niet voor heiligen of zondaren, maar voor geesten. Laten we het niet gebruiken om er mee in te hakken op onze medegelovigen. Laten we geen oorlog voeren met onze medemens. Onze vijanden vierten een grote overwinning wanneer zij oproer kunnen introduceren in de citadel van de heiligen. Zij verkrijgen een groot voordeel wanneer wij het tegen onze medemens keren. Het is volkomen vernietigend om de zinsnede "het zwaard van de geest" weg te nemen van de context en Gods Woord als zwaard te gebruiken om zonder onderscheid allen te vernietigen. Haar snij- en moordkracht is alleen voor hen die God als Zijn vijanden ziet.

De hemelse strijd.

Samenvattend: onze strijd is niet met vlees en bloed, maar met de soevereiniteiten, met de gezaghebbers, met de wereldmachten van deze duisternis, met de geestelijke krachten van boosaardigheid te midden van de hemelingen (Efe. 6:12). Het hemelse lotdeel (Efe. 1:3,11), dat de huidige geheime bedeling kenmerkt, is nog steeds in handen van de tegenwerkende geestelijke krachten, die pas volledig uitgezet zullen worden in de dag van verlossing. Deze vijanden van ons zijn actief in het tegenwerken van iedere inspanning van geloof om het erfgoed te grijpen en haar hemelse positie te handhaven. Gedrag volgens deze waarheid, een mate van verkrijgen van de uit-verzoening, zoals de apostel het in Filippiëzen stelt, zal zware tegenstand oproepen van duistere geestelijke krachten. Om hen te weerstaan worden we voorzien van de wapenrusting, het schild en het zwaard. Zo mogen we staan.

Ons gedrag ten opzichte van deze duistere geestkrachten zou het tegendeel moeten zijn van ons gedrag ten opzichte van onze medemens. Er is een zwaard voor de eersten, een olijftak voor de laatsten. Mensen kunnen door deze geestkrachten gebruikt worden om ons tegen te werken, maar laten we altijd voorbij zien aan de menselijke middelen. Het zwaard is niet voor hen. Indien we wensen van deze vijanden gered te worden, laten we dan onze wapenrusting voorzien van de gordel van waarheid, het harnas van rechtvaardigheid, de sandalen

van vrede, en God zal de helm leveren van redding en het zwaard van de geest. Laten we dan staan, net als Samma (2Sam. 23;11,12), een van Davids machtigen, met heel onze wapenrusting aan, met het schild en het zwaard in de hand, en onze hemelse velden verdedigen tegen de donkere geestkrachten die proberen ons te beroven van het genieten van onze hemelse lotdeel.

Deel 41 - Een geketende ambassadeur

Wat is het een verandering van de gepantserde en bewapende soldaat uit de voorafgaande passage, naar deze geketende ambassadeur in Rome, de hoofdstad van de wereld! Met één streek van Zijn grafisch penseel geeft God een plaatje van de verzoening. Zo nauw aansluitend op het hemelse conflict, laat het de verbazingwekkende tegenstelling zien tussen onze strijd met de geesten en onze wapenstilstand met de mensen. Op hetzelfde moment dat Paulus, bepantserd en gewapend, klaar staat om alle binnendringen in zijn hemels lotdeel af te weren, staat hij ook de Romeinse macht toe zijn benen in ketenen te slaan, ook al zou geen daad meer uitdagend en provocerend voor oorlog kunnen zijn dan zo'n vernedering die aan Gods vertegenwoordiger werd opgelegd.

Paulus was ambassadeur van het hoge hof van de hemel. De behandeling die hem overkomt is een index van de houding van mensen tegen de regering van God. Rome, het politieke centrum van hun gecontroleerde rijk, geeft Gods gevolmachtigde een keten. Elke aardse macht zou de oorlog verklaard hebben. Alle bronnen van een regering zijn beloofd om haar beampten in een vreemd land te beschermen. De allereerste aankondiging van vijandelijkheden vereist dat de ambassadeur veilig wordt teruggehaald. Alle onwaardigheden tegen zijn persoon zijn een belediging van het hof van waar hij kwam. Paulus' ketenen zijn een schandaal, een uitdaging, een handschoen die naar de God van de hemel wordt geworpen om Hem tot vijandelijkheden uit te lokken. Zal Hij niet de oorlog verklaren? Zal Hij niet tenminste Zijn ambassadeur verlossen van zijn boeien?

Hij is voor vrede! Al hun mishandeling van Zijn ambassadeur kan Hem niet van Zijn stuk brengen. Niets dat zij tegen Hem of Zijn heiligen kunnen doen kan Gods vastbesloten houding ten opzichte van de mensheid veranderen zolang de huidige bediening aan de orde is. Zij zijn Zijn vijanden en zij laten geen gelegenheid voorbij gaan om hun vijandschap te laten blijken. De vrede is niet wederzijds, behalve voor hen die het evangelie ontvangen hebben. Al wat mensen kunnen doen om hun uitdaging van God te tonen, dient om Zijn onveranderlijke houding te benadrukken. Geen provocatie kan Zijn toorn opwekken. Zijn geketende ambassadeur is de beeldende illustratie van dit geheime evangelie.

Het geheim van het evangelie is niet het speciale onderwerp van deze brief, maar, zoals veel van Paulus' eerdere bediening, het wordt door korte toespelingen erkend en inbegrepen in deze geheime bediening. In de voorafgaande paragraaf wordt het specifiek beschreven als "het evangelie van vrede" (Efe. 6.15). Hier wordt het "het

geheim van het evangelie" genoemd. De ene zinsnede verbindt het met het vijfde hoofdstuk van Romeinen, waar het volledig uiteen wordt gezet, en de andere verwijst naar de laatste paragraaf van die brief, waarin het geheime karakter er van wordt benadrukt. Hier noemt Paulus het slechts als onderwerp van hun gebeden voor hem, aangezien hij nog steeds bezig was het bekend te maken. Hij hoefde het niet uit te leggen aan hen die onder zijn bediening hadden gestaan. Ook wij hoeven hier niet uit te weiden over dit schitterende evangelie, omdat dit diepgaand behandeld is in het boek "Het geheimenis van het evangelie".

Bij het presenteren van de geheime bedeling in deze brief, zien we Paulus in een verscheidenheid aan karakters. Deze onthulling wordt gedaan door een *apostel* van Christus in de eerste drie hoofdstukken, en de oproepen komen van een *gevangene* van de Heer in de laatste drie. Hij deelt het geheim uit als een *rentmeester* (3:2) die de noodzakelijke voorbereidingen maakt voor het huishouden van het geloof. In deze bedeling liet Christus hem handelen als *priester*, maar hij kon nooit priester zijn omdat hij geen Leviet was of van Aaron afstamde. Dezen hoefde hij niet te leren om ze nabij te brengen (Rom. 15:16). Zij zijn zo nabij dat zij geen bemiddeling nodig hebben. Het is alleen in relatie met het geheim van het evangelie dat hij *ambassadeur* wordt genoemd. En zo zijn ook wij dat, die mensen smeken verzoend te zijn met God.

Deze titel geeft de verandering aan in de houding van de apostel ten opzichte van de wereld. Eerst ging hij uit als *heraut*, om het evangelie van de genade van het koninkrijk van God te *verkondigen*. Dit vroeg om vrijheid om rond te gaan onder alle natiën. Nu hij gebonden is, in Christus, wordt zulk een boodschap niet alleen in het kort, maar in detail gegeven, ook al zou het Koninkrijk niet verworpen zijn geworden. Nu hij een gebonden *ambassadeur* is, blijft alleen *gebed* over. Dit is vandaag de kern van het evangelie. Nu moeten we mensen smeken met God verzoend te zijn. En de apostel smeekt de heiligen voor hem te bidden. In het overeenstemmende deel van deze brief hebben we Paulus' gebed voor hen (1:15-19). Nu vraagt hij, in zijn kennelijke hopeloze dilemma, om hun gebeden. Zijn lichaam is gebonden. Dat zou niet veranderd worden. Maar het evangelie moet niet geboeid zijn. Het moet vrij zijn.

Paulus' gebed beantwoord.

Het werd al snel duidelijk dat ketenen geen hindernis waren voor het verspreiden van het evangelie. De verzoeken die oprezen uit Paulus' gebed, werden snel beantwoord. In zijn schrijven aan de Filippenzen, niet lang daarna, zei hij: "Maar ik wil dat jullie weten, broeders, dat het mij overkomene meer tot vooruitgang van het evangelie is geworden, zodat mijn banden in Christus kenbaar zijn geworden in heel het praetorium en aan heel de rest, en de meerderheid van de broeders in de Heer, vertrouwen hebbend door mijn banden, hadden meer overvloedig de moed om onbevreesd het woord te spreken" (Filip. 1:12-14;SW). Zijn eigen publiek kwam naar hem toe en zijn voorbeeld spoorde het verkondigen door anderen aan.

Geen ander deel van de Schrift is zo doorspekt met gebeden als Efeziërs. Hoewel de openingszinnen niet echt een gebed zijn, is het wel een lange zegenspreuk: "Gezegend zij de God en Vader van onze Heer, Jezus Christus, Die ons zegent met alle geestelijke zegen te midden van de hemelingen, in Christus". Dan dankt Paulus

en bidt (1:15-17). Wanneer houdt hij op? Er schijnt geen echte stop te zijn tot hij, in hoofdstuk drie, opnieuw begint! Hij hervat zijn rechtstreekse verzoek in het veertiende vers. In hoofdstuk vier smeekt hij de heiligen. Dit gaat voort tot de afsluitende paragrafen, waar hij er voor pleit dat ze voor hem bidden. In geen andere brief is de geest van bidden meer aanwezig. Het is daarom hartversterkend te weten dat dit gebed werd beantwoord. Is het niet profetisch voor de tijd waarin al deze verzoeken vervuld zullen worden?

Nu de grote apostel zijn leven heeft uitgestort, is gebed voor hem niet langer nodig. Maar de noodzaak voor zulke een gebed is vandaag meer nodig dan toen het voor het eerst door de geest werd opgedragen. Het geheim van het evangelie is praktisch onbekend. Het wordt zeker niet verkondigd. Het is geboeid met de ketenen van onwetendheid, traditie en ongeloof. De duisternis is diep. Laat de lezer rustig de basis overdenken waarop het hedendaagse evangelisme wordt uitgedragen door de meer verlichte en trouwe predikers. De opdrachten van Mattheüs, Marcus en Lucas worden als hun marsorders gezien. Maar zelfs de twaalf apostelen volgden nooit Mattheüs' opdracht, want zij wisten dat die wacht op een dag wanneer de Koning op Zijn troon zal zitten. Van Marcus' opdracht wordt beslist gezegd dat ze vervuld is. Die van Lucas werd voortgezet in de Pinksterperiode, en is, met de bedieningen van Handelingen, aan de kant gezet.

Het was de verwerping van de bediening van Lucas door de natie Israel, zoals weergegeven in het Handelingenverslag, die de gelegenheid opende voor de nieuwe en aparte onthulling, die tot dan toe verborgen was geweest. Het is revolutionair voor alle gevoel terug te gaan naar de eerdere opdrachten of ze te in te brengen in de latere ontvouwing. Zodra dit bevestigd is en het geheim verstaan, is haar onderscheidenheid van alle eerdere evangeliën zo uitgesproken, dat het onmogelijk lijkt dat we ze sowieso vermengd zouden hebben. We kunnen niets anders doen dan Paulus' voorbeeld te volgen, en dringen er bij de heiligen op aan te volharden in gebed en smeekbeden, dat uitdrukking gegeven kan worden aan het geheime evangelie dat God speciaal heeft gegeven om Zijn genade in deze geheime bediening te onthullen. Het is alleen omdat Hij in pure genade handelt dat iemand gered wordt.

De opdracht van Tychicus.

Tychicus' naam is passend, want ze is gevormd uit de wortel GEBEUREN. Het is hij die de dingen waarneemt die Paulus overkomen, en die gezonden wordt om de heiligen te informeren over Paulus' zaken, om zo de band van genegenheid in stand te houden die hen met hem verbond. *In Christus* was hij een "geliefde broeder". *In de Heer* was hij een "trouwe dienaar". Welke hogere lof kon hem toegewezen worden? Het is een zeldzame combinatie. Menig broeder is liefdevol, maar schiet tekort in trouw. Anderen zijn trouw, maar schieten tekort in liefde. Tychicus was in balans, een schitterend voorbeeld, dat de Efeziërs zouden moeten voortbrengen wanneer het begrepen wordt door het hart en gepraktiseerd in het leven.

De afsluitende zegen.

Wat brengt deze zegenspreuk een balsem! Om kalm te kunnen drijven op de onrustige levenszee, is het nodig dat we een anker hebben dat goed vast zit in God

en in Zijn Christus. De genegenheid van de Vader en Zijn voorziening voor Zijn familie kan alleen op prijs gesteld worden door het geloof dat welig groeit in Zijn liefde. Alle heiligen van alle tijden hebben een mate van Gods goedgunstigheid gekend. Aan ons, die dit het minst verdienen, werd gegeven de top van Zijn genade te bereiken, en zo het toppunt van Zijn liefde te ontdekken. Laten we ons er in verheugen, zodat deze zegenspreuk een bevredigende vervulling kan vinden in onze ervaring.

Liefde is de grondtoon van deze brief, en daarmee eindigt ze ook. Genade en liefde! Genade is voor hen die liefhebben. Sommigen hebben gedacht dat Gods speciale gunst rust op hen die weten en dat God intelligentie zeer waardeert en het een passende beloning zal geven. Maar weten is niet het einde. Het is een middel. Het leidt naar liefde. De bewustwording van de allesoverstijgende liefde van Christus kan niet falen een soortgelijk gevoel in ons hart aan te steken. Zij die de ontvouwing van deze brief tot op dit punt gevolgd hebben, zouden kwistig moeten zijn in hun liefde voor Hem. Hoe dieper we Zijn peilloze genegenheid onderzoeken, hoe meer onze liefde zal worden als de Zijne.

Hebben we zo diep gedronken van Zijn genade dat we de afsluitende woorden van de apostel kunnen nazeggen? Sommige heiligen hebben ons belasterd. Sommigen kunnen ons serieus pijn gedaan hebben. De meesten van hen zouden onze gemeenschap afwijzen. Wat is ons antwoord? Indien zij onze Heer liefhebben in onvergankelijkheid, *moge dan genade de hunne zijn in onverdunde mate!* Het is niet de houding van Zijn geliefde heiligen voor *ons* die telt, maar hun hart voor *Hem*. Dit is de hoogste test. Laat een mens Christus liefhebben en ik ben voor hem, wat hij ook van mij denkt! *Onvergankelijke liefde* is de kostbare vrucht van Gods oeroude doelstelling, het einde en doel van heel de schepping, de kroon van verlossing en de stralenkrans van Gods heerlijkheid.

Afsluiting.

De geheime bediening die aan onze harten onthuld wordt in Efeziërs, wordt gedomineerd door een controlerende gedachte, die in het Grieks uitgedrukt wordt met het voorzetsel *sun*, en in het Nederlands door de term *gezamenlijk*. De uitverkorenen uit de natiën worden geassocieerd met een uitverkoren overblijfsel van Israel voor gelijke, onuitsprekelijke, hemelse heerlijkheid. Dit wordt gepresenteerd vanuit drie standpunten, zoals dit overeenstemt met onze relatie met God, met Christus en met de heiligen. God, in Zijn absolute godheid, koos enkelen uit de afvallige natie voor een hemels lotdeel, hen het onderpand van Zijn Geest gevend. De gelovigen uit de natiën ontvangen dezelfde belofte, en zijn daarom *gezamenlijke lotdeelgenieters*.

Christus vormt dit Israelitisch overblijfsel om tot Zijn geestelijk lichaam, voor de bediening van Zijn universeel rijk. De geest had al gelovigen uit de natiën en individuele Israelieten in dat lichaam inbegrepen, maar nu worden alle lichamelijke verschillen verder benadrukt als *gezamenlijke leden* vanaf het begin van Paulus' roeping.

In Christus is een nieuwe mensheid begonnen, waarin de heiligen uit de natiën tot medeburgers worden gemaakt, leden van Gods familie, en een deel van de tempel waarin Hij verblijft. In deze worden we *gezamenlijke deelnemers*.

Elk van deze drie aspecten raakt een ander "geheim" van waaruit we het zorgvuldig moeten onderscheiden. Het hemelse lotdeel vloeit voort uit de volle onthulling van het geheim *van Christus*. Zijn aardse soevereiniteit is onthuld geworden. Zijn hemelse hoofdschap geeft Hem een universele troon. Christus' hemelse domeinen zijn ons lotdeel.

Geloof heeft de leden van Christus' lichaam al doen zitten op hun hemelse troon. Maar Zijn levendmaking, opstijging en rust zal eens feitelijk ons deel zijn, net als nu in geloof. Onze huidige lichamen zijn niet geschikt voor dat hemelse toneel. Ze moeten de verandering ondergaan die *het geheim van de opstanding* uiteen zet. Ze zullen veranderd worden van miserabele, sterfelijke, zielse, aardse lichamen, naar onvergankelijke, heerlijke, geestelijke, hemelse lichamen als het Zijne.

Volgend op Israëls afval, verkondigt Paulus de verzoening, *het geheim van het evangelie*, waardoor heel de mensheid met God is verzoend en de priesterlijke suprematie van Israël terzijde is gesteld. In Efeziërs is dit niet alleen waar voor de wereld, maar het past ook bij de heiligen. Wij die niet behoren tot de uitverkoren natie, zijn mededeelnemers met alle heiligen.

Om ten volle van de boodschap van Efeziërs te kunnen genieten en ons te wentelen in de genade die ze onthult, zouden we deze eerdere geheimen moeten verstaan. De verhoging van Christus naar universele heerschappij, in de hemelen en op de Aarde, is essentieel voor een bewustwording van onze hemelse bestemming en hoge hemelse eren. Dit is net zo waar voor de verandering die door levendmaking wordt veroorzaakt, zoals uiteen gezet in *het geheim van de opstanding*. Indien Christus niet verhoogd zou zijn in de hoogste hemel, zouden wij er niet aan denken het tot onze verblijfplaats te maken. Indien ons lichaam niet veranderd zouden worden, zouden wij het niet met Hem kunnen delen. Deze geheimen zouden ons een genoeg moeten zijn voordat we binnengaan in de poorten van Efeziërs.

Liefde is de grond voor alles. Alles werd geschapen in de Zoon van Zijn liefde. De aionen zullen niet ophouden te bestaan, totdat allen zullen antwoorden en de verlangens van Zijn hart bevredigen. Het tonen van Zijn liefde en het scheppen van een antwoord in de borsten van Zijn schepselen, is het doel van de aionen. Verklaart dit niet de pijn, het verdriet, de wanhoop en de dood, die al Zijn inspanningen aangetast schijnt te hebben? Dit is slechts de achtergrond, het contrast dat zo essentieel is voor de onthulling van hun tegengestelden. Zij zijn de bittere ingrediënten zonder welke we niet de balsem kunnen kennen, de blijdschap, de uitbundigheid, het onuitwisbare genoeg, dat God voor ons heeft bereid. Adam zou nooit het goede gekend hebben als hij niet had gegeten van de boom van kennis van goed en kwaad. Wij kunnen nooit genade kennen zonder eerst zonde te ervaren.

In Efeziërs zien we de mens op z'n ergst en God op Zijn best. Daar is er de diepste vernedering en de grootste genade. Het is een brief van superlatieven. De laatste wordt eerste, de laagste wordt de hoogste. Het uitschot van de Aarde wordt het

uitverkorene van de hemel. Wij zijn Zijn prestatie, een speciaal en blijvend vertoon om aan een bewonderend universum de veelkleurige wijsheid en de immense weelde aan genade te laten zien die in Hem is. Hij heeft ons een onlosmakelijk deel van Zijn heerlijkheid gemaakt. Hij heeft onze waardeloosheid nodig om Zijn wonderen aan de hele schepping te onthullen.

De oneindige wijsheid, de buitensporige kracht, de niet te peilen liefde die deze geheime bedeling toont, zal voor altijd Gods Naam op het toppunt van roem zetten, niet alleen in de komende aion en in de aion van de aionen, maar in de niet ophoudende cycli die volgen op de voleinding, niet alleen voor de zonen van Adam, voor al hun geslachten, maar ook in de geesteswereld, met haar myriaden op myriaden, van de minste boodschapper tot de machtigste monarch, doorheen alle sterrenstelsels. Zulk een heerlijke genade, zulk een grenzenloze gunst, ontzet, doet knielen en boezemt ontzag in. Stilte en bewondering kan slechts fluisteren:

**Gezegend, gezegend, gezegend
zij de God en Vader van onze Heer
Jezus Christus,
Die ons aldus zegent!**

EN ER ZAL GEEN EINDE ZIJN